

Dr. Emil Străinu
Dr. Dan D. Farcaș
OZN
Extratereștrii pregătesc invazia
Editura TRIUMF București 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României.

Farcaș Dan, Străinu Emil, OZN. Extratereștrii pregătesc invazia / Dr. Dan D. Farcaș, Dr. Emil Străinu, București, Editura Triumf, 2014

Copyright e2014 **Editura TRIUMF** Toate drepturile aparțin **Editurii TRIUMF**

MOTO

„Niciunul dintre lucrurile care sunt nu piere, însă cei care se înșală numesc schimbările lor moarte și pieire”.

CORPUS HERMETICUM

căci nu există moarte în lucrurile [care sunt], iar concepția pe care acest cuvânt o exprimă, fie că este lipsită de realitate, fie că, în loc de nemurire (athanatos), este în mod greșit numită moarte (thanatos), prin înlăturarea primei litere. Căci moartea este pieire, însă nu există nimic în întreaga Lume care să fie distrus...”

HERMES TRISMEGISTUS

Ce este un OZN?

După ufologul american J. Allen Hynek - un Obiect Zburător Neidentificat se poate defini ca o observație vizuală sau radar, în spațiul cosmic, în atmosferă, la suprafața uscatului sau a mării, care a fost satisfăcător descrisă și rămâne inexplicabilă prin mijloace convenționale, chiar și după ce a fost examinată de persoane competente.

OZN-uri deasupra silozurilor nucleare Investigațiile lui Robert Hastings

De aproape 40 de ani, investigatorul american Robert Hastings a contactat și interogat numeroase persoane care

au activat în *U.S. Air Force*, privind implicarea lor în incidente OZN legate de armamentul nuclear. Aceste persoane, de la colonei în retragere la foști piloți, sau responsabili cu lansări de rachete balistice, relatează despre întâlniri extraordinare, cu evidente implicații privind securitatea națională și chiar cu implicații planetare, ținând cont de consecințele catastrofale care ar putea rezulta dintr-un război nuclear global.

Până la ora actuală, Hastings a intervievat peste 130 de veterani militari, inclusiv pensionari ai US Air Force, personal de la rachetele nucleare: ofițeri de lansare, personal de întreținere, paznici etc., care au fost implicați în variate incidente OZN la silozuri cu rachete nucleare, depozite de arme sau poligoane de testare. Mărturiile lor, pe care le-a inclus, în 2008, într-o carte de 600 de pagini, intitulată *UFOS and Nukes: Extraordinary Encounters at Nuclear Weapons Sites* (OZN-urile și armele nucleare: întâlniri extraordinare la locațiile armelor nucleare), par să dovedească faptul că programul nuclear american este o sursă permanentă de interes pentru o inteligență care posedă tehnologii mult mai avansate decât ale noastre.

Deși multe persoane nu au cunoștință despre acest fapt, conexiunea OZN – arme nucleare este, la ora actuală, foarte bine documentată. Fișiere ale US Air Force, FBI și CIA, desecretizate ca urmare a unor cereri, în virtutea legii libertății de informare, conturează un model convingător de activitate OZN desfășurată continuu deasupra locațiilor cu arme nucleare americane, încă din decembrie 1948.

Hastings a prezentat dovezile obținute în acest sens, în conferințe publice, ținute începând încă din 1981, în peste 500 de colegii și universități, pe tot teritoriul Statelor Unite. El subliniază, ori de câte ori are ocazia: „Eu nu condamn nicio agenție guvernamentală pentru politica sa de secretomanie în privința OZN-urilor, dar cred că ar trebui ca publicului să-i fie prezentate faptele”.

Și Jean-Jacques Velasco, cel care a fost timp de douăzeci și unu de ani, din 1983 până în 2004, responsabilul organismului guvernamental francez pentru

fenomenul OZN, constată o tulburătoare corelare între numărul de experimente nucleare și observațiile OZN. El comentează: „Cred că există o legătură între puterea nucleară strategică, bomba atomică și prezența obiectelor artificiale neidentificate pe cer”. Corelarea există și privitor la locații, arătând că numeroase apariții ale unor „discuri zburătoare” au avut loc deasupra „instalațiilor sensibile”, începând încă din anii 1940. Deja pe 28 aprilie 1949, Dr. Joseph Kaplan, membru al Comitetului Științific Consultativ al Forțelor Aeriene, recomanda o investigare științifică a „fenomenelor aeriene neidentificate”, spunând că ele au o importanță extremă, deoarece „aceste apariții au legătură cu Apărarea Națională a Statelor Unite”.

OZN-urile blochează rachete nucleare la Malmstrom

Printre incidentele cunoscute menționăm pe cele din 1966 (Grand Forks), 1967 (Malmstrom), ca și cele din 1975, la mai multe baze militare. În 1975 și 1976, incidente asemănătoare s-au semnalat la bazele cu arme nucleare de la Loring (Mâine) și, din nou, Malmstrom.

De pildă, căpitanul Robert Salas, pe 16 martie 1967, era comandant adjunct al unei echipe de lansare a rachetelor balistice intercontinentale *Minuteman*, la baza Malmstrom (Montana). În acea noapte era de gardă în punctul de comandă, aflat la douăzeci de metri sub pământ. La câteva ore după miezul nopții, un soldat de pază de la suprafață a zărit, pe un cer senin, o „stea”, apoi încă una, zburând în zigzag deasupra capului său. Și-a chemat șeful, iar amândoi au decis să-l sune pe locotenentul Robert Salas la centrul de control al lansărilor. Acesta le-a spus doar să urmărească luminile, mai ales dacă s-ar apropia.

Doar după câteva minute, Salas a primit un nou telefon. Militarul țipa că un OZN roșu, strălucitor, plutește în fața porții. Salas și-a trezit imediat comandantul - locotenentul Fred Meiwald. Pe când îi povestea ce se întâmplă, pe panoul de comandă s-a aprins semnalul „no-go” (lansare imposibilă) pentru una dintre rachete. Apoi,

după numai câteva secunde, s-au dezactivat una după alta încă câteva rachete.

Şeful de atunci al lui Salas, colonelul Frederick Meiwald, a confirmat incidentul, printr-o conversație înregistrată de Hastings în 2011. Deși, atunci când a început alerta de scoatere din funcție a rachetelor, Meiwald era într-o pauză de odihnă în capsula de lansare, odată trezit de Salas, el a asistat la cele mai multe, dacă nu chiar la toate disfuncționalitățile semnalate.

Meiwald a confirmat, de asemenea, că Salas trimisese imediat o echipă de alertă de securitate, iar acei oameni au văzut, în apropierea silozului de rachete, „un obiect zburător luminos plutind aproape de sol”, care s-a deplasat imediat la centrul de control al lansărilor Oscar. Un om a fost atât de șocat de cele văzute, încât a trebuit să fie transportat la spitalul bazei, înainte de a-și finaliza tura. Meiwald a precizat că, la opt zile după incidentul de la Echo, OZN-urile au fost prezente și au scos temporar din uz și rachetele de la centrul Oscar.

Un alt martor la incidentul din 16 martie 1967, de la baza Air Force Malmstrom, care a avut în acest sens o conversație înregistrată pe bandă cu Robert Hastings, a fost colonelul Walter Figel, acum pensionar, care pe atunci era comandant adjunct la centrul Echo de lansare a rachetelor. Acesta i-a declarat că a primit într-adevăr un apel radio de la un agent de securitate de la unul dintre silozurile de rachete Echo. Acesta i-a spus că „un obiect mare, rotund”, plutește „direct deasupra locului”. Figel a confirmat că, în urma acestui telefon, el a trimis două echipe de „alertă de securitate” să investigheze ce se întâmplă și cel puțin una dintre acestea a confirmat că a văzut că obiectul semnalat plutea deasupra silozului de rachete. Colonelul Figel mai făcuse declarații aproape identice, cu mult timp înainte, și într-o altă conversație, înregistrată prin telefon, cu Robert Salas.

În curând s-a aflat că nu departe, la un alt siloz cu rachete, într-un mod similar, au fost dezactivate zece sau mai multe rachete. Oficialitățile militare nu erau mai puțin

șocate de cele întâmplate. Ulterior li s-a spus că nu a fost vorba de niciun fel de exercițiu, dar că este strict interzis să discute cu oricine despre incident. Nu le era permis să vorbească nici măcar între ei.

Există în SUA și alți veterani Air Force care au acceptat să facă declarații înregistrate pe bandă privind implicarea unui OZN în incidentul de la centrul Echo. Declarații concordante a făcut și Robert Kamiński, inginer de la Boeing Corporation, care primise atunci sarcina să determine de ce s-au „defectat” rachetele. El scria, în 1997, cercetătorului Jim Klotz: „Nu au existat deranjamente semnificative, date tehnice sau constatări care ar putea explica faptul că zece rachete au emis un semnal de alertă de scoatere din funcțiune. Cu alte cuvinte, nu a existat nicio constatare tehnică prin care s-ar putea explica evenimentul. [...] între timp, am fost contactat de Don Peterson, reprezentantul nostru la 00 AM A [centrul tehnic], care mi-a spus că incidentul a fost raportat ca fiind un eveniment OZN, întrucât un OZN a fost văzut de unii militari deasupra Facilității de Control al Lansărilor, concomitent cu deconectarea de la centrul Echo”.

De fapt, precizează Hastings, obiectul mare și rotund, reperat de către paznicii rachetelor și raportat locotenentului Walter Figel, a fost văzut plutind deasupra unuia dintre silozurile de rachete Echo și nu deasupra controlului lansărilor. Cu toate acestea, mărturia revelatoare a inginerului Kamiński confirmă, în esență, declarațiile lui Figel privind prezența unui OZN în timpul incidentului.

În înregistrarea pe bandă a relatării, Figel i-a spus lui Hastings, între altele, că la întoarcerea la baza Malmstrom, căpitanul Eric Carlson a fost interogat privitor la incident, după care i s-a atras atenția să nu mai discute cu nimeni cele întâmplate.

Acest fapt era cunoscut mai de mult și l-a determinat, cu ani în urmă, pe James Carlson, fiul lui Eric Carlson, să atace vehement întreaga istorie, aparent pentru a-și feri

tatăl de discreditarea produsă de implicarea într-o asemenea poveste. El a spus că Salas este un mincinos și că nu a existat niciun incident OZN. Acest fapt a dat naștere unei polemici care s-a prelungit ani buni. Recentele înregistrări, pe care Hastings le-a postat pe paginile sale internet, la dispoziția tuturor celor interesați, încearcă să facă lumină și în această controversă. Între altele, pe bandă se poate auzi că Figel recunoaște că inițial era sceptic în privința raportului OZN primit de la garda de securitate, considerând că cele relatate de pază ar putea fi o glumă, dar a fost obligat să accepte situația datorită tonului foarte serios al militarilor.

Când un extras din transcrierea acestei conversații a fost postat, în 2008, pe internet, James Carlson și-a exprimat îndoiala față de acuratețea ei. Când Hastings a postat și înregistrarea efectivă, Carlson a susținut că aceasta a fost falsificată. Totuși el și susținătorii săi nu au răspuns la invitația de a verifica banda cu o echipă de experți audio, pentru a se convinge că aceasta este curată și nealterată, deoarece operația ar fi implicat niște cheltuieli din partea lor... Pe site-ul lui Hastings este postat și un raport Air Force de trei pagini, privind activitatea OZN la silozurile de rachete „Minuteman”, de la baza militară F.E. Warren, între 31 iulie și 2 august 1965. Ofițerul de lansare în retragere John F. „Jay” Eamshaw a fost implicat în evenimentele de pe 1 august și, se pare, că și în altele, cu date calendaristice necunoscute, la mijlocul anilor '60. El i-a declarat lui Hastings: „Eram căpitan, comandantul unui echipe de rachetiști, după ce, mai înainte, fusesem și comandant adjunct, în primul rând la sectorul Echo Flight. Au existat și acolo apariții [OZN]. Au fost cazuri în care forțele de securitate aflate la suprafață raportau lucruri ciudate, lumini pe cer. Fiind comandant de rachete, am ordonat ca oamenii de la securitate să ne telefoneze, jos în capsulă, raportând îndată ce acolo sus se întâmpla ceva neobișnuit”.

„Informațiile pe care le-am obținut cu privire la ozn-uri au fost că niciunul dintre ele nu a venit în interiorul

zonei îngrădite [în jurul centrului de lansare a facilității Echo] și niciunul dintre ele nu a aterizat în zona din afara gardului. După cum a raportat operatorul de securitate de serviciu, luminile văzute din zona Echo Flight s-ar fi deplasat de la nord-vest la sud-est. Toate au fost doar niște lumini aeriene ciudate, fără niciun zgomot, așezându-se unul deasupra celuilalt și dispărând apoi pur și simplu”.

Hastings l-a întrebat pe Eamshaw dacă își amintește de vreo descriere specifică a luminilor aeriene. El a spus: „Oamenii din personalul de securitate le-au descris ca alungite, ceea ce, dintr-o perspectivă corectă, ar putea însemna că aveau formă de disc. Nu au fost raportate marcaje sau lumini de navigație. Dacă a fost menționată o culoare, ea conținea nuanțe roșii sau portocalii. S-a spus că obiectele erau «sus» sau «în aer», dar nu-mi amintesc să fi fost menționată vreo altitudine, ori estimări de încredere ale distanței, altele decât «aproape»”.

Eamshaw a adăugat: „Am auzit că [Biroul de Investigații Speciale Air Force] a interogat oamenii. Biroul a fost acuzat că face tot ce doreau comandanții superiori”. Numărul de apeluri primite de la poliția de securitate a sectorului Echo nu a fost mare. Eamshaw credea că la un moment dat ele au fost și descurajate de conducerea superioară. A existat o presiune și din partea proiectului *Blue Book*, pentru a ține ascunse aceste apariții, în timp ce publicului i se spunea că nu era de fapt nimic [cu oznurile]. Ofițerii de lansare a rachetelor au discutat incidentele între ei, dar cele întâmplare nu au fost niciodată recunoscute oficial.

Eamshaw a adăugat apoi cu fermitate: „Avem în schimb rapoarte de la oamenii noștri de securitate că au existat obiecte pe cer, doar plutind acolo, stivuite una peste alta. Rușii sigur nu au avut capacitatea să facă așa ceva! Deci, rămâne o singură posibilitate. Eu sunt unul dintre cei care cred că nu suntem singuri în Univers și, ei bine, cred că cineva a fost interesat de ceea ce făceam la silozurile noastre [de rachete nucleare]. Eu nu am fost unul dintre martorii la aceste evenimente pentru că am

fost în subteran, în capsulă, dar informațiile mele, la mâna a doua, de la oamenii de securitate aflați afară, mă asigură că obiectele au fost cu adevărat acolo”.

Incidente la silozurile de rachete nucleare Ellsworth

Maiorul pensionat din Air Force Gaylan Regele a fost un o fi] ei de lansare Minuteman la Ellsworth Air Force Base, Dakota de Sud, în mijlocul anilor '60. El i-a declarat lui Hastings, într-o convorbire telefonică înregistrată: „Cred că s-a întâmplat în 1967, dar putea să fie și în '66. Eram căpitan, comandantul unui echipaj antirachetă, în Escadrila 66 de rachete strategice. Am avut mai multe cazuri de OZN-uri plutind deasupra zonei. Toată lumea știa că se întâmplă lucruri ciudate. Cea mai interesantă apariție s-a petrecut într-o noapte, la un alt centru, numit Charlie. În acea noapte am fost în capsula Echo și am auzit ce s-a întâmplat la sistemul de alertă primar. După ce s-a dat alarma, ca urmare a violării securității externe și interne, a fost trimisă o echipă de intervenție, de la care s-a primit un raport vizual privind un OZN care plutea deasupra unei facilități de lansare - nu-mi amintesc care anume -, iar din partea de jos a OZN-ului cobora un fel de fascicul de lumină, măturând zona. Conducătorul echipei a declarat comandantului de la centrul Charlie că obiectul arăta ca o «farfurie zburătoare», iar circumferința avea o culoare roșiatică. Nava s-a ridicat apoi și a plecat în mare viteză. Cazul a fost raportat imediat în amonte, pe lanțul de comandă, până la sediul central. Curând, la Ellsworth, au apărut elicoptere negre, Huey, fără însemne. Ele veneau și plecau în mod constant de la centru la periferie. Noi aveam 150 de rachete împrăștiate în zona de acolo. [...] Cred că cei veniți cu elicopterele voiau să arunce o privire asupra OZN-urilor, care au fost foarte active timp de trei sau patru săptămâni. Echipajele au venit apoi la Clubul Ofițerilor, dar nu au vorbit cu nimeni și au dispărut la fel de repede cum au apărut. Cu păr scurt, haine închise la culoare, ei nu erau din Air Force, ci lucrau probabil pentru CIA sau NSA, sau un grup de genul ăsta. Erau

peste tot. Mi-ar plăcea să știu cine sunt. Din clipa în care au apărut, totul a fost reprimat. N-am mai auzit nimic privind rezultateleA investigațiilor, dar am vorbit cu unii dintre comandanții echipelor de securitate, toți subofițeri, care au văzut de fapt pe intrușii neidentificați. Se pare că la toate sau cele mai multe dintre grupurile de escadrile Minuteman s-a repetat același scenariu. Am auzit asta pe căi neoficiale. Eu însumi nu am nicio îndoială ce anume au fost obiectele”.

Hastings adaugă că, deși nu este sigur, este posibil să fie vorba despre aceleași incidente, de la baza Ellsworth, din iunie 1966 (nu '67), pe care alți martori le-au descris în mod independent și care au implicat blocarea misterioasă a posibilității de lansare a unor rachete, în timp ce erau raportate OZN-uri în apropiere.

În octombrie 2011, s-a decis să vorbească despre acest fenomen și maiorul Air Force în retragere Gaylan W. King, care fusese ofițer de lansare a rachetelor nucleare la baza militară Ellsworth, la silozurile escadronului 66 de rachete strategice, unde erau circa 150 de rachete Minuteman. El își amintea că în 1967 (sau poate '66) au fost 10 - 15 apariții OZN deasupra zonei unde King era căpitan, comandant de echipaj. Între altele, într-o noapte a sunat alarma de violare a securității, atât interne, cât și externe. A fost imediat trimis un echipaj. Șeful acestuia a raportat că deasupra dispozitivelor de lansare plutea un obiect „ca o farfurie zburătoare”, iar din partea sa de jos ieșea o fâșie de lumină de culoare roșiatică. La scurt timp după aceea, obiectul s-a îndepărtat cu mare viteză.

Cazul a fost adus la cunoștința comandamentului strategic al aerului. King își amintea că în zilele care au urmat, la Ellsworth s-au înmulțit zborurile unor elicoptere negre Huey, fără însemne. După apariția lor, toate au devenit mai stricte. Nu s-a mai spus nimic despre investigațiile pe marginea incidentelor, dar King a apucat să stea de vorbă cu mulți subofițeri care au văzut, cu toții, aparițiile neidentificate. Din discuții neoficiale a mai aflat că scenariul s-a repetat la majoritatea, dacă nu cumva la

toate bazele dotate cu rachete Minuteman.

OZN-uri la bazele militare Walker și KI Sawyer

Locotenent-colonelul pensionar Air Force Philip E. Moore a fost de acord, în 2005, să-i relateze lui Hastings experiența sa proprie OZN. La momentul incidentului, el era adjunctul comandantului unei echipe de lansare a rachetelor strategice *Atlas* la Walker AFB, New Mexico. Într-o noapte, la sfârșitul anului 1964, comandantul de echipaj, maiorul Dan Gilbert, a primit un telefon de la una dintre ariile „surori”. Spuneau că un OZN plutește deasupra zonei lor, îndepărtându-se rapid, apoi revenind. Moore a continuat: „Eu eram locotenent major la momentul respectiv, unul dintre cei trei membri ai echipajului autorizați să monitorizeze panoul de lansare. Astfel, maiorul Gilbert a trimis pe sergentul tehnic Jack Nevins și pe soldații Bob Garner și Mike Rundag sus, la capacul silozului, aflat la nivelul solului, pentru a vedea ce se petrece”. Aceștia au raportat că au văzut un OZN, „o lumină fără zgomot”, trecând rapid de la aria 6 spre aria 8 și oprindu-se instantaneu deasupra acesteia, plutind un timp, apoi zburând înapoi și oprindu-se din nou instantaneu. Din păcate, martorii nu aveau la ei un binoclu, pentru a observa detalii.

Moore a adăugat: „Comentariul general de care îmi amintesc a fost că toată lumea spunea că a fost un OZN și că plutea doar deasupra ariilor 6 și 8, și nicăieri în altă parte”. La întrebarea lui Hastings dacă era chiar atât de sigur că apariția s-a oprit asupra ariilor 6 și 8, dat fiind că distanța era de 10 - 15 mile, Moore a răspuns că este convins că a fost așa, deoarece comandantul care le-a telefonat de acolo le-a spus că era chiar deasupra lui. Maiorul Gilbert a ordonat ca fenomenul să fie urmărit prin rotație de membrii echipajului, dar OZN-ul nu s-a apropiat de ei, iar după un timp a dispărut complet.

La întrebarea dacă el și echipa lui au fost informați ulterior cu privire la cauzele incidentului, Moore a răspuns: „Nu am fost în niciun fel informați, nici avertizați să nu discutăm cele petrecute, dar nici nu am discutat cu

alții. Cu alte cuvinte, nu a existat nicio dezbatere sau confirmare oficială. Aparent cele întâmplate au fost ignorate mai sus de nivelul echipajelor. Dar la acest nivel, oamenii au discutat între ei în mod liber despre cele întâmplate”.

Concluzia lui Moore a fost: „Eu personal cred că există ceva în conexiunea OZN - rachete intercontinentale. Știu că Air Force mușamalizează uneori faptele atunci când, în situații delicate, simte că i se cere să aibă o poziție oficială. OZN-urile apărute deasupra silozurilor nucleare ar putea fi printre aceste situații”.

Și sergentul Richard E. Walker, fost polițist militar în *US Air Force Security*, a declarat că într-o noapte de octombrie 1975 era de pază la baza militară aeriană KI Sawyer din Michigan, în apropierea pistei când, împreună cu camarazii săi, a văzut un OZN deasupra bazei, zburând de la sud spre nord. La început părea un avion care vine la aterizare cu luminile aprinse, dar era suspect că luminile pistei rămâneau stinse. Ei au întrebat imediat prin radio de ce nu se aprind aceste lumini. Au urmat schimburi aprinse de mesaje. Obiectul a continuat să se apropie încet, plutind deasupra pistei și a zonei de depozitare a armelor nucleare, devenind tot mai luminos. La un moment dat s-a divizat în cinci obiecte separate, care au țâșnit în cinci direcții diferite, cu o viteză incredibilă.

Într-un mod surprinzător, nu a existat nicio mențiune oficială privind cele petrecute în acea noapte. Cei care au fost de serviciu nu puteau să creadă în ceea ce tocmai văzuseră și se întrebau de ce nu a fost declanșată alerta de securitate. Au apucat să discute în grup cele întâmplate abia în autobuz, după ce au fost înlocuiți în posturile lor.

Toți credeau că trebuia să fi fost un soi de test al unui nou aparat de zbor. Deși așteptau să fie interogați de șeful lor asupra evenimentelor petrecute în timpul schimbului, așa cum se întâmpla de obicei când depuneau armele în rastel, acum acesta a rămas în biroul său. Nici comandantul unității nu a spus nimic ziua următoare și nu s-a dat niciun fel de explicații pentru cele observate.

Hastings considera acest fapt interesant din două motive; întâi, deoarece din documente desecretizate se știa deja de incidente similare, petrecute în octombrie 1975, în zone de depozitare a armelor nucleare de la bazele Air Force Loring din Maine și Wurtsmith, din Michigan, dar era pentru prima dată când exista o mărturie și pentru baza KI Sawyer.

În al doilea rând, descrierea făcută de Walker, cu un OZN mai mare, care se sparge în cinci obiecte mai mici, este identică celor raportate de colonelul în retragere Charles Halt, fostul comandant adjunct al bazei aeriene Bentwaters, în legătură cu faimoasele incidente OZN din pădurea Rendlesham, în decembrie 1980. Atunci obiectul luminos, observat de Halt și o grupă de polițiști de securitate, s-a descompus tot în cinci obiecte mai mici. În același timp, Halt a auzit, pe radioul său portabil, că unul dintre aceste obiecte s-a deplasat în zbor către zona de depozitare a armamentului nuclear, pe care l-a „examinat”, îndreptând asupra lui fascicule ca de laser.

O altă persoană care a intervenit în emisiunea de radio a fost sergentul tehnic în retragere Anthony W. Keel. Acesta relatează că într-o seară de septembrie 1991, pe la ora 22.45, pe când era șeful unui grup de intervenție la alerte, în aria de zbor Oscar de la baza Air Force Ellsworth, din Dakota de Sud, a fost trimis să rezolve alarme multiple venind dintr-o zonă a bazei. A sosit acolo cu încă un camarad, au verificat posibilele cauze și au resetat alarmele. Dar înainte chiar de a ajunge la fața locului, le-a fost semnalată și o altă alarmă, dintr-o zonă învecinată, pe care o puteau vedea, de la distanță, cu ochiul liber. Deasupra acelei zone pulsa o lumină albastră. Avea aproximativ dimensiunile unui elicopter mare, era semicirculară, oblică și nu făcea nici cel mai mic zgomot. Pe măsură ce se apropiau de ea, lumina părea că se depărtează, dar noaptea, distanța era dificil de estimat. Probabil fuseseră cel mai aproape la 400 - 800 de metri de ea. Apoi lumina a trecut dincolo de o movilă și a dispărut. Și în acest loc au efectuat procedurile de resetare a

alarmelor. La terminarea schimbului au fost supuși unui interogatoriu, din partea controlorilor pentru siguranța zborurilor, și li s-a spus să nu depună niciun raport scris privind cele întâmplate.

Martorul își amintea și de un alt incident, cel mai probabil din decembrie 1996. La ora 23.00, participa la un exercițiu, împreună cu un subordonat. Erau pe o pantă abruptă, la circa o milă de zona de depozitare a armamentului nuclear, când au văzut spre vârful dealului o lumină deplasându-se, săltând, dinspre vest spre est. În primul moment au crezut că este comandantul de grupă care vine în control. Peste zece minute, lumina era tot acolo, mișcându-se de această dată de la est la vest. Atunci au început amândoi să urmărească mișcările luminii. A mers de mai multe ori, săltând, ba într-o direcție, ba în cea opusă. Ultima dată a depășit creasta dealului și s-a văzut clar că lumina se afla de fapt pe cer, mult mai departe decât au crezut prima dată, cam în zona depozitului de armament, nu departe de pista de zbor. Atunci și-au spus că trebuia să fi fost un elicopter, dar în acest caz, de ce nu erau aprinse luminile de pe pista de aterizare? Lumina s-a depărtat apoi spre est și părea să se înalțe tot mai sus. S-a oprit la vreo 2 - 3 mile de bază, după care a făcut mișcări bruște într-o direcție sau alta, într-un mod imposibil pentru un elicopter. Cerând informații prin radio, celor doi li s-a spus că în toată zona nu zboară nicio aeronavă. La scurt timp după aceea, lumina a tășnit și, într-o clipă, a dispărut.

O conferință de presă la National Press Club

National Press Club, cu sediul în Washington DC, la câteva blocuri distanță de Casa Albă, este o organizație profesională a jurnaliștilor, în principal politici, din Statele Unite. Aici a avut loc, pe 27 septembrie 2010, o conferință de presă, organizată în bună parte de Robert Hastings, în care șapte veterani din US Air Force au prezentat cazuri de incursiuni OZN în locațiile găzduind arme nucleare, pe perioada Războiului Rece. Martorii spuneau că socotesc de datoria lor să vorbească despre realitatea activității OZN la bazele cu arme nucleare, îndemnând guvernul american

să dezvăluie cele întâmplate atât americanilor, cât și întregii omeniri. Conferința, privind un presupus interes al OZN-urilor față de armele nucleare, a fost transmisă în direct și de CNN. La conferința de presă menționată au mai fost prezente și CBS, ABC și Fox News, pe lângă alte organizații media importante, dar și mijloace de informare din Regatul Unit, Rusia, Japonia, Australia, Irlanda și alte țări. Totuși companii importante manifestă încă o rezistență privind aceste revelații.

Așa cum atestau câțiva veterani, inclusiv doi colonei în retragere, observațiile OZN s-au înmulțit abia după detonarea primei bombe atomice și că faimosul incident de la Roswell, din 1947, a avut loc lângă singura bază militară aeriană din lume care era pe atunci înzestrată cu bombe nucleare. În 1948 și 1949, străinii „mingi de foc verzi” au fost văzute zburând deasupra laboratoarelor naționale Los Alamos, unde a fost concepută și construită prima bombă atomică.

Așa cum arată mai multe documente, desecretizate la ora actuală, au existat astfel de apariții și la Oak Ridge (Tennessee), în cursul anilor cincizeci. Pe 4 august 1950, la 4.500 metri deasupra centralei atomice Hanford, au fost observate obiecte rotunde; ele nu au putut fi interceptate, deși toate unitățile Air Force din zonă au fost alertate. Pe 5 iulie 1952, patru piloți au raportat o farfurie zburătoare plutind deasupra aceleiași centrale.

În mai multe rânduri, OZN-uri apărute deasupra silozurilor cu rachete nucleare americane au perturbat sistemele de ghidare și control ale acestora, iar în decembrie 1980 un OZN discoidal a îndreptat fascicule de rază asupra unui depozit de arme nucleare.

Chiar din proiectul Blue Book se știe că pe 1 august 1965, la baza *F.E. Warren*, din Cheyenne, Wyoming, șase obiecte de origine necunoscută au plutit, timp de o oră, deasupra silozurilor de rachete.

În martie 2013, ufologul Robert Hastings a publicat un articol în care comentează reacțiile unor importante publicații din Statele Unite, la faptele prezentate în

conferința de presă din 27 septembrie 2010, ținută la *National Press Club* din Washington D.C. El amintea de un vechi articol pe această temă, apărut pe prima pagină a numărului din 19 ianuarie 1979 al prestigiosului ziar *The Washington Post*. Intitulat „Ce au fost acele nave misterioase?”, articolul era o analiză obiectivă, bazată pe câteva documente recent desecretizate, oferind o viziune tulburătoare asupra unor informații mult timp ținute sub obroc, cu implicații privind securitatea națională. Autorii articolului scriau atunci, între altele: „În conformitate cu rapoarte ale Departamentului Apărării, timp de două săptămâni, în 1975, un șir supersensibil de puncte de lansare a rachetelor și de baze de bombardiere au fost vizitate de obiecte misterioase, zburând la joasă înălțime”. Un martor vorbea despre „vehicule rapide și luminate strălucitor, care au plutit deasupra ariilor de depozitare a armelor nucleare și au dejucat toate eforturile de urmărire a lor”.

Informațiile care au stat la baza acelui articol au fost declassificate prin intermediul legii, *JFreedom of Information Act* în 1977, plecând de la numeroase fragmente de jurnal NORAD (*North American Air Defense Command* - Comandamentul Apărării Aeriene a Americii de Nord) care detaliau repetate zboruri peste bazele de lansare a rachetelor de la Malmstrom, Montana, ale unei aeronave în formă de „disc”, la începutul lunii noiembrie 1975. Obiectele necunoscute au fost observate în mod independent de mai multe echipe de poliție Air Force, aflate la mare distanță între ele, au fost urmărite pe radar și vâinate, fără succes, de avioane de luptă trimise să le intercepteze.

Prin contrast, același *The Washington Post* a publicat, în 2010, un articol zeflemitor, subliniind că participarea la conferința de presă a meritat datorită calității prăjiturilor servite gratuit. Aceasta în ciuda faptului că printre documentele înmânate reporterilor se afla inclusiv copia acelui raport al US Air Force care a dat naștere articolului din 1979.

Dacă acel caz comentat în 1979 nu pare suficient de dramatic, scrie Hastings, interviurile pe care el însuși le-a luat la peste 130 de foști angajați ai armatei, în ultimii 40 de ani, confirmă că astfel de incidente s-au petrecut practic la toate bazele de rachete strategice din SUA, pentru a nu mai vorbi de bazele de bombardiere strategice și ariile de testare a armelor nucleare, în timpul erei Războiului Rece, ca și după aceea.

Hastings spune că fusese convins că aceste incidente tulburătoare, așa cum au fost ele revelate, în timpul conferinței de presă, de documente și de foștii militari care au fost martori la ele, vor uimi măcar pe unii dintre reporterii din auditoriu. Din păcate, după ce evenimentul senzațional al conferinței de presă s-a consumat, subiectul a fost rapid uitat, jurnaliștii reorientându-se către alte noutăți incitante.

În mod surprinzător și frustrant, nicio organizație majoră de media nu a luat după aceea legătura, nici cu Hastings, nici cu veteranii Air Force participanți la conferință, pentru a-i intervieva asupra detaliilor.

O altă publicație invitată, *The New York Times*, nici nu s-a oboșit să trimită pe cineva, ignorând subiectul OZN, fidelă, încă din anii '50 (așa cum au demonstrat documente desecretizate mult mai târziu), recomandării comisiei Robertson din ianuarie 1953, organizată de CIA, anume de a nega și ridiculiza tot ce se leagă de fenomenul OZN.

Hastings și-a împărtășit aceste supărări jurnalistului Ralph Blumenthal, care a petrecut 45 de ani lucrând la *The New York Times*. Răspunsul acestuia a fost că nu este surprins că media nu a continuat să urmărească fascinantă istorie a relației dintre OZN-uri și armele nucleare. El spunea: „Este un mister care deranjează, care face oamenii să se simtă inconfortabil... Dar faptele sunt niște lucruri îndărătnice, iar adevărul va găsi în cele din urmă o cale să iasă la lumină”.

Mărturii recente

Cazurile evocate mai sus nu aparțin doar unei istorii trecute, să zicem erei Războiului Rece. Mai multe rapoarte

sugerează că incidente multiple, în curs de desfășurare, s-au petrecut, de pildă, în 2003, la Aria 2 de la baza Air Force Nellis (Nevada) și în 2007, la Missile Alert Facility, în apropierea bazei Malmstrom (Montana). Mai mult, pe baza mărturiei și fotografiilor unor civili, se pare că o incursiune OZN a avut loc în martie 2009, la stația de armament naval din Seal Beach, în comitatul Orange din California. Robert Hastings ne mai asigură că, pe baza experienței sale de 37 de ani de când studiază aceste incidente și pe baza frecvenței lor, este aproape sigur că în medie, în fiecare an, are loc o incursiune OZN la o facilitate de arme nucleare.

La nicio lună după conferința de mai sus, pe data de 23 octombrie 2010, la baza Air Force *F.E. Warren* din Cheyenne, s-a pierdut comunicarea, pentru un timp, cu 50 de rachete Minuteman III. Cele cinci facilități, denumite de la *Alpha* la *Echo*, ca și *319th Strategic Missile Squadron*, nu au fost capabile în această perioadă să comande nicio lansare.

Știrea a fost aflată de Mark Ambinder, editor contribuitor la magazinul *The Atlantic*, care a publicat-o trei zile mai târziu, după care ea a fost preluată de presa internațională.

Purtătorul de cuvânt al Air Force a explicat că incidentul, care ar fi durat 59 minute, s-a datorat unei componente hardware, greșit înlocuite de un tehnician, și a dat asigurări că sistemul de avarie a rămas funcțional. Totuși unii pun sub semnul întrebării această explicație, întrucât au fost raportate OZN-uri în zonă în acea perioadă. Robert Hastings s-a deplasat în regiune, luând legătura cu mai multe persoane, dintre care șase au văzut unul sau mai multe OZN-uri în preajma silozurilor cu arme nucleare, între altele, el a aflat că întreruperile la comanda rachetelor au durat de fapt mai multe ore, cu intermitențe.

În primele luni ale anului 2011, Hastings a primit și o serie de alte rapoarte, de la civili, polițiști etc. din statele Wyoming, Nebraska și Colorado, pe teritoriul cărora se află poligonul F.E. Warren, întins pe aproape 25 mii

kilometri pătrați. Multe rapoarte descriu obiecte aeriene, observate în perioada septembrie 2010 - martie 2011, având formă de țigară, cilindru, sferă, triunghi etc., manevrând sau plutind la joasă înălțime. În octombrie 2012, au fost văzute OZN-uri în zona silozurilor cu rachete balistice intercontinentale operate de baza militară Air Force Malmstrom din Montana.

Informația cea mai interesantă a fost că membri din personalul activ al Air Force, lucrând în diferite locații ale câmpului de rachete, au văzut, în mod repetat, „un dirijabil imens” în noaptea de 23/24 octombrie 2010, exact atunci când s-a petrecut incidentul la care ne refeream mai sus. Obiectul nu semăna cu dirijabilele comerciale, fiind mai îngust și mult mai lung, nu avea gondolă pentru pasageri și nu purta pe el nicio inscripție. Chiar dacă legătura dintre aceste apariții și incident nu poate fi încă stabilită în mod sigur, martorii sunt foarte credibili.

Se mai știe, tot de la ei, că șefii escadronului în care a avut loc incidentul au amenințat cu pedepse severe pe cei ce ar viola secretul militar, adică pe cei ce ar vorbi cu jurnaliștii sau investigatorii OZN despre „lucrurile pe care le-au văzut sau nu le-au văzut pe cer” în preajma silozurilor. Prin urmare, Robert Hastings, adept altminteri al unei transparențe cât mai mari, s-a văzut obligat de această dată să păstreze anonimatul privind informatorii straniilor incidente.

Invitat, pe 18 noiembrie 2012, la o emisiune radio cu acoperire națională, Hastings a cerut, la microfon, să fie contactat și de alți veterani care au avut astfel de experiențe. A primit două apeluri. Ulterior Hastings a verificat și a confirmat că respectivii fuseseră într-adevăr staționați în bazele militare indicate, în anii indicați, asigurând paza armelor nucleare.

În septembrie 2013, Robert Hastings anunța că lucra la un film documentar privind activitatea OZN în zonele în care se află arme nucleare.

Ufologul Billy Cox comenta ironic, la adresa tuturor acestor cazuri: dacă Statele Unite ar fi pierdut controlul

operațional al rachetelor sale nucleare din orice altă cauză: sabotaj, erori de calculator, chiar și vreme rea sau probleme tectonice, ar fi fost audieri, comisii de anchetă, comunicate de presă, și poate chiar ar fi căzut capete. Dar în acest caz s-a considerat că nu-i nicio problemă – *au fost doar OZN-uri* –, deci nu era niciun motiv să se facă ceva din toate acestea...

Incidentul Big Sur

Unul dintre cazurile investigate de Robert Hastings a fost și cel numit „Big Sur”. În rezumat: într-o dimineață de septembrie 1964, a fost lansată, de la baza Vandenberg, California, o rachetă balistică intercontinentală Atlas D, transportând spre înălțimi un sistem antiradar și o ogivă nucleară falsă, ținta fiind atolul Eniwetok din Oceanul Pacific (utilizat în perioada 1948 – 1958 ca poligon pentru un mare număr de explozii nucleare). Îndată după separarea ogivei, de aceasta s-a apropiat un OZN în formă de disc; după ce a ajuns-o din urmă, s-a rotit în jurul ei, apoi a emis patru izbucniri de lumină; imediat, macheta de ogivă nucleară a început să se dea peste cap, căzând în cele din urmă în ocean, la câteva sute de mile înainte de ținta stabilită.

Întâmplarea a devenit cunoscută prin declarațiile locotenentului de atunci (acum Dr.) Bob Jacobs, însărcinat cu filmarea lansării rachetei Atlas printr-un telescop de mare putere situat la Big Sur, California. Fostul ofițer USAF activa atunci în escadronul 1369 de la baza Vandenberg, ca responsabil cu instrumentele fotografice. El susține că întreagă această întâmplare a fost înregistrată pe o peliculă cinematografică. Potrivit lui Jacobs, în timp ce manevrele OZN-ului erau ușor de distins, alte detalii, inclusiv forma de disc a obiectului, cu un dom deasupra, au fost descoperite ulterior, în timpul analizei optice.

Jacobs mai afirma că o versiune de 16 milimetri a filmului privind incidentul a fost prezentată unui mic grup select de la baza Vandenberg. La încheierea acestei reuniuni, la care a participat și el, i s-a spus să „uite” de

evenimentele filmate și să nu le mai menționeze niciodată. După mai mulți ani, Jacobs a aflat că după ce a părăsit sala, cadrele importante din film au fost confiscate pe loc de doi „agenți guvernamentali”, lucrând probabil pentru CIA, care erau printre cei prezenți.

Ca un fapt important, relatarea lui Jacobs, atât cea privind incidentul propriu-zis, cât și mușamalizarea care a urmat, au fost confirmate în întregime de un alt ofițer, maiorul (mai târziu Dr.) Florenze J. Mansmann, Jr. Pe atunci, Mansmann activa ca cercetător principal la Divizia 1 strategică Aerospațială de la baza Vandenberg. El a fost cel care a analizat cu atenție uimitorul film, descoperind pe el forma de „disc clasic” a OZN-ului care se rotea în jurul falsului focus. Tot el a fost cel ce a ordonat ca și locotenentul Jacobs să participe la proiecția restrânsă a filmului, în biroul său de la sediul diviziei.

Hastings poseda copii ale corespondenței particulare, de la începutul anilor '80, dintre Jacobs și Mansmann. În aceste scrisori (care evident nu erau destinate publicării), se simte că, și după 20 de ani, Jacobs și Mansmann erau marcați de incident.

Din păcate, o astfel de întâmplare este inacceptabilă pentru cei ce au ideea preconcepută că OZN-urile nu există sau, dacă există, nu li se poate asocia un comportament inteligent. Cei ce dezminț din start orice relatare privind fenomenele aerospațiale neidentificate au în SUA și o revistă, numită *Skeptical Inquirer*, specializată pe demitizarea și negarea fenomenului OZN. Această revistă a publicat, între altele, și un articol scris de Kingston George, un inginer care a lucrat cu Bob Jacobs la telescopul de la Vandenberg AFB. Iar în articol se susținea că afirmațiile lui Jacobs precum că ar fi filmat un OZN doborând o falsă ogivă nucleară sunt doar niște „pretenții străni”, fără nicio bază reală.

În acest scop, Kingston a denaturat în mod grav și repetat afirmațiile lui Jacobs și a afirmat câteva neadevăruri factuale. Kendrick Frazier, editor al revistei *Skeptical Inquirer* și un acerb demistificator al

fenomenului OZN, bineînțeles nu a mai avut curiozitatea să compare adevăratele declarații ale lui Jacobs cu cele care i s-au pus eronat în cârcă. Și nici nu l-a preocupat faptul că articolul lui Kingston nu pomeneste nicio vorbă despre susținerea de către maiorul Mansmann a relatării lui Jacobs.

Mai mult, Frazier a inclus articolul eronat și partizan al lui Kingston George într-una dintre cărțile sale în care combătea fenomenul OZN, diseminând astfel erorile și declarațiile false din articol către publicul neinformați. Să fie vorba doar de incompetență sau de mai mult decât atât? se întreba Hastings, care a descoperit, după mai mulți ani, că Frazier (deși revista menționa despre el că este doar „publicist de știință”) a fost, încă de la începutul anilor '80, timp de două decenii, angajat al laboratoarelor naționale *Sandia* din Albuquerque, New Mexico, ca specialist în relații publice, aceleași *Sandia Labs* care realizau, încă din anii '40, componente pentru ogive nucleare. Acest detaliu nu apărea în biografia sa destinată publicului.

Revista *Skeptical Inquirer* este purtătoarea de cuvânt a asociației de sceptici numită CSICOP. Aici există și alți faimoși demistificatori ai fenomenului OZN, cum ar fi James Oberg, fost ofițer Air Force și apoi „ofițer de securitate”. Acesta (deși oficial susținea că OZN-urile nu există) l-a amenințat pe Jacobs, spunându-i că ar fi divulgat „date OZN strict secrete”. Jacobs a fost obligat astfel să-i răspundă că, întrucât maiorul Mansmann îl avertizase să țină minte că incidentul OZN „nu s-a întâmplat niciodată”, n-avea cum să știe ce nivel de secret a fost atașat cazului.

Probabil Obert nu ar fi intrat în această dispută, dacă ar fi știut că Jacobs va publica remarcile sale în acest sens.

Ultimele remarci scrise de maiorul Florenz J. Mansmann, Jr. (care a murit la 4 iulie 2000) privind incidentul Big Sur se găsesc într-o scrisoare, datată 15 noiembrie 1995, către Curt Collier, producător al unui serial de televiziune. Acolo scrie: „Stimate domnule Collier, răspunzând la scrisoarea dumneavoastră din 14 noiembrie

1995 privind validitatea relatării Dr. Robert Jacobs din jurnalul MUFON, din ianuarie 1989, confirm că totul este adevărat, așa cum este prezentat. Și da, am răspuns astfel și altor investigatori care m-au întrebat în trecut, dar numai după ce Dr. Jacobs a dat publicității detaliile acestor observații, anulând astfel obligația mea de a ține secretul.

[...] Sistemul de camere *Image Orthikon* pe care l-am folosit pentru a capta pe film obiectul zburător neidentificat avea capacitatea de a fotografia toate detaliile lansării rachetei și ale zborului său supersonic.

[...] Rememorând, acum regret că nu am fost în măsură să evaluăm filmul mai mult de trei vizionări. Singurele persoane care au fost prezente la aceste vizionări au fost: directorul Biroului cercetătorului șef, asistentul său, doi agenți guvernamentali, locotenentul Jacobs și cu mine. Cei doi agenți guvernamentali au confiscat filmul, l-au pus într-o servietă și au plecat cu el, nu înainte ca eu să verific autorizația care le dădea dreptul să procedeze astfel. Am fost instruit mai târziu de către Biroul cercetătorului șef, Biroul judecătorescului avocatului general și de comandantul meu să consider incidentul strict secret". Mansmann a încheiat scrisoarea sa, precizând încă odată: „Scriu aceasta pentru a confirma relatarea Dr. Jacobs"...

Hastings remarcă faptul că din enumerarea de mai sus rezultă că George Kingston, cel care nega faptele, nu a văzut filmul. El mai scrie că la peste 30 de ani de la incidentul strict secret și la peste șase ani de la apariția articolului Dr. Jacobs în *MUFON UFO Journal*, Dr. Mansmann confirma fără rezerve incidentul.

Se întâmplă peste tot.

Care să fie cauza?

Robert Hastings a investigat și alte cazuri implicând prezența unor OZN-uri deasupra bazelor nucleare. Doi controlori de trafic aerian i-au declarat că au fost de serviciu în perioada incidentului din decembrie 1980, din Pădurea Rendlesham, din Anglia, și urmăriseră pe radar un obiect neidentificat. Acesta a parcurs 190 de kilometri în 8 - 12 secunde și a făcut instantaneu cotituri de 90 de

grade, manevră imposibilă pentru orice aparat pământean. Unul dintre controlori a văzut, prin fereastra turnului de control, un obiect sferic, portocaliu, strălucitor, plutind deasupra turnului de apă al bazei Bentwaters, unde erau deținute arme nucleare. Apoi a țâșnit cu o viteză nemaivăzută și a dispărut.

Hastings s-a referit și la alte cazuri pe care le-a investigat, între care cel din 1969 de la baza de rachete *Kapustin Yar* (90 km est de Volgograd), când numeroși martori au văzut o navă în formă de dom îndreptând fascicule ca de laser spre depozitele de armament, sau la cel din 4 octombrie 1982, deasupra unei baze nucleare secrete din Ucraina, când un OZN imens a activat codurile de lansare a rachetelor nucleare intercontinentale, aducându-ne la un pas de declanșarea unui război mondial.

În toamna anului 1957, britanicii au detonat trei bombe atomice în zona Maralinga din Australia. Savanții care evaluaseră experimentul se pregăteau să plece acasă când au văzut, uluiți, foarte clar, plutind înclinat la 45 de grade, un OZN argintiu, rotund, cu fundul plat și un dom deasupra. După 15 minute, obiectul a țâșnit în sus și a dispărut. OZN-urile și-au manifestat prezența și la alte teste nucleare, ca și la testări de rachete ori alte tehnologii avansate, în spațiul ex-sovietic. Ca urmare a unor incidente, comandamentul aviației militare sovietice a decis în 1965 să interzică deschiderea focului asupra OZN-urilor.

OZN-uri deasupra unor facilități nucleare s-au semnalat și în 1997 la Brienne-le-Château (nu departe de Paris), în 1999 la Safed și Yokneam (Israel), în 2004 și 2005 la granița himalayană dintre China și India etc., iar în anii următori în Iran. Conferința de presă a cerut guvernului SUA, între altele, desecretizarea tuturor datelor privind incidentele de acest tip.

Opinia lui Hastings, pe baza dovezilor existente, este că OZN-urile sunt pilotate de vizitatori veniți dintr-un alt loc din Univers. Ființe dintr-o altă lume observă cursa înarmării nucleare de zeci de ani și, din când în când,

perturbă funcționalitatea acestor arme, pentru a ne atrage atenția asupra nemulțumirii și îngrijorării lor. Dintr-un motiv oarecare, aceste ființe au interesul ca noi să nu ne autodistrugem și să supraviețuim timp îndelungat. Ele perturbă ocazional funcționarea instalațiilor noastre nucleare tocmai pentru a transmite astfel, guvernelor american, sovietic/rus etc. un mesaj care spune că posesia și potențială utilizare pe scară largă a acestui armament amenință viitorul omenirii și integritatea ecosistemului de pe planeta noastră. Pe scurt, Washingtonul și Moscova sunt avertizate astfel că „se joacă cu focul”.

Hastings spune că ar fi desigur simplist și inexact să sugerăm că acest scenariu este singura explicație pentru creșterea spectaculoasă a numărului de observații OZN în epoca Modernă. Dar el crede că incidentele bine documentate legate de armele nucleare sunt un aspect obligatoriu de luat în considerare pentru înțelegerea misterului cu care ne confruntăm.

Activitatea ufologului a fost supravegheată într-un articol din iulie 2013, Hastings povestește despre modul în care a fost el însuși supravegheat de CIA. În 1973, nu se gândea că activitățile sale ufologice ar putea interesa comunitatea de informații din SUA. Pe atunci publicul considera că singura componentă a guvernului american responsabilă pentru problemele legate de OZN-uri era Air Force. Azi știm că în urma valului de OZN-uri din vara anului 1952 deasupra capitalei americane, CIA a organizat, în ianuarie 1953, așa-numitul „Panel Robertson” care, în concluziile sale, recomanda, între altele, supravegherea și infiltrarea asociațiilor dedicate studierii fenomenului OZN. În anii '70 documentele acestui „panel” nu fuseseră încă desecretizate. Ulterior, mai multe documente de acest tip au ieșit treptat la iveală, prin intermediul legii libertății de informare (FOIA), dovedind în mod ferm implicarea FBI, CIA și NSA în colectarea de date despre fenomenul OZN și despre ufologi. Hastings considera însă, la început, că sunt șanse reduse ca activitățile sale să fie supravegheate sub acoperire. Naivitatea lui a fost risipită la începutul anului 1982, la scurt timp după ce a început un circuit de conferințe prin colegii americane, pentru a expune concluziile sale. Aceste prelegeri publice au dus la o acoperire media în numeroase ziare, inclusiv *New York Times*, precum și în *Associated Press* și *United Press International*.

Primul indiciu care l-a făcut atent pe Hastings că cineva îl monitorizează a apărut la câteva luni de la prima mediatizare a acestora la nivel național. El avea obiceiul ca să înregistreze pe bandă orice interviu cu militarii veterani care descriau OZN-uri manevrând sau plutind deasupra silozurilor cu rachete balistice intercontinentale, zone de depozitare a armelor nucleare sau locații similare, începând din februarie 1982, după fiecare convorbire telefonică cu una dintre aceste persoane, convorbiri înregistrate cu permisiunea lor, a devenit clar că telefonul mai era ascultat și de altcineva.

După fiecare interviu, la doar câteva momente după

ce închidea aparatul, Hastings primea un telefon misterios de la cineva care nu spunea nimic, deși putea auzi un zgomot de fond. Apoi, după vreo 30 de secunde, telefonul se închidea. Această ciudățenie a durat câteva luni și se petrecea numai după discuțiile cu un veteran, care divulga informații dramatice despre incidente OZN cu arme nucleare. Nu s-a întâmplat niciodată după un apel la familie, prieteni, sau altcineva. Evident, era o încercare de intimidare sau, cel puțin, un avertisment că oficialitățile știu despre aceste convorbiri.

Hastings afirmă că a fost probabil „prea prost pentru a fi speriat”, întrucât a continuat să depună eforturi pentru a afla fapte pe care guvernul Statelor Unite le ascundea publicului, referitoare la activitatea OZN în locațiile cu arme nucleare.

Abia recent a aflat că fusese urmărit de FBI. În 2012, ufologul veteran Larry W. Bryant i-a trimis lui Hastings o scrisoare primită de la FBI, ca răspuns la o cerere FOIA, în care Biroul recunoaște că evidențele lor indică existența unor dosare de urmărire a activităților OZN ale lui Hastings. Cu toate acestea, potrivit scrisorii, căutarea dosarelor propriu-zise nu a avut succes întrucât, aparent, aceste dosare „au dispărut”. Nici Bryant, nici Hastings nu cred că această afirmație este adevărată.

La ora actuală, Hastings posedă înregistrări de la peste 140 de veterani militari americani. Chiar înainte de a scrie acest articol el vorbise cu o nouă sursă, un tehnician electromecanic la rachetele balistice Minuteman, care a fost martor în 1968 la apariția unui OZN la baza Air Force

Minot. Hastings era totuși mulțumit, deoarece FBI nu a contactat pe niciunul dintre acești martori, deci dincolo de ascultarea telefonului său, nu au existat consecințe neplăcute pentru cei ce au fost de acord să-i dea declarații.

Și, până în prezent, nici nu a apărut nimeni la ușa sa...

Totuși, într-un caz recent, cineva a aflat mai mult decât era normal despre telefonul său și comunicațiile sale email cu un tehnician de rachete Air Force pensionat.

Persoana în cauză a făcut câteva anchete în numele lui Hastings, cu privire la un incident larg mediatizat privind întreruperea comunicațiilor la rachetele de la baza militară AFB F.E. Warren, din Wyoming, pe 23 octombrie 2010. În acest scop, el a fost în contact cu câțiva dintre membrii personalului din serviciul activ de întreținere a rachetelor, care s-au arătat dispuși să declare ce s-a întâmplat cu această ocazie, când 50 de rachete balistice intercontinentale au devenit temporar indisponibile, deoarece baza nu a mai putut lua legătura cu ofițerii de lansare care le controlau. Oficial, întreruperea a durat 59 de minute și a fost cauzată de un card de calculator înlocuit în mod greșit într-un procesor de control al armamentului.

Cu toate acestea, persoana de contact Air Force a aflat, de la tehnicienii de întreținere a rachetelor care au răspuns de echipamente, cu totul altceva despre incident: evenimentul a implicat o întrerupere intermitentă a comunicațiilor, care a durat, de fapt, mai mult de o zi, nu doar 59 de minute, așa cum pretinde Air Force. Dar cu adevărat important era că mai multe echipe de întreținere independente, au revenit la bază, raportând că au observat un obiect imens, în formă de trabuc, pe cerul de deasupra câmpului de rachete. Contactul lui Hastings a spus că întregul escadron de întreținere a rachetelor a fost adunat pe neașteptate și avertizat de comandant să nu vorbească

32

despre „lucrurile pe care poate le-au văzut sau poate nu le-au văzut” pe cer. În mod evident, obiectul aerian nu a fost un dirijabil.

Din păcate, spune Hastings, contactul său l-a informat după un timp că doi dintre acești tehnicieni de rachete au fost avertizați de către superiorii lor, la pensionare, în iunie 2011, că au un „steguleț” plasat în dosarele lor de serviciu în Air Force, întrucât au difuzat informații neautorizate despre acest incident. Acest fapt poate avea ca efect că cei doi vor avea dificultăți în a găsi de lucru în domeniul aerospațial după părăsirea

serviciului.

Evident, cineva a monitorizat conversațiile prin e-mail între ei și contactul lui Hastings. Acesta s-a simțit bineînțeles foarte neplăcut, chiar dacă omul de contact a prevenit cele două persoane că informațiile lor vor ajunge la Hastings, care le va folosi ca dovadă privind interacțiunile dintre OZN-uri și rachetele nucleare.

Într-o situație de acest tip, în care personalul Air Force din serviciul activ divulgă informații despre prezența unor OZN-uri în apropierea locațiilor cu arme nucleare, Pentagonul devine prizonierul propriei sale politici înșelătoare, prin care pretinde că OZN-urile nu reprezintă o amenințare pentru securitatea națională a Statelor Unite, între altele, această afirmație oficială - anume că ozn-urile, chiar dacă există, nu reprezintă o amenințare - este cea care a fost folosită pentru a justifica închiderea studiului OZN al Forțelor Aeriene, Proiectul Blue Book, în 1969. Cele două persoane care au raportat aparițiile navelor în formă de trabuc și afectarea celor 50 de rachete balistice intercontinentale, teoretic nu pot fi urmăriți penal pentru divulgarea informațiilor clasificate, deoarece, printre altele, Air Force ar trebui să recunoască, în acest caz, că a luat în serios rapoartele OZN și a mers atât de departe încât a sfătuit o întreagă escadrilă de rachetiști să nu vorbească despre incident. Mai pe scurt, orice urmărire penală deschisă a celor doi bărbați ar risca să aducă sub lumina reflectoarelor mass-mediei întreaga afacere, conștientizând opinia publică privitor la adevărata natură a evenimentului, ceva ce Pentagonul cu siguranță nu vrea să se întâmple.

Și astfel, jocul merge mai departe, mai spune Hastings, Air Force continuă să pretindă că OZN-urile nu reprezintă niciun risc pentru securitatea națională a SUA; iar între timp, veteranii vin, încet dar sigur, să reclame prezența unor OZN-uri la diverse baze cu rachete nucleare, începând din 1962 și până recent, în cadrul unor incidente care au fost prezentate de multe ori doar ca defecte misterioase ale rachetelor nucleare americane.

Poate că, într-o zi, publicul se va lămuri care este adevărul.

Cu câteva zile înainte de redactarea acestui articol, Larry Bryant i-a expediat lui Hastings copia scrisorii pe care a trimis-o Agenției Naționale de Securitate (NSA), cerând, în conformitate cu legea federală, *J-r\acy Act*”, desecretizarea și accesarea tuturor fișierelor NSA care conțin informații cu privire la activitățile lui Hastings ținând de fenomenul OZN. Acesta este însă convins că, după lungi manevre înșelătoare, NSA va răspunde că nu există astfel de fișiere. Sau poate că există, dar sunt de negăsit, la fel ca în cazul dosarelor FBI. Dar indiferent cum va fi, agenția, cu siguranță nu va fi sinceră.

Noutăți privind misterul Roswell.

Un comunicat de presă controversat

La Roswell (New Mexico) se pare că s-a prăbușit un OZN pe 3 sau 4 iulie 1947. Interesant este că tocmai aici se găsea baza Flotei mixte 509 de bombardiere, pe atunci singurele din lume care purtau bombe atomice operaționale.

Purtătorul de cuvânt al bazei, locotenentul Walter Haut, a dat un comunicat de presă care a făcut înconjurul lumii. În comunicat se spunea, între altele: „Numeroasele zvonuri privind discurile zburătoare au devenit realitate ieri. Ofițerul de informații al unității 509 de bombardiere [...] de la Roswell a avut șansa să intre în posesia unui disc. [...] Obiectul zburător a aterizat pe teritoriul unui ranch în apropiere de Roswell. [...] S-a întreprins imediat o acțiune și discul a fost recuperat. [...] Inspectat la baza aeriană de la Roswell, el a fost remis autorităților ierarhice [...]”.

În urma comunicatului emis, în 8 iulie ziarul local *The Roswell Daily Record* titra pe prima pagină: „RAAF a capturat o farfurie zburătoare la o fermă din regiunea Roswell” (RAAF fiind prescurtarea pentru *Roswell Army Air Field*). În articol se vorbește despre „discul recuperat” ori de „instrumentul” care, după examinare, fusese trimis la „forurile superioare”. Mai mult, la 8 iulie, ora 14.26, Agenția *Associated Press* difuzează „bomba” că forțele

aeriene americane se află în posesia unei farfurii zburătoare de proveniență necunoscută. Toate ziarele importante de pe glob publică știrea, așteptând noi detalii. Apelurile telefonice din toată lumea încep să asalteze centrala telefonică a bazei militare Roswell.

Numai că, foarte repede, la ordine venite de sus, toate cele de relatate au fost retractate, spunându-se că a fost o confuzie și obiectul fusese doar un balon meteorologic mai special. Haut a fost admonestat pentru pripeala sa. El se va apăra, declarând că a acționat la ordinul telefonic al colonelului William Blanchard, comandantul bazei, care a fost foarte categoric atunci când i-a indicat conținutul comunicatului. Haut a murit în decembrie 2005, dar a lăsat, într-un plic sigilat, o declarație dată sub jurământ în fața unui notar. În acest document, el recunoaște, în plus, că a văzut cu ochii lui obiectul recuperat și doi omuleți și că generalul Roger B. Ramey, comandantul bazei militare de la Fort Worth, a venit de urgență la Roswell, punând aici la cale, împreună cu colonelul Blanchard, detaliile prin care cazul va fi mușamalizat.

Apoi, pentru mult timp, aproape toată lumea a uitat de acest incident.

În 1978, fizicianul nuclear Stanton Friedman fusese invitat pentru un interviu la stația TV din Bâton Rouge, Louisiana. Jenat că l-a făcut pe fizician să aștepte cam mult, managerul postului TV i-a spus că l-ar putea pune în legătură cu unul dintre prietenii lui de radioamatorism, care avea informații privind OZN-urile. Acesta s-a dovedit a fi Jesse Marcel, fost ofițer de informații Air Force, chiar cel care a strâns de pe câmp resturile obiectului prăbușit la Roswell.

El îi va povesti fizicianului despre proprietățile neobișnuite ale materialelor recuperate, insistând că acestea, categoric, nu proveneau de la un balon. În anii care au urmat, Friedman, cu ajutorul ufologului Bill Moore, a identificat peste 60 de alți martori. Informațiile adunate astfel au făcut obiectul cărții *The Roswell Incident*

publicată în 1980 de Bill Moore și Charles Berlitz, carte care însă nu a avut un ecou deosebit.

Cazul Roswell a fost preluat la un moment dat de programul de televiziune *Unsolved Mysteries*, declanșând curiozitatea populară. Acesteia i-au răspuns Donald Schmitt și Kevin Randle, prin cartea *UF O Crash at Roswell*, publicată în 1991 și urmată de o ediție refăcută în 1994, cu date de la circa 200 de martori și cu noi detalii, între timp, în 1992, și Friedman a publicat o carte, cu viziunea proprie asupra incidentului, sub numele de *Crash at Corona*. În 1994 s-a difuzat filmul *Roswell*, realizat pentru canalul TV *Showtime Movie*, pe baza primei cărți a lui Schmitt și Randle, ceea ce a desăvârșit celebritatea cazului. Randle fusese implicat în aceste investigații întâmplător. Participând la o conferință, în calitate de autor SF, a fost invitat să fie unul dintre cei trei scriitori care trebuia să interogheze, într-o dezbatere, doi ufologi. Întrucât unul dintre ufologi nu a mai putut participa, Randle s-a oferit să-l înlocuiască. Celălalt ufolog s-a nimerit să fie Schmitt. Așa a început parteneriatul lor. Randle fusese și militar, participant la războaiele din Vietnam, Golf și Irak, și trecut în retragere abia în 2009, cu gradul de locotenent colonel. În tot acest timp, îndatoririle sale militare i-au stânjenit activitatea în ufologie. Au apărut și unele disensiuni cu Schmitt. Acesta a rămas însă interesat să se implice în cercetarea cazului, inspirat și de cartea lui Friedman. Din acest motiv, Schmitt s-a asociat cu un nou partener: Tom Carey. Ca rezultat, cei doi au publicat în 2007 volumul *Witness to Roswell*, în care apar noi mărturii și fapte.

La ora actuală, toată lumea este de acord că în iulie 1947 la Roswell, New Mexico, s-a prăbușit ceva care a fost declarat imediat strict secret. Autorităților nu le convenea să se afle adevărul. Dovadă stau explicațiile pitorești și mereu schimbate, avansate de-a lungul timpului de Air Force. Iată cum le comentează Stanton Friedman și Kevin Randle:

În 1947 ofițerii și alt personal din Grupul de

Bombardiere 509 de la Roswell au dat un comunicat oficial de presă că sunt în posesia unei farfurii zburătoare prăbușite. După ce resturile au fost transportate la Fort Worth, aici generalul de brigadă Roger Ramey și alții au declarat că a fost doar un banal balon meteorologic, cu un reflector radar. Nimeni nu s-a întrebat cum de ofițeri de înaltă calificare a singurei escadrile din lume care purta, pe atunci, bombe nucleare, puteau face o confuzie atât de stupidă, având în vedere că baloanele meteorologice erau lansate și cădeau cu regularitate. Povestea a fost deci uitată. După ce, peste vreo treizeci de ani, Jesse Marcel a început să discute cu prietenii săi că a fost totuși o farfurie zburătoare, au apărut investigatorii, apoi și alți martori, după care s-au scris numeroase cărți și s-au făcut filme documentare. „Marea medie oficială” a ignorat totuși, în continuare, subiectul. La un moment dat, în 1994, kongresmenul de New Mexico Steven Schiff a început să pună întrebări despre Roswell. Problema nu mai putea fi ocolită. Air Force a fost obligat să investigheze subiectul și a răspuns că la Roswell a căzut... un balon meteorologic; nu unul obișnuit, ci unul ultrasecret, numit „Mogul”. El era atât de secret deoarece urmărea o eventuală detonare a unei bombe atomice de către ruși.

Altminteri era însă un balon meteorologic obișnuit. Așadar, secretă era doar destinația. N-ar fi fost deci niciun motiv să fie confundat cu un OZN. Dar la Roswell au fost recuperați și niște omuleți - a observat cineva. Air Force a venit cu un nou „raport final”, în care explica și acest aspect. Acestea ar fi fost manechine aruncate în cadrul unor teste cu parașute și baloane de mare altitudine. Deși s-a aflat imediat că manechinele aruncate astfel fuseseră de 1, 80 metri, îmbrăcate în uniforme militare americane și primele experimente de acest fel s-au făcut în 1953 (iar în zona Roswell abia în 1957), mediile de informare au înghițit acest nonsens.

S-a vehiculat și varianta că ar fi fost tehnologie nazistă. Dar atunci de ce n-a fost ea folosită niciodată într-un război? S-a mai spus că au fost experimente pe oameni

folosind baloane japoneze Fugo... Iar în 2011 a apărut chiar explicația că ar fi fost o colaborare nazisto-sovietică...

Stanton Friedman spune că este convins, la fel ca alți investigatori ai incidentului Roswell, cum ar fi Don

Berliner (împreună cu care a scris o carte despre incidentul Roswell), Don Schmitt și Tom Carey, autorii cărții „Witnes to Roswell”, dar și Kevin Randle, Dennis Balthaser, Dr. David Rudiak și alții, că explicația cea mai bună rămâne că la Roswell s-a prăbușit o navă nepământeană. Dar, desigur, mediile de informare sunt gata să accepte orice explicație în afară de aceasta...

Un fost agent CIA susține autenticitatea cazului Roswell

Pe 8 iulie 2012, agenția *The Huffington Post* a marcat cea de a 65-a aniversare a difuzării, de către ziarul *Roswell Daily Record*, a știrii conform căreia militarii de la baza Air Force au capturat o farfurie zburătoare, printr-un articol de Lee Spiegel. În articol se comentau și afirmațiile fostului ofițer din CIA, Chase Brandon, care susține că a avut acces la documente secrete care atestă că accidentul de la Roswell a fost de fapt prăbușirea unei nave extraterestre.

Chase Brandon a servit timp de 25 de ani în serviciul clandestin, de elită, al CIA, ca agent acoperit, inclusiv pentru operații legate de terorismul internațional, contrainsurgență, trafic de narcotice și contrabandă cu armament. El a operat sub acoperire, având identități oficiale sau din sectorul privat, utilizând uneori nume false și deghizări fizice. A cooperat cu unități pentru operații speciale, militare, de securitate, sau de poliție din diverse țări. Ultimii 10 ani în CIA i-a petrecut în echipa directorului, ca primă legătură a CIA cu industriile de spectacole și publicații. La sediul Agenției, a acționat ca analist, raportor către Președinte, instructor pentru tactica paramilitarilor și spionaj.

Prima dată când Brandon a făcut afirmația că deține informații privitor la prăbușirea de la Roswell a fost într-un

interviu dat la *Coast to Coast AM Radio*. Atunci Chase Brandon a declarat despre cazul Roswell: „N-a fost un nenorocit de balon meteorologic – a fost ceea ce l-au taxat oamenii care au raportat dintru început cele întâmplate. A fost o navă, care în mod clar nu a venit de pe această planetă, s-a prăbușit și nicio secundă nu m-am îndoit că atunci când oamenii foloseau cuvintele «sfărâmături» și «cadavre», chiar despre asta era vorba”.

Dorind mai multe detalii, Lee Spiegel l-a contactat și a avut cu el o convorbire pe 7 iulie 2012. Textul dialogului a fost publicat în *The Huffington Post* pe 8 iulie, în ziua aniversării incidentului.

Documentele atestă că Brandon s-a mutat, la mijlocul anilor '90, într-o secție specială a conducerii CIA din Langley, Virginia, numită „Colecția Istorică de Spionaj”. El i-a spus lui Spiegel că a avut acces, în cursul activităților sale specifice de aici, la „un sector închis, în care nu putea pătrunde oricine. „Într-o zi examinam etichetele scrise de mână care menționau ce anume se găsește în diverse cutii, iar una dintre acestea mi-a atras atenția în mod special. Scria pe ea un singur cuvânt: Roswell. Am luat cutia, am scotocit un pic în ea, apoi am pus cutia la loc pe etajeră și mi-am spus: «Dumnezeule, deci s-a întâmplat cu adevărat!»”.

„Cutia avea în interior documente scrise și fotografii, și asta este tot ce voi spune vreodată oricui despre conținutul acelei cutii. Dar, în mod absolut, pentru mine a fost momentul unic de validare a faptului că tot ceea ce am crezut, tot ceea ce știu că atât de mulți alții au crezut că s-a întâmplat s-a petrecut cu adevărat”.

Brandon a adăugat că nu poate dezvălui mai multe detalii privind ce anume a văzut în acea cutie, întrucât toți cei din CIA au semnat un angajament care implică păstrarea secretului. Poate declara doar atât că a fost o cutie, care conținea materiale privind cazul Roswell, că s-a uitat prin ea, și și-a confirmat sieși autenticitatea unor fapte în care crezuse și înainte.

Imediat după aceste declarații, știrea s-a răspândit în

media internațională. Spre supărarea lui Lee Spiegel, unele publicații nici nu s-au mai oboșit să menționeze sursa. Evident, concomitent au apărut și suspiciuni că dovezile aduse de Brandon erau cam subțiri. Suspiciunile erau cu atât mai serioase cu cât acesta scrisese și tocmai scosese pe piață, în iunie 2012, un roman SF, intitulat „*The Cryptos Conundrum*”, în care este inclusă istoria Pământului, presupuse contacte cu extraterestri, ca și diverse cataclisme imaginare. Mulți au tras concluzia că declarațiile făcute erau doar invenții menite să promoveze această carte.

Lee Spiegel a fost imediat interpelat de ufologi, între care de André Skondras, care l-au întrebat cât credit acordă afirmațiilor lui Brandon. Spiegel a răspuns că nu știe dacă afirmațiile acestuia sunt adevărate, dar pe pagina de web a fostului ofițer, unde acesta își promovează cartea, a găsit următorul fragment: „În curtea Agenției Centrale de Informații se află o sculptură din oțel, înaltă de cincisprezece picioare, purtând o inscripție cu un mesaj codificat, de importanță capitală pentru supraviețuirea omenirii. Un singur om cunoaște exact mesajul, întrucât el l-a creat. Dr. Jonathan Chalmers conduce o unitate CIA, care păzește cel mai mare secret pe care guvernul nostru 1 a deținut vreodată și concepe planuri pentru a face față consecințelor sale. Doar el știe întreaga istorie a amenințărilor cu care se confruntă America... el singur știe adevărul despre prăbușirea de la Roswell și despre convergența forțelor extraterestre...”

Speigel comenta în continuare că, întrucât cartea lui Brandon conține și detalii legate de cazul Roswell, suspiciunile sunt de înțeles. Nimeni nu poate garanta autenticitatea afirmațiilor fostului agent CIA. Dar Spiegel se înțelesese să mai stea de vorbă cu acesta, să-i prezinte numeroasele întrebări sosite în urma apariției articolului din *The Huffington Post* și să vadă ce răspunsuri primește. Deci, istoria nu se oprește aici.

Stanton Friedman, fizicianul atomist devenit ufolog, primul investigator civil al incidentului OZN de la Roswell,

la sfârșitul anilor '70, și-a exprimat și el punctul de vedere asupra cazului, în *The Huffington Post*. Friedman nu a fost cătuși de puțin surprins de declarațiile lui Brandon. El a subliniat că în urmă cu 65 de ani, militarii și-au schimbat brusc declarațiile, spunând, pe 8 iulie 1947, că au capturat o farfurie zburătoare, pentru ca pe 9 iulie să pretindă că a fost doar un balon meteorologic. Investigațiile lui Friedman și ale altora care au urmat au făcut ca, în decursul anilor, sute de martori să aibă curajul să-și povestească propriile amintiri legate de eveniment. „Ar fi momentul ca piesele mitologice ale acestui mozaic să fie înlocuite cu istoria reală a celor întâmplare”, a precizat el în concluzie.

Surprinzătoarele afirmații ale lui Philip Corso în 1997 apărea controversata carte „The Day After Roswell”, scrisă de locotenent colonelul în retragere Philip J. Corso (1915 - 1998) și de publicistul William J. Birnes, prompt tradusă și editată și în românește, cu titlul „După Roswell”. În paginile ei se pretinde că între 1961 și 1963, când Corso era șeful biroului „tehnologii străine” din departamentul de cercetare-dezvoltare al armatei terestre al SUA, la Pentagon, el ar fi avut acces la artefacte recuperate din prăbușirea unui OZN în 1947 la Roswell.

Corso susținea că, executând ordinele generalului Arthur Trudeau, superiorul său la Pentagon, el a înmănat părți din această tehnologie nepământeană unor contractori industriali conectați cu armata americană, fără a dezvălui adevărata origine a artefactelor, lăsând să se înțeleagă că au fost obținute de la ruși. Americanii ar fi câștigat din studiul acestora un avans în domenii precum: circuitele integrate, fibrele optice, laserele, dispozitivele de vedere pe timp de noapte, fibrele super-rezistente (dezvoltate sub numele de Kevlar) etc.

Potrivit lui Corso, s-ar fi stabilit că obiectul prăbușit la Roswell a fost o „navă spațială biologică”, funcționând în combinație cu un echipaj de EBE (entități biologice extraterestre), în fapt roboți biologici creați prin inginerie genetică avansată, clone proiectate pentru a rezista în

condițiile extreme ale călătoriilor prin spațiu. Aceste EBE ar fi fost capabile să conducă sistemele de propulsie și de navigație printr-o interfață neuronală specială, conectată cu nava, entitățile devenind aproape o parte integrantă a acestora.

În anii care au urmat, cartea a fost criticată pentru unele informații extrem de suspecte sau inexacități evidente. Cu toate acestea, nucleul ei rămânea plauzibil, date fiind cariera cunoscută a colonelului, ca și numeroasele mărturii independente ori date oficiale desecretizate între timp.

Procurorul Peter A. Gersten, directorul executiv al organizației nonprofit „Cetățenii contra secretului OZN” (*Citizens Against UFO Secrecy* - CAUS), din Arizona, a obținut de la colonelul Corso, în mai 1998, un affidavit (declarație scrisă, sub jurământ, în fața unei instanțe judecătorești) privind autenticitatea celor relatate în carte (între altele că a văzut corpuri de extraterestri în iulie 1947 și a avut posibilitatea de a citi rapoartele de autopsie în 1961). Affidavitul a fost depus de colonel cu doar câteva săptămâni înainte de moartea sa. Gersten avea nevoie de acest document pentru a-l utiliza în procesul intentat împotriva Departamentului Armatei, pentru a-l determina să desecretizeze informațiile privind cazul Roswell.

În depoziția sa, Corso declara între altele că în jurul datei de 6 iulie 1947, „pe când eram staționai la Fort Riley, Kansas, am văzut personal o creatură neumană, de patru picioare (1, 20 metri - *n.n.*), cu mâini bizare, având patru degete, picioare subțiri și un cap disproporționat de mare, semănând cu un bec electric. Orbitale ochilor erau foarte mari, migdalate, îndreptate spre un nas micuț. [...] Nu avea sprâncene și nici alte semne de pilozitate facială. Creatura avea doar o mică fantă plată în locul gurii, complet închisă, semănând mai mult cu o cută sau o creștătură între nas și partea de jos a craniului (lipsită de bărbie) decât cu un orificiu funcțional”. Corso declară apoi că în 1961, la Pentagon, a intrat în posesia „Fișierului Roswell”, în care erau constatările de pe teren, rapoartele

de autopsie, alături de resturi recuperate din prăbușirea unui vehicul extraterestru, în Roswell, New Mexico, în 1947. Autopsia ar fi fost realizată la Walter Reed Hospital, iar raportul se referea la o „entitate biologică extraterestră”. Mulți s-au întrebat: Ar putea fi oare adevărat? e ar putea determina un ofițer superior, cu o carieră strălucită, să recurgă la minciuni atât de flagrante?

Treptat, criticile s-au îndreptat și asupra coautorului, care ar fi „înfrumusețat” realitatea faptelor. Philip Corso Jr., fiul colonelului, declarase cu câțva timp înainte că atunci când tatăl său a citit șpalturile cărții – așa cum a fost aceasta redactată de Birnes –, a făcut o mulțime de sublinieri, evidențiind lucruri pe care el nu le-a spus oricare s-au întâmplat altfel, dar textul nu s-a mai putut reface atunci.

În acest context, lumea ufologilor a primit cu mult interes știrea că manuscrisele originale ale lui Corso, cele care au stat la baza cărții, au devenit în mai 2010 accesibile marelui public sub numele de „Dawn of a New Age”. Din păcate, chiar după lectura lor, marile probleme legate de afirmațiile colonelului rămân pe mai departe fără răspuns.

Retroingineria fragmentelor metalice de la Roswell?

Presupusa prăbușire a unui OZN, în iulie 1947, la Roswell, a fost investigată în ultimii ani și de ufologul Tony Bragalia. El și-a propus să facă lumină în afirmațiile lui Philip Corso conform cărora resturile prăbușirii ar fi fost predate industriei militare americane, care a reușit să reproducă o parte din ele, prin „retroinginerie”, obținând astfel un avantaj asupra sovieticilor.

Un episod important al presupusei prăbușiri a unui OZN la Roswell, în 1947, a fost acela în care ofițerul de contrainformații, maiorul Jesse Marcel, după ce a terminat de adunat, de pe ferma Foster, resturile accidentului, și înainte de a le preda superiorilor săi, a trecut în fugă pe acasă, arătând materialele adunate soției și fiului său de 11 ani, Jesse Marcel Jr. Erau fragmente metalice

extraordinar de subțiri și ușoare, care dacă erau îndoite reveneau apoi fără nicio urmă la forma avută anterior. A doua zi, acestea au fost expediate cu avionul la baza militară Fort Worth din Texas, de unde, la ordinul generalului Ramey, comandantul bazei, au plecat spre baza numită azi Wright-Patterson, din Dayton, Ohio (fiind apoi ascunse în legendarul „Hangar 18”). Atât ofițerul, cât și fiul său (ulterior medic ORL, decedat în august 2013) s-au decis, după mulți ani, să descrie proprietățile stranii ale obiectelor. În lunile care au urmat - conform informațiilor lui Bragalia - au început studii guvernamentale secrete asupra unui material până atunci necunoscut oamenilor de știință: „metalul cu memorie”. Acesta avea exact aceleași proprietăți ca anumite fragmente văzute de martorii care au adunat de pe câmp resturile prăbușirii.

Tony Bragalia a efectuat o investigație minuțioasă în special asupra unui aliaj metalic nichel-titan, numit „nitinol”, care are proprietățile atribuite obiectelor recuperate din prăbușire. S-a întrebat dacă nu cumva acest metal „cu memorie” a fost cules inițial la Roswell și „sădit” apoi în industria americană, prin metoda ilustrată de Philip Corso. Urmele presupusei afaceri duceau la Institutul Memorial Battelle. Documentele arată că, în lunile care au urmat după incidentul Roswell, baza Air Force de la Wright Patterson a contactat Institutul Battelle, în vederea unor studii privind metale cu memorie bazate pe aliaje nichel-titan. Aceste studii sau și realizat, întrucât ele sunt citate în mai multe alte lucrări. Numai că, atunci când s-a dorit examinarea respectivelor studii, s-a spus că ele nu mai pot fi găsite.

Și mărturiile a doi generali Air Force sprijină ipoteza originii nitinolului în resturile de la Roswell. Când ufologul Kevin Randle l-a întrebat pe generalul de brigadă Arthur Exon, care în 1947 se găsea la baza Wright Patterson, ce metal s-a găsit în resturile adunate la Roswell, acesta s-a referit în mod specific la titan.

Este adevărat că, încă din anii '30, au existat și în Europa cercetări privind „pseudoelasticitatea” cu aliaje de

aluminii. Studiile începute cu aliajul nichel-titan la Battelle, după 1947, au fost însă cu totul altceva. Oficial se spune că nitinolul a fost descoperit la începutul anilor '60, la Oficiul de Cercetări Navale din Maryland. Numai că Bragalia, stând de vorbă cu autorii consacrați ai descoperirii, a aflat că aceștia nu puteau preciza nici anul, nici modul în care ar fi făcut descoperirea. Existau, în schimb, în articolele lor trimiteri la lucrările efectuate la Battelle. Aici funcționase, în calitate de metalurg șef, Dr. Howard Cross, care a prezentat, în decembrie 1948, la Oficiul de Cercetări Navale, o comunicare despre „Aliaje pe bază de Titan”, iar în 1949 un „al doilea raport asupra progresului lucrărilor”. Ambele lucrări sunt citate până și în anii '70 în articolele de la Oficiul de Cercetări Navale, inclusiv în lucrări care au ca autori pe descoperitorii oficiali ai aliajului. Și Oficiul a confirmat, de altfel, permanenta sa colaborare cu Battelle.

Documente descoperite recent au subliniat și interesul NASA pentru materialele „cu memorie”, care ar putea fi folosite la noi tipuri de motoare „termoelastice” și la exploatarea unor energii neconvenționale. La testele efectuate asupra aliajului „nitinol”, NASA a fost interesată, în mod neașteptat, și de faptul dacă aliajul reacționează la sugestii mintale, în perspectiva construirii pe viitor a unor sisteme de comandă și navigație dirijate prin „energia minții”. Se știe că unele scrieri au speculat că OZN-urile ar fi comandate prin astfel de sisteme.

Raportul din 1949 de la Battelle, considerat pierdut, a fost în cele din urmă găsit și desecretizat, în 2009, în urma unei cereri formale în virtutea legii accesului la informații. Documentului îi lipseau 30% din pagini, altele fiind nenumerate, dar el conținea metodele și pașii pentru realizarea aliajelor de titan, esențiale pentru nitinol, și oferea și numele primilor cercetători care au colaborat la obținerea aliajului. Între aceștia era și Elroy John Center (decedat în 1991), despre care se știa mai de mult că în 1960 declarase, în particular, că pe vremea în care a lucrat la Battelle, a examinat un fragment dintr-un

OZN prăbușit, având pe el stranii semne hieroglifice. Și membrii familiei sale povesteau despre interesul special pe care el îl avea pentru OZN-uri și extraterestri.

Documente obținute recent relevă că studiile pentru comanda de la Wright Patterson au fost realizate, la Battelle, sub conducerea Dr. Howard C. Cross. La sfârșitul anilor '40, Cross era cercetătorul de vârf al Battelle în metalurgii exotice și studii privind aliajele de titan. În mod extrem de curios, deși era cercetător în metalurgie, el a fost reprezentantul Battelle și în studiile efectuate de acest institut, la începutul anilor '50, pentru „Blue Book”, proiectul oficial al Air Force privind OZN-urile. S-a presupus că Howard Cross ar fi și autorul faimosului „Raport 13” al Blue Book, raport care nu a fost găsit nici până azi. Tot el este autorul unui document straniu, numit memorandumul „The Pentacle”, trimis din partea Battelle către Wright Patterson. S-a mai aflat și faptul că Howard Cross a fost cel care a „sădit” ulterior studiile privind aliajele de titan în laboratoarele Oficiul de Cercetări Navale.

Bragalia l-a contactat în aprilie 2011 și pe colonelul Richard Weaver, autorul raportului Air Force din 1994 intitulat „Raportul Roswell – caz închis”, în care se afirma că la Roswell s-a prăbușit doar un balon din proiectul Mogul. Weaver a recunoscut că știa despre mărturiile privind resturile metalice care după îndoire își recăpătau forma, dar nu cunoștea cercetările privind nitinolul. A mai adăugat că, într-adevăr, materialele utilizate la baloanele proiectului Mogul, deși flexibile, nu aveau proprietatea de a reveni la forma inițială. Weaver nici nu și-a pus problema unde au putut să ajungă resturile adunate, considerând de datoria sa doar examinarea documentelor la care a avut acces.

Bragalia mai citează și câteva rapoarte ale unor persoane care pretindeau că au atins cu mâna lor un OZN și care afirmau că acestea, „deși metalice în aparență, aveau elasticitatea cauciucului”.

Dennis Balthaser este unul dintre ufologii care au

investigat cazul Roswell, străduindu-se să despartă adevărul de povești și dezinformări în imensa cantitate de date disponibile. El a avut plăcuta surpriză ca, la 66 ani de la acest eveniment, să întâlnească o tânără care i-a spus că un unchi al tatălui ei a fost implicat, la baza Air Force de la Wright-Patterson, în examinarea unor mostre stranie de metal care aparent proveneau de la accidentul de la Roswell.

Fiind pus în contact cu tatăl fetei, acesta i-a povestit lui Balthaser că a aflat prima dată de întâmplare pe 23 iulie 1954, în Akron, Ohio, la petrecerea dată cu ocazia zilei sale de naștere, când împlinea opt ani. Unchiul său lucra pentru uzinele Goodyear din Akron. Era inginer metalurgist și participa la construirea avioanelor și a dirijabilelor care se produceau aici. La acea petrecere, unchiul i-a povestit lui și tatălui său că, la un moment dat, a fost solicitat să meargă la baza Wright-Patterson din Dayton, pentru a examina niște mostre de metal provenind de la un „disc zburător” care s-a prăbușit la Roswell spre sfârșitul anilor patruzeci. El a spus că au fost două tipuri diferite de metal. Unul a fost foarte dificil de tăiat, topit sau prelucrat. Celălalt a fost ca o folie de aluminiu pe care o puteai mototoli făcând-o cocoloș. Dacă puneai apoi cocoloșul pe o suprafață plană, treptat acesta revenea, de la sine, la forma sa inițială cu un finisaj ca de oglindă, pe care nu se vedea nicio cută. Dacă îl mototoleai din nou, procesul se repeta. Unchiul considera că aceasta a fost piesa cea mai interesantă. Aducea oarecum cu panourile solare folosite la ora actuală în programele spațiale. Cu toate acestea, el credea că celălalt material era mai important pentru a fi utilizat în avioane și rachete. Poate dintr-un asemenea material a făcut Goodyear „conurile nazale” de reintrare în atmosferă pentru rachetele balistice Atlas Intercontinental.

Unchiul a spus că într-o perioadă de câteva luni a făcut mai multe călătorii la Wright-Patterson, având o autorizație de securitate de vârf, care-i permitea să stea chiar lângă probe. El a mai spus că a auzit că de la locul

prăbușirii au fost recuperate și corpurile ocupanților, transportate și ele la baza Wright-Patterson. Cel puțin așa erau zvonurile, întrucât el însuși nu a văzut niciodată astfel de trupuri și nici nu putea confirma existența lor. De altfel, întregul proiect era supersecret și foarte compartimentat.

Martorul i-a spus lui Balthaser că peste mulți ani el și-a întrebat unchiul de mai multe ori despre povestea de atunci, iar acesta i-a spus doar că n-ar fi trebuit să spună nimănui nimic despre asta. A murit vreo zece ani mai târziu și a luat detaliile întâmplării în mormânt. Și martorul spune că și-a reamintit toate acestea pe la sfârșitul anilor '70, când s-a mutat în New Mexico și a dat, într-o librărie, peste o carte despre incidentul Roswell.

Balthaser adăuga că nu are niciun motiv să creadă că istoria ar fi fost inventată de martor. În plus, detaliile se potrivesc cu cele povestite de maiorul Marcel și de Jesse Marcel Jr.

Au analizat și canadienii metalul recuperat de la Roswell?

Una dintre cele mai spectaculoase dovezi privind interesul guvernului american în fenomenul OZN sunt documentele rămase de la inginerul Wilbert B. Smith, cel care a condus, între 1950 și 1954, cercetările oficiale OZN ale guvernului canadian, cunoscute ca „Proiectul Magnet”. Bănuind că OZN-urile utilizează magnetismul, Smith a luat legătura cu surse de la Washington, de unde a obținut informații despre OZN-uri. În nota redactată la întoarcere, datată 21 noiembrie 1950, „strict secretă” (dar desecretizată peste câțiva ani), el scria, între altele: „Subiectul [OZN] este clasificat de Guvernul Statelor Unite la cel mai înalt nivel de secret, chiar mai sus decât bomba cu hidrogen. [...] Farfuriile zburătoare există. [...] Modul lor de operare este necunoscut, dar s-a depus în acest sens un efort important, printr-un mic grup de cercetători, sub conducerea doctorului Vannevar Bush [...] problema este considerată de autorități ca având o extraordinară importanță”.

Într-un interviu din noiembrie 1961, puțin înainte de

moartea sa, Wilbert Smith admitea că echipa pe care a condus-o a examinat un fragment desprins dintr-un OZN. Întrebat dacă a înapoiat piesa către Air Force, sau poate către CIA, Smith a răspuns „mult mai sus, [...] a ajuns în mâinile unui grup foarte secret. Dacă vreți să-i aflați identitatea, va trebui să vă descurcați singuri...”

Jurnalistul canadian Grant Cameron a reușit să găsească majoritatea documentelor lui Smith pe problematica farfuriilor zburătoare. A discutat cu cei mai mulți foști asociați ai lui Smith, între care cu profesorul *Eric E. Walker*, care în perioada 1949 - 1959 fusese secretarul *Research and Development Board* (Consiliul pentru Cercetare și Dezvoltare) al apărării SUA și apoi președintele Universității de Stat din Pennsylvania. Walker a jucat un rol-cheie în proiectele secrete OZN ale SUA, așa cum afirma și *Robert I. Sarbacher*. De altfel, Sarbacher, profesor de fizică la Universitatea Harvard, consultant științific al Comitetului de coordonare pentru cercetare-dezvoltare militară și ulterior președintele Institutului Tehnologic din Washington, a fost și cel ce i-a spus lui Smith că subiectul OZN era clasificat „cu două puncte mai sus” decât bomba cu hidrogen, având, la data aceea, cel mai înalt grad de secret din Statele Unite. În ultimii ani, Cameron a studiat și implicarea președinților Statelor Unite în problematica OZN.

Informațiile adunate astfel au constituit substanța unei cărți intitulată „*UFOS, MJ-12, and the Government*”, scrisă de Grant Cameron împreună cu T. Scott Crain și publicată de asociația ufologică MUFON în 1991. O versiune adusă la zi a acestei cărți a apărut la sfârșitul anului 2012.

Într-un articol din 28 mai 2012, Cameron a dat publicității notele făcute cu ocazia unei conversații care a avut loc la sfârșitul anului 1987 sau începutul lui 1988, cu omul de știință Arthur W.L. Bridge care a lucrat, între 1952 și 1969, în Comisia de Cercetări pentru Apărare a guvernului canadian. Bridge a fost membru al unui „cerc închis” secret de angajați guvernamentali, care

colaboraseră cu Wilbert Smith la studiile acestuia privind controlul gravitației și alte direcții sensibile. Bridge fusese cel mai tânăr membru al cerului și participa la cercetări în afara timpului normal de lucru. Cameron spune că singurul investigator OZN cu care Bridge a acceptat să stea de vorbă a fost el. Inițial, Cameron îi trimisese lui Bridge două documente pentru comentarii, un document privind presupusul grup secret MJ-12 și o scrisoare a lui Robert Sarbacher către cercetătorul William Steinman, în care vorbește despre implicarea sa într-o serie de ședințe de informare privind OZN-uri prăbușite, ședințe care ar fi avut loc, în 1950, la baza militară Wright-Patterson.

Cameron îl caracteriza pe Bridge drept „foarte paranoid în privința carierei sale guvernamentale”. Când Cameron a ajuns la el acasă, acesta și-a poftit soția și cei doi copii să iasă din cameră, a încuiat ușa și i-a spus musafirului său că nimic din ce urmează să-i spună nu are voie să părăsească încăperea. Cităm câteva fragmente din notițele date acum la iveală. Referitor la obiectul prăbușit la Roswell Bridge a spus: „Am analizat o piesă scoasă din chestia aceea din New Mexico... era un material super-ușor”. Comentând scrisoarea lui Sarbacher, Bridge a fost surprins de observația că extraterestrii recuperați „semănau cu insectele”, spunând că el știa că fusese vorba de umanoizi. A adăugat că ar fi dorit ca participarea sa, la cercetările privind ozn-urile ale lui Smith, să nu fie publică. „Mi-a ruinat cariera și presupun că a ruinat-o și pe cea a lui Wilbert Smith... am lucrat în aceste experimente antigravitaționale cu Wilbert... nu știau mulți cu ce ne ocupăm... dar de câteva ori au fost scurgeri în presă. Nu am fost sancționat oficial”...

Wilbert Smith organizase un club de persoane interesate în farfurii zburătoare, care avea peste 40 de persoane, dar a existat o „celulă” internă, de o jumătate de duzină de persoane cu care Wilbert efectua experimentele sale. „Știu că eram urmăriți. Cunosc câțiva care veneau acolo și nu erau ceea ce pretindeau că sunt”. Bridge a adăugat că a analizat și „o piesă din chestia aceea de la

Washington", cu referire la un fragment recuperat afirmativ dintr-un OZN care a zburat în 1952 deasupra capitalei americane și a fost trimis de CIA lui Smith spre analiză, prin căpitanul Donald Goodspeed, împreună cu o mostră de „păr de înger” recuperată cu aceeași ocazie.

Misterioasa „Cameră Albastră”, ascunzând resturile OZN-ului prăbușit

La scurt timp după prăbușirea controversată de la Roswell și transportul resturilor recuperate la baza Wright (azi Wright-Patterson) au început să circule zvonuri despre o misterioasă „cameră albastră” în care aceste resturi ar fi fost depozitate. Tentativele, chiar ale unor foarte înalți oficiali, de a vizita acest loc au eșuat sistematic, iar armata a negat tot timpul, oficial, existența unei asemenea camere. Într-un articol din 13 iunie 2012, ufologul Anthony Braglia afirmă că un document oficial, recent descoperit, oferă dovezi concludive, în urma cărora Air Force va fi obligată să admită existența acestui loc, precum și a altor detalii.

Comunitatea de informații folosește în mod obișnuit termenul de *Cameră Albastră* (*Blue Room*) pentru a desemna un spațiu, dintr-o clădire ultrasecurizată, destinată și echipată pentru a găzdui obiecte de mare senzitivitate și de mare interes tehnologic. În cazul camerei albastre de la Wright Patterson, ne putem gândi la obiecte în relație cu tehnologia extraterestră.

Una dintre încercările preliminare pentru a obține acces la această cameră s-a făcut, în baza legii liberului acces la documente (FOIA), pe 30 decembrie 1980, de către William Moore. Răspunsul pe care l-a primit a fost că nu există documente privind existența vreunei camere albastre. Și senatorul, ales de cinci ori, fost general și candidat la președinția Statelor Unite, Barry Goldwater, se referea, într-un interviu, la încercările sale în acest sens. El spunea că, în primii ani '60, i-a spus generalului Curtis LeMay: „Știu că aveți o cameră [la Wright-Patterson] în care puneți toate lucrurile secrete”, cerând acces acolo, ceea ce i-a fost refuzat categoric.

Recent, jurnalistul Grant Cameron a descoperit răspunsul dat de Air Force, pe 9 octombrie 1991, la o cerere făcută, în baza legii accesului la informații, de un cetățean, pe nume Brian Parks, cerere în care el menționa că se referă la „Camera Albastră” de la Wright Patterson. Răspunsul fusese emis de Departamentul Air Force al Ministerului Apărării al SUA, Statul Major cu sediul la baza militară Scott, Illinois, era semnat de colonelul Eddie L. Anderson, directorul managementului informațiilor, și avea numărul de identificare USAF 23775, un număr de proiect 7307, ca și un titlu, „Blue Room, Wright-Patterson, AFB, OH 1955”. În acest răspuns, colonelul Anderson precizează că filmul „Blue Room” a fost distrus pe data de 9 septembrie 1965, conform documentelor existente la baza Air Force Norton, unde erau depozitate astfel de filme. Ufologul Anthony Bragalia, aflând de la Cameron despre acest document, a făcut în 12 aprilie 2012 o cerere, tot pe baza legii FOIA, în care cerea orice document sau alt tip de înregistrare, privind fișiere, funcțiuni și operații ale „Blue Room”, existența acesteia la Wright-Patterson, încă din 1955, fiind de acum recunoscută prin mai vechiul document.

În răspunsul primit, pe 11 mai 2012, semnat de analistul Lynn Kane, se specifică, poate neintenționat, faptul că înregistrările oficiale privind „Camera Albastră” nu se află la Wright-Patterson, ci la Centrul Național de Informații al Aerului și Spațiului (NASIC - *National Air and Space Intelligence Center*), dând modalitățile de contact. Deci Kane admitea și el existența acestei camere. Mai mult, se știe că NASIC este numele nou, din 1992, pentru Divizia de Tehnologii Străine a Forțelor Aeriene (*Air Force's Foreign Technology Division*), despre care s-a tot vorbit, în decursul timpului, că ar deține, spre retroinginerie, resturile de la Roswell. Faptul că misterioasa cameră albastră este localizată la o agenție relativ nouă dovedește că această „cameră” ar putea fi încă „în funcție”. Într-adevăr, în prezentarea publică a NASIC se specifică, foarte clar, că misiunea acesteia

constă în „culegerea și analiza de informații globale privind amenințări, prezente și viitoare, din aer și din spațiul cosmic”.

Pe 17 mai 2012, a venit și răspunsul din partea NASIC, în care se spune că, în ciuda unor căutări intense, făcute de altfel și în trecut, nu s-a putut găsi nicio înregistrare legată de „camera albastră”. Bragalia remarcă faptul că acest răspuns contrazice pe cele mai vechi, care admiteau existența unor înregistrări privind camera neagră. El promite să continue, pe toate căile legale, să încerce lămurirea problemei.

Acest tip de negări pare să fie caracteristic pentru Air Force. În trecut a fost contestată, în același mod, existența unei alte entități guvernamentale ultrasecrete: Unitatea pentru Fenomene Interplanetare (IPU - *Interplanetary Phenomenon Unit*). Au fost necesari zece ani până când cei interesați au reușit să obțină informații substanțiale privind această agenție. Și atunci, s-a pretins că toate fișierele privind IPU fuseseră distruse. Mai demult, s-a negat și existența Biroului Național de Recunoaștere (NRO - *National Reconnaissance Office*) ori a vreunui document legat de el, deși azi existența acestora este cunoscută și unanim acceptată.

O nouă mărturie importantă privind cazul Roswell

Ufologul Anthony Bragalia a făcut publică în 2010 și mărturia unei văduve a unui general Air Force, doamna Rogene Cordes, cu care Bragalia a purtat discuții timp de mai multe luni. Acum, la vârsta senectuții, ea a fost cea care a decis să dezvăluie tot ce știa, nemijlocit sau de la soțul ei, despre prăbușirea de la Roswell și despre implicațiile istorice ale acesteia. Depozițiile ei pledează pentru faptul că oficialitățile superioare militare și politice se feresc și azi să dezvăluie adevărul despre acest incident.

Soțul doamnei Rogene, generalul Harry Nations Cordes, avusese autorizații de acces la informații Strict Secrete și „Informații Sensibile Compartimentate”. El a

fost poate singurul militar din lume care a trecut prin toate punctele sensibile ale cazului Roswell: în iulie 1947 era staționat la Baza Militară Air Force din Roswell, apoi la baza Wright-Patterson, unde se presupune că au fost transportate resturile recuperate, lucrând un timp și în Aria 51, după care a fost angajat al CIA, devenind mai târziu comandant adjunct la Sediul Central de Informații al Comandamentului Strategic al Aviației Militare și terminându-și cariera după ce a condus mai multe compartimente din domeniul informațiilor la Pentagon.

Harry Cordes era absolvent al Universității Emory din Atlanta, luându-și masteratul la Universitatea George Washington din capitala americană. La puțin timp după izbucnirea celui de al doilea război mondial, s-a înrolat în armată, terminând, pe primul loc, școala de aviație și ajungând în scurt timp pilot și instructor de zbor. A zburat pe mai mult de 25 de tipuri de avioane; a participat la misiuni de luptă și de recunoaștere în Europa, în Pacific și Vietnam. La sfârșitul carierei sale a luat parte la decizii în domenii dintre cele mai sensibile, între care cele din cadrul Inițiativei de Apărare Strategică - „Războiul Stelelor”.

În 1947 Cordes era operator radar la baza militară de la Roswell. Aici a întâlnit-o pe Rogene, viitoarea sa nevastă. Tatăl ei avea o fermă de vite și de oi, foarte aproape de locul prăbușirii misteriosului obiect.

Atât Harry, cât și Rogene au fost conștienți, atunci, în vara anului 1947, de faptul că se prăbușise o „farfurie zburătoare”. Ca locuitori ai orașului Roswell, ei citeau presa locală și cunoșteau personal o mulțime de martori importanți implicați în incident; dar despre aceasta nu s-a vorbit deschis decât după 1980. Rogene știa că soțul ei cunoaște multe despre cazul Roswell și a fost tot timpul foarte interesată să-și lămurească cele întâmplate, drept pentru care a încercat, prin diverse mijloace de persuasiune, să-l facă să vorbească. Harry i-a spus că el nu se afla, fizic, pe teritoriul bazei în săptămâna în care a avut loc prăbușirea, fiind într-o deplasare, deci nu știa prea

multe. Când ea i-a spus că nu crede că e doar atât, el a recunoscut că „mulți camarazi știau ce anume s-a întâmplat, dar datoria față de țară era să nu spunem niciodată nimic”. După multe insistențe, i-a mai spus: „Am fost operator radar la baza Air Force, după cum știi. Obiectul zbura și era neidentificat. Aparatul a fost urmărit și de radarul din White Sands și cei de acolo nu știau ce naiba se întâmplă”. Ea a continuat să întrebe: „Spune-mi doar atât – a fost un balon?”, la care Harry a răspuns: „Nu a fost un balon. Jesse Marcel a spus adevărul. Dar dacă ți-aș spune mai multe detalii, viața te nu ar mai fi niciodată aceeași”, după care a rugat-o să nu întrebe mai mult. Totuși ea insista. Atunci el a izbucnit: „Rogene, dacă ți-aș spune... ar trebui după aceea să te ucid”. Ea era convinsă că era o glumă, dar el nu râdea deloc.

Mult mai târziu, când el era deja în retragere, ea i s-a adresat la un moment dat, întrebându-l direct: „Unde țin ei nava, cumva în Aria 51?”. Ea știa, bineînțeles, că el lucrase un timp în zona aceasta din Nevada. El i-a răspuns că nu era acolo, continuând: „Poate, la un moment dat, era la Wright-Patterson, în zona din afara perimetrului bazei”.

Cu o altă ocazie, Rogene, făcând aluzie la perioada petrecută de Harry în CIA, l-a întrebat: „Ce ai aflat despre prăbușire cât ai fost în CIA?”. El a răspuns: „Când m-am dus să lucrez pentru CIA, unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut a fost să caut fișierul despre Roswell. Știam că există, dar nu l-am găsit. Sau poate l-au ascuns de mine”.

A fost ultima dată când el a mai spus ceva soției despre acest subiect. Rogene a mai adăugat: „Știu că el s-a întrebat toată viața de ce a fost necesară această mușamalizare – de ce nu au spus oamenilor ce s-a întâmplat”.

Deși Harry Cordes a fost atât de zgârcit cu detaliile despre cazul Roswell, el i-a spus soției mai multe istorii privind OZN-uri întâlnite în anii de serviciu. A povestit, de pildă, familiei, inclusiv celor două fiice, că odată, când zbura la altitudinea de 21 kilometri (cea mai mare atinsă la

vreamea aceea), s-a întâlnit personal cu ceva ce „nu putea fi decât o navă nepământească”.

Rogene, ea însăși, s-a născut și a crescut lângă Roswell, la o fermă. În vara anului 1947, era angajată la o bancă din acest oraș. Cunoștea multe persoane din comunitatea locală, dintre cele care azi sunt permanent menționate în legătură cu prăbușirea de la Roswell, cu mulți dintre ei relațiile fiind de vizite reciproce, petreceri, jocuri de cărți etc. Rogene știa că Butch Blanchard, comandantul bazei, a spus tuturor să nu discute cu nimeni subiectul. Ori de câte ori ea încerca să întrebe ceva, i se răspundea cu o tăcere glacială. Așa cum a declarat ea lui Bragalia: „Toți cei care doreau să rămână în armată, pur și simplu nu vorbeau despre asta! Era datoria lor patriotică să nu spună prea multe și să nu pună prea multe întrebări”. Ea a cunoscut-o și pe soția comandantului: Ethel Blanchard, despre care spunea că era marcată emoțional de rolul jucat de acesta în urmările incidentului. Rogene a vorbit și despre șeriful din Roswell și de soția acestuia, care le erau vecini. „George Wilcox și Inez au fost amenințați și aveau motive să se teamă. Ei au evitat orice discuție asupra cazului, chiar și cu prietenii. Iar George s-a schimbat mult după cele întâmplate”.

Rogene îl știa și pe Glenn Dennis, posesorul unei firme de pompe funebre din oraș, cu care a fost colegă de liceu. Îl știa drept un tip rigid și corect față de lege. Se știe că Dennis a declarat în noiembrie 1990 că a primit în 5 iulie, puțin după prânz, două telefoane de la ofițerul de la morga bazei. În primul telefon acesta s-a interesat de niște sicrie de mici dimensiuni, care puteau fi închise ermetic, în cel de al doilea, a cerut informații privind procedurile de îmbălsămare. El mai afirma că o soră de la spital, o mai veche cunoștință, i-a spus că ar fi asistat la autopsia omuleților.

După acestea, șeriful Wilcox l-a rugat pe tatăl lui Glenn Dennis să-i spună fiului său să uite ceea ce a văzut.

Rogene avea îndoieli că tot ce a afirmat Glenn Dennis ar fi adevărat. Dar una dintre istoriile pe care le-a povestit

ei este adevărată. În ziua care a urmat prăbușirii, Rogene căuta gheață pentru băuturile pe care urma să le consume în weekend-ul prelungit cu sărbătoarea națională. A trecut pe la furnizorii obișnuiți care i-au spus că toată gheața disponibilă a fost cumpărată de cei de la bază. A încercat atunci la gară, unde a primit același răspuns. Așa ceva nu se mai întâmplase nici înainte, nici după aceea. Mai târziu, Glenn i-a spus că cei de la bază au avut nevoie de gheață pentru a încerca să conserve corpurile rezultate din prăbușire. Atunci ea „a pus cele două lucruri laolaltă”.

Și mai interesant este că Rogene a confirmat că locul prăbușirii, acolo în câmp, a fost înconjurat de cordoane militare. Ea a văzut cu ochii ei „militari cu arma în mână”, care împiedicau oamenii să treacă. Iar în timp ce lucra la bancă, a auzit discuții ale unor fermieri „dintre cei ce se scoală în zori”, despre camioane lungi, acoperite cu prelată care transportau ceva din acel loc spre bază. Ea l-a cunoscut bine și pe Walter Haut, ofițerul purtător de cuvânt al bazei militare Roswell, cel ce a dat comunicatul de presă care făcut apoi înconjurul lumii. Rogene a mai comentat: „Walter a mărturisit, către sfârșitul vieții sale, că obiectul nu era de pe Pământ. În cele din urmă, Walter a spus adevărul”.

Anthony Bragalia notează că, în urma acestor discuții, văduva generalului „și-a descărcat conștiința”. În încheierea discuțiilor avute, ea a mai declarat: „Harry a murit în 2004. Nu a vrut să spună ce a fost. Dar eu mă simt mai bine declarând tot ce știu. Oamenii trebuie să afle. Și acum vor ști că Roswell s-a petrecut cu adevărat”.

Fotografii cu omuleții căzuți la Roswell?

Kevin Randle, un fost locotenent colonel în *U.S. Air Force*, participant în războiul din Vietnam și în cel din Irak este un investigator important al cazului Roswell. La sfârșitul lunii septembrie 2013, o sursă anonimă anunța că Tom Carey, un colaborator apropiat al lui Randle a intrat în posesia unor diapozitive color reprezentând cadavrele unor ființe recuperate din obiectul prăbușit la Roswell. O femeie ar fi dat peste niște diapozitive Kodachrome

ascunse în capacul unui cufăr vechi, în timp ce evalua obiectele găsite într-o casă din Texas, pregătită pentru vânzare după decesul ultimului proprietar.

Ea a dat diapozitivele fratelui său, un om de afaceri din Chicago, prin care ele au ajuns la Tom Carey. Colaboratorii săi s-au mobilizat pentru a stabili dacă într-adevăr diapozitivele erau din 1947, dacă proveneau din zona Roswell și înfățișau ceea ce apărea la prima vedere: ființe nepământene (deși semănau cu oamenii), întinse pe tărgi și acoperite parțial de păături militare. În acest scop, diapozitivele au fost transmise și unui ziar din Chicago, ca și experților firmei Eastman Kodak. Ambele entități au fost de acord că diapozitivele Kodachromes erau din epoca 1947. Soțul femeii decedate, în casa căreia au fost găsite fotografiile, fusese un geolog care efectua prospecțiuni, în vara anului 1947, împreună cu un grup de colegi, în zona din apropiere de Roswell în care s-a produs prăbușirea. Armata făcuse un cordon în jurul locului în care se vedea că se produsese un accident, a început curățarea resturilor și a cerut geologilor să stea deoparte. Totuși geologul a făcut, pe furiș, câteva fotografii. După ce a murit, soția sa a ascuns bine slide-urile, aparent temându-se de posibile represalii.

Cei care au văzut diapozitivele și ființele de pe ele sunt convinși că acele cadavre sunt ale unor entități extraterestre, fără să aibă însă dovezi. Sursa acestei știri adaugă că nu știe unde se află acum diapozitivele, nici în ce stadiu se află examinarea lor.

Anthony Bragalia este un investigator care a devenit cunoscut pentru aducerea la lumină a câtorva interesante conexiuni legate de incidentul Roswell (așa cum am informat cititorii acestei rubrici în alte articole). La câteva zile după ce a apărut nota anonimă de mai sus, Bragalia a postat pe internet o informație interesantă în care spune, în rezumat, următoarele:

Există două diapozitive Kodachrome, datând din anul 1947, înfățișând o ființă umanoidă nepământeană. Diapozitivele sunt clare, colorate, luate de aproape, din

două unghiuri diferite. Nu există niciun indiciu de retuşare, prelucrare digitală, sau alte tehnici fotografice folosite în contrafaceri. Slide-urile au fost găsite ascunse într-un pod într-un cufăr care a aparținut unui cuplu decedat. Soțul a fost un geolog foarte important care a condus expediții de explorare pentru a găsi țiței, inclusiv într-o regiune care include Roswell, New Mexico. Spre deosebire de imaginea populară a extraterestrilor, diapozitivele înfățișează un umanoid mic, asemănător descrierii făcute de martorii de la Roswell. În același cufăr au mai fost găsite (în alt compartiment) fotografii din 1947 ale geologului și soției sale, împreună cu generalul Eisenhower și cu alte personalități.

Fotografiile nu prezintă (așa cum au afirmat unii) nicio urmă de navă prăbușită sau de resturi. Fotografiile nu sunt în posesia cuiva din echipa de investigare și cei din această echipă nu reprezintă în niciun fel pe proprietarii dovezilor, doar le oferă asistență tehnică.

Bragalia declara că s-au făcut publice anumite detalii privind ancheta, înainte ca aceasta să fie încheiată, datorită unor scurgeri rușinoase de informații. Drept rezultat, cei implicați au fost supuși unor presiuni de către unii care „au fost geloși pe eforturile noastre și nu le place ideea de lucru în echipă. Aceștia au avut o plăcere perversă în a perturba în mod deliberat ancheta noastră. Ei nu și-au dat seama că acționând astfel au cauzat prejudicii extraordinare căutării adevărului”. Bragalia constată că frustrarea celor care doresc să vadă publicate imaginile este atât de mare, încât ar fi în stare să facă orice pentru asta și se întreabă – care să fie cauza? Caută faimă cu orice preț? Vor să discrediteze cercetătorii serioși implicați? Dau dovadă de lăcomie?

Bragalia adaugă că atunci când s-a aflat că ufologul Kevin Randle a ridicat anumite semne de întrebare cu privire la acele diapozitive, scepticii și spiritele mediocre nu și-au ascuns satisfacția, în speranța că aceasta va duce la scindarea unei echipe care a fost unită până atunci, fără să înțeleagă că diversitatea opiniilor este îndreptățită până

la lămurirea tuturor detaliilor.

Bragalia subliniază apoi că sunt câteva întrebări la care nu va oferi răspuns. El nu va divulga numele geologului implicat, nici al soției acestuia ori al actualilor posesori ai diapozitivelor. El nu va spune cine și cum le-au autentificat, când a fost găsit cufărul și de către cine, nici care sunt trăsăturile specifice ale umanoidului fotografiat. Dacă alții dintre cei ce au avut acces la aceste informații o vor face, vor da dovadă că nu le pasă de istorie și de adevăr, doar de ei înșiși, fiind doar niște căutători de faimă lipsiți de onoare și chiar mai rău.

Bragalia mai spune că el nu va divulga nici cine a mai văzut fotografiile, când și unde, nici modul în care acestea sunt stocate, stadiul în care se află ancheta, cine au fost persoanele contactate în timpul anchetei, procesele de decizie pentru a masca proprietarul dovezilor etc.

Bragalia încheie arătând că n-ar fi exclus ca purtarea puerilă și neprofesionistă a celor ce emit judecăți înainte de a avea dovezi să determine ca posesorul imaginilor să refuze să le mai arate.

O explicație halucinantă în mai 2011 a apărut o carte intitulată *Ar ea 51: An Uncensored History of America's Top Secret Military Base* (Aria 51: O istorie necenzurată a celei mai secrete baze militare americane). Autoarea, Annie Jacobsen, după ce se dovedește destul de bine informată în privința proiectelor – de acum desecretizate – derulate la Aria 51, începe să scape lucrurile de sub control în ultimul capitol. Aici ea se arată convinsă nici mai mult nici mai puțin decât că la Roswell s-a prăbușit de fapt un OZN creat de nemții Walter și Reimar Horten. Acest „OZN” ar fi fost capturat la sfârșitul războiului de către sovietici, care au pus pe el inscripții chirilice, după care la ordinul lui Stalin, obiectul a fost trimis în Alaska și de aici la Roswell săinducă panica în rândul americanilor, mimând o invazie extraterestră... ca parte a unui război psihologic... Echipajul ar fi fost format din 5 aviatori, dintre care doi au supraviețuit... Aviatorii ar fi fost de fapt copii de 12 – 13 ani, desfigurați chirurgical, pentru a avea capul mare, ochii plasați lateral ș.a.m.d., de... Dr. Josef Mengele, „îngerul morții” din lagărul de exterminare de la Auschwitz... Resturile OZN-ului și ale echipajului ar fi fost transportate apoi în Aria 51, unde inginerii fac experimente asupra lor de zeci de ani.

Pentru toate aceste nonsensuri halucinante Stalin-Mengele-Roswell, Annie Jacobsen spune că a avut o sursă unică, dar foarte sigură, o persoană care nu este numită în carte și despre care aflăm doar că este un inginer, pensionat de la firma *EG & G*, divizie a companiei *URS*, una dintre marile contractoare militare americane. El spunea că omuleții „erau cobai umani, neobișnuit de mici pentru niște piloți. Părea a fi copii. Aveau până într-un metru jumătate înălțime... Erau deformați într-un mod grotesc... Aveau un cap neobișnuit de mare, iar forma ochilor era supradimensionată”. Doi dintre ei au fost descoperiți în comă, dar încă în viață.

Merită să amintim de pildă, pentru comparație, că pentru cartea lor: *Witness to Roswell* (2007), Thomas Carey și Don Schmitt au intervievat, timp de două decenii,

600 de martori ai incidentului Roswell: militari implicați în adunarea resturilor prăbușirii, civili din zonă ori urmași ai martorilor direcți. În niciuna dintre mărturii nu există vreun argument care să susțină ipoteza aiuritoare a doamnei Jacobsen. Cartea serioasă a avut parte însă de mult mai puțină atenție din partea mediei, ceea ce, potrivit mai multor comentatori, spune destul de multe despre ziaristii care avantajează senzaționalul gratuit prin comparație cu documentarea sobră, dar mai puțin spectaculoasă.

Același Tony Bragalia, cu care ne-am întâlnit și în istorioarele de mai sus, a depus o muncă de detectiv până a identificat sursa anonimă a doamnei Jacobsen și chiar i-a luat un interviu. Este vorba de Alfred O'Donnell, atunci în vârstă de 89 de ani. Inginerul s-a angajat din 1947 la firma EG & G, când aceasta avea doar 15 salariați, iar la începutul anilor '50 a participat la exploziile nucleare din deșertul Nevada. O'Donnell i-a reconfirmat lui Bragalia că a văzut resturile OZN-ului și omuleții, ca și alte detalii spuse autoarei, și părea în continuare sincer convins de istoria cu Stalin, în ciuda unor inconsistențe interne (de pildă, dacă rușii ar fi vrut să sperie americanii cu invazia extraterestră, n-ar fi scris pe navă texte chirilice).

Bragalia reușise, cu câțva timp în urmă, să identifice și traseul unor resturi recuperate la Roswell care au dus, în particular, la materialele cu memoria forme, în particular la aliajul nichel-titanu numit *Nitinol*. Atunci inginerilor care lucrau la acest aliaj li s-a spus că retroingineria se referă la „obiecte capturate de la sovietici”, temutul inamic. Din diverse documente și mărturii știm că, la vremea respectivă, această minciună a fost spusă și altora.

Minciuna cu „sovieticii” a fost folosită, iată, și pentru cei care, prin atribuțiile lor de serviciu, au văzut resturile de la Roswell. Remarcabil în cartea Annei Jacobsen este faptul că O'Donnell reconfirmă că el și alții *au văzut* resturile unei nave exotice prăbușite la Roswell și omuleții cu cap mare etc., după care li s-a dat un ordin ca totul să

rămână strict secret. Concomitent, martorilor li s-a *povestit* absurditatea cu Stalin și Mengele, inventată de serviciile de contrainformații, pentru a deturna atenția de la cauza reală, iar ei au crezut-o. Iar unii naivi sunt dispuși s-o creadă, iată, și azi.

Alte noutăți OZN americane.

O privire proaspătă asupra fenomenului OZN

Leslie Kean este o jurnalistă de investigații independentă, din SUA, cu articole în publicații de mare tiraj, emisiuni radio și filme documentare, în general pe subiecte politice. În 2002 ea a înființat și a devenit directoarea grupului *Coalition for Freedom of Information*, militând pentru mai multă transparență a guvernului în problematica OZN.

Jurnalista a publicat în 2010 cartea „*UFOS: Generals, Pilots and Government Officials Go On the Record*”, tradusă și publicată în 2011 și în limba română, cu titlul „OZN Un mister neelucidat, generali, piloți și oficialități guvernamentale depun mărturie”. Leslie Kean, nefiind un ufolog, are avantajul ca privește fenomenul cu ochii omului de pe stradă, care cere dovezi înainte de a crede în diversele scenarii exotice des evocate în acest domeniu.

Cartea își propune să evalueze și să argumenteze cinci teze, la care autoarea a ajuns după examinarea, timp de câțiva ani, a datelor și mărturiilor relevante la care a avut acces:

pe cerul Pământului se manifestă, peste tot, un fenomen material, fizic, capabil să atingă viteze, manevrabilitate și luminozitate ce depășesc tehnologiile pământești; iar acest fenomen pare să se afle sub un control inteligent;

OZN-urile apar adesea în spațiul aerian restricționat, unde pot provoca situații riscante pentru siguranța zborurilor, dar și amenințări pentru securitatea națională, deși până acum nu au manifestat fățiș acte ostile;

guvernul SUA ignoră aparent fenomenul, tratează martorii credibili cu lipsă de respect, iar la presiunea

publică emite explicații false;

deși originea și natura reală a OZN-urilor rămân necunoscute, ipotezele extraterestră sau interdimensională sunt raționale și trebuie păstrate ca o alternativă de luat în considerare;

având în vedere potențialele explicații, rapoartele impun o investigare științifică sistematică, ce să beneficieze de o cooperare internațională.

Oricât par de neobișnuite sau chiar de neconceput aceste premise, autoarea este convinsă că un cititor cu discernământ va ajunge, după citirea cărții ei, să le accepte sau, cel puțin, să le considere plauzibile.

La ora actuală nu există nicăieri un OZN sau rămășițe ale unor extratereștri, care să poată fi puse în vitrina unui muzeu, unde orice sceptic să le poată vedea (iar dacă ar exista, încă ar persista suspiciunea că sunt falsuri). Există, în schimb, un mare număr de cazuri, bine documentate, de întâlniri OZN, între care OZN-uri care au interferat în mod periculos cu traiectoria sau cu aparatura de bord a unor avioane, există înregistrări radar, făcute concomitent cu observarea vizuală, există tentative sau chiar cazuri în care s-a deschis focul asupra obiectelor misterioase care s-au apropiat prea mult. Ceea ce mai este extrem de important, la astfel de cazuri au fost martori militari sau politicieni, unii cu rang înalt, care au descris în detaliu cele întâmplate.

Leslie Kean și-a concentrat lucrarea asupra câtorva dintre aceste cazuri de maximă credibilitate, bazându-se exclusiv, așa cum spune ea însăși, „pe surse oficiale și pe documente date publicității sub incidența legii dreptului la informare”, surse de nimeni contestate, care au fost coroborate cu dovezi fizice și completate prin interviuri cu martori și investigatori. Martorii erau de regulă descumpăniți de experiența avută, dorind un răspuns pentru cele întâmplate. Fiecare dintre ei și-a început relația cu subiectul OZN ca un sceptic, dar interacțiunea cu imposibilul i-a transformat ireversibil.

Jurnalista s-a ferit să abordeze subiecte discutabile,

cum ar fi, de pildă, OZN-uri prăbușite, baze subterane sau tratate secrete între guvern și extraterestri. Ea a fost reținută și în privința avansării unor păreri personale privind originea fenomenului, observând însă că, vrând-nevrând, ajungem la concluzia că, pe de o parte ipoteza extraterestră nu poate fi înlăturată, iar, pe de altă parte, ea este singura dintre cele propuse care poate explica toate detaliile raportate.

Oamenii obișnuți pun adesea semnul de egalitate între „OZN” și „navă cosmică extraterestră”. Această a doua accepțiune ține, în conștiința publică, de universul SF, drept pentru care oamenii consideră neserios și subiectul „OZN”. Leslie Kean are înțelepciunea să precizeze de la bun început că această abordare este păguboasă, con traproductivă, întrucât „OZN” nu este nimic mai mult decât „obiect zburător neidentificat”, iar „neidentificat” înseamnă că nu știm de fapt ce sunt misterioasele apariții.

Circa 90 - 95% din ceea ce oamenii consideră OZN-uri pot primi explicații obișnuite: baloane meteorologice, rachete de semnalizare, lanterne atârinate de baloane sau zmeie, avioane experimentale, avioane zburând în formații, stoluri de păsări, sateliți, planete, meteoriți, deșeuri spațiale, fulgere globulare, parhelii, nori etc. Îndată ce a fost stabilită natura sa, obiectul nu mai este un „OZN”, acest apelativ fiind adecvat doar pentru cele 5 - 10% observații care nu pot fi explicate în niciun fel.

Leslie Kean consideră că întrebarea frecvent folosită „Crezi în OZN?” este lipsită de fundament și „nu are niciun sens, deoarece știm că obiectele *neidentificate* există, fiind documentate și definite oficial ca atare de Forțele Aeriene și de alte organisme ale guvernelor din întreaga lume”. Aceste obiecte „pot fi fotografiate, pot genera răspunsuri pe ecranele radarelor, pot să lase urme pe sol și să fie descrise de de martori independenți, aflați în locuri diferite”. Ele afișează adesea performanțe care nu pot fi explicate prin prisma științei noastre actuale. Și cu cât se adună mai multe date, cu atât lucrurile devin mai

confuze...

Termenul de „credință” s-ar putea aplica cel mult unor întrebări de tipul: „Crezi că suntem vizitați de nave spațiale extraterestre?”. Dar aceasta este o altă chestiune. Dacă un fenomen sau obiect este „neidentificat”, atunci, pur și simplu, nu știm care este adevărata sa origine.

Jurnalista pare să fie de acord cu faptul că în ultimul timp, în loc de „OZN” se preferă formularea „Fenomen aerian necunoscut” sau „Fenomen aerospațial neidentificat” (prescurtat „FAN”). Ea citează în acest sens pe

Richard F. Haines Ph. D., fost cercetător de rang înalt al NASA, care definește FAN ca fiind „stimulul vizual care determină raportarea observării unui obiect sau a unei lumini văzute pe cer, al cărui aspect și/sau dinamică nu sugerează un obiect zburător logic, convențional, dar care rămâne neidentificat după analiza amănunțită a tuturor dovezilor existente, de către persoane calificate din punct de vedere tehnic” să realizeze aceasta. Cu toate acestea, pentru accesibilitate, și ea folosește în continuare termenul de OZN. Premisa fundamentală pe care încearcă s-o adopte Leslie Kean este scepticismul rațional, lipsit de partizanate și de idei preconcepute, gata oricând să ia în considerare explicații alternative. Evident, sunt eliminați astfel dintre sceptici toți cei care, de la bun început, sunt convinși că fenomenul OZN nu există sau că are cutare explicație.

Organizațiile de demitizare a fenomenului OZN au conceput sloganul „afirmațiile extraordinare cer dovezi extraordinare”. Leslie Kean le răspunde: „Dacă avem nevoie de dovezi extraordinare, să ne facem treaba și să ne ducem să le obținem”. Ea are convingerea, pe baza a ceea ce se știe deja, că „anomalia OZN” are potențialul să producă, într-un viitor nu prea îndepărtat, o „schimbare de paradigmă” în mintea oamenilor de știință.

O politică declarată de inacțiune

Pe de o parte – spune Leslie Kean – obiectele raportate astfel au un comportament „imposibil, potrivit

legilor fizicii și cosmologiei unanim acceptate". Dar, pe de altă parte, „obiectele necunoscute au fost văzute de mii de oameni din întreaga lume, demonstrându-și aceste capacități «imposibile» chiar sub ochii noștri”. Dovezile vin din surse extrem de credibile și au fost investigate de experți, uneori mii de ore, fără a se găsi o explicație.

Jurnalista recunoaște că la început și ea a fost sceptică privind fenomenul OZN dar, pe măsură ce examina datele existente, devenea tot mai intrigată. Așa cum spune, „după o vreme, am început să am un fel de atitudine sfidătoare – însă nu din cauza rezistenței față de acceptarea realității OZN. Dimpotrivă, m-a deranjat că se petrecea un lucru adevărat și nimeni nu părea să-i acorde vreo atenție. [...] Cu cât aflam mai multe lucruri, cu atât mai convingător începea să devină întregul. De ce ar trebui să presupunem că înțelegem deja tot ceea ce este de înțeles [...] aici, pe această planetă?”

Orice persoană școlită care vine în contact superficial cu fenomenul OZN îl va respinge din start, inclusiv din numeroase motive de ordin psihologic. Și la Leslie Kean, trecerea de la scepticism la înțelegere s-a petrecut abia după ani de multă lectură, discuții cu cercetători ai domeniului, examinarea documentelor emise de guvern, interviuri cu militari în retragere și alți martori ai fenomenului. Toate acestea i-au permis să înțeleagă treptat că guvernul SUA *nu neagă fenomenul OZN*, ci are față de el „o politică declarată de inacțiune, dezvoltată pe parcursul a peste cincizeci de ani”.

Leslie Kean încearcă să jaloneze, în cartea ei, etapele prin care s-a consolidat această „politică de inacțiune”. La sfârșitul anilor '40 observațiile legate de OZN-uri s-au înmulțit, iar armata era din ce în ce mai intrigată. La început au încercat să afle dacă e vorba de aparate de zbor rusești (poate capturate de la germani) sau de fenomene atmosferice necunoscute.

În 1947, „lucrurile au devenit incomod de limpezi în spatele ușilor închise”. Nu era vorba nici de unele, nici de celelalte. Generalul Nathan Twining, șeful *Air Force*

Materiei Command a trimis un memoriu secret șefului Aviației Forțelor Terestre ale SUA. În acest memoriu, bazat pe date furnizate din numeroase surse, scrie negru pe alb că „fenomenul raportat este real și nu fantasmagoric sau fictiv. [...] Caracteristicile funcționale raportate, cum ar fi vitezele ascensionale ridicate, manevrabilitatea, [...] dau credibilitate posibilității ca unele dintre obiecte să fie controlate manual, automat sau de la distanță”. Twining propunea să se realizeze un studiu detaliat al fenomenului. Pentru acest studiu a și fost înființat în 1948 proiectul „Sign”, cu sediul la baza Wright (azi Wright-Patterson) de lângă Dayton, Ohio.

Personalul proiectului „Sign” a elaborat un raport, strict secret, denumit „Estimare a situației”, în care, pe baza celor mai convingătoare dovezi, trăgea concluzia că, cel mai probabil, OZN-urile erau de origine extraterestră. Generalul Hoyt Vandenberg, șeful Statului Major al Forțelor Aeriene, a ordonat ca materialul să fie imediat distrus, spunând că pentru a susține o ipoteză atât de șocantă ar fi trebuit dovezi mai solide. Personalul proiectului „Sign” a fost dispersat, sarcina fiind preluată de un alt proiect, numit „Grudge”, apoi, în 1951, de proiectul „Blue Book”, care a funcționat până în 1969.

În toată această perioadă, pe măsură ce datele culese arătau că nu putea fi vorba de tehnologii ale unei alte puteri, au existat mereu persoane care au luat în considerare ipoteza extraterestră, singura care putea explica anumite observații. Leslie Kean citează două memorii FBI din 1952, desecretizate între timp, în care se arată că informații venite prin intermediul biroului generalului maior John Samford, directorul informațiilor Air Force, afirmă că „nu era absolut imposibil ca obiectele observate să fie nave venite de pe alte planete”, respectiv că „unii militari iau în mod serios în considerare posibilitatea ca OZN-urile să fie nave planetare”. Din cauza acestor evoluții, dar și a activității unor OZN-uri în preajma silozurilor cu rachete nucleare, liderul minorității republicane din Camera Reprezentanților, Gerald Ford

(viitor președinte al SUA), a cerut în 1966 audieri în cadrul Congresului pe problema fenomenului OZN. Ca urmare, s-a decis să se efectueze un studiu, finanțat de guvernul american, în acest scop. Studiul a fost atribuit unui colectiv al Universității Colorado, condus de Prof. Edward Condon.

Din păcate, treptat au ieșit la iveală opinii scrise ale celor implicați în proiect conform cărora, dacă echipa ar accepta realitatea fenomenului și caracterul său inexplicabil, „am avea mai mult de pierdut ca prestigiu în cadrul comunității științifice decât am avea vreodată de câștigat” ori că „trucul ar fi [...] ca proiectul să pară efectuat de un grup de persoane care nu sunt partizane și care încearcă din răsputeri să fie obiective, fiind totuși lipsite de orice așteptare, oricât de redusă, de a găsi vreo farfurie zburătoare”.

În ciuda scandalului care a urmat, Proiectul Condon a fost finalizat. În cele 1.000 de pagini ale sale există și analize pertinente ale unor cazuri credibile, dar fără explicații. Totuși în concluziile proiectului, fără legătură cu acest conținut, se afirmă că „nu s-a obținut nimic nou din studierea OZN-urilor”, recomandând sistarea oricărei cercetări în acest sens. Proiectul Blue Book a fost închis oficial în decembrie 1969.

În declarația de presă care a însoțit desființarea, în decembrie 1969, a proiectului, scria, în acest spirit, că guvernul Statelor Unite nu va mai investiga fenomenul OZN din următoarele motive: „niciun OZN [...] nu a reprezentat vreodată o amenințare la adresa securității naționale; nu a existat nicio dovadă [...] că OZN ar fi reprezentat progrese sau principii tehnologice care să depășească limitele cunoașterii științifice actuale; nu a existat nicio dovadă care să arate că observațiile din categoria «neidentificate» sunt vehicule extraterestre”. Și azi, dacă cineva întreabă guvernul SUA de ce nu se implică în studiul acestui fenomen, răspunsul face trimitere la aceste motive.

Specialiștii din alte țări nu au fost peste tot de

aceeași părere. De pildă, Jean-Jacques Velasco, timp de douăzeci de ani responsabil guvernamental francez cu fenomenul OZN, scrie într-un articol inclus în cartea Lesliei Kean că „OZN-urile par să fie obiecte artificiale și controlate, ale căror caracteristici fizice pot fi măsurate de sistemele noastre de detecție, în special de radare. Corespund unei fizici care este de departe superioară și mult mai evoluată comparativ cu aceea pe care o aplicăm noi în majoritatea țărilor avansate tehnologic”.

Desigur, în 1969, nu existau (și nu există nici la ora actuală) „dovezi”, care pot fi arătate marelui public, precum că OZN-urile ar fi „vehicule extraterestre”; dar nu s-au găsit nici alte explicații mulțumitoare pentru nenumărate cazuri „neidentificate” (aceasta pentru a nu vorbi de rapoartele și investigațiile privind miile de întâlniri de gradul III sau IV).

Dovezile disponibile sunt: mărturii, fotografii, urme etc., similare celor acceptate de justiție. James Harder, profesor la Universitatea din California, declara în 1968, în timpul audierilor din Congresul SUA: „Pe baza datelor și a regulilor [...] aplicate de tribunalele civile sau penale, realitatea materială a OZN-urilor a fost dovedită fără a mai lăsa loc de îndoială” și ele au demonstrat, prin comportamentul lor, „secrete științifice pe care noi nu le cunoaștem”.

Amiralul Roscoe Hillenkoetter, primul director al CIA (până în 1950), a scris o declarație, publicată în 1960 de New York Times, în care spunea: „În culise, ofițeri de rang superior din Forțele Aeriene sunt, pe bună dreptate, îngrijorați de OZN. Însă datorită atitudinii oficiale de învăluire în secret și de ridiculare, mulți cetățeni sunt determinați să creadă că obiectele zburătoare necunoscute sunt o prostie. Pentru a ascunde adevărul, Forțele Aeriene și-au redus personalul la tăcere”. Ulterior, în același an, tot el atrăgea atenția asupra pericolului declanșării accidentale a unui război, dacă OZN-urile ar fi considerate la un moment dat, în mod greșit, ca arme sovietice.

Și generalul francez Lionel Max Chassin,

coordonatorul NATO al Forțelor Aeriene Aliate în 1956 - 1958, spunea în aceeași perioadă că, „dacă persistăm în refuzul recunoașterii existenței OZN-urilor, vom sfârși, într-o bună zi, prin a le considera, din greșeală, rachete ghidate inamice, și atunci ne putem aștepta la tot ce e mai rău”.

Faptul că la mai multe baze de rachete nucleare strategice, OZN-urile au blocat dispozitivele de lansare a fost ținut strict secret până relativ recent.

Mai târziu, s-a aflat și faptul că însăși desființarea în decembrie 1969 a proiectului Blue Book fusese doar o manevră propagandistică, destinată exclusiv dezinformării marelui public privitor la interesul guvernului în fenomenul OZN. Un memoriu secret (desecretizat în 1979, la cerere), elaborat, în octombrie 1969, de generalul de brigadă Carroll H. Bolender, din Forțele Aeriene, arăta că „Rapoartele OZN care afectează securitatea națională [...] nu sunt parte a sistemului Blue Book, dar ele vor continua să fie tratate prin proceduri standard Air Force”. Iată deci că se recunoștea că existau OZN-uri care „puteau afecta securitatea națională”, ca și faptul că proiectul care urma să fie desființat era mai degrabă o vitrină în care să fie puse celelalte rapoarte, mai puțin importante.

Oficialii americani au rămas evident interesați de activitatea OZN și după 1969. Este grăitor că în 1971, miniștrii de externe ai SUA și URSS - William Rogers și Andrei Gromîko - vor semna un „Acord privind măsurile în vederea reducerii riscurilor unui război nuclear între URSS și SUA”, în care articolul 3 spunea - negru pe alb - că „părțile se angajează să se informeze una pe alta, imediat ce vor repera un OZN, [...] dacă astfel de fenomene pot provoca un pericol de dezlănțuire a războiului nuclear între cele două țări”.

La 22 septembrie 2012, la Muzeul Național de Testare Atomică din Las Vegas, a avut loc, în fața unei audiențe de 200 de persoane, o dezbatere organizată de membrii grupului „OZN-urile militare: Secrete dezvăluite”. Printre vorbitori au fost: un colonel Air Force, fost

comandant de bază militară, doi foști ofițeri Air Force, care au lucrat în cadrul proiectului „Blue Book”, proiect militar oficial privind fenomenul OZN în anii '50 și '60, ca și un fost investigator din Ministerul Apărării al Marii Britanii.

Directorul executiv al muzeului, Allan Palmer, fost pilot militar, a declarat agenției *The Huffington Post*, care a transmis și a comentat evenimentul: „Toți acești oameni au avut poziții de mare răspundere, cu autorizații de securitate de nivel înalt. Ei nu sunt genul de oameni care tind să-și imagineze lucruri sau s-o ia razna cu niște invenții”.

Deși membrii panelului poate nu aveau întru totul aceeași părere cu privire la toate detaliile cazurilor specifice OZN, ei au fost de acord cu firul comun care trecea prin ele. O apariție publică rară a fost cea a colonelului pensionat Air Force Bill Coleman, fost purtător de cuvânt pentru Proiectul Blue Book între 1961 și 1963. Acest studiu controversat s-a încheiat în anul 1969, concluzionând că OZN-urile nu reprezentau „tehnologii sau principii dincolo de cunoștințele științifice actuale”. Coleman a povestit propria sa întâlnire fascinantă cu un OZN în timp ce pilota un bombardier B-25, în 1955, în Alabama. Obiectul necunoscut, „o farfurie zburătoare clasică”, cu diametrul de peste 20 de metri, a coborât, de la o înălțime estimată de 20.000 de metri, atât de aproape de sol, încât a ridicat praful în urma sa. Coleman a încercat să-l urmărească. „Ne deplasam la putere maximă continuă, pentru un B-25, aproximativ 300 de mile pe oră, și ne-am îndreptat spre vârfurile copacilor cu gândul să-l devansez... M-am apropiat de sol la 450 de metri, apoi am putut vedea obiectul deasupra unui câmp proaspăt arat; se deplasa cu o viteză destul de bună și trăgea după el două vortexuri”. Atunci când pilotul a încercat să-l întreacă, OZN-ul a țâșnit spre înălțimi și a dispărut.

Coleman a terminat partea lui de expunere, oferind un posibil motiv pentru care extraterestrii ar ezita să viziteze Pământul: „Dacă un nepământean ar ateriza aici, o răceală banală l-ar putea ucide. Iar răceala lor comună ar

putea distruge populația de pe planeta Pământ. Ei sunt destul de inteligenți dacă au putut construi un vehicul care poate călători ani-lumină, deci trebuie să fie suficient de inteligenți să știe că bolile noastre i-ar putea distruge”.

În perioada în care Coleman a fost purtătorul de cuvânt al Proiectului Blue Book, director al proiectului a fost colonelul Bob Friend. El era în dezacord cu concluziile negative ale Air Force despre OZN-uri în 1969: „Convingerea mea primară pentru aceste lucruri este că da, [ozn-urile] sunt reale, și cred că ar fi mult mai bine dacă guvernul sau o altă agenție ar lua aminte la aceste lucruri și ar cerceta aspectele lor științifice”.

Friend a făcut o invitație și celor mulți care cred că au văzut OZN-uri, dar au fost reticenți în a le raporta de teamă că nu vor fi luați în serios: „OZN-urile sunt reale, și nu veți fi ridiculizați dacă vă veți adresa unei organizații oneste care studiază fenomenul. Prezentați cazul dumneavoastră și permiteți oamenilor să investigheze cât pot, pentru a face unele determinări cu privire la ceea ce ați văzut. Pe viitor, amintiți-vă că suntem de partea voastră”.

„Scepticii” și antiufologia în perioada 29 aprilie-3 mai 2013, s-a organizat la *National Press Club* din Washington așa-numita „Audiere a Cetățenilor privind Dezvăluirea” a tot ce știe guvernul privind realitatea prezenței extraterestre pe Pământ. La audiere au depus mărturie, în fața a șase foști membri ai Congresului Statelor Unite, 39 de cercetători, activiști, lideri politici, foști membri ai serviciilor militare și ai unor agenții guvernamentale, reprezentând zece țări.

Printre participanții la lucrările „Audierii Cetățenilor privind Dezvăluirea” s-a numărat și unul dintre cei mai importanți ufologi actuali, Stanton Friedman. După opinia sa, „dovezile sunt covârșitoare că planeta Pământ este vizitată de nave spațiale extraterestre controlate inteligent. Cu alte cuvinte, *unele* (subliniat de 33 de ori), *unele* ozn-uri sunt nave spațiale extraterestre, cele mai multe nu sunt”.

Cu puțin timp înainte de conferință el a difuzat un text critic împotriva unui articol, cu titlul „*The Science Behind UFOS*” publicat de Phil Plait în revista *Astronomy Magazine*. Friedman numește acest articol „un splendid exemplu al falimentului intelectual al pseudoștiinței și antiufologiei”. Friedman subliniază că în privința realității fenomenului OZN s-au publicat, în timp, cel puțin cinci studii științifice de mari dimensiuni. Plait nu menționează niciuna. Există cel puțin 12 teze de doctorat privind ozn-urile. Niciuna nu este menționată. Există numeroase înregistrări radar-vizuale. Niciuna nu e menționată. Ted Phillips a inventariat peste 5.000 de urme fizice ale trecerii unor OZN-uri, colectate din 95 de țări. Niciuna nu e menționată. Există un număr de cazuri de răpiri OZN bine investigate, de profesioniști precum psihiatrul Dr. John Mack de la Universitatea Harvard.

Niciuna nu e menționată. Dintre studiile amintite, cel mai mare este *JProject Blue Book Special Report No. 14* Realizat de ingineri și cercetători de la *Battelle Memorial Institute*, prin contract cu *US Air Force*, în 1954. Studiul include 200 de tabele, grafice, hărți etc., analizând 3.201 observații OZN, din care 21, 5% sunt listate ca „necunoscute”, complet separat de 9, 3% încadrate la „informații insuficiente”. Cu cât calitatea observatorilor (de pildă aviatori, astronomi etc.) era mai bună, cu atât era mai mare și procentul de cazuri neidentificate. O analiză statistică de tip chi-pătrat a arătat că probabilitatea ca observațiile „necunoscute” să fie de fapt „cunoscute” și prost clasificate era mai mică de 1%.

Un alt studiu, de 247 de pagini, este cel care a urmat audierilor din 29 iulie 1968 în fața comisiei pentru știință și astronaucică a Camerei Reprezentanților SUA. El conține depozițiile a 12 oameni de știință, dintre care trei astronomi, între care J. Allen Hynek, șeful Departamentului de astronomie de la Universitatea Northwestern din Evanston, Illinois, și timp de 20 de ani consultant OZN al Air Force. Cea mai cuprinzătoare prezentare a fost cea a Dr. James E. McDonald, cercetător principal fizician la

Departamentul de științe ale atmosferei, de la Universitatea din Arizona. El a analizat 41 de cazuri separate, inclusiv observațiile făcute de astronomi precum Dr. Clyde Tombaugh, descoperitorul planetei Pluton, sau cazuri cu mai mulți martori și cazuri radar-vizuale.

Și „Raportul Științific privind OZN-urile” (Raportul Condon) elaborat la Universitatea Colorado analizase detaliat 117 cazuri, dintre care 30% nu au putut fi identificate. Totuși cartea lui Plait vorbește doar despre un singur caz, fotografia făcută pe 11 mai 1950 de soții Trent în McMinnville, Oregon, recunoscând că „acesta este unul dintre puținele rapoarte OZN în care toți factorii investigați, geometric, psihologic și fizic, par să fie în concordanță cu afirmația că un obiect extraordinar de zbor, argintiu, metalizat, în formă de disc, având zeci de metri în diametru și fiind evident artificial, a zburat în văzul a doi martori”. Argumentația lui Friedman continuă și cu alte exemple. Dar este clar că Plait, ca orice astronom, susține în mod automat imposibilitatea călătoriilor interstelare, deci și imposibilitatea ca o civilizație extraterestră să ajungă pe Pământ. Iar dacă e imposibil, ce rost ar mai fi avut (nu-i așa?) să se mai întrebe dacă există sau nu dovezi în favoarea prezenței extraterestre pe Pământ, ori măcar dacă cineva a investigat serios această problemă...

Misteriosul grup „Majestic-12”.

Una dintre problemele care obsedează ufologii americani și îi divizează în tabere este existența sau inexistența unui grup oficial, misterios și ultrasecret, numit *Majestic-12* sau *MJ-12*, format din singurele persoane (12 la număr?) care ar avea acces la toate secretele privind prezența extraterestră pe Pământ.

În iulie 2013, și ufologul Grant Cameron a publicat opiniile sale despre acest subiect. El arată că ideea existenței unui asemenea grup a apărut la începutul anilor '80, atunci când investigatorul Bill Moore a publicat cartea de mare succes *The Roswell Incident*, care se consideră că a fost precursorul obsesiei moderne privind accidentul de

la Roswell.

La câteva zile de la lansarea cărții, Moore a fost contactat de structurile de informații ale SUA, care au început să-i povestească despre un grup supersecret MJ12, care ar fi fost înființat de către președintele Harry

Truman, pentru a gestiona problemele prezenței extraterestre pe Pământ. Moore a fost alimentat cu informații atât de Richard Doty, sergent de la Biroul pentru Investigații Speciale al U.S. Air Force, cât și de o a doua persoană, din partea CIA, care s-a prezentat cu numele de cod Falcon. Mai târziu, Moore a primit astfel de informații și din alte 10 surse. Se crede că unele dintre acestea ar fi fost de fapt ex-directori ai CIA.

Implicarea lui Moore în povestea MJ-12 a culminat în 1987, când Moore și alți doi cercetători, Jamie Shandera și Stanton Friedman, au făcut publice o serie de documente în acest sens. Aceste documente, clasificate „Strict Secret Restricționat”, pretindeau a fi o informare, destinată președintelui ales, Dwight Eisenhower, despre grupul de 12 persoane de oameni de știință de nivel înalt și oficiali militari care au alcătuit comisia de elită strict secretă MJ-12.

Jurnalistul canadian Grant Cameron precizează că a adunat, în cartea sa „*UFOS, MJ-12, and Government Informants*” (OZN-uri, MJ-12 și informatori ai guvernului), un mare număr de dovezi în favoarea existenței unui asemenea grup. El a scris acolo că probabil documentele pe care se baza au fost o scurgere de date, parțial adevărate și parțial false, o încălcare a secretului, autorizată de prezentul grup MJ-12, pentru a desensibiliza publicul cu privire la modul în care problema farfuriilor zburătoare este tratată de către Casa Albă. De asemenea, Cameron spune că a scris că, deși o parte din conținutul documentelor nu pare autentică (cum ar fi lipsa oricărei mențiuni privind existența unui extraterestru viu recuperat la Roswell), există o mulțime de dovezi care indică faptul că totuși acest grup mitic MJ-12, menționat în documente, ar fi existat.

Cameron crede că documentele nu spun întregul adevăr, pentru a evita încălcarea legii, prin dezvăluirea unor informații clasificate, ca și pentru a proteja programul general privind OZN-urile. În favoarea existenței unui grup MJ-12 el aduce un număr de dovezi. Astfel:

Coautorul cărții, T. Scott Crain, a identificat o femeie care în 1979 făcea parte dintr-o echipă de declasificare a documentelor din USAF, în Okinawa, Japonia, în timpul activității ei, a dat peste niște înscrisuri care, chiar dacă nu erau identice cu cele MJ-12, părea să conțină același material. Această femeie a fost hărțuită atunci când a fost lansată prima ediție a cărții, în 1991.

În 1987, la doar câteva zile după ce Moore a făcut publice documentele MJ-12, fostul președinte al Universității statului Pennsylvania, Eric E. Walker a spus: „Da, știu de MJ-12. Știu de ei de 40 de ani. Dar cred că încercarea de a-i identifica este o luptă cu morile de vânt!”

Moya Lear, soția lui Bill Lear, inventatorul de la firma Lear Jet, rugat de fiul său, John Lear l-a sunat pe prietenul ei, generalul de patru stele James Doolittle, să îl întrebe dacă a existat un asemenea grup. Doolittle a confirmat existența grupului, dar a spus că aceasta este tot ce poate spune.

Și astronautul Edgar Mitchell, comandantul misiunii lunare Apollo 14, a afirmat că, pe baza surselor sale, grupul MJ-12 a existat.

Generalul Arthur E. Exon, care în 1947 era la Wright Field, atunci când au sosit aici resturile prăbușirii de la Roswell, a declarat că era conștient de existența unei comisii de control OZN, alcătuită în principal din ofițeri și de personal din informații, de nivel foarte înalt. El nu-și mai amintea numele grupului.

În iulie 1989, Bob Oeschler a înregistrat o conversație cu Bobby Ray Inman, fost director adjunct CIA. Acesta a declarat că „MJ-12 a însemnat ceva pentru el și că a fost conștient de existența unui program de „îndoctrinare a publicului” cu privire la OZN-uri. El a

recunoscut că, înainte de pensionarea sa, avusese „ceva experiență”, în zona OZN-urilor, dar în momentul conversației informațiile sale nu mai erau la zi.

O altă confirmare a existenței MJ-12 a venit de la un arhivist de la Arhivele Naționale din Collège Park, I Maryland care, după o prelegere a lui Cameron în Eureka I Springs, Arkansas, în 2005, i-a spus acestuia că lucrase la I declasificarea documentelor, având acces la documente I guvernamentale înainte ca acestea să fie date publicității. I Un coleg al său, în timp ce declassifica documente ale șefilor Statelor Majore Reunite, a văzut documente purtând pe ele sigla MJ-12.

Harold Stuart, un fost membru al administrației Truman, a fost menționat într-o carte din 2005 a lui Robert I Collins, ca făcând parte pe atunci dintr-un comitet I consultativ pentru MJ-12. Răspunzând la o scrisoare a investigatorului Brian Parks, Stuart a declarat: „Îmi i amintesc vag de MJ-12, dar nu într-atât încât să pot face I un comentariu... Nu am făcut parte din comitetul consul I tativ MJ-12 și am doar o amintire neclară a acestui proiect I s-au grup. Am cunoscut pe cei mai mulți dintre generali pe I care i-ați menționat în scrisoarea dumneavoastră, dar îmi I pare rău, nu pot aduce mai multă lumină pe solicitarea făcută”.

Investigatorul Lee Graham a scris multe scrisori și a I depus zeci de cereri, în numele legii libertății de informare I (FOIA), pentru a încerca să valideze documentele MJ-12. I La 24 mai 1990, Serviciul de Investigații al Apărării (DIS) I a răspuns la una dintre cererile sale, trimițându-i înapoi copiile documentelor MJ-12, având pe partea de jos ar fiecărei pagini mențiunea „declassificată”. Graham nu a

83

reușit niciodată să afle cine a făcut această declassificare, nici dacă documentele erau autentice.

Într-o scrisoare din 1987, trimisă de John Andrews bunului său prieten Ben Rich, președintele firmei *Lockheed Skunk Works*, Andrews, declara că știe de mulți ani de MJ12, „chiar dacă oficial el nu a existat”. Într-o

discuție cu Lee Graham, Andrews a spus că a auzit de MJ-12, la începutul anului 1984, deci cu aproape un an înainte ca investigatorii Moore și Shandera să primească într-o scrisoare copii ale documentelor MJ-12.

De la lansarea cărții lui Grant Cameron, în ianuarie 2013, au apărut alte două noi dovezi care contribuie la confirmarea faptului că a existat un grup de control MJ-12. Prima a venit de la o poveste spusă de Jesse Marcel Jr., fiul ofițerului de informații de la Roswell Army Air Base, primul care a istorisit detaliile prăbușirii OZN din iulie 1947. La „Audierile Cetățenilor privind Dezvăluirea”, organizate în mai 2013, Marcel spunea că „în urmă cu un număr de ani” a fost chemat la Washington DC, pentru o întâlnire într-o cameră securizată în clădirea Senatului, de către Dick D’Amato, fost consilier-șef și investigator-șef al Comisiei de Credite al Senatului, care cerceta Zvonurile finanțării retroingineriei unor farfurii zburătoare la Aria 51, fără știrea Senatului. Dar D’Amato, deși avea o autorizare de securitate Top Secret și puterea unei citații din partea Comisiei de Credite a Senatului, nu a putut penetra aceste proiecte, controlate de o echipă care era stăpâna tuturor proiectelor negre.

Marcel spunea că el și D’Amato s-au întâlnit în jurul unei mese de conferințe, pe care era un roman scris de Whitley Strieber, numit „*Majestic*”, tratând despre accidentul de la Roswell și despre un grup de control MJ12, înființat pentru a face față venirii extraterestrilor pe Pământ. D’Amato i-a spus: „Vreau să vă zic ceva. Aceasta (arătând spre carte) nu este ficțiune”. Marcel a întrebat: „Când aveți de gând să spuneți asta publicului?”. D’Amato a răspuns: „Dacă ar fi după mine, aș fi făcut-o ieri, dar nu depinde de mine. Sunt aici doar pentru a investiga costul păstrării secretului. În realitate, există un guvern negru. Ei au controlul asupra resturilor prăbușirii. Ei nu răspund față de nimeni și nu sunt aleși. Ei au o cantitate nelimitată de bani de cheltuit. Ei sunt cei care au controlul asupra acestui domeniu”.

Un alt grup secret de studii OZN

Cea de a doua piesă de noi dovezi privind „Majestic12” a venit de la o sursă neașteptată – colonelul în retragere.

Viața colonelului în retragere John Alexander este o lungă istorie plasată între cercetarea științifică tradițională și studierea unor fenomene care desfid explicațiile acceptate. În 1960 a comandat echipe ale forțelor speciale „A” („beretele verzi”) în Indochina. Cu această ocazie, în Thailanda, el s-a întâlnit cu mistici budiști, iar în Vietnam, în Delta Mekong, avea chiar o mănăstire budistă în interiorul taberei militare pe care o comanda. În 1972 a fost printre primii care a examinat artefactele unice subacvatice, devenite cunoscute sub numele de *Bimini Wall*, despre care unii cred că ar fi rămășițele Atlantidei.

Fire de explorator, Alexander a îndrăznit să calce pe căi evitate de alți oameni de știință, care pun teama pentru reputația personală mai presus de căutarea adevărului în locuri mai puțin bătătorite. Pentru acest comportament, el a fost aclamat și blamat deopotrivă, atât de admiratori, cât și de denigratori.

Interesat de studiul stărilor din preajma morții (*Near Death Experiences* – NDE), John Alexander și-a completat studiile doctorale sub conducerea faimoasei pioniere a acestui domeniu, Dr. Elizabeth Kübler-Ross. El a devenit apoi președintele asociației internaționale IANDS pentru acest domeniu, asociație având sediul în Universitatea din Connecticut. Împreună cu Cleve Backster, Alexander a măsurat influența unor acțiuni la distanță asupra leucocitelor umane. El a mai fost implicat, oficial, din partea armatei, și în studii de psihokinezie, clarviziune, programare neurolingvistică etc., ceea ce presupunea, între altele, și urmărirea progreselor făcute de ruși în aceste domenii.

Ca director de program în *National Laboratory* din Los Alamos, el a coordonat realizarea unor rapoarte privind armele neletale, rapoarte destinate personalului Casei Albe, Consiliului Național de Securitate, membrilor

Congresului și unor oficiali de rang înalt din apărare.

La începutul anilor '80, Alexander, având acces la documente ultrasecrete, dar și dotat cu o mare flexibilitate, a creat un grup de studii, numit „de fizică teoretică avansată” (*Advanced Teoretical Physics*), destinat găsirii unei noi viziuni guvernamentale asupra problematicii OZN. Accesul la întâlnirile grupului avea exact același tip de clasificare „Top Secret - restricted” ca și documentele MJ-12. Într-un interviu radio din 15 iunie 2013, John Alexander a admis că grupul MJ-12 a existat, dar că nu se ocupa doar de OZN-uri, ci mai ales de continuitatea guvernării, pentru a preveni decapitarea Statelor Unite în cazul unui conflict nuclear.

După ce grupul de studiu, format din militari, cercetători și ofițeri de informații, a examinat multe cazuri OZN, a ajuns la câteva concluzii-cheie: „Există suficiente dovezi, susținute de date de înaltă calitate, că o parte din OZN-uri sunt anomalii reale, nu doar observații superficiale sau identificări eronate; au fost cazuri care au implicat armament militar [american] și care reprezintă o amenințare semnificativă; există înregistrări, pe canale multiple, ale unor nave fizice care au efectuat manevre inteligente, mult dincolo de orice performanță cunoscută omenească. Au fost și cazuri care au inclus dovezi fizice. Studiarea OZN-urilor posedă potențial pentru un salt tehnologic”. Dar principala concluzie a grupului a fost că nimeni din guvern nu era responsabil cu informația OZN.

La 74 de ani, în 2011, John Alexander și-a prezentat, la Congresul internațional de ufologie de la Scottsdale (Arizona), cartea *UFOS: Myths, Conspiracies and Realities* (OZN-urile: Mituri, conspirații și realități). Colonelul este convins: „OZN-urile sunt reale! spus fără ocolișuri, ele sunt obiecte fizice cu o origine necunoscută, care tranzitează Universul nostru. Dovezile care susțin aceste afirmații sunt pur și simplu covârșitoare”.

Colonelul a comentat, pentru reporterii de la *AOL News*, că oamenii au tot cerut autorităților să facă un anunț clar, de tipul „nu suntem singuri în Univers”. Dar de

fapt, oficialități de cel mai înalt nivel au tot făcut, ocazional, astfel de anunțuri. În 1950, președintele Harry Truman declara: „Vă pot asigura că farfuriile zburătoare, în măsura în care există, nu sunt construite de nicio putere de pe Pământ”. Declarații asemănătoare au făcut și președinții americani Carter și Reagan sau președintele sovietic Gorbaciov.

Alexander spunea că, în momentul desecretizării unor documente, 98% din conținutul acestora era deja în domeniul public. De pildă, OZN-urile au blocat, de mai multe ori, rachetele nucleare americane, dar cazurile nu au fost investigate prea atent de autorități. Aceste incidente „s-au petrecut în mod absolut sigur, dar erau evenimente unice” și, cât timp nu se repetau, s-a spus: „Lăsăm cazul deoparte... în pubela cu lucrurile prea dificil de tratat”.

Principalele dovezi ale fenomenului sunt: înregistrările făcute cu aparatura de observare, care a confirmat frecvent „realitatea unor nave fizice”, dar și rapoartele unor martori oculari serioși, care „nu raportează faptele în mod eronat, nici nu induc în eroare”.

La întrebarea privind originea și destinația OZN-urilor, Alexander a răspuns că, atunci când vorbim de OZN-uri, noi punem în aceeași oală tot soiul de lucruri, de la mici globuri de lumină la nave cu lungimea de o milă sau mai mult. Nu doar că astfel nu suntem pe cale să rezolvăm problema, dar nici măcar nu suntem în măsură să punem întrebările corecte, deoarece toată abordarea noastră e greșită. El adăuga: „Suspectez că și conștiința noastră este o piesă în această problemă”.

Alexander consideră că fenomenul OZN este ceva mult mai complex decât vizite ale extratereștrilor pe Pământ. Conceptul propus de el este cel de „fenomene sensibile precognitive”. Adică se pare că „acolo există ceva care simte, știe ce anume ne va prezenta și știe cum vom răspunde la aceasta”.

În cartea sa, colonelul subliniază că, deși OZN-urile sunt reale, ele nu sunt de interes pentru guvernul

american și, prin urmare, nu există nicio mușamalizare a faptelor de către oficialii americani. Colonelul mai remarcă și faptul că poziția militarilor în studiul fenomenului OZN este mai delicată decât cea a civililor. „În armată înveți foarte repede că nu e bine pentru cariera ta să raportezi anomalii pentru care nu ai și un răspuns convingător. Militarii au o vorbă: Dacă vii cu o problemă, vino și cu soluția”.

Noutăți despre „Aria 51”.

Faimoasa „Arie 51” este o zonă militară secretă, aflată la 160 de kilometri nord de Las Vegas, în deșertul Nevada, între o bază Air Force și un poligon abandonat de teste nucleare, folosită inițial de Proiectul *Manhattan*.

Oficial, Aria 51 nu există, cel puțin nu exista până nu de mult; ea nu poate fi găsită în niciun document. Cei ce se apropie de acest loc sunt opriți și întorși din drum. Prin urmare, Aria 51 a devenit una dintre temele favorite ale celor ce iubesc teoriile conspirației. Aceștia sunt convinși că acolo se demontează OZN-uri capturate, se țin trupuri congelate de extraterestri și că prin tunele se poate ajunge la alte baze subterane secrete.

Un articol din 2009, apărut în *Los Angeles Times*, numea Aria 51 „cea mai faimoasă instituție militară din lume, care oficial nu există”. Teatrul unor operații sub acoperire din perioada războiului rece, locul a acționat pentru multă vreme ca un magnet pentru fantasmagorici, conspiraționiști ori curioși peste măsură. Foarte probabil zvonurile, care spun că locul ar fi un paradis al OZN-urilor și al extraterestrilor, nu sunt reale; totuși e clar că acolo guvernul SUA ascunde ceva de decenii și este un sâmbure de adevăr chiar și în speculațiile cele mai nebunești: tunele subterane, aeronave secrete, poate și OZN etc.

Așa cum scria jurnalistul Patrick J. Kiger, „Aria 51” a fost probabil, chiar din momentul înființării sale, unul dintre secretele cele mai prost păstrate din istoria secretelor. Locul nu apare pe hărțile oficiale ale *U.S. Geological Survey*, iar imaginile sale au fost pe vremuri șterse de pe imaginile oficiale din satelit. *Air Force* a

răspuns multă vreme scrisorilor primite de la civili, negând că ar exista o facilitate cu acest nume. Doar într-o scrisoare din 1998, să recunoscut că ar exista o „locație operativă lângă Groom Dry Lake”, în care se desfășoară activități clasificate.

Cu toate acestea, presa a tot scris explicit despre existența bazei, începând chiar din 1955, când *United Press* anunța prăbușirea unui avion secret în Aria 51. În decursul anilor, scurgerile involuntare de informații au pus ocazional oficialitățile în poziția jenantă să ceară retragerea referirilor la Aria 51 din diverse documente. De pildă, un articol din *Space Review*, aflat azi și pe internet, raporta că în 1974, astronauții de pe stația orbitală Skylab au făcut, involuntar, fotografii ale instalațiilor secrete din Aria 51. Un memoriu azi disponibil pe internet, făcut de William Colby, pe atunci directorul CIA, descrie eforturile de mușamalizare a cazului.

Aceste de eforturi, ca și întărirea rigorilor de menținere a secretului, au avut un succes limitat. O știre din 1980 de la *Cox News*, și ea disponibilă azi pe net, descria testarea în acest loc a unui bombardier B-2 invizibil radar. Alte știri au provenit de la amatorii care au urmărit sârguincioși, cu binocluri, de pe margini, ani de-a rândul, tot ce zbura deasupra Ariel 51, culegând, bucătică cu bucătică, diverse informații cu care să reconstruiască apoi întregul. Un articol din 2005 din *Las Vegas Sun* face portretul lui Glen Campbell, șeful unui astfel de grup de scrutători, intitulăți „*The Interceptors*”. Unul dintre membrii săi construisese modelul la scară al unui avion secret, iar altul măsura orice anomalie gravitațională pe baza zvonurilor că aici s-ar construi nave antigravitaționale.

Imagini luate de un satelit rus, publicate pe internet în anul 2000, au confirmat ceea ce bănuiau de mult investigatorii amatori, partizanii teoriilor conspirației ori ufologii, și anume că în locul acela existau un complex de clădiri, un hangar gigantic și o pistă care să permită testarea prototipurilor avioanelor din viitoarele generații.

Federația Oamenilor de Știință Americani a reușit nu doar să realizeze versiuni îmbunătățite prin calculator ale acestor imagini, dar chiar să urmărească, pe imagini luate la momente diferite, apariția unor noi instalații, inclusiv o pistă lungă de peste 3.600 de metri și lată de 42 de metri, construită în anii '90, pentru a înlocui o pistă mai veche.

La Aria 51, pe lângă aeronave experimentale americane, Air Force a testat se pare și avioane inamice capturate. Un articol din 1984 al *Associated Press* menționa prăbușirea în zonă a unui MIG-21 sovietic, soldat cu decesul generalului Air Force care îl pilota.

Dar indiferent ce se petrece realmente în Aria 51, aceste activități pălesc, dacă se compară cu rumorile. De pildă, un articol din 1996, din New York Times, nota că unii ufologi au sugerat că, în zona interzisă, guvernul ar testa nave extraterestre. Morisca zvonistică de pe internet mai susține că resturile presupusei prăbușiri OZN de la Roswell, din 1947, împreună cu cadavrele ocupanților, ar fi fost expediate la Aria 51 pentru analiză și retroinginerie. Prin 1989, o persoană chiar pretindea că fusese angajată la Aria 51, unde militarii dezvoltau o farfurie zburătoare propulsată cu antimaterie.

Până una-alta, statul Nevada a denumit oficial *JExtraterrestrial Highway*” șoseaua 375 care trece prin zonă, ca o nadă pentru turiștii avizi de senzațional, care pompează dolari în economia locală. În același sens, website-ul „oficial” *Aria 51*, administrat de biroul de turism din Las Vegas, lansează permanent zvonuri că aici s-ar realiza arme secrete exotice, cu pulsații de energie, pentru războiul meteorologic, călătorii în timp sau teleportare.

Când, în mai, a fost lansată cartea jurnalistei Annie Jacobsen, intitulată *Ar ea 51: An Uncensored History of America's Top Secret Military Base* (Aria 51: O istorie necenzurată a celei mai secrete baze militare americane), s-a scris că de mulți ani nu s-a mai văzut ca o carte cu tematică OZN (fie și parțial) să aibă parte de o popularitate atât de mare. În fapt, Annie Jacobsen, editor contribuitor la *Los Angeles Times Magazine*, detaliază, pe

baza unor interviuri și a unor documente desecretizate, modul în care CIA, Lockheed și aviația militară americană au dezvoltat aici avioanele spion U-2 și A-12 „Excalt”, au supus „retroingineriei” avioane sovietice MIG capturate, au creat dronele utilizate azi în Afghanistan sau Pakistan etc. Tot aici, în craterele fostelor explozii atomice, s-au antrenat și astronauții misiunilor lunare Apollo. Jacobsen, în căutarea adevărului, a adunat mărturiile a cinci persoane pe care le-a identificat că au lucrat aici. Primul este Kenneth Collins, acum în vârstă de 80 de ani, fost pilot de încercare al CIA. El pilotase în Aria 51 avioane ultrasecrete. În 24 mai 1963, din cauza unei defecțiuni, avionul s-a prăbușit deasupra statului Utah, iar Collins s-a catapultat.

A atras imediat atenția militarilor veniți să-l recupereze să nu se apropie de epavă, mințind că la bord s-ar afla arme nucleare. Aceștia au fost apoi interogați și puși să semneze un angajament de confidențialitate. Accidentul a fost prezentat ca al unui banal F-105 și așa figurează și azi. Collins însuși a fost interogat, după ce i s-a administrat o injecție de pentothal de sodiu („serul adevărului”), pentru a fi sigur că nu a uitat să declare ceva.

Edward Lovick, acum în vârstă de 90 de ani, a lucrat la Aria 51 treizeci de ani ca radarist. El sublinia că locul fusese ales deoarece suprafața perfect plană a lacului secat Groom Lake era excelentă pentru testarea unor avioane secrete cum au fost U-2, A-12 OXCART sau F-117.

Colonelul Hugh „Slip” Stater, în vârstă de 87 de ani, a fost chiar comandantul bazei militare din Aria 51, în anii șaizeci, după ce fusese pilot CIA în misiuni cu avioane U-2 în China. El povestea că după 1960, când rușii au doborât un avion spion U-2 deasupra orașului Sverdlovsk, acest avion nu mai era un secret, dar în Aria 51, 200 de cercetători, ingineri și piloți lucrau deja la avionul invizibil A-12 OXCART, cu performanțe mult superioare, între altele având de trei ori viteza sunetului. Stater recunoaște că nu ar fi putut vorbi de toate acestea, dacă în 2007 CIA nu ar fi

declasificat proiectul OXCART, vechi de 50 de ani și abandonat în 1968. Nici măcar nevestele lor nu știau ce anume fac ei acolo.

Thornton „T.D”. Barnes, în vârstă de 72 de ani, fusese inginer electronist pentru proiecte speciale în Aria 51. El pusese la punct formula combustibilului special pentru OXCART (cel uzual exploda), împreună cu Harry Martin, acum în vârstă de 77 de ani, care pe vremuri asigura aprovizionarea cu combustibil a avioanelor-spion (130 tone pe lună).

Angajările pentru a lucra la această bază le făcea CIA, care vâna specialiști de vârf din diverse domenii și îi organiza pe proiecte. Pentru securitate, participanții la un proiect erau transportați în mașini sau avioane separate și nu-și cunoșteau numele reale, ci doar poreclele.

Totți cei cinci fuseseră ferm convinși că vor lua detaliile activității lor în mormânt, dar unele proiecte au fost la un moment dat desecretizate și se poate acum vorbi de ele. Niciunul dintre cei intervievați nu a amintit nimic de extratereștri, de OZN-uri sau de retroingineria acestora. Desigur, spuneau ei, s-a făcut retroinginerie, dar cu MIG-uri, care nu semănau cu farfuriile zburătoare. Erau și încăperi subterane. Barnes lucrase pentru programul rachetelor nucleare NERVA în astfel de încăperi, la Jackass Flats, lângă Aria 51. „Erau trei locații de testare, unite la suprafață prin căi ferate, dar tot restul era subteran”, spunea Barnes.

În privința OZN-urilor care ar zbura deasupra Ariel 51, Jacobsen este de părere că legendele s-au datorat faptului că avioanele OXCART aveau o formă fără precedent, cu fuselajele largi, în formă de disc, proiectate pentru a înmagazina cantități mari de combustibil. Chiar un cunoscător, dacă le-ar fi văzut șuierând cu 3.200 km pe oră, ar fi spus că sunt OZN-uri. OXCART a fost atât de secret încât, atunci când a fost zărit, a stârnit alarma chiar în rândul unor oficiali ai armatei americane. Se pretinde că la vremea respectivă toate observațiile OZN erau raportate la Air Force și de aici au ajuns în arhiva Blue Book, proiect

închis în 1969. Documentele proiectului se găsesc la ora actuală în Arhivele Naționale: un metru cub de hârtii, cu 74.000 de pagini de rapoarte. În niciun raport nu există însă cuvântul OXCART sau Aria 51.

Cât despre alte lucruri care s-au mai întâmplat în Aria 51, Annie Jacobsen este de acord că ar putea să treacă alți 40 de ani până vom afla de ele.

La începutul lunii august 2013, agențiile de presă au difuzat o altă „știre-bombă” despre Aria 51, anume că, „pentru prima oară”, documente guvernamentale oficiale desecretizate din SUA recunosc existența faimosului loc numit „Aria 51”, precizând că acolo au fost realizate avioanele spion U-2, dar, spre dezamăgirea unora, documentele nu fac nicio aluzie la OZN-uri.

Documentele, de fapt o carte de 407 pagini de texte și hărți, au doar un mic număr de „redactări” (porțiuni șterse). Desecretizarea s-a efectuat în iunie 2013, la o solicitare, făcută încă în 2005, în virtutea legii libertății de informare, de către Universitatea George Washington, din capitala SUA. Cartea a fost scrisă, în urmă cu 20 de ani, de Gregory Pedlow și Donald Welzenbach și e intitulată *„The Central Intelligence Agency and Overhead Reconnaissance: the U-2 and Excalt Programs”* (aproximativ: „CIA și spionajul de la mare înălțime: programele U-2 și Excalt”).

O mare parte din acest material era deja cunoscută de pasionații domeniului, fiind inclusă între timp și în cărți sau reviste. Dar, așa cum s-a comentat în presă, faptul că „Aria 51” este menționată în mod explicit într-un document oficial pus la dispoziția publicului este totuși un fapt notabil. Acesta pune capăt secretului profesional cu privire la activitățile din Aria 51 și deschide posibilitatea ca viitoarele declasificări privind proiecte de aeronave construite aici să fie mai puțin „redactate” și mai complet explicate.

Documentele desecretizate povestesc că, în aprilie 1955, oficiali CIA, Air Force și ai firmei Lockheed au zburat deasupra deșertului Nevada într-un avion mic, în căutarea

unui loc potrivit pentru realizarea de aeronave secrete. „Ei au observat ceea ce putea fi o pistă, pe o suprafață plană de sare, cunoscută sub numele de Groom Lake, lângă colțul de nord-est al poligonului de testări din Nevada al Comisiei pentru Energie Atomică (AEC)”, poligon utilizat în al doilea război mondial pentru exerciții de bombardament aerian, iar din 1951 pentru detonarea bombelor nucleare.

AEC a fost de acord, iar președintele Eisenhower a aprobat, să adauge această fâșie de deșert, cunoscută pe o veche hartă, din secolul XIX, sub numele de „Aria 51”, la poligonul militar de testare din Nevada. Autorii cărții desecretizate menționează că locul a fost poreclit „Paradise Ranch”, sau pur și simplu Ranch, pentru a-l face mai atractiv pentru cei ce urma să lucreze aici. Air Force și Lockheed au dezvoltat aici aeronava U-2, cu rază lungă de acțiune, cu echipaj uman, care putea fotografia de la mare altitudine, cu camere de înaltă rezoluție, obiective ale spionajului aerian. Primul zbor de testare a avionului U-2 avut loc în Aria 51 pe 4 august 1955.

În anii care au urmat, facilitățile de la Groom Lake au fost utilizate pentru formarea piloților U-2, ca și pentru dezvoltarea succesorilor avionului U-2, inclusiv Lockheed A-12 Excalt și D-21 Tagboard. Mai târziu, Aria 51 a servit pentru testarea avionului de vânătoare F-117 „stealth” (invizibil radar). Zona a fost foarte bine păzită, iar spațiul său aerian a fost ocolit de traseele traficului aerian civil.

Nivelul ridicat de secretizare, combinat cu apariții ocazionale de aeronave ciudate, a alimentat, timp de decenii, povești despre OZN-uri. Așa cum era de așteptat, documentele recent desecretizate nu fac nicio mențiune privind cazul Roswell sau eventuale nave spațiale extraterestre. Totuși ele menționează că zborurile U-2 au creat un „efect secundar neașteptat - o creștere extraordinară a numărului de rapoarte privind obiecte zburătoare neidentificate”. Avioanele de spionaj zburau la altitudini mai mari de 18 kilometri, ceea ce, la momentul respectiv, neinițiații considerau că nu este posibil. Astfel, controlorii de trafic aerian au început să primească o

avalanșă de rapoarte OZN din partea unor piloți care au văzut aeronave mult deasupra lor. Mai ales seara se vedeau false OZN-uri: Când soarele coboară sub orizont, un avion de pasageri tipic va fi în întuneric, dar avionul U-2, aflat la mai mult de 18.000 de metri, poate prinde încă o licărire de lumină.

Autorii cărții afirmă că rapoartele privind OZN-urile erau trimise la Baza Air Force Wright din Ohio, unde era sediul proiectului Blue Book, iar anchetatorii de aici sunau cu regularitate la personalul CIA de la Washington implicați în proiectul avioanelor-spion, pentru a compara raportatele cu jurnalele de zbor U-2. „Acest lucru a permis anchetatorilor să elimine majoritatea rapoartelor OZN, deși nu puteau dezvălui autorilor respectivelor rapoarte adevărata cauză a observării OZN”. Autorii pretind că zborurile U-2 și Excalt au reprezentat mai mult de jumătate din rapoartele OZN din cursul anilor '50 și cele mai multe din anii '60. Într-un interviu pentru Associated Press, investigatorul OZN Stanton Friedman a contestat această afirmație, spunând: „Ideea că U-2 explică cele mai multe apariții la acel moment este o mare tâmpenie și un nonsens. Poate U-2 să stea nemișcat pe cer? Poate să facă întoarceri în unghi drept? Poate să apară brusc din neant? U-2 nu poate face nimic din toate astea”.

Astăzi, U-2 este o piesă de muzeu, dar Aria 51 a continuat să servească drept teren de testare pentru alte aeronave secrete. Aici au fost realizate dronele sau elicopterele invizibile radar MH-60 Black Hawk, cele care au participat, în 2011, la raidul asupra ascunzătorii liderului Al-Qaida, Osama bin Laden.

Versiunea desecretizată la ora actuală relevă și alte detalii care fuseseră șterse cu ocazia unor desecretizări parțiale anterioare. Astfel, la programul U-2 a existat și o participare a Marii Britanii. Noutăți sunt și operațiunile U2 din India, între 1962 și 1967, declanșate în 1962 de războiul chino-indian, ca și operațiunile U-2 în beneficiul separatiștilor chinezi din Taiwan.

Documentele includ, desigur, și o mențiune privind

faimosul zbor U-2 din data de 1 mai 1960, pilotat de Francis Gary Powers, început de pe un aerodrom din orașul pakistanez Peshawar și încheiat când aeronava „a fost doborâtă de o rachetă sol-aer sovietică”.

Comentariile ufologilor n-au întârziat să apară, criticând în primul rând modul în care mass-media a prezentat documentul desecretizat. John Schuessler a apreciat că noutățile recent declassificate reprezintă „mai puțin de 0,00001% din materialul care a fost acumulat privind Aria 51 în ultimele decenii”, având în vedere că „acesta este cel mai prost păstrat secret din toate timpurile”. El dă ca exemple faptul că organizația MUFON a sponsorizat excursii la Aria 51 în timpul simpozionului OZN ținut în Las Vegas, precum și faptul că noul *Atomic Testing Museum* din Las Vegas organizează și el excursii la Aria 51 și prelegeri despre ea. Faptul că cele peste 400 de pagini desecretizate acum nu conțin mențiuni privind extraterestri este în firea lucrurilor. Cine s-ar fi așteptat ca un document desecretizat să menționeze așa ceva?

Și George Knapp, jurnalist de radio și televiziune din Las Vegas, apreciază că nu există nimic realmente nou în acest document. El însuși a luat, cu zece ani în urmă, interviuri unor persoane care au vorbit deschis despre activitățile lor pentru CIA desfășurate în Aria 51. „Tamtamul din jurul acestei nonpovești arată cât de ignorantă este mass-media atunci când vine vorba de astfel de subiecte, și cu câtă ușurință folosesc ei ceva de genul acesta pentru a se amuza pe seama fenomenului OZN, indiferent dacă are ceva de-a face cu subiectul sau nu”, notează el.

John Greenewald, Jr. se declară de acord cu aceste aprecieri, adăugând că oameni din media, care nu au făcut nicio investigație în acest domeniu și eventual copiază unii de la alții, raportează „fapte” eronate și fac afirmații radicale, fără jenă. Comentariile lor sunt „un fel de insultă pentru noi, cei care am lucrat din greu pentru a descoperi adevărul și documentele prin care să-l dovedim”. Greenewald face, pentru cei interesați, chiar o trimitere la două documente *oficiale* pe care le-a primit în 2001, ca

urmare a unei solicitări făcute în virtutea legii accesului la informații și în care se recunoaște existența Ariel 51. Aceste documente sunt, încă de atunci, postate pe internet, dar mass-media nici nu le-a băgat în seamă.

Aria 51 a fost transformată într-un magnet pentru turiști, fani OZN și teoreticieni ai conspirației, în bună măsură, prin poveștile controversatului Bob Lazar, cel care susținea că în 1989 a cercetat, ca angajat în Aria 51, într-o așa numită „zonă S4” a acesteia, un OZN capturat. El conduce acum o firmă privată de consultanță și nu dorește să aibă nimic de-a face cu entuziaștii OZN. Dar cu această ocazie a declarat că recenta desecretizare, deși nu aduce nimic nou, este „un minuscul pas înainte... Poate peste un deceniu ei vor recunoaște că există și o zonă S4”.

Unde mai raportează militarii americani OZN-urile?

În 1969, la închiderea proiectului „Blue Book”, după 22 ani de studii, oficialii militari Air Force și experții academici americani au decretat că OZN-urile nu sunt vizitatori extraterestri, nici aeronave avansate tehnologic și nici nu prezintă o amenințare la adresa securității naționale. După acest moment, oficialitățile americane au declarat în repetate rânduri că nu au „niciun interes” în fenomenul OZN și că guvernul SUA a oprit toate investigațiile în acest sens. În plus, ori de câte ori problema a fost repusă pe tapet, s-a răspuns că „nu s-a întâmplat nimic ce ar putea susține reluarea investigațiilor OZN de către Air Force”.

Astăzi știm însă, din documentele desecretizate pe parcurs, că raportarea și investigarea observațiilor OZN a continuat și după 1969, discret, în toată perioada scursă de atunci. Era firesc, deoarece nici fenomenul OZN nu a încetat, nici întâlnirile sale cu aviația militară. De pildă, un memoriu secret (desecretizat în 1979, la cerere), elaborat, în octombrie 1969, de generalul de brigadă Carroll H. Bolender, din Forțele Aeriene, arăta că existau reglementări separate pentru „rapoartele referitoare la obiectele zburătoare neidentificate care ar putea afecta

securitatea națională”, rapoarte care „nu făceau parte din sistemul Blue Book”. Stanton Friedman a avut cu Bolender chiar o convorbire telefonică, prin care generalul i-a confirmat că au existat două canale separate de raportare OZN.

Și fostul căpitan Air Force, Robert Salas, spunea, într-un interviu dat agenției *The Huffington Post*, că are dovezi ale interesului oficialităților pentru obiectele neidentificate și după 1969. El a exemplificat printr-o acțiune a NORAD (*North American Air Defense Command* – Comandamentul Apărării Aeriene a Americii de Nord), organizație care asigură avertizarea, suveranitatea și apărarea în spațiul aerian și extraatmosferic al SUA și al Canadei. Anume, în 1975, în urmărirea unor OZN-uri care pluteau deasupra silozurilor cu rachete nucleare, au fost ridicate avioane de interceptie, de altfel fără rost, întrucât viteza intrușilor era mult mai mare decât a interceptoarelor.

Leslie Kean evocă drept dovadă a interesului oficial pentru fenomenul OZN un jurnal al NORAD, în care, pe 8 noiembrie 1975, apare o mențiune privind două până la șapte OZN-uri, între care „un obiect de mari dimensiuni, roșu-portocaliu-gălbui” și, tot acolo scria: „Discuție pe tema OZN. Recomandare să nu-mi fac probleme și să lansez avioane; dar să am grijă să instruiesc piloții și Administrația Aeronautică Federală”. Mai departe se arată că în acea zi două avioane F-16 au încercat să intercepteze un OZN, dar când se apropiau mai mult, luminile obiectului se stingeau, reaprinzându-se când F-16 plecau, în cele din urmă obiectul a țâșnit în sus cu mare viteză, până lumina sa nu s-a mai distins de cea a stelelor. În documentele NORAD sunt multe astfel de însemnări, scrise într-un stil telegrafic.

Într-adevăr, și în 2011, instrucțiunile Air Force AFI10 – 206 conțineau reglementări clare, pentru piloți, operatori radar și alt personal al aviației militare, cu ce anume au de făcut dacă se întâlnesc cu obiecte aeriene necunoscute. Li se cerea să noteze „altitudinea, direcția de deplasare,

viteza, traiectoria, manevrele, ce anume le-a atras atenția asupra obiectului, cât timp a fost obiectul vizibil și cum a dispărut”. Toate aceste detalii trebuia incluse într-un raport către NORAD.

Pe 2 septembrie 2011 Agenția de știri *The Huffington Post* (deținută de AOL) a adresat o întrebare către Air Force privind prevederile referitoare la OZN-uri din regulamentul menționat. Un purtător de cuvânt a răspuns că va stabili un interviu cu un ofițer care are cunoștințe în acest domeniu. Dar în loc să se întâmple aceasta, pe data de 6 septembrie, manualul de instrucțiuni AFI 10 - 206, care avusese până atunci 111 pagini, a fost revizuit și înlocuit cu o nouă variantă, de numai 40 de pagini, din care a fost eliminată orice referire la OZN-uri.

În săptămânile care au urmat, oficialii militari au evitat să răspundă la întrebările agenției referitoare la manualul rescris. Abia pe 5 octombrie, în urma unor insistențe, maiorul Air Force Chad Steffey a trimis un e-mail în care explica faptul că rapoartele OZN nu cad în sarcina aviației militare. El a negat că ar avea loc vreo mușamalizare, adăugând că refacerea regulamentului concomitent cu solicitarea agenției de știri a fost „o simplă coincidență”, întrucât instrucțiunile Air Force se revăd și se refac odată la doi-trei ani „iar la această revizie, în principal, am eliminat o procedură care nu are ce căuta în acest regulament”. Maiorul a adăugat că „pentru orice întrebări privind cerințele în raportarea OZN va trebui să vă referiți la NORAD”. Spre deosebire de cei din Air Force, oficialii de la NORAD au recunoscut că problematica OZN face parte, într-adevăr, din sarcinile lor de serviciu.

Desigur, „când vorbim de OZN-uri, ne referim, literal, la un obiect zburător neidentificat, nu la extraterestri”, a spus John Cornelio, șeful relațiilor cu media de la sediul central NORAD, aflat în baza Air Force Peterson (Colorado). „Apare un blip pe radar și noi nu știm ce este, dar suntem responsabili să identificăm acel obiect. Știm că este o navă aeriană de un tip oarecare, dar nu știm care, așadar trebuie să aflăm cine este”. „Avem rolul nostru

specific, pentru care suntem responsabili și acesta este monitorizarea amenințărilor la adresa națiunilor noastre. Dar nu este treaba noastră să identificăm, până la sfârșitul zilei, fiecare obiect neidentificat care a fost acolo. Sunt conștient de procesul prin care centrul de comandă se ocupă de aceste lucruri, dar nu cred că este ceva care poate fi dat publicității”. Comentând declarația lui John Cornelio, conform căreia „noi nu investigăm OZN-urile”, Salas e de părere că ar fi de datoria lor să facă asta. Tot el a adăugat: „Motivul pentru care militarii susțin că ei nu investighează OZN-urile este acela că nu doresc să răspundă unor oameni ca dumneavoastră. Ei nu vor să răspundă reporterilor sau marelui public care întreabă ce naiba se tot petrece și încă de atâta vreme. Pur și simplu nu doresc să fie puși să răspundă la această întrebare” ...

Mușamalizarea, demitizarea și ridiculizarea fenomenului OZN

Terry Hansen este un jurnalist canadian independent, interesat de controversele științifice și de implicările politicului în mass-media.

El a urmărit, timp de zeci de ani, controversa OZN și a scris despre ea. În cartea sa *The Missing Times: News Media Complicity in the UF O Cover-up*, apărută în 2001 (cu o a doua ediție, electronică, în 2012), ca și într-un articol din 2009, Hansen arată că unele dintre cele mai influente organizații de știri au menținut legături strânse cu comunitatea de spionaj a SUA și au suprimat voit prezentarea completă și corectă a fenomenului OZN, invocând rațiuni de securitate națională. Publicată după aproape 14 ani de investigații, cartea lui Hansen a rezistat testului timpului prin dovezile relevante care ilustrează relația vicioasă care există între comunitatea americană de informații și mass-media. Un exemplu ilustrativ este declarația făcută de Joseph Deârani, fost director al CIA pentru relații publice: „În multe cazuri, noi [CIA] am convins reporterii să amâne, să modifice, să rețină sau chiar să arunce la coș povești care ar fi putut afecta în mod negativ interesele de securitate națională...”

În cel de al doilea război mondial, jurnaliștii americani au fost mândri să abandoneze idealul tradițional de a spune adevărul, pentru ca - inițial din spirit patriotic - să lucreze pentru guvern, cenzurând știrile și compunând minciuni oficiale. În timpul creării unor arme precum bomba nucleară, s-a pus la punct chiar o legislație draconică privind secretul; din cauza acesteia, de pildă, multe descoperiri științifice nu au mai putut fi publicate.

O altă revelație adusă la lumină de Hansen arată că, în timpul celui de al doilea război mondial, oficialitățile guvernamentale și militare au convenit să comunice, prin mass-media, publicului neavizat că detonarea primei bombe atomice a fost „explozia unui mare depozit de muniții” care, din fericire, a provocat pagube nesemnificative și că relatările unor jurnaliști despre radiații erau prostii.

Acest tip de complicitate între mass-media și sistemul politic american a continuat și după război, în mod neabătut, timp de decenii. Treptat, prin manipularea faptelor și percepțiilor, a devenit aproape imposibil să distingi adevărul de minciună. În cele din urmă - spune Hansen - această minciună a creat o monstruoasă mașină media cu două capete, unul finanțat cu dolari din taxe, iar celălalt cu miliardele din veniturile publicității comerciale.

Un exemplu clasic de complicitate între guvern și mass-media este interacțiunea președintelui Kennedy cu New York Times. Se știe destul de puțin despre faptul că președintele l-a oprit pe Orvil E. Dryfoos, editor Times, să dea publicității detaliile unui program controversat al CIA pentru a recruta și instrui cubanezi exilați în Guatemala, pentru ceea ce a devenit în cele din urmă dezastrul cunoscut sub numele de invazia din Golful porcilor. Imaginea strălucitoare și aproape de sfânt a lui Kennedy ar fi fost grav pătată, dacă o știre de acest tip ar fi ajuns în domeniul public. Prețul politic pe care Kennedy ar fi trebuit să-l plătească, dacă Times nu ar fi respectat cenzura a fost un motiv suficient pentru a impune voința sa asupra lui Dryfoos.

Astfel, după opinia lui Hansen, au fost așezate temeliile psihologice ale unei societăți americane schizoide. Oamenii au devenit tot mai puțin capabili să perceapă adevăratele proporții ale autoînșelării la care erau supuși, ceea ce a permis proliferarea programelor cu „buget negru”. Din fericire, în ciuda penalităților dure, nu toți au urmat aceste reguli. Au ieșit la lumină cu regularitate, la capătul unor acțiuni legislative sau accidental, documente ținute mult timp secrete. Internetul a avut de asemenea un rol important în schimbarea regulilor.

Istoria oficială a Statelor Unite, dacă menționează cumva subiectul „farfuriilor zburătoare”, îi conferă statutul unei curioase psihoze naționale, o reacție sociologică, de o importanță minoră, la cel de al doilea război mondial, potrivită doar pentru a fi ridiculizată și repede uitată. Unii împărtășesc și azi acest punct de vedere, datorită unei „ignorante atent construite și întreținute de Pentagon și CIA de-a lungul deceniilor”. În cartea sa *Strânge Company: Military Encounters with UFOS în World War II*, publicată în 2007, Keith Chester a descoperit un fapt surprinzător. Deși ziarele și revistele vremii făceau uneori scurte referiri la lumini misterioase care urmăreau avioanele și pe care piloții de război le-au poreclit, */oo fighters*”, adevăratele proporții ale aparițiilor au fost ascunse cu grijă. În centrul eforturilor depuse de Aliați pentru a înțelege acest fenomen încâlcit a stat Dr. Howard Percy Robertson (1903 – 1961), un matematician și fizician american azi puțin cunoscut, ofițer de informații științifice, interesat de tehnicile de dezinformare, bun prieten cu britanicul Dr. Reginald Victor Jones (1911 – 1997), cel care s-a dovedit expert în a găsi modalități ingenioase pentru a trage pe sfoară spionajul nazist.

Robertson și Jones au încercat fără îndoială să înțeleagă, în timpul războiului, ce anume tot raportează piloții că văd. După terminarea conflagrației, odată cu relaxarea restricțiilor impuse unor astfel de știri, și americanii de rând au început să ia cunoștință de acest

fenomen. Profesorul de jurnalism Herbert Strentz și-a alcătuit teza de doctorat investigând prezența fenomenului OZN în presă. El a constatat că în publicațiile americane au apărut, între 1947 și 1966, sute de mii, dacă nu cumva peste un milion de articole pe această temă. Acest fapt a alarmat comunitatea de informații militare din SUA. O bună parte din rapoartele cele mai impresionante provenea de la piloții de pe liniile comerciale, dintre care mulți fuseseră aviatori militari și erau observatori foarte credibili.

Așa cum scrie, de pildă, Richard Dolan în cartea sa „*UFOS and the National Security State*”, observațiile OZN s-au înmulțit după 1952, anul detonării primei bombe cu hidrogen americane. În vara anului 1952, o serie de OZN-uri zburaseră chiar deasupra Capitoliului și a Casei Albe din Washington. Ele au fost văzute cu ochiul liber și pe radare; au fost trimise avioane militare pentru interceptarea și doborârea lor (desigur, fără succes). Cazurile, mult mediatizate, au impus o conferință de presă, cea mai mare de la terminarea celui de al doilea război mondial. Aici, generalul John Samford, directorul informațiilor Air Force, arăta, între altele, referitor la OZN-uri, că „din 1947, am primit și am analizat între o mie și două mii de rapoarte; [...] un anumit procent din acest volum de rapoarte aparține unor observatori credibili și se referă la lucruri incredibile; [...] am ajuns la o singură concluzie fermă referitoare la acest procent [...] că nu [...] le-am putea asocia cu orice amenințare imaginabilă la adresa Statelor Unite”.

Cât despre observațiile deasupra Washingtonului, acestea erau, la sugestia unui meteorolog... „aberații provocate de inversiunile termice ale atmosferei”. Deși piloții și operatorii radar implicați au pus la îndoială această ipoteză, ea a liniștit pe moment marele public.

Așa cum dovedesc însă documentele de epocă, oficialitățile militare erau departe de a se complăce cu aparițiile „farfuriilor”. Edward J. Ruppelt, șeful proiectului *Blue Book* al Air Force, proiect dedicat fenomenului OZN,

sublinia în cartea sa *The Report on Unidentified Flying Objects*, publicată în 1956, că îngrijorarea militarilor se datora în bună măsură faptului că OZN-urile arătau un interes aparte față de instalații de importanță esențială ale armatei, dar mai ales față de armele nucleare. El scria: „OZN-urile au fost observate mai frecvent în jurul ariilor vitale ale apărării Statelor Unite. Frecvența maximă a fost în aria Albuquerque, la Oak Ridge și la poligonul White Sands. Au urmat imediat zonele porturilor, bazele de comandă strategică a aerului și ariile industriale”. În 1954 autoritățile militare admiteau că piloții raportau între cinci și zece observații OZN pe nopți, și asta într-o perioadă în care traficul aerian era abia o fracțiune din ceea ce este azi. Se discuta foarte serios despre posibilitatea unei invazii extraterestre. La sfârșitul acelui an, președintele Dwight Eisenhower a găsit necesar să liniștească americanii, spunând că „farfuriile zburătoare nu sunt pe cale să invadeze pământul din spațiul extraterestru”. Asigurarea a fost publicată pe prima pagină a numărului din 16 decembrie al ziarului *New York Times*.

Nici CIA nu a fost mulțumită cu explicațiile liniștitoare ale celor care puneau OZN-urile pe seama unor fenomene meteorologice. Astfel, la sfârșitul anului 1952, Marshall

Chadwell, director adjunct pentru informațiile științifice în cadrul CIA, a trimis un memoriu directorului CIA, în care spune, între altele, că „obiecte inexplicabile, observate la mari altitudini, deplasându-se cu viteze ridicate, în vecinătatea unor instalații militare defensive majore ale Statelor Unite, sunt de o asemenea natură încât nu pot fi atribuite unor fenomene naturale sau unor tipuri cunoscute de vehicule aeriene”. Un alt memoriu, din aceeași sursă și în același an, considera că problema cea mai gravă ar putea fi reacția populației la aparițiile OZN, propunând adoptarea unei „politici naționale” privitor la „ce anume trebuie să i se spună publicului cu privire la fenomen, pentru minimizarea riscurilor de producere a panicii”.

În acest scop, în ianuarie 1953, a fost convocat așa-numitul „panel” sau „comisie” Robertson, condus de același Dr. Howard Percy Robertson, de care aminteam mai sus, și format din oameni de știință.

Aceștia, după o examinare superficială a câtorva cazuri, au redactat un raport, desecretizat abia în 1975, în care recomandau crearea unui program educativ OZN cu două scopuri principale: pregătirea populației și demitizarea fenomenului. Pregătirea trebuia să asigure oamenii că toate observațiile pot primi explicații obișnuite, iar demitizarea, destinată reducerii interesului marelui public, urma să fie efectuată prin mijloace, cum ar fi televiziunea, filmele artistice și articolele populare, folosind inclusiv psihologi, experți în publicitate, astronomi amatori etc. În sfârșit, trebuia urmărite atent grupurile civile care studiau fenomenul OZN; în consecință, acestea au fost infiltrate cu foști ofițeri de informații. În cartea sa *The Missing Times*, Hansen descrie, cu exemple bine alese, modalitățile prin care tehnici rafinate de manipulare guvernamentală a percepției publice au fost utilizate pentru subminarea democrației, păstrând, în același timp, în mod abil, o fațadă de presă liberă. Hansen aduce noi dovezi că televiziunea CBS era printre „bunurile media de preț” ale CIA, în cadrul acestui program de „demitizare”.

Într-o emisiune din 1966, într-un documentar al postului CBS, se afirma că toate OZN-urile sunt datorate erorilor de percepție, deci publicul nu avea de ce să fie îngrijorat. În arhivele Smithsonian s-a descoperit o scrisoare manuscrisă în care Dr. Thornton Page, participant la comisia Robertson, relatează unui asociat CIA modul în care el însuși „a ajutat ca emisiunea CBS TV să se organizeze în jurul concluziilor de la comisia Robertson”.

Desigur, concluziile n-au așteptat 13 ani pentru a fi puse în aplicare. Exemplul cu CBS este doar cel pentru care s-a găsit o dovadă certă, dar este limpede că în acest timp au existat multe alte inițiative de propagandă urmând recomandările comisiei Robertson.

Care ar fi motivul pentru care CBS a trebuit să

dezinformeze publicul american privitor la farfuriile zburătoare, în folosul CIA? O parte din răspuns este că în anul 1966 sa petrecut un incident de o imensă importanță pentru securitatea națională și a cărei mediatizare trebuia împiedicată. Zonele silozurilor cu rachete nucleare Minuteman din jurul orașului Great Falls, Montana, sediul bazei Malmstrom al Air Force, ca și alte instalații militare asemănătoare au fost vizitate de OZN-uri. În unele cazuri ele au plutit chiar deasupra instalațiilor de lansare, la un moment dat scoțând chiar din uz un întreg grup de rachete nucleare independente între ele. Incidentul a fost relatat de ziarele locale din statul Montana, dar a fost ignorat de agențiile naționale de știri. Vizite OZN similare au existat și pe la mijlocul anilor '70, și au rămas din nou relatate doar la nivel regional.

Nu e science-fiction, scrie Terry Hansen. Peste o sută de ofițeri implicați în lansarea rachetelor nucleare, martori oculari, au rupt, unul după celălalt, tăcerea după decenii de păstrare a secretului. Și, trebuie subliniat, este vorba de persoane care au fost supuse unor teste psihologice cu totul speciale, înainte de a fi trimise în acele posturi. Situația nu s-a petrecut doar în America. În aceeași perioadă au fost vizitate și instalațiile sovietice de lansare a rachetelor.

A fost unul dintre secretele cel mai bine păstrate ale războiului rece. Pare greu de acceptat pentru cei ce consideră că sunt bine informați. Explicația stă în faptul că organizațiile americane de știri s-au complăcut în a cânta în strună organismelor oficiale de informații. Așa cum subliniază Hansen, o parte însemnată din bugetul CIA se consumă și azi pe activități bine plătite de cenzură și propagandă, utilizând o serie de tehnici psihologice sofisticate. Există dovezi că Dr. Reginald V. Jones, expert în dezinformări, a jucat un rol cheie în punerea la punct a acestui proces.

Există, de asemenea, dovezi, expuse detaliat de Hansen în cartea sa *The Missing Times*, că marile organizații americane de media au ocupat un loc central în

politica de dezinformare privind fenomenul OZN în general. Desigur, ele nu sunt deloc interesate să recunoască aceasta; prin urmare mențin și azi tăcerea, ignorând marele număr de militari care au depus mărturie în acest sens. Din fericire, în era Internetului, cenzura practică de aceste organizații este tot mai puțin eficientă, așa cum dovedesc multe sondaje de opinie.

Hansen se întreabă retoric, în concluzie, ale cui interese le-a servit oare această campanie masivă de dezinformare. Au fost oare farfuriile zburătoare o amenințare la adresa umanității sau doar la adresa complexului militar-industrial cu costisitorul său arsenal nuclear? Pentagonul a avut în vedere interesele populației sau doar ale sale?

Părerea lui Hansen este că istoria Americii pentru ultimii 60 de ani va trebui drastic rescrisă, iar știința oficială va fi obligată să-și reconsidere cele mai dragi ipoteze privind: omenirea, originile sale și rolul său în Univers. Iar credibilitatea multor instituții, private sau guvernamentale, va fi complet ruinată. Acest viitor se apropie, chit că suntem pregătiți să-l întâmpinăm sau nu.

Pentru cei ce s-ar întreba dacă această situație mai este compatibilă cu democrația, Hansen citează pe „matriarha” industriei americane de presă Katherine Graham (1917-2001) care, între altele, a condus timp de peste două decenii ziarul *The Washington Post*, aflat în proprietatea familiei sale. Într-o alocuțiune ținută în 1988, la sediul central al CIA din Langley, Virginia, ea declara: „Sunt unele lucruri pe care publicul larg nu are nevoie și nici nu ar trebui să le știe. Eu cred că democrația înfloarește atunci când guvernul poate lua măsuri legale pentru a păstra secretele sale și atunci când presa poate decide dacă e cazul să dea publicității ceea ce știe”.

Acest tip de filosofie editorială, enunțată de unul dintre cele mai importante ziare americane ar trebui să fie o preocupare reală pentru public.

Hansen sugerează că au fost și sunt utilizate mai multe metode pentru a gestiona, în sensul dorit, știrile

despre OZN-uri: recrutarea unor jurnaliști influenți, monitorizarea și interceptarea noutăților legate de fenomenul OZN, dar și insuflarea fricii de „extraterestrii cei răi”, prin industria de film, supravegherea organizațiilor preocupate de OZN-uri, răspândirea de informații eronate și chiar dezinformarea, recrutarea de persoane influente ca purtători de cuvânt în mass-media ș.a.m.d.

Hansen descrie în detaliu strategiile de control mass-media folosite pentru a manipula opinia publică în timpul celui de al doilea război mondial, în războiul din Vietnam și Războiul din Golf.

Acum, aceste strategii au fost reciclate pentru a aborda „noua amenințare media”: OZN-urile și extraterestrii. De pildă, știrile sau dovezile OZN au fost caricaturizate în așa măsură încât nicio agenție de știri cu reputație să nu se mai atingă de ele.

Rezultatul, spune Hansen, este o mentalitate generalizată, teribil de uniformă și indolentă, a cetățenilor, asigurând succesul unei forme instituționalizate de control prin minciună și complicitate. Interesele marilor corporații media permit, fără restricții, să inunde și să dilueze esența implicațiilor politice și de securitate națională ale subiectului OZN cu detalii fantastice, înșelătorii și amuzament ieftin. În fond, problema OZN-urilor este secretul guvernamental cel mai larg dezbătut, dar, în ambianța creată, puțină lume din domeniul public o va mai lua în serios. Faptul că problematica OZN nu a devenit o temă majoră a secolului este o dovadă a succesului și eficacității acestor strategii.

La ora actuală consumatorul american de media se complace în a fi ghiftuit cu știri locale de mare banalitate, cu povești privind atacuri teroriste, războaie din Orientul Mijlociu, talia cutărei vedete sau orice altceva. Hansen invită în consecință pe cei care doresc să știe mai mult decât găsesc la televizor sau pe Facebook să încerce să se deschidă spre o imagine alternativă, incomodă dar foarte autentică: spre o nouă viziune asupra lumii, privind locul

nostru în Univers, între alte civilizații, în particular spre semnele validate ale fenomenului OZN. Și, mai important, să încerce să afle de ce guvernul Statelor Unite și mass media refuză să răspundă la aceste semne.

Așa cum scrie Leslie Kean, fenomenul OZN este înconjurat de un tabu tenace, deși în mod rațional „nimeni nu este îndreptățit să respingă un subiect fără să știe mai întâi câte ceva despre el”. „Tabuul în privința OZN, [...] această interdicție a abordării serioase a fenomenului OZN este profund înrădăcinată în societatea noastră, asemenea unui cancer eficient metastaziat”.

Un OZN gigantic deasupra orașului Phoenix

Pentru a ilustra tabuul care înconjoară subiectul OZN, merită să rememorăm cazul așa-numitelor „Lumini Phoenix”.

În seara de 13 martie 1997, sute de persoane au raportat o „navă” gigantică, plutind tăcut pe cerul din jurul orașului Phoenix și înălțându-se apoi cu o viteză uluitoare. Printre martori au fost ofițeri de poliție, piloți, personal militar. Ulterior s-a aflat că formația neidentificată de dimensiuni impresionante a trecut plutind deasupra statelor Arizona și Nevada din SUA, ca și peste statul mexican Sonora. Pe o distanță de 480 de kilometri, ea a fost descrisă, în diverse moduri, de mii de martori care au urmărit fenomenul timp de trei ore. Explicația unui sceptic, că ar fi fost vorba doar de o formație de avioane, este ridicolă, întrucât martorii vorbeau de un obiect imens, care zbura fără zgomot și foarte încet, obturând cerul deasupra lui. În plus, nimeni nu a văzut luminile roșu și verde obligatorii la avioane.

Obiectul, în formă de bumerang, plin de lumini, care a trecut la mică înălțime, inclusiv nu departe de capitala Arizonei, Phoenix, era imens, acoperind, după unii martori, cea mai mare parte a cerului. Unii au apreciat anvergura la 1, 6 kilometri. Viteza sa a fost de la zero, până la țâșnirea până la orizont într-o fracțiune de secundă. În ciuda emoției create în rândul populației, guvernul federal nu a declanșat nicio investigație. Când o membră a

consiliului municipal Phoenix a discutat și a adunat depoziții de la peste șapte sute de martori, inclusiv polițiști, piloți și militari, ea a fost amplu ridiculizată în presa locală, ceea ce a făcut-o să declare că „ceea ce mi s-a întâmplat a fost o lecție pentru ceilalți oficiali aleși”.

După trei luni, observațiile au ajuns să fie prezentate și într-un cotidian cu acoperire națională, iar de aici a ajuns la marile rețele de televiziune, fiind botezate „Luminile Phoenix” (*Phoenix Lights*). Întrucât publicul cerea explicații, Guvernatorul Arizona (pe două termene), Fife Symington, fost ofițer și pilot în aviația militară, a anunțat că a ordonat o anchetă, apoi, pe 19 iunie, a convocat o conferință de presă, în care a anunțat că a descoperit făptașul, introducându-l apoi în sală pe șeful său de personal, deghizat în extraterestru, cu cătușe la mâini, însoțit de un polițist, ca și cum ar fi păzit arestatul. Asistența a râs. Symington a anunțat apoi că s-a interesat la toate instanțele și nimeni nu avea o explicație. În urma insistenței martorilor frustrați, în anchetă s-a implicat și senatorul de Arizona John McCain, cel ce va fi contracandidatul lui Obama la alegerile prezidențiale din 2008. Din păcate, tot fără niciun rezultat.

Ca o surpriză, în 2007, la zece ani după incident, Fife Symington și-a cerut scuze pentru farsa făcută și a recunoscut că și el însuși fusese martor la apariția misterioasă. El a declarat la *The Huffington Post* că a auzit vestea la televizor și s-a hotărât imediat să verifice personal ce se întâmplă. „Mă așteptam să văd ceva la mare distanță, dar am fost zguduit când am văzut obiectul acesta trecând chiar deasupra capului meu. Se deplasa constant și fără zgomot”. Obiectul era imens și avea formă de bumerang. Această descriere coincide cu a celorlalți martori.

El a admis că există un tabu care interzice practic oficialităților alese ca să vorbească despre OZN-uri. „Dacă ai o funcție publică înaltă, atunci, în clipa în care ai începe să vorbești despre extraterestri, sau orice de acest tip, media se sesizează imediat și te ridiculizează. Eu mă refer

adesea la cultura media din țara noastră ca la o cultură a ridicolului... în consecință, atunci când vine vorba de OZN-uri, toți fac apel la arma ridicolului înainte de a aborda problema cu seriozitate. Dacă ești un oficial ales, trebuie să fii foarte atent ce spui, deoarece media poate să-ți distrugă credibilitatea în totalitate”.

Symington era de data asta mult mai deschis asupra subiectului decât fusese ca guvernator. El afirma: „Știu ce am văzut. După părerea mea, dincolo de orice dubiu, am fost martorii unor vizite extraterestre și a unor civilizații care sunt de departe mult mai avansați decât noi”. „Nu abordez aceasta dintr-un punct de vedere temător. Chiar îmi place să mă gândesc că nu suntem singuri în Univers... Consider că avem de-a face cu niște enigme fascinante și va veni o zi când adevărul va ieși la iveală”.

Fostul guvernator a redactat chiar și un text, inclus în cartea Lesliei Kean *„UFOS: Generals, Pilots and Government Officials Go on the Record”*, în care își justifica recunoașterea târzie a ceea ce acum numea „o navă de origine necunoscută”, spunând că „atunci când ești guvernator, trebuie să fii extrem de atent în privința declarațiilor”. Persoanele publice sunt ținte predilecte pentru a fi ridiculizate. El a făcut atunci o alegere, urmând principala sa prioritate, cea a responsabilităților sale de guvernator, de care acum era absolvit.

În același text, el cere ca „guvernul Statelor Unite să înceteze să perpetueze mitul că toate aparițiile OZN pot fi explicate în termeni tereștri și convenționali”, propunând „un dialog internațional” pe această temă și înființarea unei agenții guvernamentale pentru OZN-uri, așa cum există deja în câteva țări.

Fenomenul OZN

e întâmpinat cu indiferență și indolență

Astronomul J. Allen Hynek a fost un personaj-cheie, poate chiar cel mai important, al ufologiei. consultant timp de 21 de ani al Air Force, prin proiectul Blue Book, participant și la comisia Robertson. Sarcina lui era să găsească explicații obișnuite la cazurile raportate. În 1966

Hynek a fost pus să stabilească natura unui OZN văzut de mai mulți martori, inclusiv polițiști, deasupra unei zone mlăștinoase. Când a spus că fenomenul a fost cauzat de autoaprinderea gazului de baltă, explicația a fost considerată de mass-media, ca și de marele public, ca fiind mult prea gogonată, făcându-l și pe astronom să se jeneze de postura sa. Atitudinea negativistă a profesorului Condon 1 a determinat pe Hynek să se decidă definitiv. El va publica în octombrie 1966, în prestigioasa revistă „Science”, primul său articol, recunoscând realitatea și importanța fenomenului OZN, surprinzând lumea științifică, obișnuită să-l considere „marioneta Air Force”.

Hynek s-a hotărât să ia lucrurile pe cont propriu, înființând în 1973, în Illinois, Centrul pentru studii OZN (*Center for UFO Studies - CUFOS*), care-și continuă activitatea obiectivă, științifică, până în zilele noastre. După decesul lui Hynek, în 1986, centrul poartă numele său.

Începând din decembrie 1982, timp de câțiva ani, la câteva zeci de kilometri de Manhattan, în zona rurală a statului New York, pe valea fluviului Hudson, a avut loc unul dintre cele mai spectaculoase valuri de observații OZN din istorie. În seara zilei de 17 martie 1983, imediat la nord de orașul New York, un obiect, plin de lumini multicolore, în formă de V foarte deschis, sau de bumerang (sau poate o formațiune de corpuri luminoase organizate astfel?), având anvergura de circa 50 de metri, a staționat timp de 15 - 20 de minute, la o înălțime apreciată la 10 - 20 de metri, deasupra autostrăzii 1 - 84. Traficul a fost blocat de sutele de persoane coborâte din automobile.

În jur erau mai multe case; locatarii acestora, inițial îngroziți că văd un avion pe punctul de a se prăbuși, au ieșit să urmărească fenomenul. Unul dintre martori a relatat că a sunat postul de poliție de unde i s-a răspuns că s-au primit mai multe telefoane, iar șeriful urmărește și el fenomenul. Un șofer care s-a aflat la câțiva metri sub obiect, a zărit o structură semănând cu o rețea de țevi unind între ele luminițele. Printre martori erau și posesori

de avioane particulare, care au declarat că obiectul nu semăna cu nimic cunoscut. După un timp, strania apariție s-a ridicat „cu viteza unui dirijabil” și a dispărut.

Un sfert de oră mai târziu ea a fost zărită la circa 10 kilometri spre est de către un inginer și de nevasta lui. Peste o săptămână același „obiect” sau unul identic a produs o busculadă pe șoseaua *Taconic Parkway*, plutind fără zgomot, emițând din când în când un fascicul luminos către o mașină sau alta. S-au primit la poliție circa 300 de apeluri telefonice, numărul martorilor fiind estimat la mai multe mii. Unii au afirmat că dimensiunile obiectului erau cele ale unui portavion, alții că era un oraș zburător.

Au existat numeroase alte rapoarte, disparate, descriind însă același tip de obiecte. Din octombrie 1985, în rapoarte a început să predomină un grup de șase lumini, formând un hexagon care se rotea pe cer ca un carusel de bălci. Ceva mai rar a fost semnalată o formă de cruce luminoasă. Mai mulți observatori au declarat că OZN-urile aveau proprietatea de a se ivi la orizont ca apoi, aproape instantaneu, să fie deasupra ta. În mai multe rânduri obiectele au fost înregistrate pe fotografii și filme video, expertizate și autentificate ulterior prin cele mai sofisticate procedee.

În noaptea de 24 iulie 1984, șase agenți de securitate au fost martorii apariției unui OZN având forma unui cornet de înghețată, mare „cât trei terenuri de fotbal”, împodobit cu opt lumini orbitoare. Obiectul a plutit, aproape un sfert de oră, la circa 100 de metri deasupra complexului de reactoare nucleare de la Indian Point, pe malul fluviului Hudson, într-un spațiu total interzis zborurilor.

Apariția staționa nemișcat, sau mișcându-se foarte încet, în ciuda vântului care, în rafale, atinge uneori 4050 kilometri pe oră. Între timp s-au blocat sistemul de alarmă și calculatoarele care controlau securitatea și comunicațiile complexului.

Comandantul pazei a cerut Gărzii Naționale a Statului New York să încerce identificarea obiectului. După

ce i s-a răspuns că identificarea e imposibilă, comandantul a cerut trimiterea unui elicopter militar pentru a doborî intrusul, fiind el însuși pe punctul de a ordona polițiștilor deschiderea focului.

Înainte ca ostilitățile să înceapă, obiectul s-a pus în mișcare, dispărând alene din câmpul vizual.

În șapte ani au fost adunate din zonă peste șapte mii de rapoarte, dar numărul celor care au văzut aceste apariții a fost incomparabil mai mare. Totuși, chiar și azi, aceste cazuri sunt cunoscute aproape numai de martorii lor și de pasionații fenomenului OZN. Dacă la ora actuală se cunosc documente ale oficialităților americane privind aparițiile OZN din Belgia sau Perú, petrecute cam în aceeași perioadă, nu există niciun astfel de document privind aparițiile din statul New York și zonele învecinate.

Practic, așa cum observă Leslie Kean, „de valul OZN nu s-a ocupat nimeni, nicicum. Niciun departament al guvernului nu a întreprins absolut nimic. Nu a existat o mobilizare la nivel național sau de stat. Nu a fost lansat niciun avion F-16 al Forțelor Aeriene (cel puțin nu cu știința publicului). Nu s-a făcut nicio încercare de descoperire a obiectelor pe radar. [...] Niciun laborator al guvernului nu a analizat fotografiile. Niciun organism al guvernului nu a convocat o conferință de presă”. Deși mijloacele de informare în masă locale au realizat relatări ample, difuzarea acestora la nivel național a fost minimă.

Administrația Aeronautică Federală le-a răspuns martorilor că au văzut formații de avioane ușoare sau de elicoptere. Aceste explicații erau ușor de combătut; în plus, nimeni nu a identificat vreun vehicul de acest tip care să fi zburat în locul și momentul respectiv, încălcând legislația din domeniu. Aeroporturile spuneau că nu au nimic pe radar și că de pe ele nu a decolat nimic care să explice aparițiile. Variantele cu dirijabile ori grupuri de baloane erau și ele de nesusținut, atât din cauza rafalelor de vânt, cât și pentru că o căutare detaliată nu a reușit să identifice în zonă astfel de baloane. Administrația Aeronautică

Federală a recunoscut oficial, după trei ani de investigații, că nu dispunea de indicii care să explice natura fenomenului. Nici până azi nu s-a putut da o explicație satisfăcătoare pentru aceste apariții. Cineva a oferit un premiu de 1.000 de dolari celui care va demonstra originea pământească a lor; premiul a rămas însă neatins.

Observațiile au fost sintetizate la vremea respectivă de J. Allen Hynek, Philip J. Imbrogno și Bob Pratt, în volumul „*Night Siege - The Hudson Valley UFO Sightings*” (1987). J. Allen Hynek, confruntat cu fenomenul tabuului OZN specific oficialităților din SUA, cu „refuzul automat, profund înrădăcinat, de a admite că ar fi posibil să existe [OZN-uri], indiferent ce ar indica dovezile”, a scris la 30 august 1985 un eseu intitulat „Rădăcinile autoliniștirii” (*The roots of Complacency*), care a rămas mult timp inedit. Inițial el trebuia să fie inclus în volumul, *flight Siege*” dar aceasta nu s-a mai realizat, deoarece, la scurt timp după redactare, sănătatea astronomului s-a deteriorat, iar în aprilie 1986 el s-a stins din viață. Reproduc în continuare (fără a mai pune ghilimele) o variantă ușor condensată a acestui veritabil testament științific, din care cititorul va înțelege întrucâtva de ce extraordinarele observații de pe valea Hudson sunt atât de puțin cunoscute marelui public.

Nu departe de New York City s-a petrecut ceva uluitor: sute de persoane cu o bună pregătire, aflate la mare distanță între ele, au văzut și au descris același obiect uriaș, în formă de „V” sau de bumerang, acoperit de lumini strălucitoare, mișcându-se foarte încet, în apropierea solului. Nu a fost o himeră. Pe foarte circulata autostradă Taconic Highway, mașinile s-au oprit, iar pasagerii au urmărit năucii, îngroziți sau dezorientați, spectacolul. Acest fenomen s-a petrecut de multe ori, de-a lungul mai multor ani.

Totuși media din întreaga lume, tot timpul avidă de senzational, a rămas surdă. Doar ziarele, radiourile sau televiziunile locale au publicat scurte știri, asupra cărora nu s-a mai revenit. Faptul că sute de navetiști din zonele

suburbane, în principal cu o bună pregătire, au rămas uimiți și cuprinși de venerație sau groază nu constituie oare o garanție suficientă pentru a declanșa un comentariu din partea mass-mediei? Poliția a fost și ea neglijentă, eșuând în datoria sa de a-i asista pe cei ce au sunat îngroziți sau extaziați la mai multe posturi de poliție. Există înregistrările pe bandă ale acestora. Militarii au eșuat în a oferi siguranța publică în fața unei posibile invazii. Autoritatea Federală de Aviație a eșuat în a asigura respectarea regulilor de siguranță a zborurilor, a celor de iluminare a aparatelor de zbor, în condițiile în care obiectul trecea, riscant, la rasul acoperișurilor.

A fost ca o boală, ca un virus al unei apatii mortale, al indiferenței față de datorie, de care s-au contaminat cu toții... în afară de martorii evenimentelor... Oamenii de știință, pentru care un astfel de eveniment ar trebui să reprezinte un interes extraordinar, au eșuat în a-și respecta jurământul „Hipocratic” de a examina atent orice mister ieșit din comun pe care-l întâlnesc. Sunt sute de casete [audio] și mii de depoziții, scrise de martori credibili, despre evenimentele petrecute. Sunt și fotografii, și înregistrări video. Acestea sunt dovezi. A apărut doar un reporter inept, care nu s-a obosit să arunce măcar o privire asupra teancului de benzi magnetice și alt material acumulat, dar a afirmat că era desigur vorba de o formație de avioane ușoare – concluzie absolut de nesusținut, dacă se examinează faptele.

Care să fie cauza indolenței? De vină se pare că e natura umană. Mintea omenească are limite privind acceptarea și răspunderea. În istoria științei există nenumărate exemple în acest sens. Veșnica luptă a pionierilor pentru noi orizonturi a fost mereu sabotată și frustrată de către cei incapabili, cei cu mentalități de tipul „nu va zbura niciodată” sau „așa ceva nu e posibil”. Și dacă ceva nu e posibil, n-are sens, desigur, nici să ne gândim la el, nici să vorbim despre el. Întrucât „așa ceva nu poate exista”; dacă cineva ar spune totuși că există, este clar că s-a înșelat, deci n-are rost să mai verificăm...

Este ca și cum o idee complet nouă ar „supraîncălzi circuitele minții omenеști” și sare siguranța. Dar istoria a arătat că vine totdeauna un moment în care zăgăzurile informațiilor și ale întrebărilor se rup, uneori catastrofic, după care, iată, marii înțelepți, printr-o turnură total irațională, vor spune: „Oh, dar noi am știut asta tot timpul”.

Ascunde guvernul SUA ceva?

Petiții către Casa Albă privind prezența extraterestră

Steven Bassett este un activist politic, comentator și publicist. Începând din 1996, când a înființat *Paradigm Research Group* (al cărui director executiv este), el s-a adresat guvernului și a solicitat ca, la nivelul Congresului SUA, să fie organizate audieri deschise ale unor foști militari și angajați CIA, care pot depune mărturie privind activități ale extratereștrilor pe care le-au constatat în activitatea lor. Bassett a apărut la sute de emisiuni de radio și televiziune pe acest subiect, ca și în numeroase documentare dedicate.

Obiectivul său ultim era ca guvernul să recunoască, în mod formal, prezența extraterestră pe Pământ. *Paradigm Research Group* a instituit în 2004, în același scop, conferințele anuale numite *X-Conference*, iar în 2008 același grup a înființat două rețele de „Exopolitică”, una internațională și cealaltă pentru Statele Unite, lansând și inițiativa „Un milion de faxuri către Washington”.

În septembrie 2011, Steve Bassett, prin *Paradigm Research Group* și în cadrul programului *We the People*, destinat dialogului administrației americane cu cetățenii, a fost implicat în trimiterea la Casa Albă a doua petiții. Una cerea administrației Obama „să prezinte imediat tot ce cunoaște guvernul privind comunicațiile cu ființe extraterestre”, iar cealaltă „să recunoască oficial prezența extraterestră care angajează specia umană”. Prima petiție cerea audieri în Congres, iar cea de a doua solicita să se desecretizeze și să se transfere imediat în domeniul public toate documentele, aparținând agențiilor și serviciilor

militare, privind prezența extraterestră. 17.000 de oameni au semnat aceste cereri, plecând de la bănuiala că ființele extraterestre au încheiat cu cercuri guvernamentale din SUA tratate secrete care implică întreaga rasă umană.

Pe 4 noiembrie 2011, Phil Larson, de la Oficiul pentru Politica de Știință și Tehnologie de la Casa Albă, răspundea în scris: „Guvernul Statelor Unite nu are nicio dovadă că ar exista vreun tip de viață în afara planetei noastre sau ca o prezență extraterestră să fi contactat sau manipulat vreun membru al rasei umane” și „nu există informații credibile care să sugereze că s-ar ascunde vreo dovadă în acest sens față de ochii publicului”.

Dar ușa rămâne deschisă pentru eforturile de căutare „a vieții în afara planetei noastre”, incluzând proiectele SETI de ascultare a semnalelor din alte lumi, folosind radiotelescoapele. Larson mai menționa și misiunea Kepler, care caută planete de tipul Pământului și viitorul „Mars Science Laboratory”, care va explora geologia planetei roșii căutând și urme de viață.

Steven Bassett a declarat că răspunsul primit este inacceptabil și că va redacta o nouă cerere către administrația Obama. Purtătorul de cuvânt al Casei Albe, Matt Leirich, a răspuns prompt: „Nu este nicio piedică, se poate trimite o nouă cerere. Dacă ea trece pragul [de această dată însă e necesar un minimum de 25.000 semnături], va primi și răspuns. Desigur, dacă cererea este foarte asemănătoare, ea va determina un răspuns similar”.

La declarațiile Casei Albe au reacționat numeroase persoane și organizații, dezamăgite că cei de la Casa Albă consideră că fotografiile OZN, filmele, benzile video, observațiile radar, urmele de aterizare etc. nu sunt dovezi. Ei au citat și din miile de documente guvernamentale anterior clasificate, dintre care multe arată clar că unele întâlniri OZN cu forțele militare și piloți de linii aeriene au fost considerate în trecut suficient de importante pentru a fi ascunse marelui public.

Fizicianul Stanton Friedman, care s-a aflat printre semnatari, a reacționat, spunând că declarațiile de la Casa

Albă denotă fie minciună și denaturare intenționată, fie ignoranță crasă. Nimic din răspunsul lui Larson nu are legătură cu obiectul petiției, și anume cu prezența extraterestră pe Pământ. Friedman spunea că experiența sa de 53 de ani de când studiază fenomenul OZN l-a convins că acesta conține o problemă foarte importantă de securitate națională. Nu pot fi lăsate din mână date tehnologice care ar putea fi folosite de alte națiuni care studiază și ele fenomenul și sunt interesate în reproducerea extraordinarelor capacități ale farfuriilor zburătoare, desigur în scopuri militare.

Privitor la afirmația că nu se ascund informații credibile publicului, Friedman comentează că, la o cerere invocând legea libertății de informare, NSA (*National Security Agency*) a admis că a găsit 156 documente OZN clasificate „*top secret umbra*”, pe care le-a „desecretizat”, lăsând circa o frază pe fiecare pagină, restul fiind șters. Motivarea a fost că altminteri s-ar fi divulgat „metode și surse”. Oare 95% din aceste texte conțineau doar metode și surse? La fel, CIA a „desecretizat” un număr de documente OZN „*top secret umbra*”, astfel încât unele au fost complet înnegrite, iar altele conțineau sub 8 cuvinte. Întrucât această „desecretizare” a fost contestată în justiție, Gerhard Gesell, judecător la Curtea Federală, a decis că această procedură a fost corectă, invocând „pericolele la adresa securității SUA”.

Aminteam că și în anul 2011 (dar și după aceea) existau instrucțiuni clare de raportare a OZN-urilor de către piloții militari, în timp ce din 1969 marelui public i se spunea permanent că guvernul nu mai era interesat de acest subiect. Friedman se întreba unde sunt datele culese prin aceste rapoarte și cum de se poate afirma în aceste condiții că nu există dovezi ascunse. Publicului i s-a mai spus că „niciun OZN raportat, investigat și evaluat de Air Force nu a prezentat indicii că ar fi un pericol pentru securitatea națională [...] tehnologii sau principii dincolo de cunoștințele științifice actuale [...] sau] dovezi că [...] ar fi vehicule extraterestre”. De ce atunci marina militară,

CIA, NSA, DIA, NRO, ONI etc. au muncit atât de mult să le raporteze, să le investigheze și să le evalueze? De ce s-a ordonat în 1952 aviatorilor militari să tragă în orice OZN care refuză să aterizeze când e somat? Un general Air Force declara că, în decursul timpului, au fost peste 300 de avioane cu reacție ridicate de la sol în acest scop.

Friedman a evocat, în același sens, dezinformări în declarații publice, minciuni repetate privind cazul Roswell, ca și numeroase rapoarte și studii pe care Larson nu avea cum să nu le cunoască. În literatură există, spunea el, nenumărate alte exemple care dovedesc că în preajma noastră se manifestă o prezență extraterestră.

Jurnalista Leslie Kean, o bună cunosătoare a domeniului, a postat pe site-ul trustului de presă *The Huffington Post* un comentariu. După părerea ei, problema reală se află de fapt în modul inadecvat în care au fost redactate petițiile, în conținutul inadecvat și fundamental eronat al cererilor și nu în răspunsul guvernului. S-au colectat mii de semnături pe suspiciunea că ființe nepământene poartă discuții secrete cu guvernul american, implicând cumva toată rasa umană. Ce reacție putea avea un oficial guvernamental orientat spre gândirea științifică la asemenea fraze bizare și tulburi? se întreba Kean.

S-a vorbit de prezența extraterestră, dar nu s-a făcut trimitere nici măcar la fenomenul OZN. Larson este un om de știință oficial, guvernamental, care știe probabil foarte puține chiar și privitor la acest fenomen, pentru a nu mai vorbi de presupunerile legate de extraterestri, pe care nu putea să le considere decât absurde. La fel ca majoritatea oamenilor de știință guvernamentali, el a respins, probabil, subiectul cu mult timp în urmă ca neîntemeiat și, prin urmare, irelevant pentru politica spațială, deci nu l-a examinat niciodată. Oare cei ce au făcut cererea nu știau aceasta?

Atunci când Larson afirmă că nu dispune de „niciun fel de dovezi”, acestea nu se refereau la fenomenul OZN, ci la interacțiunea extraterestrilor cu oamenii. Din păcate, în

cadrul strict al științei și al logicii, această afirmație pare să fie adevărată. Știința cere, de pildă, ca orice dovadă să fie repetabilă și observabilă de oricine dorește, or, așa ceva nu există nici în cazul OZN-urilor, nici al răpirilor, nici măcar în cazul urmelor inexplicabile din trecut. Aproape sigur, este imposibil pentru Casa Albă să livreze o astfel de dovadă. Și, din nefericire pentru toată mișcarea ufologică, atacurile furibunde împotriva răspunsurilor lui Larson nu vor fi de natură să motiveze oficialii să sprijine cauza aflării adevărului.

Deci răspunsul lui Larson nu e nici pe departe o declarație oficială guvernamentală privind fenomenul OZN și nu ar trebui exagerată importanța lui. El a repetat doar răspunsul științific obligatoriu către cetățenii care așteaptă anunțul contactului cu extraterestrii. Iar dacă admitem că anumite oficialități ascund dovezi extraterestre, de pildă resturi ale unui OZN prăbușit, numărul celor care cunosc dovezile respective este limitat la cei ce trebuie *neapărat* să știe aceasta, cerc ce nu-l include pe Larson.

Leslie Kean sublinia că oamenii de știință, chiar dacă recunosc fenomenul OZN, nu vor accepta ca acesta să fie legat de extraterestri, până nu va exista o dovadă absolut certă în acest sens. Este crucial să se înțeleagă că oficialii SUA, în majoritatea lor, sunt și neinformați și neinteresați privitor la fenomenul OZN. Iar dacă ar fi totuși deschiși, se feresc atât de tare de ridicol încât au o capacitate limitată de acțiune. Soluția este ca oficialii să fie informați privitor la existența unui vast corp de dovezi privind un fenomen fizic ieșit din comun, căruia nu i se cunoaște cauza. Apoi, trebuie ca reprezentanții guvernamentali să fie convinși că ar trebui să le pese de OZN-uri, fie și din cauză că sunt importante pentru securitatea spațiului aerian ori pentru datele științifice care s-ar putea obține din examinarea unor cazuri care se repetă.

Domeniul ar trebui să beneficieze de o expertiză oficială, nu să fie lăsat pe mâna unor amatori care să vină în plus și cu acuzații. Ar fi necesar în acest sens un mic birou guvernamental, care să investigheze deschis cazuri

selectate atent, apelând și la cooperarea internațională. Desigur, faptul că experți, oficiali guvernamentali și militari nu sunt capabili să explice observațiile nu înseamnă automat că există extraterestri. Nu tot ce zboară pe cer și nu poate fi identificat este o navă extraterestră. Dar fenomenul a convins deja multă lume că probabil nu suntem singuri în Univers.

Și Nick Pope, care a lucrat pentru Ministerul Apărării din Marea Britanie timp de 21 de ani și a fost responsabilul proiectului guvernamental OZN în anii '90, are îngrijorări serioase privind metoda folosită de petiționari: „Orice declarație care implică faptul că guvernul minte este contra-productivă. Atunci când cineva te acuză că ești parte la o mușamalizare, nu poți deveni partener cu el. Am primit și eu acest gen de acuze tot timpul la Ministerul Apărării, și nu a mai fost posibil niciun un dialog semnificativ cu astfel de persoane. Eu pur și simplu i-am trimis politicos la plimbare și înțeleg foarte bine de ce este nevoie ca guvernul să procedeze astfel. Pentru a obține rezultate, o cerere constructivă ar trebui să sublinieze în primul rând motivele pentru care fenomenul merită o investigație oficială”.

Leslie Kean a avut acces, prin contactele sale, la personalități bine informate din cercurile guvernamentale. Ea a dat acestora să citească și să comenteze cererea privind „prezența extraterestră”, cea care de altfel a și obținut cele mai multe semnături din partea populației. Unul dintre aceștia a fost Ed Rothschild, care ocupă o poziție de vârf în „Podesta Group”, o firmă din Washington care, potrivit celor scrise pe propriul site, este lider în relații guvernamentale și relații publice, „un veteran călătător în comunicații strategice” cu „o experiență dinamică atât în relații cu Congresul, cât și cu comunitatea de interes public”. Comentariul lui Ed a fost următorul: Cei care susțin că extraterestrii sunt aici propagă pur și simplu un nonsens, o credință neștiințifică, sfidând credibilitatea. Acest lucru este contraproductiv și subminează eforturile de a atrage în mod serios atenția guvernului asupra

problemei existenței vieții în afara sistemului nostru solar. Nu-mi pot imagina că o astfel de declarație prostească ar putea ajunge în altă parte decât în coșurile de gunoi din birourile guvernamentale.

Singura modalitate de a aborda problema unor fenomene aeriene inexplicabile la Washington, așteptând și rezultate, este să prezinți fapte și să ceri o anchetă legală pentru acel mic procent de cazuri bine documentate demne de investigații serioase. În cele două cereri s-a ales însă o abordare care s-a dovedit de mai multe ori până acum un eșec. Aparent autorii lor au preferat să facă cereri scandaloase, mai mult pentru a atrage atenția mass-mediei, în loc să se concentreze pe munca grea pe care o pretinde știința.

În privința Congresului, tot ce a putut face Leslie Kean a fost să abordeze un oficial de rang înalt, care cunoaște bine problematica, dar care a dorit să-și păstreze anonimatul. El lucrează pentru un membru al Congresului dintr-un comitet relevant. Comentariul său a fost: „Așa cum se spune adesea, politica este arta posibilului. Declarațiile excesiv de largi și acuzele fantastice de mușamalizare servesc doar să otrăvească fântâna pentru oricine ar fi interesat în a avansa o sugestie ulterioară de cercetare sau de schimbare a politicilor. Entuziasmul și convingerile nu pot înlocui rațiunea și dovezile”.

Cele două cereri făcute către Casa Albă au avut parte de atenția oficialităților doar pentru că au obținut cele 5.000 de semnături cerute de programul *We the People*. Pentru o nouă cerere, pe aceeași temă, pragul este de acum de minimum 25.000. Răspunsul lui Larson nu a fost o declarație oficială cu privire la problema OZN, ci doar un răspuns pe baze științifice pentru cetățenii care așteaptă un anunț privind contactul cu extraterestrii. Deci proporțiile sale nu ar trebui exagerate.

Teama că OZN-urile ar fi nave extraterestre

Pe lângă acel tabu privind OZN-urile, există, în mod clar și o secretomanie care înconjoară fenomenul. Will Miller, comandor în retragere din marina militară SUA, a

avut acces, prin funcțiile ocupate, la informații clasificate mai sus de *top secret*. Conștient de neajunsurile pe care ignorarea subiectului OZN le putea cauza militarilor, Miller a întreprins o serie de informări, culminând cu întâlniri cu generalul Patrick M. Hughes sau cu viceamiralul Thomas R. Wilson, ambii directori la un moment dat ai Agenției de Informații al Armatei. Treptat, Miller a devenit convins că există un program guvernamental OZN, dar „grupul de control” permite accesul la datele acestui program doar celor care „trebuie neapărat să știe” (*need to know only*) acele date. Existența unui asemenea grup secret, în lumea serviciilor de informații ale Statelor Unite, este sugerată, în opinia Lesliei Kean, și din interpretarea unui document britanic, desecretizat, dar cu ștersături. Președintele Jimmy Carter, care se pare că a fost martor la apariția unui OZN în 1969, a promis, la alegerea sa să facă publice toate documentele pe acest subiect. În plus (ceea ce se știe mai puțin), el a vrut și ca NASA să aibă în structura sa o agenție dedicată studierii fenomenului OZN. Carter n-a reușit să realizeze niciunul dintre aceste obiective, în parte din cauza opoziției unor oameni de știință, care (fără a cunoaște detalii privind fenomenul) nu considerau că se poate face o cercetare științifică în acest domeniu, iar pe de altă parte, se pare, datorită opoziției celor din Air Force, care nu doreau să renunțe la verdictul, care le era drag, dat la terminarea proiectului Blue Book. Jurnalista Leslie Kean admite că ar putea exista acțiuni de intoxicare voită a marelui public cu povești ridicole privind tratate secrete cu extraterestri etc., dar și teoreticienii conspirațiilor și televiziunile au alimentat o încălțită mitologie creată de persoane „de la diferite niveluri ale sănătății psihice și limpezimii mentale”, care era clar că vor fi ridiculizați.

Acțiunile acestora sunt încurajate de secretul impus informațiilor OZN, prin regulamentele militare.

Leslie Kean se arată convinsă că, în ciuda rumorilor potrivit cărora guvernul american ar ascunde niște lucruri privind OZN-urile, ori chiar ar deține dovezi fizice, este

mult mai probabil că „Statele Unite sunt la fel de nedumerite de acest mister ca tot restul lumii și la fel de neputincioase”. În continuare, jurnalista se întreabă „de ce este atât de puternică interdicția abordării serioase a subiectului OZN și ce anume o perpetuează”. Ea a apelat, pentru un răspuns la acest „tabu OZN”, la lucrarea „Suveranitate și OZN”, scrisă de dr. Alexander Wendt, profesor de științe politice la Universitatea de stat din Ohio, și de dr. Raymond Duvall. Deși publicată în prestigioasa revistă *Political Theory*, în loc să genereze controverse în mediul academic, articolul a fost ignorat. Cei doi autori au acceptat să-și reia ideile într-un text scris special pentru cartea Lesliei Kean, idei pe care le punctăm în continuare.

„Cu toate că membrii publicului general pot să creadă că OZN-urile există, autoritățile «știu» că OZN-urile nu sunt decât plăsmuiri ale unor imaginații hiperactive, cu nimic mai reale decât vrăjitoarele și unicornii. Astfel, a lua fenomenul OZN în serios echivalează cu a-ți pune la îndoială propria seriozitate”. Logica scepticilor este: „Nu poate fi adevărat, prin urmare nu există”. Ei au patru argumente principale în acest sens.

Primul este că suntem singuri în Univers, aceasta deși la momentul redactării cărții Lesliei Kean se cunoșteau deja 400 exoplanete în preajma Pământului (iar peste trei ani se depășea 1.000); iar Universul este extrem de mare, conținând cam o sută de miliarde de galaxii, fiecare cam cu o sută de miliarde de stele, în jurul cărora sunt planete.

Al doilea argument este că „ei nu pot să ajungă aici” întrucât viteza luminii nu poate fi depășită, iar lumina are nevoie de zeci, sute, ori mii de ani să ajungă la noi chiar de la stelele vecine. Așa numitul „paradox al lui Fermi” spune că dacă există civilizații vechi în Univers, poate cu milioane de ani avans față de noi, ele trebuia să fi ajuns aici. Or, nu le vedem nicăieri. Rezultă, în viziunea scepticilor, că aceste civilizații nu există. Varianta că OZN-urile ar putea fi tocmai semne ale acestor civilizații nu

intră în discuție...

Al treilea argument al scepticilor este că dacă oznu-urile aduc vizitatori din Univers, „de ce nu aterizează pe peluza din fața Casei Albe să se prezinte?” după atâta amar de drum. Scepticilor nu le trece prin cap că, așa cum spune și Leslie Kean, poate vizitatorii au „o politică de neamestec în raport cu formele inferioare de viață”, pentru a nu mai spune că nu putem cunoaște „intențiile ființelor extraterestre, a căror natură și ale căror interese pot fi cu totul de neimaginat pentru noi”.

Al patrulea argument al scepticilor este că „am ști dacă s-ar afla aici”, întrucât noi avem o supraveghere aeriană atât de bine pusă la punct încât nimic nu-i poate scăpa. Dacă extraterestrii ar fi aici, experții i-ar fi descoperit. Dar, dacă o civilizație este suficient de avansată pentru a face vehicule cu care să viziteze Pământul, „ocupanții lor ar putea deține cu ușurință tehnologia care să limiteze dezvăluirea prezenței lor”. În plus, mulți cred că „probabil se știe mai mult despre ele [adică despre vehiculele extraterestre] decât se recunoaște public”.

Wendt și Duvall sunt de părere că originile tabuului privind fenomenul OZN „sunt politice, [...] un simptom al unei anxietăți a autorității, o frică socială subconștientă de ceea ce ar putea însemna realitatea OZN-urilor pentru guvernarea modernă”. Autorii vorbesc de o întreită amenințare. În primul rând, „dacă o altă civilizație are capacitatea de a vizita Pământul, înseamnă că are o tehnologie cu mult superioară celei a ființelor omenești, [...] ceea ce pune sub semnul întrebării capacitatea statului de a-și proteja cetățenii”. Al doilea argument este „posibilitatea ca o confirmare a prezenței extraterestre să genereze o presiune imensă pentru crearea unui guvern mondial, pe care statele teritoriale actuale s-ar opune să-l formeze” (nici nu ar fi pregătite). Al treilea argument (și cel mai important în viziunea autorilor) este „natura antropocentrică a suveranității moderne”, cu alte cuvinte faptul că oamenii sunt convinși că „numai ființele omenești

au capacitatea și autoritatea de a guverna și de a determina soarta colectivă”. Acest antropocentrism este de dată recentă, întrucât în vechime se considera că zeii guvernau. Prin urmare, conchid autorii, „un tabu autoritar pe tema OZN este necesar funcțional, pentru ca guvernarea să fie susținută în forma ei prezentă”, observând că „tabuul OZN este identic cu negarea în psihanaliză: suveranul reprimă OZN-urile din teama privind ceea ce ar putea acestea dezvălui despre el însuși”. Oamenii de știință au propriile motive să se teamă. „OZN-urile fac dovada unor caracteristici care par să contrazică legile fundamentale ale fizicii, pe care se bazează felul în care înțelegem Universul”. Dacă s-ar accepta originea extraterestră a OZN-urilor, vor exista, inevitabil, și conflicte de ordin religios. Tabuul trebuie totuși întreținut. Autoritățile folosesc, în acest sens, patru „tehnici” prin care OZN-urile să fie făcute „cunoscute” marelui public, „fără a încerca practic să se afle ce anume simt”. Prima tehnică este ca o autoritate să construiască o „realitate oficială” privind ce anume sunt OZN-urile, spunând: (1) că toate observațiile pot avea explicații convenționale, (2) că „nu e niciun motiv de îngrijorare pentru securitatea națională”, (3) că, de vreme ce OZN-urile nu există, ufologia este o pseudoștiință, (4) că OZN-urile sunt „S.F.”, mutând problema „unei potențiale întâlniri extraterestre, în siguranța imaginației”. Se consolidează astfel consensul autorităților că OZN-urile nu trebuie luate în serios.

A doua tehnică o reprezintă anchetele „științifice”, dar problematice, aflate sub oblăduire oficială, de tipul proiectului Condon. Deși acesta n-a putut găsi explicații pentru 30% din cazuri, concluzia că „nu sunt extraterestre” a fost acceptată imediat de comunitatea științifică, atestând „cât de profund încetățenită este dorința de a nu crede” în realitatea vizitelor altor civilizații.

Al treilea factor care întreține tabuul este „secretul oficial” privind rapoartele despre OZN ale personalului militar. „Punctul nostru de vedere este că, departe de a

ascunde adevărul privitor la extraterestri, statul își ascunde mai curând ignoranța, dar cine știe?”

Al patrulea mecanism este „disciplina [...], respingerea socială a oamenilor care își exprimă public «credința» în OZN-uri prin ridiculizare, bârfe, evitare, condamnare publică și/sau asasinat mediatic”. Autocenzura care urmează „alimentează spirala tăcerii”.

Dar, în viziunea lui Wendt și Duvall, „tabuul are cel puțin trei puncte slabe”. Primul este însuși fenomenul OZN. „În ciuda eforturilor autorităților de a le nega caracterul real, OZN-urile continuă să se arate”. Al doilea ar putea fi tentația științei de a încerca să vadă totuși despre ce este vorba. Al treilea este „liberalismul”, esențial pentru guvernarea modernă, „care produce subiecți liber-cugetători care s-ar putea îndoi” de faptul „că «a crede» în OZN este absurd”. Cei doi numesc *agnosticism militant* „genul de rezistență care poate să exploateze cel mai bine aceste slăbiciuni”. Agnosticism, deoarece la ora actuală „nici negarea și nici credința în ipoteza extraterestră nu sunt justificate; pur și simplu nu știm”. Rezistența trebuie să fie militantă, adică publică și strategică. Ea „trebuie să fie direcționată către problema centrală pe care o ridică fenomenul OZN, și anume reducerea ignoranței noastre colective în legătură cu ceea ce sunt ele de fapt și nu către problema colaterală a secretomaniei oficiale”.

„Dacă avem dreptate că guvernele ascund nu adevărul, ci propria ignoranță, atunci, chiar dacă desecretizează toate dosarele, nu vom fi cu nimic mai aproape de a afla ce sunt de fapt OZN-urile”.

Și Leslie Kean este de acord că „de fapt nu știm ce sunt aceste obiecte; [totuși] unele agenții guvernamentale continuă să adune rapoarte de cazuri [...], adăugând și mai multe date la teancurile de dosare, dar fără să rezolve ceva, în timp ce restul lumii stă cu privirea în altă parte”. „În ciuda uimitoarei dar raționalei deducții că, pentru explicarea unor OZN-uri, ar trebui luată în calcul ipoteza extraterestră, [...] guvernele au o aversiune să ia în considerație această idee sau implicațiile ei”.

Pe baza celor de mai sus, Leslie Kean a tras concluzia că este necesară „o înțelegere mai profundă a aspectelor subconștiente ale tabuului OZN”, subliniind și ea că cei doi sociologi susțin că „problema fundamentală care afectează adevărata înțelegere a OZN este ignoranța, nu secretul și că această ignoranță este acceptată deoarece servește un scop politic”. Faptul că ne vizitează „obiecte de origine necunoscută [...] produse de un «altcineva» mai puternic, de altundeva, [...] este pur și simplu inacceptabil și poate să genereze un sentiment de teroare primordială”.

O cerere de amnistie pentru cei ce vorbesc despre OZN-uri

John Alexander organizase, în anii '80, „Grupul de Fizică Teoretică Avansată”, ai cărui membri au fost recrutați din serviciile militare și aerospațiale, ca și din comunitățile de informații. Acest grup „interagenții” era dedicat studiului fenomenelor aeriene neidentificate (OZN-uri), fapt puțin cunoscut, întrucât grupul nu a produs documente care să poată fi accesate de alții.

După cum declara acum colonelul, acest grup de lucru a ajuns, între altele, la următoarele concluzii:

Unele OZN-uri sunt reale și au o origine necunoscută.

Aproximativ 5 la sută din aparițiile semnalate rămân neexplicate.

Multe sisteme de urmărire au realizat înregistrări ale unor fenomene anormale.

Există numeroase apariții de OZN-uri raportate de către observatori extrem de credibili.

Au existat incidente care au implicat interacțiuni între OZN-uri și sisteme militare.

Au existat, între OZN-uri și avioane, interacțiuni care au ridicat probleme de siguranță a zborului.

Peste 70 la sută dintre adulții americani cred că guvernul Statelor Unite ascunde informații privind acest subiect.

Sondajele de opinie indică faptul că 20 la sută din populația mondială consideră că extraterestrii sunt aici, pe

Pământ, și trăiesc printre noi.

În cartea sa „*UFOS: Myths, Conspiracies and Realities*” („OZN-uri: Mituri, conspirații și realități”) Dr. John Alexander a ajuns, după mai bine de un sfert de secol în mijlocul celor mai înalte cercuri guvernamentale și militare din SUA și, având acces la documente ultrasecrete, la concluzia că, deși au existat numeroase cazuri de întâlniri credibile OZN, nu s-a putut găsi nicio dovadă reală a vreunei mușamalizări.

Alexander a menționat un număr de cazuri interesante despre OZN-uri, implicând piloți, și a subliniat că ozn-urile sunt „reale și reprezintă un fenomen global – nu este ceva care se întâmplă doar în SUA”. „Avem nevoie ca fenomenul să devină admisibil pentru oamenii de știință, ca ei să discute și să cerceteze aceste subiecte... Nu există răspunsuri simple, și nu numai că nu avem răspunsurile, dar nu suntem nici măcar pe punctul de a pune întrebările corecte; și asta ar trebui să ne străduim să facem”.

Pe 16 mai 2012, organizația de media *The Huffington Post*, o publicație, pe internet, de mare succes în SUA, publica un articol de senzație, intitulat „Amnistie OZN: Colonelul militar în retragere John Alexander cere amnistie pentru militarii care au fost martori OZN”. În acel articol se arată că el, împreună cu un grup de oficiali și cercetători guvernamentali de vârf, a adresat o scrisoare unor oficiali militari și de informații, de prim rang, din administrația Obama: secretarului apărării, Leon Panetta, directorului CIA, generalul David Petraeus, și directorului *National Intelligence*, generalul James Clapper. În scrisoare Alexander propune o soluție cu costuri zero și de tip câștig-câștig, prin care să se consolideze încrederea publicului american în guvernul SUA, cu referire specifică la problematica Obiectelor Zburătoare Neidentificate.

În scrisoare el afirmă, între altele, următoarele: „Comunitatea OZN – și, sincer vorbind, populația în general – pleacă de la premisa că subiectul OZN este ținut secret și toată informația legată de ea este implicit

secretă. Poziția mea este că această premisă nu este adevărată". „Presupunerea mea este că: A) nu există o politică a secretului [OZN] și B) există agenți, în anumite cercuri, care cred că ar trebui să se păstreze secretul. Așa că ei, practic, mușamalizează lucrurile. Altfel spus, e mai simplu să spui cuiva să stea jos și să-și țină gura decât să încerci să înțelegi ce anume se petrece”.

În consecință, Alexander cere să se declare o amnistie care să se extindă asupra oricărui militar care a fost pus, la un moment dat, să jure că va păstra secretul în privința unor întâlniri OZN. „Problema are de-a face cu mișcarea generală de dezvăluire [a secretului OZN]”. Părerea colonelului este că în felul acesta se va descoperi că nu există proiecte secrete OZN, nici colaborări ascunse cu extraterestrii.

Alexander și-a anunțat public cererea sa, pentru această amnistie, la festivitățile de inaugurare ale Muzeul Național de Teste Atomice, din Las Vegas, Nevada. Acest muzeu, afiliat la binecunoscutul muzeu Smithsonian, include, oarecum neașteptat, și o expoziție privind dezvăluiri privind „Aria 51”, considerată cea mai secretă facilități de teste militare din SUA, ca și exponate legate de fenomenul OZN, între care unul intitulat, în mod surprinzător, „Artefact extraterestru autentic”.

Allan Palmer, directorul muzeului, declara că intervențiile unor personalități precum Alexander sunt extrem de importante. Palmer, aviator militar veteran, de multe ori decorat, a explicat în continuare: „Am cunoscut oameni care au văzut lucruri pe care nu și le-au putut explica dar au fost extrem de reticenți să vorbească cuiva despre acestea”. „Motivul era că noi toți aveam acces la niveluri foarte înalte de securitate”; în aceste condiții, simplul fapt de a declara că ai văzut ceva și nu știi ce anume, ori că te gândești că putea fi un OZN, este suficient pentru a fi trimis la o vizită medicală, dacă nu cumva chiar la psihiatrul de la spitalul bazei militare”. „Rezultatul ar putea fi retragerea accesului la nivelurile înalte de securitate, fie și temporar, ceea ce înseamnă că nu mai poți

zbură și că te alegi cu niște însemnări negative în dosarul de aviator. Dacă vedeai un OZN, se interpreta că nu ești stăpân pe simțurile tale, cu penalizări la nivelul retribuției și al carierei”.

În scrisorile trimise către Panetta, Petraeus și Clapper, Alexander afirmă că „foști militari pretind că sunt legați de jurăminte de a păstra secretul în privința unor informații ori că au fost amenințați în mod deschis de oficiali guvernamentali. S-au raportat chiar amenințări cu moartea, dacă ar fi divulgate anumite informații OZN”. Colonelul a atras atenția celor trei oficiali guvernamentali că uneori „a fost evocat un anumit nivel de secret față de personalul militar SUA”, citând cazul pilotului *Air Force* Milton Torres, care a primit ordin să tragă cu rachete într-un OZN gigantic apărut deasupra Marii Britanii pe 20 septembrie 1957. „El a primit ordin să tacă, fiind amenințat de un oficial necunoscut că altminteri își va pierde licența de zbor. Torres a respectat acest ordin până în 2008, când la Ministerul Apărării al Regatului Unit cazul său a fost desecretizat împreună cu numeroase alte documente similare. În SUA nu s-a găsit niciun document privind acest incident. În multe alte cazuri, aparent personalul de securitate a avertizat sau amenințat periodic atât militari, cât și civili privitor la raportarea unor informații OZN”.

Colonelul Alexander nu încearcă să determine guvernul să dea publicității vreo știre în care să se afirme că anumite OZN-uri sunt nave extraterestre. El vrea doar să se creeze acea ambianță în care membrii comunității de militari să se simtă în largul lor atunci când relatează experiențele prin care au trecut.

În cazul în care, ca urmare a eforturilor lui Alexander, ar fi emisă o scrisoare oficială de amnistie, colonelul sugerează că rezultatele s-ar putea observa într-o serie de direcții. „Mă gândesc că sunt unii care posedă informații despre care ei cred că nu li se permite să vorbească; aceștia s-ar simți liberi să spună ce știu, explică el. Dimpotrivă, presupun că sunt și alții, care au fabricat

povești și spun că au fost amenințați; aceștia fie ar trebui să dea o explicație, fie să se evapore pentru a nu mai fi văzuți”.

Un birou guvernamental pentru OZN-uri?

Oamenii de știință sunt o colectivitate dificil de conving. Cu toate acestea, fizicianul Michio Kaku a recunoscut la televiziunea națională că cele mai importante cazuri OZN nu pot fi explicate și par să sfideze legile fizicii. Dar, când a fost întrebat dacă acest lucru confirmă faptul că există viață extraterestră, Kaku a răspuns: „Nu, nu avem încă arma fumegândă”. Și astronomul Derrick Pitts a fost conving de aceleași dovezi OZN, dar numai în măsura în care ele nu implică „pretenții fantastice de vizite extraterestre”.

În mod clar, spunea Leslie Kean, nu putem face saltul de la existența unor obiecte aeriene neidentificate, pentru care avem dovezi, la pretenția că ar exista o comunicare cu extraterestrii, ceea ce nu poate fi dovedit, la modul cerut de oamenii de știință. Neal Lane, profesor de fizică și astronomie la Universitatea Rice, a fost directorul Biroului pentru politica științei și tehnologiei (OSTP) de la Casa Albă sub președintele Clinton. Opinia sa este că „explicațiile puțin plauzibile pentru OZN-uri, cum ar fi cele pe care le fac entuziaștii și teoreticienii conspirației, nu sunt eficace în abordarea guvernului... A fost deja propusă o inițiativă importantă pentru un nou rol al SUA în investigarea fenomenului OZN, implicând cooperarea Statelor Unite cu alte țări care cercetează rapoarte credibile, ca și publicarea rezultatelor”. Această abordare reprezintă un punct de referință alternativ, deoarece el primește sprijin din partea multor jucători cheie care cunosc mecanismele guvernamentale.

J. Allen Hynek vorbea de faptul că, în fața rapoartelor OZN, oficialii resimțeau „o puternică dorință de a nu face nimic”, adăugând amenințător că „istoria a dovedit că, în timp, zăgazurile se sfârșesc, uneori cataclismic”. Tocmai pentru a evita o astfel de evoluție, Leslie Kean propune să adoptăm „opțiunea de a încuraja ca zăgazurile să se

sfârâme, pe cât posibil, încet și metodic, nu cataclismic”.

Dincolo de convingerile noastre personale despre nave spațiale extraterestre, extraterestrești sau mușamalizări guvernamentale – comenta Leslie Kean – noi trebuie să adoptăm o strategie care să funcționeze. Ipotezele și concluziile noastre sunt complet irelevante – și pot fi chiar dăunătoare – în acest proces. Este important să înțelegem că majoritatea oficialilor americani nu sunt nici informați, nici interesați de OZN-uri. Iar dacă sunt minți deschise, se tem atât de mult de ridicol, încât au o capacitate limitată de a acționa. Cei preocupați de acest subiect trebuie să educe oficialii prin prezentarea unor date exacte, concise și bine documentate cu privire la fenomenul OZN. O strategie eficientă presupune sublinierea faptului că un OZN, prin definiție, este pur și simplu ceva *neidentificat* (și nu „navă spațială extraterestră”). Ori de câte ori e posibil, este utilă folosirea acronimului FAN (fenomene aeriene neidentificate), recunoscând că noi nu știm încă ce este. În al doilea rând, trebuie să oferim guvernului un motiv pentru care ar trebui să fie interesat de FAN, cum ar fi faptul că am putea deveni vulnerabili la avioanele de spionaj sau dronele exotice străine, dacă am ignora rapoartele FAN, ori că aceste obiecte ridică probleme semnificative de siguranță aeriană și că pierdem date științifice potențial valoroase cu privire la natura unui fenomen care tot revine.

În al treilea rând, în loc să folosim un ton acuzator, ar trebui să invităm guvernul să se angajeze în investigația fenomenului, participarea sa fiind necesară și benefică, întrucât este nevoie de expertiza sa. Leslie Kean menționează că aproape toți oficialii guvernamentali și militari cu care a discutat despre problemele legate de fenomenul OZN sunt de acord cu trei puncte fundamentale pentru a realiza progrese în acest domeniu: (1) continuarea investigațiilor științifice, în parte și datorită impactului OZN asupra securității zborurilor; (2) această investigație trebuie să fie făcută în cooperare internațională, depășind granițele politice; (3) cooperarea

trebuie să includă Statele Unite, cea mai mare putere tehnologică din lume.

Jurnalista continuă, între altele, să militeze și pentru transparență, și pentru un proiect global de cercetare efectuat de o „mică agenție guvernamentală”. „În luna noiembrie 2007, ea, împreună cu douăzeci și două de distinse personalități, inclusiv șase generali în retragere, din unsprezece țări, a semnat o solicitare formală în sensul înființării unei asemenea agenții”. În ciuda unei bune mediatizări a inițiativei, rezultatele au fost nule.

Și dr. Alexander Wendt, și dr. Raymond Duvall, în lucrarea lor „Suveranitate și OZN”, militau pentru „o știință sistematică despre OZN”. Pe lângă ceea ce s-a făcut deja, (1) ar trebui realizate studii „asupra cazurilor agregate și nu asupra cazurilor individuale”; (2) să se dea prioritate descoperirii de noi rapoarte, în locul analizării celor vechi și (3) să prevaleze colectarea de date obiective asupra celor subiective. Toate aceste eforturi necesită infrastructură și bani.

Concret, ar fi nevoie de un mic birou guvernamental care ar putea servi ca un punct focal în SUA pentru investigarea unor cazuri atent selectate, în cooperare cu comunitatea internațională.

Propunerea a primit deja sprijinul unor militari, al fostului și actualului guvern, al oamenilor de știință, și al multor altor persoane importante din întreaga lume.

Unul dintre susținătorii acestei idei a fost John Podesta, fostul șef de personal al președintelui Clinton și copreședinte al echipei de tranziție la președinția lui Obama, care scria, încă în 2010, că „este cu siguranță momentul ca guvernul, oamenii de știință și experții în aviație să conlucreze la descălcirea problemelor privind fenomenul OZN, care au fost ținute până acum în întuneric”.

El a precizat că ideea de a înființa în acest scop o mică agenție guvernamentală a SUA este „o idee care merită să fie luată în considerare”.

Clarvăzătorii militari au fost interesați de OZN-uri Tehnici ale spionajului prin clarviziune

Pe 31 ianuarie 2013 a încetat din viață *Ingo Swann* (n. 1933), clarvăzător legendar american, implicat nu doar în numeroase proiecte militare, ci și în explorarea fenomenului OZN prin această neobișnuită metodă.

Interesul modern pentru fenomenul de extracorporalitate începe de la cercetările lui *Robert A. Monroe* (1915 - 1995), publicate, de pildă, în volumul *Journeys Out of the Body* (1971), tradus și în română. El a descoperit în 1958 că se poate disocia de corpul său fizic. Pentru a explora acest fenomen, la începutul anilor șaptezeci, Monroe a întemeiat și a devenit director executiv la faimosul *Monroe Institute* din Afton (Virginia), care și-a câștigat reputația internațională mai ales prin studii asupra efectelor undelor sonore asupra minții umane.

Un astfel de efect era și *extracorporalitatea*, sau „experiența părăsirii corpului”, numită de Monroe, pentru prima dată, *Out of the Body Experience*, termen care a intrat în toată literatura anglo-saxonă sub numele prescurtat de *OBE* (sau uneori *Oobe*) și pe care Monroe o definea ca „un eveniment în care subiectul percepe o porțiune a mediului său, imposibil de perceput din poziția în care se știe că se găsește corpul său fizic în acel moment, și știe *în același timp* că nu visează ori nu este pradă fanteziilor”.

Experiențele de „părăsire a corpului” sau „extracorporalitate” (*OBE*) se apropie de *clarviziune* prin faptul că în ambele cazuri o persoană „medium” își părăsește corpul, sub forma unei dubluri numită uneori „corp astral” și se deplasează astfel într-un loc inaccesibil în acel moment corpului său, iar aici vede și aude niște lucruri pe care le poate relata și care, verificate ulterior, se dovedesc corecte. Petru Culianu aprecia că experiențele extracorporale ale lui Monroe par a fi demne de încredere, chiar dacă cele relatate sunt deformate de eforturile de a „traduce” trăirile în limbaj obișnuit.

La proiectele de extracorporalitate conduse de *Robert Monroe* au fost atrase și mediumuri celebre între care *Ingo Swann*. Acesta și-a descoperit de tânăr capacitatea de clarviziune. Din 1971 el s-a supus unor experimente riguroase la *City University* din New York. Trebuia să citească simboluri ascunse în cutii bine sigilate. Succesele și insuccesele, analizate statistic, depășeau mult simpla coincidență. Experimentele au continuat sub conducerea fizicianului *Harold Puthoff* și a lui *Russell Targ* Ph. D., la *Stanford Research Institute* din Menlo Park (California), unde se desfășurau, de mai mult timp, cercetări privind fenomene *psi* cum ar fi: telepatia, clarviziunea, extracorporalitatea etc. Aici Swann a conceput o metodă de clarviziune - *remote viewing* (N) - grație căreia putea vedea în orice punct din lume, dacă erau date coordonatele geografice ale locului.

Cercetări asupra capacității misterioase a unor subiecți de a se deplasa „cu gândul” în locuri îndepărtate, de a vedea ce se află acolo și de a relata unui „instructor” ce anume văd se efectuau concomitent și în URSS. În mod inevitabil aceste cercetări au ajuns să vizeze, și la unii și la alții, găsirea unor modalități de a spiona, prin clarvăzători, instalațiile militare ale celeilalte părți. Îngrijorat de succesele rușilor, CIA l-a contactat în 1972 pe Putthof, care a demarat în consecință, la institutul Stanford proiectul de clarviziune SCANATE. Prin acest proiect, finanțat de CIA până în 1976, Swann a pregătit peste o duzină de persoane capabile să realizeze performanțe remarcabile de vedere la distanță. La proiect a fost cooptat sporadic, între 1972 și 1974, și-un *Geller*.

La început, americanii, ca și rușii, au căutat să folosească în acest scop oameni care demonstraseră aptitudini naturale în domeniu. În urma proiectului SCANATE s-a pus însă la punct o „tehnologie a clarviziunii”, numită *Controlled Remote Viewing* (CRV), prin care o persoană oarecare putea căpăta, după un antrenament corespunzător, de circa doi ani, și cu ajutorul unor instalații tehnice anume concepute, capacitatea de a

se „dedubla”, adică de a se transpune, printr-o „dublură astrală”, într-un punct ales de pe glob (și nu numai...), fiind în stare să vadă și să descrie apoi în detaliu locuri, instalații, încăperi, documente secrete.

Tehnica CRV de pregătire a clarvăzătorilor avea trei faze:

(1) Exerciții de *meditație transcendentă* care largesc și împlinesc câmpul conștiinței, în armonie cu subconștientul. Această fază pleacă de la presupunerea că ceea ce împiedică oamenii să aibă capacitatea naturală de clarviziune este controlul tiranic al conștiinței care cenzurează activitatea etajelor inferioare, inconștiente, ale minții. Pentru pregătirea unui viitor clarvăzător se recurge deci, la început, la tehnici de meditație transcendentă. Metoda, veche de secole, presupune un minimum de două ședințe a 20 de minute pe zi, un timp mai îndelungat și sub îndrumarea unui instructor. Erau prevăzute și alte operații complementare.

(2) Într-o a doua fază, învățăcelul trebuie să treacă prin tehnici non-invasive de control și „sincronizare emisferică” a frecvențelor din creier (de pildă, a celor EEG relevante prin electroencefalogramă). Aceste tehnici (metoda *Jjemisync*, programul „*Gateway Voyage*”) fuseseră puse la punct în institutul condus de *Robert A. Monroe*. De pildă, într-o ureche se inducea un sunet cu frecvența de 100 Hz, iar în cealaltă de 104 Hz. Bătăia produsă prin interferența celor două sunete, imperceptibilă conștient (în acest caz de 4 Hz, corespunzătoare undelor EEG *theta*) producea efecte electrochimice specifice. S-au încercat numeroase combinații de frecvențe, în dorința de a reproduce electroencefalogramele constatate la persoanele care manifestau aptitudini paranormale. În felul acesta s-a reușit „cartarea” și simularea situațiilor care erau în măsură să inducă stări alternative ale conștiinței sau „însușiri paranormale” la subiecți anume antrenați.

(3) A treia fază a tehnicii CRV constă în însușirea unor roluri în cadrul unor „scenarii” conținând un număr

de situații bine definite. Sunt instruite două persoane: un *medium* și *îndrumătorul* său. Informațiile primite de subconștientul mediumului sunt înregistrate printr-un sistem de „proces-verbale”. Mediumul nu are voie să-și gândească pașii următori și nici să facă interpretări, încercând, atât cât este în stare, să elimine intervențiile conștiinței (raționalizări, imaginație) care deformează informația recepționată. Singurul care are voie să interpreteze și să indice eventual următoarele obiective de observat este îndrumătorul. Tot el este cel care notează cele relatate. O parte din „procesele verbale” pot fi constituite din desene făcute de medium; acestea sunt de regulă schițe sau simboluri cifrate, necesitând ulterior o muncă de decodificare.

Acuratețea tehnicilor SIV nu e perfectă (ca de altfel a niciunei tehnici de clarviziune), dar precizia poate fi crescută prin mai mulți clarvăzători lucrând în paralel, în mod independent, asupra aceleiași obiectiv și comparând apoi informațiile obținute. Cu cât sunt mai mulți „clarvăzători” simultan, cu atât crește și gradul de încredere în informația obținută.

După 1976 proiectul de clarviziune a fost preluat de la CIA de contrainformațiile armatei americane, primind și diverse alte nume: *Grill Flame*, *Center Lane*, *Sun Streak* sau *Stargate*.

În 1975, clarvăzătorul *Pat Price*, pregătit astfel, a fost pus să descrie birourile dintr-o instalație militară subterană aflată într-un loc secret în statul Virginia, birouri pe care Price, nu le vizitase niciodată. Descrierea a corespuns atât de bine cu realitatea încât un funcționar al serviciilor secrete americane, care asista la test, a exclamat uluit: „La dracu’ - nu se mai poate ține niciun secret!”

În acest mod, în anii care au urmat, s-a „cotrobăit”, cu mai mult sau mai puțin succes, prin locuri secrete, aparent bine păzite. De pildă, la un moment dat „coordonatele” pentru observare au fost îndreptate asupra unor centre de supraveghere a sateliților din URSS.

Ulterior, prin acțiuni complementare de spionaj, s-a dovedit că informațiile obținute prin clarviziune fuseseră remarcabil de corecte. În 1985 s-a făcut o demonstrație oficială în acest sens la Washington. Clarvăzătorii au descris casa de vacanță a lui Gorbaciov, după care, primind imagini ale unor submarine sovietice, au determinat exact coordonatele în care acestea se aflau la momentul respectiv. Forțele Navale au acceptat ca pozitive rezultatele și au declanșat un proiect de monitorizare a submarinelor sovietice, numit *Aquarius*. Metoda a fost folosită în decursul anilor, e drept cu prudență, pentru localizarea unor instalații militare inamice, a rampelor de lansare a rachetelor, a submarinelor, iar în războiul din golf a depozitelor de arme chimice irakiene. Generalul Ed. Thompson, care a patronat un timp această operație, afirma ulterior: „Ne-am convins că vederea la mari distanțe era un fenomen real, nu o înșelătorie” chiar dacă „nimeni nu știa cum să-l explice”. În 1995 (s-a zis că și de teama unui scandal vizând utilizarea banilor, publici pentru a putea spiona pe oricine), proiectele militare oficiale de clarviziune au fost sistate. Oficial s-a spus că nu s-au obținut pe această cale date utile contrainformațiilor. Clarvăzătorii și-au continuat după această dată cercetările în particular, de pildă prin *The Farsight Institute* din Atlanta (Georgia). Ei fac cursuri și demonstrații publice anunțate din timp, își popularizează metodologiile și formularele de estimare a scorurilor, inclusiv pe internet.

Ingo Swann urmărește obiective militare, dar și fenomenul OZN

Ingo Swann (1933 – 2013) și-a luat o dublă licență, în biologie și arte, la *Westminster Collège*, Salt Lake City, Utah. A fost trei ani militar în Coreea, apoi doisprezece ani funcționar la secretariatul ONU. Participarea sa în experimente de parapsihologie a început în 1969. În următorii douăzeci de ani a luat parte la proiecte desfășurate în laboratoare de cercetare. A susținut multe conferințe publice. Deși nu a făcut demonstrații de clarviziune în public, numărul de teste efectuate asupra lui

în laborator a fost atât de mare încât s-a scris despre el că a fost „cel mai științific paranormal” sau „cobaiul cel mai testat al parapsihologiei”.

Swann a experimentat în 1970 - 1971 influența gândului asupra plantelor, la New York, împreună cu prietenul său Cleve Backster, cel care a descoperit, cu ajutorul detectorului de minciuni, că plantele reacționează la simpla intenție de a le face rău. În 1971 - 1972, la *City College* din New York, Swann a reușit să modifice, de la o distanță de 8 metri, prin psihokinezie, temperatura unor termistoare închise în termosuri.

În perioada 1971 - 1973 Swann a devenit subiectul unor experiențe de extracorporalitate, realizate de *American Society for Psychical Research (ASPR)*, în New York City. Termenul de *Remote Viewing* (vedere la distanță) a fost propus de Ingo Swann, pe 8 decembrie 1971. De pildă, el era așezat pe un scaun, legat cu diverși electrozi care-i monitorizau mișcările. La o anumită înălțime deasupra capului, pe o platformă, era așezată o cutie închisă și sigilată, în care se aflau anumite simboluri pe care trebuia să le citească „proiectându-și conștiința” asupra lor și să le reproducă apoi în fața unei comisii. Rezultatele au fost foarte bune. Într-una dintre ocazii, Swann le-a spus, de pildă, că lumina din cutie, îndreptată asupra simbolului, era absentă, ceea ce el nu avea de unde să știe.

Mai târziu experiențele de clarviziune au fost extinse și în afara instituției. De pildă, se trăgea la sorți numele unei localități din SUA, Swann spunea cum e vremea acolo, apoi cineva dădea un telefon să vadă dacă clarvăzătorul a „văzut” corect sau nu.

Un merit al lui Swann a fost că a arătat că însușirile paranormale pot fi dezvoltate la oricine, prin tehnici cum ar fi yoga, și prin care, se spune, pot fi dobândite însușiri vecine cu magia. În anii 1972 - 1973, el a lucrat să pună la punct, împreună cu psihologul dr. Gertrude Schmeidler, la ASPR, protocoale pentru creșterea acestor abilități. Experimente similare efectuase în anii '20 și cercetătorul

francez René Warcolier (1881 - 1962). Un alt experiment a fost cel în care un membru al echipei de cercetare se deplasa undeva mai departe în New York, lua aminte la ce anume e înjur, iar Swann trebuia să ghicească unde se află persoana. Prima experiență de acest tip a avut loc pe 22 februarie 1972, cu rezultate încurajatoare.

În aceeași perioadă, comunitatea de culegere de informații din America, dar și CIA au început să se îngrijoreze deoarece au aflat că Uniunea Sovietică cheltuiește circa 60 milioane de ruble anual, prin KGB (securitatea statului) și GRU (informațiile militare), pentru „cercetări paranormale”, pe care sovieticii le numeau, folosind un neologism ceh, „psihotronică”. Această sumă avea să ajungă în 1975 la 300 milioane de ruble. CIA era îngrijorată în special de potențialele aplicații operaționale ale rezultatelor acestor cercetări, rezultate păzite de ruși cu strășnicie.

În același timp, CIA se confrunta cu o dilemă. Pe de o parte subiectul era considerat în SUA speculativ și controversat, deci era greu de explicat consilierilor de la *National Security Council* (NSC); pe de altă parte exista pericolul ca această „cursă” să fie câștigată de ruși, așa cum s-a întâmplat și cu satelitul „Sputnik”. Soluția a stat în inventarea termenului de *Psychic Warfare Gap* (decalajul în războiul psihic) care irita mai puțin.

NSC a fost convins să accepte finanțarea, iar atunci când Congresul a aprobat și el, CIA a adoptat (la fel ca față de fenomenul OZN) o dublă politică. Pentru marele public, prin campanii susținute de dezinformare, CIA se străduia să discrediteze cercetările privind fenomenele paranormale, dar în secret, timp de șaisprezece ani, a finanțat o serie de proiecte și programe, cheltuind 20 de milioane de dolari.

Swann povestea că, în această conjunctură, la sfârșitul lunii octombrie 1971, era la Washington, împreună cu un coleg. Persoane din CIA i-au invitat la o discuție, într-un bar (lumea se ferea încă să abordeze subiectul într-un loc oficial). Către sfârșitul întrevederii,

cel care părea să fie șeful l-a întrebat: „Domnule Swann, dacă ar fi să puneți la punct un program pentru analiza amenințării, ceva care să se potrivească cu ceea ce fac sovieticii, cum anume ați proceda?”...

În 1972 fizicianul *Harolde. Puthoff Ph. D.* de la *Stanford Research Institute (SRI)*, din Menlo Park, California (instituit rebotezat apoi *SRI International*), era implicat în cercetări privind laserele și încerca să obțină un grant pentru cercetări privind biologia cuantică. Ideea de bază ar fi fost dacă teoriile fizicii, așa cum le cunoaștem azi, ar fi capabile să descrie procesele vieții. În acest scop, Puthoff a sugerat să se facă măsurători pe plante, în genul celor practicate de Cleve Backster, pe care l-a și invitat să participe la cercetare. Ingo Swann, care colabora cu Backster și a văzut invitația, i-a scris, pe 30 martie 1972, lui Puthoff, întrebându-l dacă era interesat să efectueze împreună experimente de parapsihologic, menționând realizările sale. Puthoff l-a invitat pe Swann să-i facă o vizită, timp de o săptămână, în iunie 1972, la SRI, unde își va putea demonstra capacitățile.

Înainte de vizita lui Swann, Puthoff îngropase, sub o podea de beton groasă de un metru și jumătate, în containere de aluminiu și cupru, un magnetometru, folosind o joncțiune Josephson. Aparatul era destinat detectării cuarcilor. Swann, când a apărut, a simțit existența aparatului și, concentrându-se, a reușit să facă o schiță a mecanismului său intern. De asemenea, a reușit să influențeze semnificativ undele sinusoidale ale câmpului său magnetic. Puthoff a fost atât de impresionat de această întâmplare încât a scris și a publicat despre ea un articol într-o revistă de specialitate.

Peste câteva săptămâni, au apărut la SRI doi ofițeri CIA. Cu siguranță au verificat în prealabil că Puthoff lucrase în trecut ca ofițer de informații în marina militară și apoi, ca civil, la *National Security Agency (NSA)*. Cei doi i-au expus lui Puthoff îngrijorarea CIA față de eforturile sovietice în parapsihologic. Întrucât comunitatea științifică occidentală considera parapsihologia un domeniu

„dubios”, CIA căuta o instituție de cercetări situată oarecum în afara institutelor academice oficiale, pentru a putea desfășura în liniște un program de cercetare clasificat. Apoi l-au întrebat pe Puthoff dacă ar fi interesat să continue experimentele cu Ingo Swann, iar dacă rezultatele vor fi încurajatoare, să ia în considerare un program pilot pentru a adânci investigațiile?

Puthoff a fost de acord. El comenta ulterior că a acceptat să colaboreze cu serviciile secrete deoarece, din activitățile sale anterioare știa că „războaiele s-au declanșat, aproape de fiecare dată, din cauza unui eșec în obținerea de informații secrete, prin urmare cea mai puternică armă pentru pace este să ai informații secrete de bună calitate”.

Primele teste făcute la SRI au fost simple și încununate de succes. Ofițerii CIA îl rugau pe Swann să descrie ce este într-o cutie închisă. Ca un rezultat al acestor teste, în octombrie 1972, s-a negociat un program-pilot de opt luni, cu un buget, relativ modest, de 50.000 de dolari, numit „Program de măsurare a biocâmpurilor”. Programul s-a derulat pe primele opt luni din 1973 și la el s-a asociat și Russell Targ, unul dintre colegii lui Puthoff, implicat de mai mult timp în cercetări de parapsihologie. Au fost prezenți și trei angajați CIA. S-au derulat 55 experimente de clarviziune, unele foarte interesante.

De pildă, experimentul 46, de pe 27 aprilie 1973, prevedea „încercarea de a dovedi că percepția prin clarviziune poate fi extinsă la distanțe foarte mari”. Obiectul țintă ales a fost planeta Jupiter. Se lucra cu doi clarvăzători în paralel. Unul era Ingo Swann, în California, celălalt Harold Sherman în Arkansas. Obiectivul era să se vadă dacă cele relatate de cei doi, aflați la o distanță de 2000 de mile unul de celălalt, coincid. Răspunsul a fost pozitiv. Atâta doar că pe desenele făcute de Swann cu această ocazie planeta apărea înconjurată de un inel de asteroizi. Acest fapt contrazicea ceea ce știau astronomii pe vremea aceea, dar... inelul a fost descoperit în 1979 de sonda spațială Voyager 1.

Una dintre primele probleme cu care experimentatorii s-au confruntat a fost modul în care trebuie comunicat către medium locul în care trebuie „să se deplaseze” prin extracorporalitate. Din consultările avute, soluția cea mai interesantă a venit de la Jacques Vallée, care lucra în vecinătate, în Silicon Valley. Acesta a sugerat să se folosească drept „adresă” perechea de coordonate geografice (latitudine, longitudine). O primă țintă codificată astfel a prevăzut o instalație secretă din statul Virginia de Vest. Au fost doi clarvăzători; unul a făcut o hartă detaliată a clădirii și a celor aflate pe terenul înconjurător, iar celălalt a urmărit informații din interior, între care coduri și parole. Rezultatele au fost confirmate ulterior de angajații CIA.

Pe 21 și 22 iulie 1973 ținta, stabilită prin coordonate, a fost o instalație meteorologică sovieto-franceză din Insula Kerguelen, aflată în sudul Oceanului Indian. Swann comenta că, peste șase ani, a avut ocazia să vadă o hartă topografică a insulei și să confirme că descrisese corect principalele clădiri, culoarea lor portocalie, ca și altele, chiar dacă unele detalii din jur îi scăpaseră.

În a doua parte a anului 1962 URSS a efectuat, în Novaia Zemlia și la Semipalatinsk, ultimele dintre cele 65 de teste nucleare în atmosferă. La începutul anului 1963 sovieticii au semnat un moratoriu, conform căruia urma să efectueze doar teste subterane. Întrucât de atunci spionajul american nu mai dispunea de suficiente informații privind producția de materiale nucleare, modurile de utilizare și aplicare, ca și tendințele viitoare, în 1974 CIA a decis să recurgă la clarvăzători în acest scop.

Între timp, în proiectele de vedere la distanță apăruse un nou clarvăzător legendar, *Pat Price*, care în luna iulie a acelui an a făcut primele „expediții extracorporale” pe teritoriul URSS, la „un centru neidentificat de cercetări, la Semipalatinsk, URSS”.

Experimentul a avut trei faze. În faza întâia s-au furnizat coordonatele geografice, singura informație

suplimentară fiind că este vorba de o instituție de cercetare științifică. În a doua fază s-au cerut detalii, dintre cele pe care spionajul american le cunoștea, date care serveau la „calibrarea procesului”. În a treia fază s-au cerut date dintre cele la care spionajul nu avusese acces. Rezultatele au fost apreciate ca surprinzător de bune.

Într-un interviu, Ingo Swann istorisea și un incident, petrecut în 1975 sau 1976. Era un „mare test” de care depindea finanțarea următorului proiect. Asistau o serie de militari, inclusiv un general cu două sau trei stele. Swann a fost solicitat să facă o demonstrație, sub îndrumarea doctorului în fizică Harold Puthoff. Obiectivul care li s-a dat a fost urmărirea unor submarine sovietice. Dar ceea ce observa Swann, prin clarviziune, era un submarin care a doborât un OZN, sau poate OZN-ul a tras în submarin. Ce putea face? Puthoff era palid când a înțeles situația, l-a privit și i-a șoptit: „Hristoase! E spectacolul tău.

Fă ce crezi că trebuie făcut”. Așa că Swann a desenat imaginea OZN-ului așa cum îl văzuse. Generalul, care stătea lângă el, l-a întrebat ce reprezintă schița, iar Swann i-a răspuns: „Domnule, cred că e destul de evident ce este”. Militarul a luat hârtia, s-a ridicat și, urmat de toți ceilalți, a părăsit încăperea. Puthoff și Swann s-au întors la hotel, după care, convinși că au ratat testul, s-au dus într-un bar să se îmbete. Totuși, peste trei zile, Puthoff a primit un telefon de la general, în care acesta a spus: „OK! De câți bani aveți nevoie?”

După această întâmplare, unii participanți la experimentele în care era implicat Ingo Swann s-au întrebat dacă metoda clarviziunii n-ar putea oferi niște răspunsuri privind enigmaticul fenomen OZN și ipotetica prezență extraterestră (ET) pe Pământ. În autobiografia sa *Penetrați on: The Question of Extraterrestrial and Human Telepathy*, Swann declara că, pe tot parcursul programelor oficiale de clarviziune, a existat un interes constant privitor la fenomenul OZN. Între altele, el însuși pretindea că a vizitat, prin clarviziune, fața nevăzută a Lunii, văzând acolo baze extraterestre.

Swann a rămas totuși prudent. Într-un articol din 1992, el scria că acuratețea clarviziunii depinde de posibilitatea de a confirma, fie și parțial, dacă ceea ce spune mediumul coincide cu realitatea. Or, așa ceva nu e posibil în cazul fenomenului OZN, prin urmare, aici riscăm să ne pierdem în speculații. Apoi, clarvăzătorul care se concentrează asupra unei ținte recunoaște acolo lucruri pe care le-a mai văzut sau cu care este cât de cât familiar. Dacă va vedea ceva ce n-a mai văzut niciodată, nu va ști cum să-l „decodifice”. În astfel de cazuri, „un al doilea mecanism de interpretare analitică” va încerca identificarea obiectelor cu ceva cunoscut, cu care seamănă cât de cât; cu unele va reuși, celelalte vor fi rejectate. Pe scurt, va fi automat modificat sau rejectat tot ce nu se potrivește experienței pe care o avem în realitatea noastră. Este posibil ca Swann să se fi gândit aici și la cazul descris de Darwin, când vasul Beagle a acostat lângă o insulă din Țara de Foc; băștinașii s-au interesat de vasul cu care debarcaseră expediționarii, întrucât acesta aducea întrucâtva cu pirogile lor; în schimb „nu au acordat nicio atenție corăbiei ancorate în larg, de parcă nici nu ar fi văzut-o, întrucât aceasta nu semăna cu nimic din ceea ce aveau ei în minte, din experiența lor. Swann scria în continuare că, prin acest mecanism, atunci când întâlnim un fenomen neobișnuit (cum este OZN/ET), noi vom lua de bună această „înțelegere secundară”, deci interpretarea bazată pe experiența noastră. Acest neajuns este mereu prezent în cazul clarvăzătorilor confrunțați cu situații inedite. Probabil ar trebui să li se ceară să deseneze ceea ce văd; dar nu e sigur că ceea ce ei percep drept un obiect material chiar asta și este. Ar putea fi, de pildă, niște procese. Soluția ar fi să se culeagă, pe această cale, cât mai multă informație brută și să nu se facă speculații, înainte ca cele colectate să devină autoconsistente și înainte de a avea o imagine mai clară asupra a ceea ce se întâmplă.

Clarvăzătorii - 20 de ani în slujba armatei americane

Știm, și din documente desecretizate de CIA în 1996, că începând din 1977 proiectele de clarviziune au intrat în subordinea armatei americane. În acest cadru, echipa de la SRI a dezvoltat ceea ce azi se cunoaște sub numele de vedere controlată la distanță (*Controlled Remote Viewing - CRV*), o metodă în șase pași prin care o persoană *oarecare*, dar cu „suficiente competențe mentale” poate căpăta, după un antrenament corespunzător, de circa doi ani, și cu ajutorul unor instalații tehnice anume concepute, capacitatea de a se „dedubla”, fiind în stare să vadă și să descrie apoi în detaliu locuri, instalații, încăperi, documente secrete. Primii care și-au însușit metoda au devenit la rândul lor instructori. Într-un articol din 1992, Swann arăta că însușirile de clarviziune se manifestă spontan la anumiți indivizi, cu o acuratețe a informațiilor obținute între 15% și 50%, dar mai des aproape de limita de jos. Dar în 1982, autorii metodei știau deja că, prin tehnici specifice de antrenament, aceste valori pot ajunge la o acuratețe de 65 - 95%. Începând din 1978, un așa-numit „Detașament G” (sau „*Grill Flame*”) din armata SUA a primit misiunea să folosească în mod curent clarviziunea pentru obținerea de informații.

Ingo Swann s-a ocupat, până în 1983, de pregătirea celor din „Detașamentul G”, pe baza acestei „*tehnologii a clarviziunii*”. Dar în acel an 1983, se pare că s-a considerat că obiectivul dorit de militari fusese atins. Atunci conducerea proiectului a fost preluată de maiorul Ed Dames, care a ales dintre cei antrenați de Swann o echipă care, sub numele de *Center Lane*, putea obține de acum înainte datele necesare și fără mentorul lor. Ingo Swann nu a primit deloc bine această despărțire. El se va retrage complet din program în 1989, declarând că, din păcate, au fost acceptate și persoane lipsite de aptitudini, între care chiar Ed Dames. Acesta, un fost student al său, pe care ar fi preferat să nu-l aibă, ar fi fost „impus din rațiuni politice”.

Swann nu numai că a introdus noi metode de gândire privind cercetările asupra conștiinței, dar a creat probabil cea mai larg utilizată metodă de instruire privind dezvoltarea abilităților de clarviziune. În paralel, a realizat mii de sesiuni de vedere la distanță, cu scopuri de cercetare, instruire sau operaționale. Abilitățile parapsihice ale majorității celor cu calități de medium, deși remarcabile la un moment dat, se erodează destul de rapid. Ingo Swann a fost și în acest caz o excepție, rezistând timp de 19 ani în cercetările de vârf ale domeniului. Totuși, în interviurile date la sfârșitul carierei, el recunoștea că stresul îndelungat al muncii de laborator și necesitatea de a apăra și a demonstra în permanență validitatea facultăților *psi* au costul lor.

Într-o expunere ținută în martie 1994 la Națiunile Unite și intitulată „Oamenii de știință au găsit baza celor cel puțin șaptesprezece simțuri și percepții ale omului”, el afirma că facultățile *psi* și experiențele extraordinare nu sunt toate abordabile de știință, fiind implicate probleme sociale, filosofice, politice și religioase, care nu pot fi reduse la o cercetare obiectivă și rațională.

Între 1986 și primăvara 1995, echipa de clarvăzători a primit, de la organisme militare, peste 200 de sarcini operative concrete, în vederea obținerii unor informații care nu erau accesibile prin alte surse. Printre proiectele și operațiile abordate, în decursul timpului, mai pot fi menționate cele având drept țintă pe Moammar Gadhafi din Libia sau pe generalul Manuel Noriega din Panamá. Se pare că ar fi existat și un proiect, numit THORN, destinat explorării fenomenului OZN.

Programele de „Fenomene Mentale Anormale”, desfășurate la SRI din 1973 până în 1989, au fost continuate la *Science Applications International Corporation* (SAIC) între 1992 și 1994. După plecarea lui Swann, tehnicile sale au fost modificate. S-au introdus două noi metode, una bazată pe scriere automată, cealaltă utilizând și cărți de tarot, metode pentru care nu existau teste anterioare de laborator. Rezultatele acestora au fost

mult mai puțin fiabile. Se pare că au fost și probleme de management, dar și o reducere drastică a personalului, inclusiv deoarece, odată cu terminarea războiului rece, dispăruse amenințarea adversarului tradițional.

În aceste condiții, proiectul *Stargate*, de clarviziune militară, a fost oficial închis în 1995, în urma a doua studii independente. Prima, efectuată de Dr. Jessica Utts de la Universitatea din California, spunea: „Este clar că o cunoaștere în afara căilor obișnuite este posibilă și a fost demonstrată. Această concluzie nu se bazează pe o credință, ci pe criterii științifice îndeobște acceptate”. Celălalt studiu, realizat de Dr. Ray Hyman de la Universitatea din Oregon, era de altă părere, spunând: „Nu cred că descoperirile parapsihologici contemporane, inclusiv cele făcute de programele SRI/SAIC, justifică să afirmăm că a fost dovedită existența unor fenomene mentale ieșite din comun”. Oricum, guvernanții au considerat că finanțarea programului nu se mai justifică. Mai mulți dintre foștii clarvăzători militari și-au deschis companii private, prin care continuă utilizarea tehnicilor deprinse. Există, de asemenea, un interes crescând din partea marelui public, dornic să folosească sau să-și însușească asemenea tehnici.

Explorând baze subterane extraterestre și planeta Marte

Un personaj important care s-a alăturat, în 1978, proiectului STARGATE, de clarviziune militară, a fost locotenentul *F. Holmes „Skip” Atwater*, care activase din 1968 ca ofițer de informații al armatei. Colaborând cu *Stanford Research Institute (SRI)*, unde activau Swann, Puthoff și ceilalți care puseseră la punct tehnicile de clarviziune, el a primit sarcina să orienteze primii șase candidați la însușirea acestor tehnici, lucrând apoi ca ofițer instructor. Ulterior, în iunie 1988, Atwater a fost recrutat de *Robert Monroe*, unul dintre pionierii metodei de clarviziune controlată, ca director de cercetare la *Institutul Monroe*, devenind în 2006, pentru doi ani, chiar președintele institutului.

Atwater descrie cum decurgea o ședință de vedere la distanță. Două persoane, clarvăzătorul și un îndrumător, primeau, într-o incintă bine izolată, într-un plic sigilat, „ținta”, care putea fi o imagine sau coordonate geografice generate aleator. Niciunul dintre cei doi nu știa ce anume se află în plic, motiv pentru care metoda a fost numită „dublu-orb”. Mediumul trebuia să facă schițe privind ținta sau să se noteze despre ea o scurtă descriere verbală. Astfel de ședințe aveau fie un rol operativ, fie unul de antrenament. La început, țintele de antrenament erau lacuri, insule, munți, poduri etc. O țintă predilectă ajunsese Muzeul de Istorie Naturală din San Francisco. Unii au devenit atât de iscusiți, încât puteau identifica anumite vitrine. Dar, în paralel, ei erau trimiși, operativ, să descrie și o anumită cameră dintr-o ambasadă străină ori un anumit loc dintr-o uzină de armament. Atwater afirma că lui i-a venit pentru prima dată ideea de a folosi drept țintă, pe parcursul acestor ședințe, OZN-uri sau extraterestre.

Clarvăzătorii nu știau de fapt ce anume urmăresc, și aceste ținte nu au fost nici cerute, nici aprobate de conducerea militară. Dar el, ca ofițer instructor, avea autoritatea să decidă ținta de antrenament.

Desigur, din punctul de vedere al oamenilor de știință, un obiectiv ca OZN/ET diminua seriozitatea experimentelor de clarviziune, întrucât corectitudinea celor raportate nu putea fi nicicum controlată. Pe de altă parte, au existat și persoane care au spus că lipsa de constrângeri în timp și spațiu a tehnicilor de clarviziune face din acestea instrumentul ideal pentru a explora tărâmul extraterestru și OZN-urile. Din păcate, așa cum vom arăta în episoadele viitoare, unii dintre practicanții tehnicilor au devenit excesiv de zeloși în această direcție, uitând că niciodată nu poți avea totală încredere în datele obținute astfel.

Un alt personaj legendar și pitoresc al clarviziunii militare americane a fost *Pat Price*. Când a apărut la SRI, în preajma lui Puthoff, în 1973, era deja trecut de cincizeci

de ani și avea un CV cu ocupații obișnuite, fără un trecut militar. El demonstra în schimb calități native excepționale de clarvăzător. Directorul CIA, amiralul Stansfield Turner, scria despre el, în 1977, în *Chicago Tribune*, că putea „vedea”, prin abilitățile sale psihice, ce se întâmplă în întreaga lume. Era suficient să-i arăți fotografia unui loc și el putea spune ce activitate se desfășoară acolo în acel moment.

Price i-a pus pe masă, în 1973, lui Puthoff un dosar cu rezultatele unei investigații făcute din proprie inițiativă, prin care spunea că a identificat și a descris patru locații în care s-ar afla baze subpământene ale extratereștrilor.

Prima era sub muntele Perdido din Pirinei (3.352 m), unde se află un sistem de peșteri cu vechi picturi rupestre reprezentând presupuși extratereștri. A doua, în Muntele Inyangani (2.592 m), cel mai înalt vârf din Zimbabwe, Africa. A treia bază ar fi fost sub Muntele Hayes din

Alaska, iar a patra, sub Muntele Ziel din teritoriul nordic al Australiei.

În iulie 1975, Price era implicat în descoperirea prin clarviziune, pentru CIA, a unor detalii privind baze din Libia utilizate de teroriști. Fiind în vizită, pe 14 iulie, în Las Vegas, a făcut, aparent, un atac de cord și a murit. Incidentul a constituit un motiv invocat de CIA pentru întreruperea colaborării cu SRI, însoțită și de sugestia trecerii spionajului prin vedere la distanță la serviciile de informații ale armatei SUA. Circumstanțele morții lui Price au rămas suspecte. S-a spus, de pildă, că ar fi fost otrăvit de un asasin sovietic, după care o persoană neidentificată ar fi apărut în spital, convingând personalul că nu e necesară o autopsie.

În 1982, Puthoff i-a înmănat lui Atwater documentele privind cele patru presupuse baze extraterestre văzute de Price. Între multe altele, pe lângă indicații privind specializarea celor patru baze, în raportul lui Price scria că scopul principal al extratereștrilor de aici ar fi fost „asigurarea implanturilor B.T.L., transportul noilor recruți și funcția generală de monitorizare”. Atwater recunoaște

că nici azi nu s-a aflat ce puteau fi aceste „implanturi B.T.L”. Price a mai raportat că locuitorii bazelor semănau cu oamenii, cu excepția inimii, a plămânilor, a sângelui și a ochilor... Locațiile bazelor erau deosebit de bine camuflate, aveau activități complementare și posedau tehnologii foarte avansate. Price a mai adăugat că foloseau „transferul gândurilor, pentru a ne controla motor”. Discutând cu Puthoff, Atwater i-a spus: „Dar dacă e ceva adevărat?”. Puthoff și-a amintit că un prieten al său cunoaște pe șeful stației CIA din Australia de Nord. L-au sunat, întrebându-l dacă se întâmplă ceva deosebit pe acolo. Omul le-a răspuns: „Misiunea mea e una moartă, nu se întâmplă nimic aici, în afara acelor OZN-uri care tot zboară în jurul

Muntelui Ziel”. Atunci Atwater a dat unor clarvăzători militari drept țintă locațiile celor patru baze, evident fără să le spună absolut nimic despre constatările lui Price. Spre surpriza sa, aceștia au descris aceleași detalii.

Printre cei ce au contribuit la acest efort a fost și *Joseph McMoșneagle* (n. 1946), numit „clarvăzătorul nr. 1” al unității de spionaj militar prin vedere la distanță, având sediul la *Fort Meade, Maryland*. El a reconfirmat că cele mai multe ședințe în care clarvăzătorii au văzut OZN-uri sau extraterestri au fost făcute în afara unor cerințe ale vreunei agenții guvernamentale. Totuși își amintea că, la un moment dat, în 1980, a fost solicitat de *Air Force* să se concentreze prin clarviziune asupra unui obiect care zbura deasupra unei baze din blocul răsăritean. El a descris atunci un obiect cu aspect de farfurie, zburând cu 4.000 de mile pe oră, la o altitudine de 13.000 de picioare, și care a făcut la un moment dat o schimbare de traiectorie de 90 de grade. Ulterior a aflat că ținta, asupra căreia *Air Force* obținuse informații și pe alte căi, avea viteza de 3.900 de mile pe oră, zbura la 11.000 de picioare și a făcut acea întoarcere în unghi drept, exact cum spusese el.

Clarvăzătorii puteau explora și trecutul și, într-o oarecare măsură, scenariile de viitor. De pildă, într-o ședință

de antrenament din octombrie 1983, Joe McMoșneagle a fost implicat în observarea unui OZN, implicând și o întâlnire cu un extraterestru, în apropiere de Clearwater Lake, Missouri, data fiind 27 martie 1973. O altă ședință, din aceeași perioadă, a avut ca țintă Golful San Matias din Argentina, în 1981. În acest caz, pe lângă Joe McMoșneagle a participat și clarvăzătorul Tom Nance, folosind o tehnică diferită. În acest caz, Joe a descris o navă militară, asupra căreia s-a abătut teroarea cauzată de un soi de energie foarte puternică. A urmat o panică groaznică, deși nimeni nu înțelegea ce se întâmplă. Nava era învăluită într-o ceață albastru-cenușie.

O energie, care nu era de tip electric, i-a depozitat pe oameni de simțurile lor, izolând nava și pe cei care erau pe ea. Totul părea să pornească de undeva deasupra, de la ceva care plutește în aer. Apoi echipajul a dispărut în mod inexplicabil. Nava plutea în derivă, fără semne de viață pe ea. Tom Nance a vorbit și el despre „un nor de energie, straniu și agitat, care producea groază. Era bine să stai cât mai departe de el”.

În aprilie 1985, un alt clarvăzător, antrenat de Ingo Swann, pe nume *Bill Ray*, a primit drept țintă același eveniment din Golful San Matias, în 1981. Reamintim că el nu știa decât coordonatele spațio-temporale, nu și detalii privind evenimentul explorat. Ray a spus, în rezumat: „La o anumită distanță de țărm e o navă, parcă militară... uniforme albe... misiune de rutină... într-o alcătuire argintie, metalică, strălucitoare, e și un alt grup implicat... lipsiți de emoții, programați, ordonați, interconectați... reci, neplăcuți... slabi, sterili, albi... se întorc și culeg (?) ... După-amiaza este însorită și luminoasă, oceanul e calm. Cei din nava militară sunt în alertă, ca de luptă... înainte de apusul soarelui se întâmplă un eveniment neașteptat. O umbră acoperă nava. Apele devin agitate și se umflă. De parcă marea ar fierbe. Ceața și aburii înconjoară nava, ceața are diferite culori. E o confuzie și o panică totală. Oamenii se cațără și urlă, mulți fug înspăimântați. Alții rămân la posturi. Nimeni nu știe ce să facă... Gravitația

crește... mâinile sunt incredibil de grele... Agitația este cauzată de grupul de persoane reci, lipsite de emoții, din nava stranie care plutește deasupra vaporului. După un timp aceasta pleacă și totul devine liniștit... Dimineața... vaporul plutește calm și gol, cu nicio ființă vie la bord... Simt că au intrat în obiectul zburător... forțat și temporar...

scopul, experimente și instruire... Este ceva important sub ape... are legătură cu bulele și sferile... e un obiect lung, metalic, ascuns, secret..."

În iulie 1982, Atwater i-a dat lui Joe McMoșneagle drept țintă Muntele Hayes din Alaska, unul dintre cele patru locuri în care Pat Price spusese că ar exista baze subterane extraterestre. Între altele, Joe a raportat: „Totul e sub pământ, alimentat cu energie ca o uzină atomică. Nu am cuvinte potrivite să descriu ce văd... Este prototipul a ceva. Nu pricep din partea țintei nicio intenție agresivă. Nu simt prezența unor indivizi”.

Programul de cercetare *High Frequency Active Auroral Research Program* (HAARP) are antenele sale la 100 de mile sud-est față de Muntele Hayes. Așa că uneori ședințele de clarviziune descriau „ceva ca niște antene radio sau ceva ce NSA (*National Security Agency*) ar vrea să pună acolo... De fapt erau trei posibilități: una cea cu baze subterane OZN, alta cu un radar care vede dincolo de orizont, o a treia un sistem de tip HAARP, proiect care încă este clasificat”.

Aceeași țintă, tot numai sub forma unei latitudini și longitudini, a fost dată pe 24 noiembrie 1986 și altui clarvăzător din echipa Stargate, numit *Mei Riley*. Descrierea lui a fost: vârf triunghiular, cavernos în interior, tunele naturale, ca și cum ar fi o structură în interiorul muntelui, destul de impenetrabil, două persoane plimbându-se afară (imposibil de realizat un contact cu ei) și alte două înăuntrul structurii. O persoană șade într-un loc circular, care seamăna cu o orgă din cauza cheilor, a butoanelor și a comutatoarelor. E un soi de ecran sau monitor, dar nu se vede clar; entitatea de la consolă pare a

fi umană, dar nu i se văd trăsăturile feței; pare destul de prietenos și mă invită să-i observ acțiunile la consolă...

Atwater, care a condus ședința a menționat ulterior că atunci când a văzut desenele lui Mei, care însoțeau observația, ele i-au amintit imediat de ceea ce spusese Pat Price despre un soi de osciloscop, un ecran rotund, pe care poți urmări niște semnale. Atwater a remarcat că aceste ședințe, două din multe altele, par să confirme existența acelor baze. Locațiile sunt descrise ca fiind bine camuflate, deci practic imposibil de descoperit. Obiectivul bazelor pare să fie benign, implicând observații, localizări, retransmisie și poate navigație. Alte date par să indice că „bazele” ar putea să nu fie ocupate tot timpul și să fie conectate cu un obiect din spațiul cosmic.

Ca și cum un soi de civilizație ne-ar monitoriza, dar nu 24 de ore și 7 zile pe săptămână... Artwater avansa ideea că vizitatorii sunt foarte diferiți față de noi. „Poate tocmai de aceea sunt atât de rare contactele fizice cu extraterestrii... Răspunsul ar putea sta în căutarea contactului pe planuri mentale și spirituale, dincolo de limitările adesea înguste ale realității fizice”.

Una dintre călătoriile spirituale remarcabile făcute de Joe McMoșneagle, în cadrul unei ședințe de antrenament, a fost cea pe planeta Marte. În ședința condusă de Holmes Atwater, „îndrumătorul” lui Joe a fost Robert Monroe. În camera izolată fonic și întunecată, pentru atingerea stării de clarviziune, se începea cu exercițiile de relaxare, cu eliminarea „zgomotului” din simțuri, realizarea unui nivel special de excitație a cortexului și, odată atinsă această stare, intrau în funcție căștile audio, care induceau o anumită frecvență EEG în creierul mediumului. Apoi schimbările fiziologice erau urmărite prin electrozi plasați pe degetele mediumului.

În pregătirea exercițiului despre care vorbeam, Atwater scrisese pe un card: „Planeta Marte, acum un milion de ani”, a pus cârdul într-un plic mic și opac și l-a rugat pe

Monroe să pună plicul în buzunarul de la piept.

Evident, nici Monroe, nici Joe McMoșneagle nu știau ce e în plic. După ce relaxarea lui Joe a fost încheiată, Atwater i-a cerut să folosească informațiile de pe card și i-a furnizat un set de coordonate geografice. Joe a început să descrie un climat arid... apoi, întors în timp acum un milion de ani, a spus ceva despre „postefectul unei probleme geologice majore”. Când i s-a cerut să se întoarcă și mai mult în timp, până înaintea acestei probleme, a spus că e „total diferit” și că vede „umbra unor persoane foarte mari”. „Umbra” avea sensul că persoanele nu mai existau. Cerându-i-se să se întoarcă și mai mult, până unde aceștia existaseră, Joe a vorbit despre „indivizi foarte mari” care „purtau haine foarte stranii”, dând și multe alte detalii despre o veche rasă forțată să-și abandoneze planeta în urma unui dezastru cataclismic. I s-a cerut apoi, prin coordonate, să descrie opt structuri neobișnuite din zonă. Atwater, abia acum i-a spus lui Bob Monroe că „Joe e pe Marte”. La un moment dat, Joe ar fi fost chiar în contact telepatic cu un marțian.

La ora actuală, Joe McMoșneagle își conduce propria companie de clarviziune și publică câteva cărți. El spune că a văzut OZN-uri și extraterestri, în mai multe ședințe. Aceștia ar fi purtat un costum protector mulat pe corp și ar fi declarat că OZN-urile sunt pentru călătorii scurte, iar deplasarea pe distanțe mari s-ar realiza prin „plierea spațiului”.

Lyn Buchanan și vizitatorii nepământenii

Una dintre personalitățile implicate în experimentele militare de clarviziune a fost și *Leonard „Lyn” Buchanan*. El și-a descris participarea la aceste experimente în cartea „Al șaptelea simț”, publicată în 2003 și – în versiune românească – în 2008. La fel ca mai toți clarvăzătorii militari, în cursul exercițiilor de instruire a fost trimis și el să vadă OZN-uri, extraterestri, planeta Marte etc. Astfel de ținte erau, în principiu, interzise, fie și pentru faptul că rezultatul, bun sau rău, nu putea fi controlat. Totuși instructorii grupurilor de clarvăzători nu țineau cont totdeauna de interdicție. Iar uneori se întâmpla chiar să

dea, în cursul unor misiuni oficiale, peste OZN-uri, așa cum i s-a întâmplat lui Ingo Swann în 1975 sau 1976. Într-un interviu dat în anul 2000 jurnalistului Jim Marrs, Buchanan i-a mărturisit că a fost, el însuși, victima unei răpiri OZN. Iată cum s-au petrecut lucrurile. Cu vreo 2025 de ani înainte de angajarea sa în clarviziune, fusese predicator în circuit în cadrul bisericii metodiste din Texas. Într-o noapte, se pregătea să se mute dintr-o casă parohială pentru un nou circuit. Familia plecase deja, iar el, singur, mai împacheta ultimele lucruri. Dintr-odată a simțit că trebuie să se întindă pe podea și a auzit ceva coborând din cer în curtea din spate. S-a gândit că e un OZN. A încercat să se ridice, dar era paralizat. Și-a zis că va fotografia a doua zi urmele, pentru a avea o dovadă. A auzit apoi, parcă, niște persoane urcând spre casă. Aici amintirile sale se întrerupeau...

Și-a revenit dimineată, când se luminase de ziuă, iar el umbla prin casă. Nu știa ce anume se întâmplase. Și-a adus aminte, cu greu, ce anume trebuia să facă aici; a încărcat ultimele lucruri în camion, s-a îngrijit ca totul să rămână curat și a dat să plece. Totuși avea senzația neplăcută că a uitat ceva. S-a întors din cauza aceasta de vreo 8 - 10 ori ca să verifice dacă lumile sunt stinse, dacă a încuiat ușile ș.a.m.d. Într-o după-amiază de duminică, pe când era deja de vreo cinci ani în acea unitate de clarvăzători ai armatei americane, urma să meargă undeva cu soția. Dar el se întorcea mereu, și mereu, tot verificând și reverificând. Exasperată soția lui l-a întrebat: „Ai verificat și acoperișul? Dar curtea din spate?”. În clipa în care a auzit această din urmă întrebare, s-a simțit inundat și copleșit de amintirea întregii experiențe de răpire.

Lyn avea de acum experiența tehnicii de clarviziune CRV, iar o bună parte din această tehnică consta în stoarcerea din minte a tuturor gândurilor și informațiilor pe care le ai la un moment dat, cu eliminarea celor false.

Ceea ce a rezultat în cele din urmă a fost că în acea noapte din Texas, acele creaturi au intrat în casă și l-au dus în nava lor. Își amintea de un rând de scaune, el stând

pe unul dintre ele; cele din dreapta lui erau goale; mai era undeva și un geam. În stânga lui ședea o femeie în vârstă; a încercat să-i vorbească, dar ea era ca un zombi și părea speriată de moarte. Apoi a apărut un individ cu înfățișare de culturist și înalt de peste doi metri. Când s-a apropiat, Lyn s-a ridicat și l-a întrebat „Nu vă supărați, pot să mă așez în dreptul geamului?”. Cel întrebat s-a uitat la Lyn și pe fața lui s-a așternut spaima. S-a întors și a ieșit, aproape fugind, din încăpere. La scurt timp, au revenit doi indivizi, asemănători cu primul; în fața lor era un „omuleț cenușiu” tipic, puțin mai înalt de un metru, parcă anume așezat astfel, pentru a-i proteja de Lyn, de care în mod evident le era groază.

Cenușiul a încercat să-l facă pe Lyn să se așeze. Deoarece nu reușea, în cele din urmă i-a spus: „Uite, noi avem aici o treabă de făcut”. L-au luat pe Lyn lângă ei, astfel încât să poată ține un ochi pe el. El a îngenuncheat lângă omuleț, în timp ce nava decola de la sol. A înțeles că urma să aterizeze undeva în altă parte, individul cel înalt urma să iasă, să mai ia pe cineva, apoi să decoleze, să meargă să ia pe altcineva ș.a.m.d.

La întrebările lui Lyn, cenușiul i-a arătat cum folosește panoul de comandă. Practic, răspundea la toate întrebările pe care Lyn i le punea. Călătoria aceasta a durat circa 30 de minute, timp în care Lyn a cerut să încerce să folosească panoul de comandă; dar cenușiul i-a spus: „Nu! Mâinile oamenilor sunt prea mici”. Când Lyn i-a arătat mâinile, foarte mari, cam la fel ca cele ale cenușiului, omulețul i-a permis să facă pe panou câteva operații, sub supraveghere strictă, cam așa cum ai ține un copil în poală și l-ai lăsa să miște volanul mașinii.

În cele din urmă, au ajuns la destinație; iar aceasta nu era Pământul. Era un loc foarte întunecat. Deși era ziua și soarele era pe cer și era cald, era întuneric precum în mijlocul nopții. Și mai erau alte două nave acolo.

La început, Lyn a fost trimis printre ceilalți răpiți, care au fost așezați în șir, să urce pe un drum din coasta unui deal. La un moment dat, s-a apropiat un cenușiu, l-a

scos din rând spunând: „Vreau pe cineva cu care să vorbesc”. Și l-a pus să se așeze pe un covor de iarbă de o culoare foarte neagră. El nu a înțeles de ce acest detaliu l-a ținut minte atât de intens. Apoi a venit un alt omuleț cenușiu, i-a examinat mâinile, după care a urmat o conversație lungă. În esență, cenușiul îi oferea o slujbă de pilotat OZN-uri. Lyn a răspuns că e de acord, dar trebuie să se întoarcă să-și ia familia. Cenușiul i-a spus: „Fără familii; noi suntem în război”, la care Lyn a replicat că în condițiile acestea nu poate accepta. El n-a aflat niciodată cu cine erau în război cenușii.

Până când ceilalți au revenit de pe deal, pilotul ca și celălalt cenușiu s-au așezat în preajmă. Au mai discutat. Lyn ar fi vrut să întrebe ce anume se petrece cu ceilalți, dar a preferat să nu se amestece. A întrebat în schimb cu ce anume se ocupă interlocutorii săi. Cenușiul a spus că sunt doar o mică unitate, cu doar trei nave. Unitățile au diverse misiuni; a lor este una medicală. Intră în contact cu nenumărate forme de boală, pe măsură ce trec de la o planetă la alta. Pentru a le face față, răpesc oameni, implantează în ei țesuturi bolnave, apoi îi răpesc din nou și culeg anticorpii produși de aceștia. Pe baza aceasta pot fabrica medicamente și antidoturi pentru ei înșiși.

Acesta ar fi adevăratul rol al implanturilor de care vorbesc nenumărate istorii privind răpirile; deci importante ar fi nu atât obiectele solide implantate cât țesutul viu din jurul acestora.

Între timp, oamenii au început să se reîntoarcă de pe deal, Lyn a intrat cu ei în rând, mergând până la navă, așteptând să intre. Cenușiul a venit și l-a scos din nou din șir, spunându-i că va mai dura, așa că mai pot discuta. Lyn își amintea că l-a rugat atunci să facă astfel încât el să-și amintească de această răpire. Cenușiul i-a răspuns: „Ei bine, nu-ți vei aminti”. Apoi s-a văzut trezindu-se, umblând buimac în jurul casei, neștiind cine este ori ce anume făcea. Și era deja dimineață.

Acum, că și-a amintit, a decis să raporteze cazul superiorilor săi. Peste o săptămână, era undeva, la etajul al

șaptelea al Agenției de Informații a Apărării. Urma să fie interogată de doi funcționari pe care de altfel îi cunoștea și care erau la curent cu activitățile pe care el le desfășura.

Prima ipoteză la care Lyn s-a gândit că vor să se convingă că nu a luat-o razna. Dar se pare că nu aceasta era problema. Cei doi erau extrem de interesați de un singur detaliu: Cum arăta panoul de comandă și cum se lucra cu acesta. Una dintre metodele folosite de interogatorii profesioniști este ca unul să-ți pună, din când în când, aceeași întrebare, în mai multe feluri diferite, urmărind să te prindă dacă te contraziceai cumva; în acest timp, celălalt nu intervenea în niciun fel.

Când Lyn a explicat a doua oară modul de funcționare a panoului, cel care trebuia să rămână tăcut s-a plesnit cu palmele peste genunchi și a exclamat: „Deci asta este!”

Lyn a înțeles imediat că acesta nu putea fi un anchetator antrenat ci, foarte posibil, cineva care poseda un astfel de panou de comandă și nu știa cum să-l folosească. Cel care puneă întrebările nu a schițat nici cel mai mic gest, dar urechile îi deveniseră roșii ca sfecla. Peste zece secunde interviul se terminase, iar cei doi erau plecați.

După un timp, aflat într-o misiune, s-a întâlnit cu un fost coleg de militărie, pe care nu-l mai văzuse de mult. În cursul discuțiilor, a vrut să afle cu ce se mai ocupă. Atunci colegul l-a întrebat ce tip de autorizare are; când l-a aflat, a spus că va cere permisiunea să-i arate ce anume face. Primind aprobarea, prietenul l-a dus într-un atelier plin de resturi, rezultate dintr-o coliziune. Dintr-odată Lyn a zărit un panou de comandă cunoscut și a exclamat: „Oh, ăsta-i dintr-un OZN, nu-i așa?”. Într-o clipă, a apărut un colonel care i-a dat afară pe amândoi, amenințându-l pe Lyn cu pedeapsa capitală, dacă va dezvălui locația sau alte detalii.

Cel puțin aceasta este istoria pe care a relatat-o... Lyn Buchanan s-a retras din armată la împlinirea termenului. El a sprijinit ulterior poliția, FBI, ca și alte agenții, în localizarea unor persoane dispărute, înființând

și o companie în acest scop.

O vizită la „Sediul Federației Galactice”?

Un personaj pitoresc, apărut ceva mai târziu în experiențele de clarviziune efectuate de armata americană, este Dr. Courtney Brown. Din 1986 el a fost sociolog și profesor de politologie la Universitatea Emory din Atlanta (Georgia), urmând și cursuri de meditație transcendențială, după care, începând din 1991, a fost antrenat în tehnicile de clarviziune de către maiorul Ed Dames, participant la proiectul Stargate. Brown a urmat și cursuri la Institutul Monroe de Științe Aplicate, unde a obținut în 1996 un masterat în clarviziune, după care a început el însuși să predea la acel Institut.

În 1995, Brown a înființat și a devenit director al *The Farsight Institute*, din Atlanta, Georgia, în care promova o formă avansată a tehnicilor de clarviziune deja cunoscute, numită *Scientific Remote Viewing* (SIV).

Obiectivul tehnicii SIV este să se obțină informații fără a utiliza cele cinci simțuri. Cel antrenat depășește cenzura minții conștiente, rămânând treaz, într-o stare alterată a conștiinței, dar nu în transă. La începutul unei ședințe, subiectul primește două numere, fiecare de patru cifre, numere generate la întâmplare. Aceste numere nu au sens pentru mintea conștientă a clarvăzătorului, dar un nivel intermediar, special antrenat, le va interpreta drept coordonatele punctului care trebuie explorat.

Primele „explorări” sunt totdeauna „de calibrare”, în care țintele sunt pământene și relativ banale. Doar îndrumătorul știe dacă la ședința care tocmai începe va urma investigarea unei ținte pământești sau nepământești, a unui obiectiv banal și binecunoscut sau a unui ieșit din comun. Descrierea țintelor pământene, de câte ori a fost inclusă în program, a corespuns foarte bine cu realitatea.

Când Courtney Brown s-a apropiat de aceste tehnici, exista deja un grup de clarvăzători care se străduiau să obțină, prin tehnicile de vedere la distanță, date despre OZN-uri și despre ocupanții acestora. După ce Brown a trecut el însuși prin toate fazele de instruire ale unui

medium și a completat aceste tehnici cu altele noi, a reușit, după afirmația sa, un număr de spectaculoase „explorări cosmice”, pe care le-a detaliat în cărțile sale *Cosmic Voyage - Scientific Discovery of Extraterrestrials Visiting Earth* (1996) și *Cosmic Explorers: Scientific Remote Viewing, Extraterrestrials, and a Message for Mankind* (1999). În esență, el afirmă că a întâlnit, prin astfel de tehnici, reprezentanți ai unor rase diverse de extraterestri și s-a convins că unii dintre aceștia se găsesc la ora actuală pe Pământ.

Ședințele de clarviziune au vizat și informații privind răpirile de oameni efectuate de OZN-uri. Courtney Brown afirma că a observat astfel, în decursul mai multor ședințe, discuri aparent metalice, în care călătoresc omuleții cenușii, și că a asistat la răpirea unei femei care a fost levitată prin fereastra casei de către o rază de lumină și urcată până într-o navă, unde a fost supusă unor manipulări cu finalitate reproductivă, confirmând detaliile în acest sens din lucrările *Prof. John Mack*, *Prof. David Jacobs* sau *Budd Hopkins*. El comenta că tehnicile de clarviziune pot aduce informații complementare celor provenind de la victimele răpirilor.

Atât Dr. Brown, cât și mulți alți clarvăzători de la Farsight Institute, atunci când și-au ales drept țință obiective având legătură cu extraterestrii, au obținut informații care, chiar dacă sunt greu de crezut, s-au confirmat oarecum reciproc. Potrivit lor, Pământul este controlat de multă vreme de reprezentanții unor civilizații extraterestre, care însă se feresc să intre în contact cu noi deoarece consideră că suntem încă insuficient dezvoltați și trebuie să ne mai maturizăm. Principala „rasă” de extraterestri căreia „i s-a încredințat” misiunea să ne supravegheze ar fi „cenușiii”, acei omuleți de circa 1 - 1,30 metri, fără păr, cu ochii mari și hipnotici, pomeniți în foarte multe rapoarte asupra răpirilor.

Concluzia unor lungi procese verbale, proprii tehnicilor SIV, întocmite în urma călătoriilor lui Brown ar vrea să ateste că cenușiii reprezintă o societate mult mai

evoluată decât cea pământească, dar o societate care a ajuns într-o fundătură în care se zbate fără să știe prea bine care este ieșirea. Ei sunt de mai multe feluri, unii mai primitivi, alții mai evoluți. Cu ere în urmă, au fost o rasă egoistă, agresivă sexual, neinteresată de interesul colectiv, ceea ce a dus la o catastrofă ecologică. La ora actuală una dintre problemele lor este relativa sterilitate (la un moment dat se spune că au devenit chiar asexuați), ceea ce ar putea duce la extincția biologică a speciei. Din acest motiv răpesc oameni, folosind femeile pămâtenes ca „mame purtătoare” pentru viitoare generații de „cenușii” creați prin inginerie genetică, amestecând și anumite gene pămâtenes între cele ale lor.

O altă informație obținută astfel de C. Brown a fost că „cenușiii” au o conștiință colectivă, ca și când ar fi părțile unui mare organism care gândește cu o singură minte, indivizii nefiind decât executanții deciziilor acestei minți. Spre deosebire de ei, la oamenii pămâtenes fiecare individ este imprevizibil, capabil să-și gândească viitorul în felul său. Pe de o parte, „cenușiii” afișează o superioritate față de oameni, de pildă cu ocazia răpirii lor și a experimentelor la care îi supun, pe de altă parte însă, invidiază oamenii pentru individualitatea lor marcată și chiar se tem de ei. Pe viitor „cenușiii” speră ca să se folosească de oameni nu doar la regenerarea biologică a rasei lor, ci și pentru a câștiga și ei o conștiință individuală. Cenușiii nu sunt încă pregătiți să intre în contact în mod oficial cu omenirea, de la egal la egal, pe plan *fizic*. Pe plan *telepatic* există însă deja diverse contacte, dar cenușiii sunt tulburați de intensitatea neobișnuit de puternică a sentimentelor omenești recepționate astfel.

În mai multe ședințe de clarviziune, Courtney Brown s-a văzut transpus într-un tărâm îndepărtat, într-o clădire imensă, metalizată, în formă de turn. În interiorul clădirii vedea o mulțime de ființe umanoide, cu pielea deschisă, capul chel, îmbrăcate în cămăși lungi și pelerine albe. A înțeles, după scurt timp, că se află la *sediul Federației Galactice...*

Așa cum atestă cei care au experimentat tehnicile de clarviziune sau extracorporalitatea, un medium dedublat vede și aude ce se petrece în zona pe care o explorează, fără a fi el însuși văzut sau auzit. Spre surprinderea sa, la sediul acestei Federații Galactice, C. Brown a constatat că nu doar vede ce anume se petrece în jur, ci este și văzut, la rândul lui. Făpturile l-au întâmpinat și l-au salutat, spunându-i că sunt bucuroși *că și noi am sosit în sfârșit*. Este condus la un personaj de vază, cu o statură impunătoare și înfățișare de Buddha (la un moment dat autorul ajunge la concluzia că ar fi chiar personajul încarnat odinioară în întemeietorul religiei budiste). Acesta îi spune că oamenii pământeni sunt deocamdată brutali și indisciplinați; ei va trebui să treacă prin transformări importante înainte de a putea începe călătoriile cosmice și înainte de a intra în contact nemijlocit cu reprezentanții altor civilizații. Deocamdată evoluăm supărător de încet; dar toate aceste civilizații așteaptă răbdătoare deoarece, „în sens galactic”, ele *contează în viitor pe contribuția noastră*.

Brown a mai aflat că Federația Galactică este un organism care reunește foarte multe civilizații din Galaxia noastră, între care și pe cea a „cenușiilor cei atât de frecvent menționați în rapoartele despre răpirile OZN. Dar există și civilizații care nu au dorit să intre în Federație sau care nu au fost primite. Locuitorii lumilor care țin de Federație au o conștiință mult lărgită față de cea a oamenilor, acești locuitori existând în permanență, simultan, și în lumea fizică, și în cea transcendentă. Atingerea acestei stări de către *toți* pământenii ar fi una dintre condițiile acceptării noastre ca membri. Federația nu va rezolva problemele de tranziție ale civilizației pământene dar ne va putea da un oarecare ajutor, dacă vom ști cum să i-l cerem. I s-a mai spus, între altele, că tehnicile de clarviziune constituie deocamdată, pentru omenire, *singura cale* de a intra în legătură, din proprie inițiativă, cu civilizațiile extraterestre. Omenirea ar trebui să-și pregătească în acest sens *ambasadori* la Federația

Galactică, ambasadori care să fie antrenați intensiv prin tehnici specifice, de tipul SIV. Courtney Brown ne asigură că toate acestea nu sunt invenții... El adaugă că cea mai surprinzătoare concluzie, la care a ajuns la sfârșitul investigațiilor sale, este că Federația Galactică constituie *înainte de toate o organizație de pe un alt târâm*, o organizație a unei lumi invizibile, eterice, transcendente. O faptură din această lume îi spune: „Ființe fizice nu ar fi în stare să coordoneze Galaxia”. Deși lumea fizică este cea a adevăratei existențe, a progreselor individuale și colective, a realizărilor majore, ea este o lume temporară în care spiritele petrec un timp limitat după care se întorc în perenele sfere astrale.

Regatul Unit.

S-au desecretizat dosarele OZN ale Ministerului Apărării

Pe 20 iunie 2013, jurnalistul Dr. David Clarke a anunțat publicarea celei de a zecea și ultime tranșe, acoperind perioada din 2007 până în 30 noiembrie 2009, din documentele referitoare la fenomenul OZN ale Ministerului Apărării al Marii Britanii (*Ministry of Defence* – Ministerul Apărării). Documentele – scanate – au fost depuse, sub formă electronică, la Arhivele Naționale, de unde puteau fi descărcate de oricine, în prima lună gratuit, apoi contra unei taxe modice. Prin această operație, desecretizarea tuturor documentelor britanice OZN s-a considerat încheiată. Acum, practic toate „fișierele supraviețuitoare” OZN deținute de Ministerul britanic al Apărării se aflau în domeniul public, în total 209 fișiere, cu aproximativ 52.000 de pagini.

Dr. David Clarke, un fost reporter și unul dintre principalii artizani ai acestei operații, este în prezent șef de curs și conferențiar în jurnalism la Universitatea Hallam din Sheffield, predând legislația pentru mass-media și tehnicile de investigare. Doctoratul său este în folclor, obținut la Centrul Național de tradiție culturală engleză al Universității din Sheffield. Din 2008 el a lucrat cu Arhivele Naționale, în calitate de consultant pentru

publicarea dosarelor OZN existente la Ministerul Apărării.

Clarke este mândru să spună că, începând din anul 2000, a făcut o campanie pentru desecretizare, care a stat ca un ghimpe în coasta Ministerului Apărării într-atât încât, după șapte ani de presiune constantă, acesta a cedat și a decis să transfere Arhivelor Naționale toate documentele OZN pe care le avea asupra sa. Clarke spune că odată cu adoptarea Legii libertății de informare (*Freedom of Information Act*) în 2005, au crescut șansele pentru dezvăluirea completă a fișierelor OZN, iar decizia din 2007 de a transfera dosarele la Arhivele Naționale a fost primul pas către „a scrie istoria OZN-urilor” în Marea Britanie.

Pe 2 august 2007 ziarul *Belfast Telegraph* anunța dese cretizarea, prin efectul legii accesului la informații, și a unui fișier cu 11 observații OZN, din ultimul deceniu, în Irlanda de Nord. Acest pas a fost făcut înainte de desecretizarea generală a fișierelor OZN în Regatul Unit.

Acum Clarke estima că, din 2008 până în 2013, mai mult de patru milioane de persoane, din 160 de țări, au vizitat site-ul acestui proiect, pentru a descărca fișiere, multe din care în mod normal ar mai fi stat clasificate timp de 30 de ani.

Ufologul veteran britanic Jenny Randles a lăudat perseverența lui Clarke, spunând: „Eu nu sunt poate de acord cu tot ce afirmă el despre acest subiect, dar sunt de acord cu o mare parte din ea, iar pentru celelalte, respect opiniile sale”, adăugând: „Știu cu siguranță că el nu este marioneta nimănui. Iar eu, din partea mea, îi mulțumesc pentru eforturile sale”.

În paralel, s-a decis ca pe 30 noiembrie 2009 să fie închise birourile OZN ale armatei. În acel moment, guvernului Gordon Brown i s-a spus că în aproape 60 de ani, nu s-a descoperit nici o singură observație „care să sugereze o prezență extraterestră sau o amenințare militară la adresa Marii Britanii”, chiar și atunci când observațiile erau raportate din „sursele cele mai sigure”, cum sunt poliția sau piloții. Miniștrilor li s-a spus că

existența unui „birou OZN” și a unei „linii fierbinți OZN” abia că a încurajat oamenii să reclame tot soiul de experiențe care nu aveau „nicio valoare pentru apărare”. În contextul în care fiecare departament guvernamental era sub presiunea reducerii cheltuielilor bugetare, închiderea „Dosarelor X” din Marea Britanie a devenit inevitabilă.

În mod ironic, se pare că tocmai obsesia publică durabilă privind OZN-urile a dat Ministerului Apărării scuza de care avea nevoie pentru a pune punct implicării sale de 60 de ani în ceea ce a devenit pentru el, treptat o mare durere de cap în relațiile publice. Fișierele desecretizate dezvăluie faptul că rapoartele privind observațiile primite la minister s-au triplat într-un singur an, de la 208 în 2008, la 643 în 2009, cifră copleșitoare pe capul unui singur funcționar responsabil cu OZN-urile. A fost oare – se întreba Clarke – această creștere nebunească a observațiilor de farfurii zburătoare rezultatul unei „invazii extraterestre”, așa cum sugera presa de scandal? Sau a fost din cauza creșterii interesului opiniei publice față de OZN-uri și civilizațiile extraterestre, ca urmare a publicității din jurul chiar al desecretizării fișierelor?

În miile de pagini desecretizate de atunci, în tranșe, se regăsesc, pe lângă observațiile raportate, și documente relevante pentru atitudinea oficialilor și a marelui public față de fenomen. Au fost prezentate, de pildă, dosare privind „corespondenții persistenți” care au bombardat Ministerul Apărării cu cereri de informații privind ozn-urile, sau scrisori adresate primului ministru John Major, iar după 1997 lui Tony Blair, în care li se cer opinii privind OZN-urile și viața extraterestră.

La Ministerul Apărării sunt raportate circa 100 de cazuri pe an. Deși la Ministerul Apărării nu există ufologi, militarii sunt obligați să investigheze fiecare incident. La o interpellare, făcută înainte de începerea desecretizării documentelor OZN, directorul pentru Aviația Militară (*Air Staff*) din Ministerul Apărării a prezentat o serie de principii privind politica ministerului față de fenomenul

OZN. Dăm în continuare câteva citate relevante din acest răspuns. „Ministerul Apărării nu are nicio expertiză sau rol privind domeniul OZN-urilor sau farfuriilor zburătoare ori în privința existenței unor forme de viață extraterestre, dar rămâne total deschis față de acestea. [...] După câte știe Ministerul Apărării, până la ora actuală nu există nicio dovadă care să adeverească existența acestor fenomene. [...] Ministerul Apărării examinează orice raport OZN pe care îl primește exclusiv pentru a stabili dacă ceea ce a fost observat poate avea vreo semnificație pentru apărare; cu alte cuvinte, dacă există vreo dovadă că spațiul aerian al Regatului Unit putea fi periclitat de o activitate aeriană ostilă sau neautorizată. [...] Nu vom încerca identificarea naturii precise a fiecărei observații raportate către noi, în afară de cazul în care avem dovada unei amenințări potențiale la adresa Regatului Unit dintr-o sursă externă, iar până în prezent niciun raport OZN nu ne-a revelat o astfel de dovadă”. Autorul a adăugat că ar fi o utilizare neadecvată a resurselor destinate apărării dacă nu s-ar proceda astfel.

Clarke a mai arătat, în articolul consacrat evenimentului, că poveștile despre funcționarii care au operat „Dosarele X” ale Marii Britanii au făcut deliciul presei de scandal, dar au fost resimțite mai puțin favorabil de către oficialii din apărare, dintre care unii au început să creadă că implicarea lor în acest subiect a fost doar o risipă de resurse, și așa limitate, ca și o invitație permanentă adresată presei pentru titluri senzaționale.

În perioada 2008 - 2009, tabloidele, în special ziarul The Sun, au exploatat apetența populară pentru OZN-uri, până la înălțimi amețitoare. Pe primul loc ca imbecilitate - după aprecierile lui Clarke - a fost, în ianuarie 2009, titlul uriaș din acest ziar, anunțând că un OZN s-a ciocnit cu o turbină eoliană în dealurile Lincolnshire Wolds, rupând una dintre lamele sale. Examinarea făcută ulterior de către firma Ecotricity a stabilit că oboseala metalului a fost cauza reală a prejudiciului.

Cu câțva timp înainte, în iunie 2008, un alt articol

senzațional arăta că un soldat din primul regiment regal irlandez a filmat cu telefonul său mobil o „flotă extraterestră” care plutea peste cazarma sa din Shropshire. Fișierele Ministerului Apărării recent desecretizate dezvăluie că cei din biroul de presă al Armatei au fost șocați când au văzut poza cu cele 13 obiecte zburătoare, întinsă peste prima pagină a unuia dintre cei mai bine vândute tabloide. Soldatul a fost amenințat cu măsuri disciplinare de către superiorii săi, care se temeau că „se va descoperi că totul e un fals iar soldații/batalionul vor arăta ca niște proști”. Peste scurt timp de la apariția articolului, a reieșit că observația se datora „lampioanelor chinezești” (balonașe de hârtie, cu aer cald provenind de la lumânări) lansate în aceeași noapte în care a fost filmată „invazia flotei extraterestre” de participanții la o petrecere de nuntă, de la un hotel de lângă cazarma soldatului.

Biroul de presă al Armatei Britanice a declarat că situația a fost înrăutățită de faptul că același ziar a raportat și cele mai recente decese în războiul din Afghanistan, ca o notiță pusă alături de povestea cu OZN. Comentariile au fost că „serviciile nu pot purta două războaie, dar se pare că există soldați care au timp pentru a urmări OZN-uri”.

Clarke consideră că, așa cum reiese din conținutul rapoartelor, majoritatea cazurilor observate și raportate în 2008 și 2009 sunt astfel de grupuri de globuri portocalii luminoase, plutind pe cerul nopții, în fapt lampioane chinezești. El adaugă că unele dintre aceste „apariții” au fost raportate chiar și de piloți de elicopter, soldați și ofițeri de poliție, ceea ce subliniază modul în care chiar așa-numiții „martori credibili” pot interpreta eronat lucrurile pe care le-au văzut pe cer.

Astfel de istorii au întărit convingerea că, închizând biroul OZN și transferând dosarele aferente la Arhivele Naționale, Ministerul Apărării va putea pune punct implicării sale în acest subiect, urmând exemplul americanilor de la US Air Force, care și-au încheiat oficial

investigațiile OZN încă din 1969.

În ianuarie 2010, David Clarke a intrat în posesia unui document de 5 pagini, elaborat de un funcționar superior al Ministerului Apărării, puțin timp înainte de 25 septembrie 2007, când ministrul a aprobat transferul fișierelor OZN către Arhivele Naționale. Și în acest document se spune, între altele: „Contrar a ceea ce cred mulți din marele public, Ministerul Apărării nu are niciun interes în subiectul formelor de viață extraterestră care ar vizita Regatul Unit, ci doar în asigurarea integrității și securității spațiului aerian al Regatului Unit”.

O notă din noiembrie 2009 considera că ghișeu prin care se răspundea publicului la întrebări legate de fenomenul OZN trebuie închis întrucât el „nu servește vreunui obiectiv ținând de apărare și generează doar corespondență fără valoare pentru apărare”, deci, în vremuri de criză, „distrage resursele de la problemele de bază ale apărării. Ministerul Apărării nu are niciun interes să mai primească rapoarte OZN după noiembrie 2009 și nu va mai reacționa la ele”. Ulterior a mai fost desecretizat un document guvernamental în care se recunoaște încă o dată, că miile de rapoarte OZN nu au fost urmate de investigații detaliate atât din cauza lipsei fondurilor, cât și deoarece s-a considerat că OZN-urile nu reprezintă o amenințare la adresa securității Regatului Unit.

Nick Pope - șeful biroului OZN al armatei britanice

Un alt personaj-cheie în problematica OZN din Regatul Unit este Nick Pope. El a lucrat, ca funcționar civil, pentru Ministerul Apărării al Marii Britanii, timp de 21 de ani, între 1985 și 2006, fiind implicat, pentru o perioadă, în problematica OZN, ca sarcină de serviciu. Pope spunea: „Am avut o carieră variată și plăcută, dar sarcina mea, de departe cea mai bizară, în cadrul Ministerului a fost cea pe care am exercitat-o în perioada 1991 - 1994.

Într-adevăr, între acești ani, Nick Pope a condus secretariatul 2 (a) al statului major al aerului (*Air Staff* din

Ministerul Apărării, secretariat la care se examinau rapoartele privind OZN-urile. Acest compartiment, cunoscut sub numele de DI 55 sau, informai, „Biroul OZN”, a fost responsabil, în fiecare an, cu investigarea a sute de observații raportate în Marea Britanie. Ulterior el a publicat o sinteză a experienței obținute astfel în cartea „*Open Skies, Closed Minds*” (Ceruri deschise, minți încuiate), apărută în 1996 și devenită „*number one bestseller*”.

În februarie 2011, la o conferință din Scottsdale (Arizona), Nick Pope declara: „Aveam sarcina să investighez fiecare observație OZN raportată la minister și să evaluez dacă avea o semnificație pentru apărare... de pildă, dacă observațiile puteau să ne spună ceva util privind aerodinamica și sistemele de propulsie. Indiferent ce anume erau de fapt aceste obiecte, indiferent dacă ele prezentau sau nu o amenințare, puteau fi interesante din perspectivă tehnologică”. Pope mai relatează: „În 1991, atunci când am fost mutat la acest compartiment, nu am avut nicio idee la ce să mă aștept. Până atunci nu credeam în OZN-uri și nici nu am avut vreun interes pentru acest subiect. După cum îmi amintesc la ora actuală, prima observație pe care am investigat-o implica lumini albe, roșii și verzi nu departe de aeroportul Heathrow! Concluzia mea, cum era de așteptat, a fost «probabil avion». Cele mai multe dintre cele 200 – 300 observații pe care le-am investigat în fiecare an, s-au dovedit a avea explicații simple: lumini ale unor aeronave, baloane meteorologice, meteoriți, sateliți și diverse alte obiecte și fenomene convenționale. Dar circa 5% din raportări au rămas neexplicate, iar, pentru o parte din aceste cazuri, observatorii erau ofițeri de poliție, personal militar și piloți”.

Evident, „existența unui proiect OZN nu presupune în niciun caz că guvernul ar crede în vizite extraterestre...”. Sarcina Biroului OZN nu a fost să caute dovezi privind omuleții verzi, ci eventuale arme terestre secrete. „Am fost concentrați mai mult pe Moscova decât

pe Marte". Ocazional, băieții din birou selectau câte o observație, ceva din partea unui „martor credibil” (adică, cineva în uniformă), conținând ceva care putea justifica atenția experților sau a generalilor. O trimiteau în sus și nu mai auzeau apoi niciodată despre ea.

„Poziția Ministerului Apărării era: Nu știm ce sunt aceste lucruri, nu credem că ar avea vreo semnificație militară (întrucât după zeci de ani de investigații nu exista nicio dovadă a vreunei intenții ostile), dar ministerul spune că rămâne receptiv, inclusiv către posibilitatea unei inteligențe extraterestre. Cu alte cuvinte, departamentul nu-și asuma un punct de vedere într-un sens sau altul”.

Biroul pentru investigarea OZN-urilor a fost înființat în anii '50. Chiar dacă cineva din Ministerul Apărării a fost interesat vreodată să lămurească problema dacă OZN-urile reprezintă vizite extraterestre reale, nimic din documente nu arată aceasta. Cert este că Ministerul nu a făcut vreo risipă de resurse în acest sens. Atunci când Pope lucra acolo, Biroul OZN consta doar din el și un asistent.

Pope era obligat să investigheze rapoartele OZN primite, conform unei metodologii bine stabilite. „În jur de 80 la sută din observațiile OZN puteau fi explicate ca identificări greșite ale unor obiecte obișnuite. [...] în aproximativ 15 la sută din cazuri, informațiile erau insuficiente pentru a se putea trage vreo concluzie fermă. Restul de aproximativ 5 la sută din observații părea să sfideze explicația convențională”. În această din urmă categorie intrau cazuri cu mai mulți martori, adesea cu o bună pregătire, de pildă polițiști sau personal militar, piloți militari sau civili; tot aici intrau și observațiile sprijinite de fotografii și filme autentificate cu toată grija.

Ca lucrurile să fie și mai rele, mai spunea Pope, „aproximativ 99 la sută din timp, rapoartele se refereau la lumini văzute în vecinătatea unui aeroport, ceea ce era în mod clar o pierdere de timp și bani”. Era frustrant, deoarece aceasta împiedica studierea acelor 1% de cazuri mult mai interesante.

Starea de spirit generală de la birou era

morocănoasă, în 1998, un ofițer a depus un raport despre un om care conducea o mașină și care ar fi pretins că a văzut un obiect oval lung de un sfert de milă, cu trei ferestre verzi la 2, 5 metri distanță între ele (imaginați-vă asta). „Putea să fi băut, dar nu arăta beat”, scria ofițerul. „El a schimbat povestea lui de câteva ori și s-a repetat de mai multe ori”. Drept răspuns, cineva a notat pe margine: „Un martor de încredere? Cine a «filtrat» asta?”

Un motiv important care a făcut ca Ministerul Apărării să ezite până acum să dea publicității fișierele OZN - spune Pope - a fost multitudinea de detalii jenante de acest tip. După el, această veste este pentru ufologi cea mai rea dintre toate. Nu există locuri secrete conținute în aceste documente, nici subterfugii geniale. Extremiștii vor spune desigur că toate lucrurile delicate au fost ascunse vederii din timp, dar această teorie nu explică mulțimea de documente care este, iată, aici. E un sentiment de inutilitate și frustrare care nu putea fi disimulat timp de atâția ani. Pope preciza: „Postul meu implica mai mult decât pur și simplu investigarea fenomenului OZN. O zi tipică putea aduce orice, de la a răspunde la întrebări venite din mass-media până la a ajuta un copil cu un proiect școlar vizând ozn-uri. Acesta a fost un loc de muncă fascinant, dar, deși am devenit cunoscut sub numele de «adevăratul Fox Mulder», proiectul OZN al Ministerului Apărării nu a fost la fel de plin de farmec ca serialul «Dosarele X»!”. „În ciuda a o mulțime de teorii ale conspirației, care sugerează că eu am fost cel care acoperă adevărul despre OZN-uri, nu a existat nicio conspirație. Sau, mai degrabă, în cazul în care autoritățile au într-adevăr un OZN prăbușit ascuns undeva, mi-e teamă că nu mi-au spus asta...

În ciuda a ceea ce pretind teoreticienii conspirației nu a existat nicio mușamalizare; nu am avut o navă extraterestră ascunsă într-un hangar - spune Pope - „Ar fi fost mult mai interesant dacă ar fi fost așa, dar nu a fost să fie”. Pe 17 august 2011, Nick Pope a recunoscut, într-un interviu dat site-ului american de știri *The Huffington Post*

(parte a AOL), că a luat parte, în acea perioadă, la politica de ridiculare a rapoartelor OZN. „Față de marele public, noi susțineam din răspuțeri că fenomenul nu prezenta interes militar”. „Nu puteam spune că se petrec niște lucruri în spațiul nostru aerian; piloții le văd; sunt urmărite pe radar; uneori ridicăm avioane să le intercepteze, dar nu le putem prinde. Făcând astfel am fi admis că am pierdut controlul spațiului nostru aerian, ceea ce era de nesusținut”. „De fiecare dată când primeam un raport de la un pilot, verificam benzile radar. Era o scamatorie interesantă. Marelui public îi spuneam că nu suntem interesați și că totul e un nonsens, în timp ce în realitate, urmăream cu disperare toate detaliile fenomenului”, a adăugat Pope.

El a recunoscut și implicarea sa în politica de discreditare a fenomenului OZN, printr-o combinație de „învârteli și trucuri murdare”. Erau utilizați termeni defăimători la adresa celor preocupați de fenomen. Li se spunea „*UFO buffs, UFO spotters*”, termeni care sugerau „că asta e doar un hobby al unor excentrici și ciudați, prin opoziție cu preocupările științifice serioase”. „Un alt truc era să folosim intenționat expresii ca «omuleți verzi». Încercam să facem unul din două lucruri: sau să desființăm orice istorie media privind subiectul, sau să ne asigurăm că ea se derulează astfel încât subiectul să pară ridicol și să facă ridicoli pe cei interesați de el”.

În decembrie 2009, după 50 de ani de existență, Biroul OZN a fost desființat, din motive bugetare. Comentând situația, David Clarke menționa că „Ministerul Apărării ar fi trebuit să învețe după mai bine de 60 de ani că printr-o astfel de măsură OZN-urile nu vor dispărea pur și simplu. Am sentimentul că la proximus incident OZN implicând aeronave militare sau civile Ministerul Apărării va fi obligat să-și reconsidere această politică mioapă”.

În 2006 și Pope și-a părăsit postul din Ministerul Apărării, devenind jurnalist și realizator de emisiuni radio. Având în vedere experiența sa anterioară, s-a specializat în fenomene inexplicabile, teorii ale conspirației și science

fiction. Participă de multe ori la filme documentare, emisiuni TV și chiar la realizarea de jocuri cu tematică extraterestră.

Pope comenta recent: „Sunt adesea întrebat cum cred eu că arată extraterestrii ori ce s-ar putea întâmpla dacă am întâlni vreodată extraterestri. Hollywood-ul a venit cu o varietate de răspunsuri la prima întrebare: unii ar fi drăguți, alții înfricoșători. Părerea mea personală este că extraterestrii ar putea arăta ca ceva ce nu ne-am imaginat nici măcar de departe. Dar un singur lucru cred că este destul de probabil, anume că noi avem de-a face cu roboți sau cyborgi. Prima noastră întâlnire cu extraterestrii ar putea implica inteligența artificială și, aceasta fiind situația, ei ne-ar putea contacta prin calculatoarele noastre: un e-mail de la EL, ca să spunem așa!”

După cei trei ani în care a condus biroul pentru ozn-uri al Ministerului britanic al apărării, Pope era mult mai puțin sceptic decât la început. Pope a fost, firește, interesat mai ales în acele 5 procente de observații care nu puteau fi explicate. „Având în vedere că lucram la Ministerul Apărării, am avut acces la foarte multe observații venite din partea unor ofițeri de poliție, piloți (comerciali sau militari) și observații de la operatori radar (controlori de trafic aerian civili, dar și de aeronave militare). Desigur, aceste observații [neidentificate] m-au interesat cel mai mult”. Dacă Pope nu mai era atât de sceptic, nu înseamnă totuși că a ajuns să creadă fără rezerve în omuleții cenușii. „Am devenit totuși, în mod cert, mai puțin dogmatic în scepticismul meu... Sunt și alte lucruri, nu doar luminile aeronavelor, baloanele meteorologice, identificări eronate, farse și înșelătorii. Nu spun că aceste lucruri sunt extraterestre, dar, când am ieșit din acel loc de muncă, mă gândeam că nu pot exclude totuși această posibilitate. Cred că principala constatare a fost că știam ce nu sunt [ozn-urile], dar nu știam ce sunt”.

Traseele desecretizării

Cu puțin timp înainte de terminarea operației de dese

cretizare a documentelor referitoare la fenomenul OZN ale Ministerului Apărării al Marii Britanii, Nick Pope publicase un articol în care dezvăluia mai multe detalii de culise ale acestui proces. Articolul menționează că proiectul OZN își are rădăcinile într-o inițiativă din 1950 a consilierului șef științific al guvernului britanic, marele pionier al radarului Sir Henry Tizard. Acesta a fost intrigat de importanța acordată de mass-media fenomenului OZN și a decis că subiectul nu ar trebui să fie respins fără o anchetă adecvată, oficială. În consecință, a luat inițiativa înființării unui mic colectiv de studiu pentru a investiga fenomenul. Așa a luat naștere Grupul de Lucru pentru Farfuriile Zburătoare (*Flying Saucer Working Party*). Peste un an, în 1951, *Joint Technical Intelligence Committee* primea un raport al grupului – acceptat ca raport final – după care grupul a fost dizolvat. Raportul final trăgea concluzia că toate OZN-urile ar putea fi explicate ca identificări eronate a unor obiecte sau fenomene obișnuite, iluzii optice, iluzii psihologice sau farse.

Corpul principal al raportului se încheia cu următoarea propunere: „Recomandăm în consecință cu tărie să nu mai fie efectuată nicio altă anchetă privind fenomenele aeriene misterioase raportate, în afara cazului în care ar deveni disponibile unele probe materiale”. Cu acest prilej, președintele Mr. G.L. Turney de la DSI 3 a spus că „urmând sugestiile date de americani referitor la acest subiect, raportul ar trebui să aibă o publicitate cât mai redusă cu putință”.

În perioada 1952 – 1957 au existat însă o serie de observații OZN importante, inclusiv incidente în care mai multe OZN-uri au fost observate de piloți RAF sau urmărite pe radare militare. Faptele au obligat Ministerul Apărării să-și regândească scepticismul și să decidă continuarea investigării fenomenului. Această operație s-a și desfășurat până pe 30 noiembrie 2009, dată la care s-a decis ca ea să înceteze oficial.

Pe durata de viață a proiectului OZN, Ministerul Apărării a primit peste 12.000 de rapoarte de observații.

Pe lângă aceste fișiere, au fost arhivate: dosare politice, fișiere de corespondență publică și fișiere care detaliază modul în care Ministerul Apărării tratează subiectul OZN atunci când acesta este ridicat în Parlament sau în mass-media. S-au adunat astfel sute de fișiere și zeci de mii de pagini de documente. Până relativ recent, puțin din acest material a fost făcut public. Unele dintre fișierele mai vechi au fost făcute disponibile la Arhivele Naționale și cercetători, cum ar fi Georgina Bruni sau Timothy Good, au folosit legea libertății de informare (*Freedom of Information Act*) pentru a obține câteva documente de importante, cum ar fi dosarul celui mai cunoscut caz OZN din Marea Britanie, incidentul din Pădurea Rendlesham.

Apoi, în 2007, Ministerul Apărării a aruncat bomba că urma să facă publică întreaga arhivă de dosare OZN și să o transfere la Arhivele Naționale. Așa cum preciza Nick Pope, au existat patru motive pentru această decizie:

Ministerul Apărării a primit, în baza legii libertății de informare, mai multe cereri cu privire la OZN-uri decât pe orice alt subiect.

În 2007, Guvernul francez a făcut publice dosarele sale OZN, stabilind un precedent care ar fi fost dificil de ignorat.

Ministerul Apărării a crezut că desecretizarea ar fi o modalitate bună de a demonstra angajamentul său față de legea libertății de informare și față de politica de deschidere manifestată de guvern.

Ministerul Apărării spera că punând aceste fișiere la dispoziția publicului va dezamorsa acuzația că ar mușamaliza informațiile pe care le deține despre OZN-uri.

Primul motiv a fost unul cheie. Sute de oameni bombardau Ministerul Apărării cu cereri de informații și efortul administrativ, pentru a răspunde la sutele de cereri, devenise de nesuportat. Direcția *Air Staff* (DAS) – compartimentul Ministerului Apărării care avea în sarcină politica și conducerea investigațiilor privind acest subiect – a primit 199 de cereri legate de fenomenul OZN, în 2005, 140 în 2006 și 120 până la 18 septembrie 2007, data în

care DAS înainta subsecretarului de stat pentru apărare recomandarea ca fișierele să fie făcute publice. Alte compartimente ale Ministerului Apărării care au fost implicate în investigarea OZN-urilor (de exemplu, serviciile de informații ale armatei) au primit, de asemenea, un număr mare de cereri cu același subiect.

În 2006, după descrețizarea de către Ministerul Apărării a unui studiu, anterior clasificat, privind OZN-urile, studiu având numele de cod *proiectul Condign*", subsecretarul de stat pentru apărare Tom Watson spunea: „Există un interes real și de durată în obiectele zburătoare neidentificate. De departe cel mai popular subiect de cereri de informații a fost cel privind OZN-urile, urmat de chestionarele de recrutare, cererile din partea personalului, și evenimentele istorice, cum ar fi al doilea război mondial, conflictul din Insulele Falkland și din Balcani. Recentele publicări de documente cu privire la OZN-uri, ca efect al legii libertății de informare, au atras interesul mass-mediei până în Japonia”.

Ministerul Apărării și-a dat seama că, dacă ar da publicității toate fișierele sale OZN, în Ministerul Apărării proactiv, cererile de acest fel ar putea fi tratate prin simpla îndrumare a solicitanților la Arhivele Naționale. Atunci când s-a luat decizia de a proceda astfel, s-a hotărât să nu se elibereze întregul material într-o singură tranșă, în primul rând din cauza efortului administrativ pe care-l presupunea redactarea dosarelor, adică înlăturarea tuturor informațiilor prevăzute prin diversele excepții la legea accesului la informații, asigurându-se astfel că nu vor fi făcute publice informații clasificate ori date cu caracter personal. Nu vor putea fi făcute publice, de pildă, informații secrete cum ar fi performanțele sistemelor radar militare, informațiile transmise confidențial în Marea Britanie de aliați, informațiile comerciale sensibile sau datele care ar dezvălui sursele de informare sau metodele de colectare a informațiilor. Este o activitate extrem de voluminoasă și totodată delicată. Zeci de mii de pagini de documente trebuie să fie citite cuvânt cu cuvânt, pentru a

fi sigur că revederea materialului s-a făcut corect.

Pope afirmă că, având în vedere că era familiarizat cu documentele OZN ale Ministerului Apărării, Arhivele Naționale i-au cerut ajutorul în programul de desecretizare. Înainte de lansarea primului lot, el a selectat o serie de cazuri, pentru a fi date ca exemple în mass-media: unele explicate, altele inexplicabile și altele pline de umor. A înregistrat, de asemenea, un scurt film pentru a promova lansarea. A fost o oarecare nervozitate înainte de eliberarea primului lot. Atunci când guvernul francez a făcut publice dosarele sale OZN într-o singură tranșă, în 2007, interesul public a fost atât de mare încât site-ul dedicat s-a blocat. Știind aceasta, Arhivele Naționale au făcut rost din timp, pentru orice eventualitate, de o putere suplimentară de procesare și de sisteme de salvare-restaurare; dar, din fericire, totul a mers bine. Prudența a fost justificată de statisticile care au urmat: în termen de două săptămâni, site-ul a fost accesat de peste două milioane de ori.

După terminarea operației de desecretizare, prin punerea la dispoziția publicului și a ultimului lot de documente OZN, Sebastián Haley de la firma Gamesbeat, i-a luat un interviu lui Nick Pope, pentru comentarii. În interviul publicat pe 17 iulie 2013, Pope recunoștea că majoritatea documentelor devenite accesibile au un conținut banal. Printre cele 4.400 de pagini de documente date publicității în 2013, se spune, de pildă, că domnul Smith a ieșit la plimbare cu câinele, târziu în noapte, și a văzut o lumină vagă pe cer, care putea fi orice și este, probabil, identificarea eronată a luminilor unei aeronave, a unui satelit, meteorit sau lampion chinezesc. Există și o scrisoare din 2009 către Ministerul Apărării, în care un copil de școală din Altrincham, Greater Manchester, întreabă dacă există extratereștri, după ce a văzut niște lumini ciudate: El a inclus și un desen de extraterestru alături de un OZN. Un om din Cardiff susținea că un OZN i-a răpit câinele și i-a luat mașina și cortul, în timp ce făcea camping cu prietenii în 2007 ș.a.m.d. Mare parte din

materialele aflate în dosare se explică prin balonașe-lampion cu foc și aer cald, baloane meteorologice, ori alte cauze asemănătoare.

Totuși, printre aceste materiale de rutină, se găsesc uneori și incidente cu adevărat uimitoare: OZN-uri văzute de ofițeri de poliție și de piloți, OZN-uri urmărite pe radar, nave care au fost văzute zburând cu viteze și manevre semnificativ peste posibilitățile avioanelor militare cele mai avansate, imagini interesante și videoclipuri care au impresionat tehnicienii cu experiență ai Ministerului Apărării. Cazul cel mai faimos este așa numitul incident din pădurea Rendlesham din decembrie 1980, un caz despre care Pope crede că e chiar mai relevant decât cel de la Roswell. După anunțul făcut pe 20 iunie 2013, care afirma că toate documentele OZN de care dispunea Ministerul britanic al Apărării au fost puse la dispoziția publicului și pot fi consultate pe site-ul Arhivelor Naționale, reacția ufologilor a fost amestecată și uneori ironică, oricum mult mai puțin entuziastă decât reacția marelui public. Unii ufologi au considerat că în multe dintre cazurile semnalate, nu s-a efectuat o investigație corectă. Dar – spune Pope – este normal ca în cazurile evident banale, martorii să fi primit doar un răspuns standard din partea Ministerului Apărării.

Alți ufologi – comenta Pope – au considerat că absența unui document tip „armă fumegândă”, despre „o navă spațială într-un hangar”, însemna că întregul program a fost o dezinformare. Ei foloseau adesea expresia: „Toate lucrurile cu adevărat importante au fost blocate” fără a reuși să înțeleagă că, „în lumea întunecată a guvernării, traseul hârtiilor rareori spune povestea completă”. Au existat însă și ufologi care au fost convinși că programul de publicare a dosarelor este parte dintr-o campanie guvernamentală coordonată pentru a obișnui publicul cu ideea unei prezențe extraterestre pe Pământ, înainte ca aceasta să fie anunțată oficial.

Incidentul Cosford

Pope considera că unul dintre cazurile cele mai

fascinante pe care le-a investigat a fost cel din noaptea de 30 - 31 martie 1993, numit „incidentul Cosford”, în care peste o sută de martori au făcut observații OZN. 24 ofițeri de poliție au urmărit cel puțin un obiect, de-a lungul a șase comitate din Marea Britanie. OZN-ul a survolat două baze ale aviației militare britanice, între care cea de la Cosford.

Prima semnalare a avut loc pe 30 martie, pe la 20.30 seara, în Somerset. Ea a fost urmată de o observație la ora 21.00 la Quantock Hills. Martorul (identitatea căruia Pope o cunoștea dar, ca și în cazul celorlalți martori, n-a făcut-o publică) a fost un ofițer de poliție care, împreună cu un grup de cercetași, au urmărit o navă pe care au descris-o spunând că arăta „ca două avioane Concorde, zburând unul lângă celălalt și legate între ele”. După aceasta rapoartele au început să sosească într-un ritm tot mai alert. Multe descrieri vorbeau despre o navă de formă triunghiulară sau poate despre un triunghi de lumini așezate pe partea inferioară a unei nave.

Ceva mai târziu, în aceeași noapte, ofițerul meteorolog de la baza militară de aviație Cosford de lângă Shawbury a văzut un OZN. L-a descris lui Nick Pope ca trecând încet, cu cel mult 50 - 60 km/oră, deasupra peisajului rural. Arunca uneori o rază subțire de lumină, ca de laser, spre sol, măturând încoace și încolo câmpia, ca și cum ar fi căutat ceva. Se auzea și un fel de zbârnâit înfundat, neliniștitor. Martorul a estimat dimensiunea navei ca ceva între un avion C-130 Hercules și un Boeing 747. Apoi raza s-a retras „într-un mod nenatural”, iar nava a accelerat și a dispărut la orizont, cu o viteză de câteva ori mai mare decât a avioanelor militare. Descrierea aparține unui ofițer experimentat al *Royal Air Force*, care vede cu regularitate avioane, elicoptere și care a recunoscut că nu mai văzuse așa ceva în viața lui.

Sunt multe motive pentru care numărul de rapoarte privind OZN-urile este mult mai mic decât cel al observațiilor OZN. O cauză este teama de neîncredere și de ridicol, alta faptul că observatorii nu știu cui și unde să raporteze. Sunt indicii serioase că și în noaptea de 30/31

martie 1993 au fost mult mai multe observații decât rapoarte care au ajuns la departamentul de specialitate din Ministerul Apărării.

Nick Pope a dispus examinarea tuturor înregistrărilor radar din acea noapte. Deși au fost unele semnale neobișnuite, ele au fost, pe ansamblu, neconcludente. Totuși s-au putut identifica și elimina din rapoarte toate eventualele semnalări datorate unor zboruri ale aeronavelor convenționale.

Sistemul de avertizare privind rachetele balistice, de la baza militară Fylingdales, cu radarele sale puternice, a semnalat că în perioada investigată a avut loc reîntrarea în atmosferă a rachetei purtătoare a satelitului rusesc de comunicații Cosmos 2238. Acest fenomen, petrecut după miezul nopții, în jurul orei 1.10, pe 31 martie, putea explica unele dintre rapoartele privind observații din acel moment, dar în niciun caz întregul fenomen. Ca o notă interesantă, unii ufologi, între care Jenny Randles, spuseseră, înainte de acest eveniment, că se pare că OZN-urile ar fi interesate de astfel de reîntrări.

Scepticii au afirmat desigur că întregul fenomen s-a datorat reîntrării rachetei purtătoare iar cei ce au depus rapoarte s-au înșelat (eventual cu mai multe ore) privitor la momentul observației. Dar până și astronomul Ian Morrison, directorul observatorului de la Jodrell Bank (deloc un fan OZN), a declarat că unele formații de lumini observate, chiar și în jurul orei reîntrării, au rămas neschimbate minute în șir, ceea ce nu se poate explica printr-o reîntrare, fenomen care ține cel mult 10 - 20 de secunde.

Întrucât se vehicula varianta că observațiile ar fi fost cauzate de un avion experimental secret, Nick Pope s-a adresat, pe căi oficiale, autorităților SUA pentru a vedea dacă nu putea fi vorba cumva de un prototip de aeronavă de tipul presupusului hipersonic „Aurora”, aflat în stadiul de proiect. Răspunsul primit - prin intermediul atașatului pentru aviație de la ambasada Marii Britanii la Washington - fost extraordinar: americanii observaseră și ei aceste

ozn-uri de mari dimensiuni și de formă triunghiulară și voiau să știe, la rândul lor, dacă Forțele Aeriene Regale britanice ar fi avut, poate în cadrul unui program „negru”, o astfel de aeronavă, capabilă să plutească aproape nemișcat și apoi să accelereze într-o clipită la viteze de mii de mile pe oră.

În raportul său privind incidentul Cosford, trimis către eșaloanele superioare, Nick Pope menționase că „se pare că un obiect de origine necunoscută a operat în regiunea de apărare aeriană a Regatului Unit, fără a fi detectat de radare, ceea ce poate avea o semnificație considerabilă pentru apărare și recomand continuarea investigațiilor, în cadrul Ministerului Apărării sau în colaborare cu autoritățile Statelor Unite”, concluzie acceptată, în mod neașteptat, de șefii săi. Investigațiile ulterioare nu au putut descoperi nicio explicație a observațiilor.

S-a rătăcit fotografia unui OZN în formă de diamant

Un alt caz interesant este cel de pe 4 august 1990, când, așa cum rezultă și din documentele OZN ale Ministerului Apărării din Regatul Unit, desecretizate în 2009, două persoane care se plimbau în apropierea localității Calvine, la nord de Pitlochry, în Scoția, au văzut, de la o distanță de câteva sute de metri, un OZN de mari dimensiuni, metalic, având forma de diamant. Nu se zărea niciun sistem de propulsie și nicio inscripție. Obiectul a plutit, fără zgomot, timp de circa 10 minute, deasupra autostrăzii A 9, înainte de a se înălța cu mare viteză și a fi pierdut din vedere.

Pe timpul observației, a fost văzut și un avion militar, posibil un RAF Harrier, dar nu era clar dacă escorta cumva strania apariție, încercând s-o intercepteze, ori dacă pilotul reactorului era măcar conștient de existența obiectului. Martorii au reușit să realizeze câteva fotografii color, în care OZN-ul apărea neclar pe imagini, alături de aparatul cu reacție. Fotografiele au ajuns la ziarul *The Scottish Daily Record*, care a contactat Ministerul Apărării,

probabil în dorința de a obține un comentariu. Nu e clar ce anume s-a întâmplat în continuare, cert este că ministerul a reușit să convingă reporterul să îi predea nu doar fotografiile, ci și negativele. Fotografiile au ajuns apoi la Serviciul de Informații al Armatei (DIS), care le-a expediat la analiștii de imagini de la JARIC (*Joint Air*

Reconnaissance Intelligence Centre). Din documentele disponibile la ora actuală rezultă că unii membri ai guvernului au fost alertați în legătură cu fotografiile efectuate, în timp ce majoritatea rapoartelor privind farfuriile zburătoare sunt rapid înlăturate de către responsabilii apărării, documentele anterior clasificate arată că observația de lângă Pitlochry, din 1990, a fost tratată cu mare seriozitate.

Un oficial de la Whitehall a afirmat într-o notă: „Asemenea relatări nu sunt supuse, de obicei, atenției miniștrilor. Cu această ocazie însă, Ministerului Apărării i s-au pus la dispoziție șase negative fotografice ale unui presupus OZN... Și i s-au solicitat comentarii, aproape sigur pentru a fi incluse într-o relatare ulterioară”. Nota sugera că mass-mediei trebuia să i se spună că deocamdată „nu s-a ajuns la nicio concluzie certă privind obiectul de mari dimensiuni, în formă de diamant”. S-a aflat, totodată, că Ministerul Apărării a realizat în anul următor o serie de desene ale observației efectuate, subliniind că „fragilitatea materialului necesită o manipulare foarte atentă”. Între alții, Nick Pope relatează într-un interviu pentru trustul media *The Huffington Post*: „Ministerul Apărării dispune de tot felul de echipamente și experți pe care îi foloseam pentru analiza imaginilor, ca să ne spună dacă existau semne de falsificare. Această imagine a fost minuțios analizată de experții noștri în tehnica digitală, care au conchis că era o fotografie autentică arătând un aparat cu o structură solidă. Nu avea aripi și nu existau semne vizibile ale vreunui sistem de propulsie. Era exotic și necunoscut, într-un fel care depășea cu mult chiar cel mai nou avion invizibil încercat în acel timp”.

Cu toate că cele de mai sus erau bine cunoscute, documentele acum desecretizate arată că Ministerul Apărării, ori de câte ori era întrebat de reprezentanți ai presei, dădea următorul răspuns: „Nu s-a ajuns la o concluzie clară privind obiectul de mari dimensiuni în formă de diamant”. Pope a mai spus: Pe atunci, acest minister nu recunoștea față de marele public că ar avea vreun interes în OZN-uri. Față de Parlament și marele public declara că OZN-urile „nu au nicio semnificație pentru apărare” și că ministerul „nu investighează” rapoartele OZN, ci doar „examinează observațiile pentru a vedea dacă cele raportate au vreun interes pentru apărare”, o manieră de gândire dedublată. Interesul ministerului, ca și explicația pentru secretul care înconjura cazul, consta de fapt în dorința de a afla ceva despre sistemul de propulsie, sursele de energie, principiile pe baza cărora ar putea funcționa, deoarece acestea ar fi fost utilizabile apoi în sectoarele militare de cercetaredezvoltare.

Pope spunea că, în calitatea sa de responsabil OZN, el lucra într-o încăpere de patru persoane. În 1991, când mai fusese acolo, cu prilejul interviului dat pentru postul pe care urma să-l ocupe, a văzut atârând pe perete una dintre fotografiile făcute OZN-ului, mărită la dimensiunile unui afiș. Fotografia fusese făcută de predecesorul său în acest post. Era una dintre puținele ilustrații OZN la vedere, majoritatea fiind bine încuiate. „Nu era fotografia tipică de OZN, distantă, cețoasă, a continuat Pope. Era ceva apropiat, personal, ceva ce îți dădea impresia că ai putea pune mâna pe el”.

Biroul avea și alte atribuții, în parte legate de războiul din Golful Persic și urmările acestuia. Diverse persoane veneau acolo cu alte probleme de serviciu, majoritatea necunoscând că cei de acolo au și atribuții legate de fenomenul OZN. Rămâneau cu ochii pironiți pe fotografie, oprindu-se la mijlocul frazei cu ochii holbați și întrebând: „Ce naiba mai e și ăsta?”. Așa cum povestea Pope, avea deja răspunsul pregătit: „Nu știu ce este, dar

nu e unul de al nostru". El a adăugat: „I s-a dus vestea, și mulți veneau la noi doar să arunce o privire, chiar dacă nu aveau o treabă anume în secția noastră”.

Tot Pope, care a lucrat în Ministerul Apărării timp de 21 de ani, până în 2006, afirmă că nimeni nu a fost în stare să dea vreo explicație certă de unde putea proveni aparatul de pe afiș. „Îmi amintesc că am participat la o ședință cu staff-ul serviciului de informații, în care s-a discutat despre fotografie. Un membru al serviciului care stătea în fața mea și-a îndreptat degetul spre stânga și a spus: «Nu este american». Apoi, spre dreapta: «Nu este sovietic». Iar în cele din urmă, a spus: «Nu mai rămâne decât...» Și a ridicat degetul. Omologul lui Pope de la serviciile de informații l-a asigurat că fotografiile erau reale iar obiectul avea circa 25 de metri diametru”.

Prin 1994, șeful diviziei de care ținea Pope a ajuns să fie convins că era vorba despre un prototip american strict secret de avion sau de dronă. În aceeași perioadă au fost observate, în mod repetat, OZN-uri triumphiulare, capabile să plutească nemișcate, accelerând apoi la viteze de câțiva Mach. Așa cum spunea Pope: „Am obținut asigurări, de la autoritățile americane în drept, cum că SUA nu testează nimic de genul acesta, și cu atât mai puțin deasupra Regatului Unit”. Pe baza acestor asigurări, Ministerul Apărării a informat Parlamentul că nu există astfel de teste. „Dar poate șeful meu de divizie și-a zis că asta e o minciună. Drept urmare, într-o zi a dat jos fotografia de pe perete și a încuiat-o într-un sertar.

S-ar putea să se fi gândit că face astfel dovada loialității sale; sau poate tocmai el a fost cel care a conceput informarea către Parlament și dorea în felul acesta să-și asigure spatele”. În 2012, când toate documentele Ministerului Apărării privind cazul Pitlochry au fost desecretizate și făcute publice, fiind depuse la Arhivele Naționale, s-a constatat că atât afișul, cât și faimoasele imagini originale, inclusiv negativele, nu mai există. Subzistă doar o fotocopie de proastă calitate a unui desen făcut în cursul investigației cazului.

Poate au dispărut, poate au fost rătăcite sau considerate ca ceva ce nu trebuia să fie văzut și au fost trecute printr-un tocător de documente. Nu ar fi fost pentru prima dată. La fel s-a întâmplat și cu unele fișiere ale informațiilor militare privind incidentul OZN de la Rendlesham Forest, fișiere care, s-a dovedit, fuseseră distruse. Decizia s-a luat cu mult înainte de promulgarea legii accesului la informații. Pe atunci, a trimite la tocat fotografii sau documente era o acțiune obișnuită și legitimă (deși nefericită). Dacă o astfel de acțiune s-ar fi întâmplat după promulgarea legii, ar fi fost evident o tentativă de eludare a legii, deci o infracțiune.

Azi constatăm că istoria de la Pitlochry are toate ingredientele legendelor OZN: interes guvernamental maxim, dispariția bruscă a dovezilor vizuale (fotografiile și negativele) etc. Desigur, Pope a fost acuzat că de fapt chiar el ar fi distrus documentele și fotografiile, ceea ce, el jură, nu s-a întâmplat.

În ciuda a numeroase interviuri pe care Pope le-a dat privind această istorie și în ciuda apelurilor publice asociate, martorii observației și autorii fotografiilor nu au mai apărut niciodată, nici măcar cineva de la *Scottish Daily Record* (sau vreo altă publicație din Scoția) n-a mai făcut vreo declarație. Desigur, acest fapt a alimentat și mai mult teoriile conspiraționiste. Pope crede că de fapt cei de la serviciile de informații militare au pus mâna pe toate imaginile, inclusiv negativele, și nu le-au mai dat înapoi, păcălind cumva jurnalistul de la care le-au luat. Acesta nu a mai avut apoi niciun interes să spună povestea șefilor lui. La fel, martorilor putea să li se explice că e mai sănătos pentru ei să nu mai discute niciodată ce anume au văzut.

Pope spune că nu știe dacă fotografiile sau negativele vor ieși vreodată la iveală, dar speră ca acest lucru să se întâmple, deoarece ele au schimbat opinia multor sceptici: funcționari civili, militari și specialiști în informații din Ministerul Apărării. El afirmă că știe cel mai bine, deoarece a fost unul dintre aceștia.

Incidentul Rendlesham-Bentwaters

Două dintre dosarele desecretizate în august 2009 sunt consacrate cazului din Pădurea Rendlesham, indubitabil cel mai cunoscut incident OZN din Marea Britanie, numit uneori și „Roswell-ul britanic”. În 1980, aici, la circa 150 kilometri nord-est de Londra, în Suffolk, în apropierea coastei de est a Marii Britanii, două baze militare aeriene îngemănate: *Bentwaters* și *Woodbridge*, erau închiriate, în cadrul NATO, forțelor aeriene americane. Cele două baze, găzduind și un număr nedivulgat de focoașe nucleare, se aflau la o distanță de circa trei kilometri una de cealaltă și erau despărțite de pădurea de pini *Rendlesham*.

Azi se cunosc depozitiile a circa cincizeci de martori oculari și câteva documente oficiale desecretizate privind acest incident. Din ele reiese că în zorii zilei de 26 decembrie 1980, în jurul orei 3.00, a fost văzută o lumină puternică deplasându-se în pădure. Crezând că s-a prăbușit sau a aterizat forțat un avion, ofițerul de serviciu a autorizat ca o patrulă din trei persoane din poliția militară, conduse de sergentul James Permiston, să plece pe jos la fața locului. Aceștia au raportat că au văzut în pădure un obiect straniu, strălucitor, aparent metalic, de formă triunghiulară, de aproximativ doi-trei metri lățime la bază și aproximativ doi metri înălțime. Ilumina întreaga pădure cu o strălucire albă. Obiectul avea o lumină roșie pulsatoare în vârf și un brâu de lumini albastre dedesubt. Plutea în aer sau era suspendat pe niște picioare. Când patrula s-a apropiat de obiect, acesta a manevrat printre copaci și a dispărut.

Presupusul loc al aterizării a fost examinat a doua zi, găsindu-se trei adâncituri, în triunghi echilateral, la locul aterizării, iar radioactivitatea era de șapte ori mai mare decât normalul.

La două zile după prima observație, a fost văzută din nou în pădure o lumină roșie ca soarele. Se mișca printre copaci și pulsa. De această dată locotenent-colonelul *Charles I. Halt*, adjunctul comandantului bazei RAF

Bentwaters (promovat comandant la scurt timp după incident), a condus personal o grupă de investigare. Când s-au apropiat de obiectul luminos, stația de radio și sursa de lumină au început să dea rateuri. Totuși un reportofon, pe care au înregistrat ce anume vedeau, ca și conversațiile dintre ei, a continuat să funcționeze. Banda s-a păstrat, fiind azi publică. La un moment dat, lumina a început să emită particule strălucitoare, apoi s-a descompus în cinci obiecte albe, separate. Imediat după aceasta au fost observate pe cer trei obiecte asemănătoare cu stelele, două obiecte spre nord și unul spre sud, toate trei la circa 10 grade deasupra orizontului. Obiectele se mișcau rapid, în unghiuri ascuțite, afișând lumini roșii, verzi și albastre. Halt a făcut un raport asupra incidentului abia pe 13 ianuarie 1981.

Deși cei implicați se așteptau la interogarea martorilor, raportul lui Halt nu a avut niciun fel de urmări. Documentul a rămas secret și a devenit public abia după câțiva ani, când copia aflată în SUA a fost cerută, în virtutea legii accesului la informații.

Charles Halt a fost primul ofițer superior care a recunoscut incidentul într-o declarație înregistrată încă din 1991. Întrebat ulterior, el a afirmat că s-a făcut și un film, care a fost trimis la baza Ramstein din Germania Occidentală. Acest film n-a ieșit însă, până la ora actuală, la iveală.

Într-o emisiune radio „Coast to Coast” din 18 noiembrie 2012, Charles Halt a declarat că a auzit, în timp ce era în patrulare, către a doua apariție a luminilor, schimbul frenetic de mesaje purtate prin radio de polițiștii de securitate care se aflau deasupra zonei de depozitare a armamentului nuclear de la baza Bentwaters, raportând că un OZN plutea în apropiere de instalații și se îndrepta spre ele; în jos, fascicule de lumină, ca de laser, cu care ilumina solul.

Colonelul Ted Conrad, care pe atunci era șeful lui Halt și comandantul bazei militare Bentwaters/Woodbridge, a confirmat că a condus și el o

scurtă investigație a incidentului și a vizitat locul „aterizării”. În 2009 și 2010 el a răspuns unor întrebări ale lui Clarke. Din declarațiile sale rezultă încă odată lipsa de interes a Ministerului Apărării de a ancheta incidentul în profunzime, întrucât acest caz era considerat „fără implicații pentru apărarea aeriană”.

Leslie Kean a inclus în cartea sa, de care aminteam mai sus, texte scrise, special în acest scop, de doi martori-cheie ai incidentului. Fostul sergent tehnic James Permiston, acum pensionat, unul dintre polițiștii de securitate USAF, implicat în mai multe evenimente OZN din zona Rendlesham/RAF Bentwaters, vorbește de „o lumină puternică ce emana dintr-un obiect care se afla pe solul pădurii, [...] o navă cu formă triunghiulară lungă de aproximativ 2, 7 metri pe 2 metri înălțime”... „Am văzut lumini albastre și galbene învărtindu-se în jurul ei”. El a examinat nava, a făcut fotografii (care au fost toate rebutate) și schițe. Pe o latură se vedeau simboluri pe care le-a copiat în carnet și care sunt reproduse în text. După circa 45 de minute, „lumina navei a început să se intensifice, [...] s-a ridicat de la sol fără zgomot. [...] A manevrat printre copaci și a țâșnit cu o viteză incredibilă”.

Jim Permiston mai spune că, după întâlnirea sa cu OZN-ul aterizat în pădure, a fost interogat în prezența unor persoane din Ministerul britanic al Apărării. Rolul acestora a fost unul pasiv, interogatoriul fiind desfășurat practic de doi ofițeri USAF, care nu i-au fost prezentați și pe care Permiston nu-i cunoștea dinainte. Dar simpla prezență a unor persoane care lucrează pentru Secretariatul DS8 al aerului demonstrează interesul Ministerului britanic al Apărării pentru evenimentele din pădurea Rendlesham, interes care nu se regăsește în dosarele OZN declassificate de către Ministerul Apărării.

Celălalt martor care a scris un text pentru cartea Lesliei Kean este chiar colonelul Halt. El confirmă că a găsit urme și reproduce și o bună parte din înregistrarea pe reportofon. În opinia sa, obiectul, văzut de la 100 - 200 de metri, prin binoclu, semăna cu un ochi. Întrucât s-a

insinuat că cei în cauză văzuseră de fapt luminile unui far din apropiere, Halt precizează că, pe lângă cele deja descrise, „în tot cursul evenimentului, am văzut cu toții farul de la Orford Ness, ceva mai la dreapta și cam la un kilometru și jumătate depărtare”. Colonelul mai precizează: „Un alt obiect trimisese fascicule pe sol, în acea noapte, în apropiere de depozitul nostru de armament (nuclear - *n.n.*). Lucrul acesta m-a îngrijorat foarte mult. Ce căuta acolo?”

Halt adaugă că i-a devenit clar ulterior că „agenți din cadrul Biroului pentru Investigații Speciale [...] al Air Force s-au aflat în bază și au investigat în secret cazul”, interogând martorii, folosind chiar metode extreme, spunându-le că, dacă vor vorbi despre cele văzute și cu altcineva, își vor periclita carierele.

La o conferință ținută în 2012 în Las Vegas, colonelul Charles Halt, și-a exprimat opinia că OZN-urile observate atunci au avut o origine extraterestră sau extradimensională. Colonelul declara acum: „Am auzit mulți oameni care spuneau că ar fi timpul ca guvernul să numească o agenție pentru a investiga [fenomenul OZN]; dar, oameni buni, există deja o agenție [secretă], una foarte specială și compartimentată, care investighează fenomenul de ani buni, și mai există și rolul foarte activ jucat de multe dintre agențiile noastre de informații, care, probabil, nici măcar nu știu în detaliu ce se întâmplă după ce colectează și transmit datele. Este cam înfricoșător, nu-i așa?”. El a adăugat: „În ultimii ani, britanicii au desecretizat o tonă de informații, dar a văzut vreodată cineva care au fost concluziile lor sau a auzit ceva despre cazul Bentwaters în mod oficial? Când documentele au fost date publicității, s-a văzut că intervalul de timp în care am fost implicat în incident lipsește - a dispărut pur și simplu? Nimic altceva nu lipsește”.

Halt a precizat că el nu a fost niciodată hărțuit privind rapoartele pe care le-a făcut cu privire la incidentele OZN de la Bentwaters. „Probabil, din mai multe motive. Numărul unu, rangul meu și o parte din

sarcinile pe care le-am avut, dar și pentru că, de la bun început, am făcut o bandă [de reportofon, de la fața locului] foarte detaliată și am făcut mai multe copii privind tot ce știam despre caz, și acestea i-au făcut să fie mai retrași. Poate că sunt paranoic. Nu știu, dar cred că a fost bine când am făcut acele casete”.

Documentele desecretizate cuprind corespondența purtată de Ministerul Apărării, între 1983 și 1995, în legătură cu acest caz. Din dosar reiese că oficialii ministerului au fost incapabili să explice incidentul, dar, întrucât, inițial, datorită unei confuzii privind data evenimentului, s-a considerat că radarele nu înregistraseră nimic, s-a decis că incidentul „nu avea nicio semnificație pentru apărare”. Poziția finală a ministerului, semnată în 1995 de ministrul apărării, Lordul David Trefgarne, era că „... este extrem de improbabil ca o violare a spațiului aerian al Regatului Unit să fi fost marcată de o asemenea desfășurare de lumini. Cred că este la fel de improbabil ca o activitate de recunoaștere sau de spionaj să fi fost anunțată în acest mod. Credem că faptul că domnul colonel Halt a raportat aceste evenimente abia după aproape două săptămâni de la producerea lor, ca și maniera reținută în care a tratat problema, ne dau o indicație privind importanța [redușă - *n.n.*], în termeni de apărare, pe care trebuie s-o atribuim incidentului”.

Nick Pope, care a avut acces, prin poziția sa, la dosarele, pe atunci secrete, ale incidentului, a mai descoperit un fapt ignorat la început, anume că în noaptea de 26/27 decembrie, un operator radar de la baza RAF Watton (Norfolk) a urmărit un obiect neidentificat care, venind dinspre coastă, a dispărut de pe ecran în dreptul pădurii Rendlesham. În noaptea respectivă, și alte stații de radar, inclusiv cea a aeroportului *Heathrow* din Londra, au semnalat un obiect neidentificat, care aparent a aterizat în zona celor două baze militare.

Pope va susține în continuare că fie (1) o navă neidentificată a aterizat în spațiul aerian britanic, fie (2) loțiitorul comandantului unei baze US Air Force din

Anglia, operațională, înzestrată cu arme nucleare, ca și un mare număr din oamenii săi, mint sau au avut halucinații. Ambele situații „ar trebui să prezinte interes pentru Ministerul Apărării”.

Unii dintre martorii evenimentului au acum probleme de sănătate. Se vorbește de un proces federal. Foști membri ai Congresului au trimis, la începutul lunii mai 2013, o scrisoare către secretarul departamentului cu afacerile veteranilor, ca și președintelui SUA, cerându-le sprijinul întrucât două persoane care s-au apropiat de obiectul acela nu-și pot obține acum dosarele medicale.

Investigatorul american Robert Hastings, interesat în incidente OZN la silozurile cu rachete intercontinentale, este de părere că OZN-urile văzute în pădurea Rendlesham au fost aparent interesate de armele nucleare aflate la baza militară RAF Bentwaters. Hastings a intervievat cei doi controlori de trafic aerian ai US Air Force, care au fost de serviciu acolo, în acel interval de timp. Interviuurile, înregistrate pe bandă în 2007, pot fi accesate de doritori pe internet. Martorii au declarat că au urmărit un OZN pe radar și au văzut obiectul și cu ochiul liber. Nick Pope a aflat că și operatorul radar Nigel Kerr, de la RAF, a urmărit pe radar, în mod independent, același obiect aerian neidentificat.

Unul dintre controlorii de zbor USAF, Ike Barker, i-a spus lui Hastings că OZN-ul, care avea forma unei sfere de culoare portocalie și mărimea unui avion de vânătoarebombardier, a fost văzut prin geamul turnului de control al traficului aerian, în același moment în care el a fost observat și pe radarul turnului. Apoi, potrivit mai multor surse USAF, pe care Hastings le-a intervievat, obiectul s-a îndepărtat rapid în direcția ariei de depozitare a armelor (WSA), care conținea bombe nucleare tactice. Conform informațiilor pe care Hastings le-a strâns ceva mai târziu, OZN-ul a plutit în apropierea Ariel WSA, îndreptând fascicule de tip laser către instalații.

Deși mărturia lui Barker diferă oarecum în detalii de relatarea lui Halt, ambele confirmă faptul că, în zorii zilei

de 28 decembrie 1980, un OZN a manevrat foarte aproape de cel mai mare depozit de arme nucleare din Europa de Vest, situat în Suffolk, Anglia. Mai mult, colonelul Halt spune că personalul de la securitatea bazei a raportat ulterior că obiectul zburător a ținut cel puțin unul dintre buncăre cu raze de tip laser.

Hastings mai scrie că, în 1994, a intervievat și un alt colonel USAF în retragere, responsabil pe atunci cu securitatea armelor nucleare, dar identitatea căruia nu o poate dezvălui. Acesta a confirmat și el incidentul, adăugând că, în urma lui, două bombe nucleare tactice au fost extrase din depozit și trimise cu un avion cargo la baza Kirtland din New Mexico, pentru a fi inspectate. El spunea că raportul pe care l-a citit în acest sens nu menționa rezultatele tehnice ale acestei investigații, cu alte cuvinte că nu poate spune dacă cele două bombe au fost cumva afectate negativ de fasciculele luminoase.

Cu toate acestea, purtătorul de cuvânt al guvernului britanic, Lord Strabolgi, declara: „Nu există nimic în măsură să convingă guvernul Majestății Sale că ar fi existat fie și o singură vizită a unei nave extraterestre”. Ufologul Robert Hastings se întreba, dacă ar fi așa, de ce totuși aceste documente au fost înconjurate până atunci de atâta secret.

El mai spune: „Dacă incidentul de la WSA a avut loc cu adevărat, și aceste mărturii dramatice dovedesc că, se pare, așa a fost, atunci OZN-urile prezintă în mod evident o amenințare pentru apărarea Marii Britanii”. În aceste condiții, ufologul este cel puțin mirat că Ministerul Apărării susține oficial că evidențele sale nu demonstrează o asemenea amenințare. În mod clar, fapte importante despre incidentele din pădurea Rendlesham sunt încă ascunse de către guvernul britanic, în ciuda afirmației sale, recent amintite, că este transparent cu publicul în ceea ce cunoaște (sau, mai precis, nu cunoaște) despre fenomenul OZN.

Lordul Hill-Norton, fostul șef al Statului Major al Apărării, nu fusese nici el convins de această poziție a

ministerului, afirmând că incidentul din pădurea Rendlesham „se profila ca o potențială coajă de banană” pentru apărare, într-o scrisoare către Michael Heseltine, pe atunci ministru al apărării, el scria: dacă raportul [lui Halt...] este corect, aceasta înseamnă că spațiul aerian și teritoriul britanic sunt vulnerabile într-un grad îngrijorător la pătrunderea nepermisă a unui inamic. Dacă, pe de altă parte, raportul trebuie respins, avem o dovadă – care mi se pare nu mai puțin îngrijorătoare – că numeroase persoane din *US Air Force*, aflate la o importantă bază militară de pe teritoriul britanic, sunt capabile de serioase erori de percepție, ceea ce poate avea consecințe grave în termeni militari”.

Într-o altă scrisoare privind acest incident, Michael Heseltine scria: „Vă pot asigura că nu există nicio fărâmă de adevăr în afirmația că ar fi fost o mușamalizare privitor la presupusele observații OZN” inclusiv la Rendlesham.

Trebuie precizat că desecretizarea documentelor privind incidentul în cauză nu a decurs fără anumite eforturi. După ani de încercări infructuoase, investigatorul David Clarke a obținut, în februarie 2001, 190 de pagini privind cazul Rendlesham, cinci documente fiind totuși reținute. Dintre acestea, două au fost desecretizate apoi în septembrie același an, după un apel la avocatul poporului. Celelalte trei au fost făcute publice în noiembrie 2002.

Absența multor documente Rendlesham era cunoscută încă din anul 2000, dar cei ce răspundeau de ele nu au putut spune nici când, nici de ce, au fost distruse, întrucât nici certificatele de distrugere nu au fost păstrate mai mult de cinci ani. Explicația oficială a spus că ar fi fost contaminate cu azbest prin depozitarea lor în subsolul vechii clădiri a War Office din Whitehall. La început, toate documentele de acest tip, mai vechi de 5 ani, erau sistematic distruse de Ministerul Apărării, spunându-se că „nu au valoare istorică”. În felul acesta, s-au pierdut toate documentele din 1947 – 1967. Documentele ulterioare, conținând evenimente până în 1984, au fost incinerate înainte de 1990, deci nu s-ar putea suspecta o reavoință

specială față de documentele din 1980 - 1981.

Au supraviețuit, în schimb, fișierele din birourile DI 55 și DI 52, iar oficialitățile afirmă că în acest birou s-a copiat tot ce era esențial din fișierele OZN ale Ministerului Apărării, deci că, dacă în fișierele distruse au fost informații cu adevărat extraordinare, de pildă privind incidentul Rendlesham, acestea au supraviețuit.

Incidente OZN ale aviației civile în documentele desecretizate sunt raportate și incidente implicând aeronave civile, de pildă cel din ianuarie 1995, când un Boeing 737 al companiei British Airways a evitat în ultimul moment o coliziune cu un OZN. Căpitanul și membrii echipajului au văzut obiectul, dar investigația efectuată de Autoritatea Aeronautică Civilă n-a reușit să-l identifice. Un incident asemănător s-a petrecut în decembrie 1996, în apropierea Aeroportului din Glasgow, când o aeronavă a văzut fulgerări de lumini albe și roșii. Raportul menționează doar că s-a dovedit că nu a existat o activitate Royal Air Force (RAF) în zonă.

În ziua de 23 aprilie 2007, un avion cu elice efectua un zbor comercial de rutină de la Southampton către Insula Alderney, din Canalul Mânecii. În timp ce se pregătea să aterizeze, pilotul Ray Bowyer a zărit, strălucind în lumina zilei, plutind pe cer, la o distanță de circa 25 kilometri, un obiect galben, în formă de trabuc, având dimensiunile unui Boeing 737. Straniul obiect a fost văzut și de câțiva pasageri.

Pilotul a alertat Controlul Traficului Aerian din Jersey, care a cerut și altor piloți să semnaleze dacă văd ceva neobișnuit. Dintre aceștia a depus un raport doar un singur pilot, al unui avion cu reacție, afirmând că a zărit, pentru scurt timp, un obiect similar.

Încă în timp ce vorbea cu controlul de la sol, Bowyer a văzut și un al doilea OZN, cu o formă identică, la o distanță mai mare. După aterizare pilotul a trimis un raport asupra incidentului către Autoritatea Aeronautică Civilă.

RAF a afirmat ulterior că pe radarele de Apărare

Aeriană nu a apărut nimic și că s-a decis că nu se impune nicio investigație, întrucât observațiile au avut loc în spațiul aerian francez. În documentele desecretizate ale Ministerului Apărării, cazul apare ca neidentificat.

Nick Pope comenta acest caz spunând: „Pilotul și câțiva dintre pasagerii săi au văzut un OZN, despre care spuneau că era lung de o milă... Și l-au văzut și alți piloți, dar au spus că nu vor să raporteze. În momentul în care a reieșit că „incidentul s-a petrecut, la o diferență de câteva sute de metri, în spațiul aerian francez”, s-a considerat că „nu era cazul ca britanicii să se implice. În mod clar a fost o abandonare scandaloasă a responsabilității”.

Pe 2 decembrie 2012, la ora 12.55, un *Airbus A320*, avion cu o capacitate de până la 220 pasageri, se pregătea să aterizeze pe aeroportul din Glasgow, Scoția. Cerul era degajat, luminile de aterizare fuseseră aprinse.

Erau la 13 mile de aeroport, deasupra zonei Baillieston, la o altitudine de 1.200 metri, când pilotul și copilotul au văzut, chiar în față, venind spre ei, un obiect care a trecut la circa 100 de metri sub avion, înainte ca membrii echipajului să aibă timp să schițeze vreo manevră de evitare ori chiar să apuce să vadă mai bine ce anume era. Dar ambii piloți au spus că obiectul avea culoarea albastră, cu ceva galben sau argintiu, era „mai mare decât un balon” și avea o mică porțiune frontală bine evidențiată.

Reproducem, în rezumat, discuția dintre pilot și turnul de control:

A320: Chiar acum a trecut ceva foarte aproape sub noi și sistemul de evitare a coliziunilor nu ne-a prevenit că există ceva în zonă;

Control: Nu avem nimic pe radar și nu există niciun alt trafic în zonă;

A320: Nu suntem siguri ce a fost, dar era destul de mare și era albastru cu galben;

Control: Am înțeles. Aveți o estimare a înălțimii?

A320: Puteam fi între patru și cinci sute de picioare deasupra, deci a fost la o altitudine de cam 3.500 de picioare... a fost după mai puțin de zece secunde din clipa

în care l-am zărit... nu pot spune în ce direcție mergea, dar a trecut chiar sub noi;

Control: Credeți că a fost un planor sau ceva în genul acesta?

A320: Poate un avion ultraușor... oricum, era prea mare pentru a fi un balon;

În perioada incidentului, radarul turnului de control nu a arătat nicio urmă în preajma avionului A320. Investigații detaliate ulterioare, implicând și alte radare din zonă, nu au dus la nicio concluzie. Controlul aerian a confirmat că nu s-a găsit niciun semnal de la vreun alt obiect în timpul incidentului. Singura mențiune a fost o scurtă „traietorie neidentificată” prinsă de radarul din Prestwick, la 1, 3 mile nautice spre est de poziția avionului A320 și cu 28 de secunde mai devreme de momentul întâlnirii.

După aterizare, pilotul era în mod clar șocat de cele întâmplate, considerând că a existat un risc foarte mare de coliziune. El și-a manifestat imediat intenția de a completa un raport *Airprox* către Autoritatea Aeronautică Civilă a Regatului Unit. Astfel de rapoarte se înaintează în cazul tuturor incidentelor în care avioanele puteau intra în coliziune.

UK Airprox Board, care a investigat în continuare cazul, a luat în considerare variantele posibile pentru aeronava implicată. Cei doi piloți ai avionului A320, după observația lor fugară, nu au fost în măsură să distingă niciun detaliu privind forma obiectului întâlnit, menționând doar culoarea.

Membrii comisiei de investigare au considerat că, în absența unor semnale radar, era puțin probabil ca obiectul să fi fost un avion, elicopter sau balon cu echipaj uman. S-a apreciat de asemenea că un balon meteorologic ar fi trebuit să apară pe radar; în plus, nu era permis să se lanseze astfel de baloane în zonă.

Un planor nu putea fi complet exclus, dar era extrem de puțin probabil, pe de o parte deoarece erau restricții severe pentru planoare în zona aeroportului, iar pe de altă

parte deoarece temperatura era foarte joasă, ceea ce făcea să nu existe curenții de aer care să favorizeze zborul planoarelor. Un deltaplan sau parapantă cu motor ar fi fost vizibile pe radar, dar, din nou, condițiile atmosferice excludeau activitatea lor. Același lucru era valabil și în cazul deltapanelor sau parapantelor obișnuite.

Raportul comisiei Airprox menționa în consecință că „investigarea surselor disponibile de supraveghere nu a fost în stare să identifice urmele niciunei activități care să corespundă cu cele descrise de pilotul avionului A320. În plus, nu au existat alte informații care să indice în zonă o prezență sau activitate în acest sens... Membrii comisiei nu au fost, prin urmare, în stare să ajungă la o concluzie privind identitatea aeronavei care a produs conflictul, deci comisia nu a dispus de suficiente informații pentru a putea determina o cauză sau un risc”. Cu alte cuvinte, investigatorii nu au putut stabili ce anume a fost obiectul care a cauzat incidentul.

Aviatori trimiși să doboare OZN-uri

Colin Andrews, David Cayton, Ron Laytner și alți investigatori au scos la lumină cazul interesant al *Dr. ing. Milton Torres*, maior în retragere, decorat de mai multe ori, după ce fusese aviator, timp de 20 de ani, participând la peste 300 de misiuni de luptă în Vietnam, iar apoi profesor respectat la Universitatea Internațională din Florida și posesorul mai multor patente în domeniul aerospațial.

S-a întâmplat în 1957, când războiul rece între SUA și Uniunea Sovietică era în toi. Locotenentul Torres, pe atunci de 26 de ani, era detașat într-unul dintre cele trei escadroane americane de aviație staționate în Anglia, la baza militară Manston, din Kent, la circa 140 de kilometri nord de Londra. Așa cum își amintea, în noaptea de 20 mai, era de serviciu, într-un cort la capătul pistei, jucând cărți cu colegii săi. La un moment dat a sunat alarma. Au aruncat cu toții cărțile, au alergat spre pistă, punându-și pe drum măștile de oxigen, după care au urcat în cele două avioane *F-86D Super Sabre*. Trebuia să se ridice imediat la

10.000 de metri. La început s-au îndreptat spre Marea Nordului, apoi au primit ordin să se întoarcă spre Norwich, să-și armeze fiecare cele 24 de rachete *Aeromite* de 1, 75 țoli, poreclite *Mighty Mouse* și să fie pregătiți să tragă în ținta de care se apropiau, folosind radarul de bord.

Erau oare bombardiere sovietice deasupra Angliei? Torres era bulversat. N-ar fi dorit să fie el cel care trage primul foc într-un al treilea război mondial. A cerut autentificarea ordinului și a primit-o. Nu era un exercițiu, ci o misiune reală... Zbura cu viteza maximă, de peste 1.200 kilometri pe oră. De la sol i s-a spus că se află la 15 mile de țintă, dar el nu vedea nimic din cauza norilor groși, deși era deja la înălțimea de 10.000 de metri. Cei de la sol i-au explicat că era un obiect de mari dimensiuni care trecuse peste Irlanda și Anglia. Deocamdată ținta staționa deasupra orașului Ipswich.

Torres a relatat ulterior că, la un moment dat, obiectul a apărut pe radarul său de bord. „De obicei țintele sunt clare. Acesta era cețos și enorm. N-am văzut niciodată ceva asemănător”. Stătea aproape nemișcat cât timp cele două avioane au trecut în dreptul său. Torres aprecia că era „neutru gravitațional” deoarece numai astfel putea pluti în aer la 10 kilometri altitudine.

Controlul de la sol i-a ordonat lui și avionului însoțitor să tragă fiecare o salvă de 24 rachete în țintă. Când s-au apropiat la circa 500 de metri și chiar se pregăteau să apese clapa de deschidere a focului, obiectul a dispărut de pe ecranul radarului, în mai puțin de o secundă. Operatorii de la centrul de control de la sol erau și ei șocați. Raza de acțiune a radarului lor era de 250 de mile, în jurul țintei, în toate direcțiile. Obiectului i-au trebuit 1, 6 secunde să străbată această distanță. „Vocile de la controlul radar de la sol au estimat viteza sa la 10.000 de mile pe oră. Controlorii britanici, de obicei calmi, băutori de ceai, erau acum surescitați și vocea le tremura”. Cele două avioane de vânătoare zadarnic ar fi încercat să-l urmărească.

Torres comenta acum: „N-am idee cum a făcut-o.

Indivizii ăștia au un control incredibil privind locul în care se află, unde merg și cum merg. Nu era niciun chip să înțelegem. Într-o zi, dacă trăiesc destul de mult, poate voi afla. ăștia erau mult dincolo de tot ce aveam noi pe planșetele proiectanților”.

Locotenentul Torres a întors avionul său spre baza Manston. „Abia acum mi-am dat seama că a lipsit puțin să fiu ucis... Dacă atacam lucrul acela necunoscut aș fi fost probabil vaporizat”. După aterizare a primit imediat un mesaj să-și sune superiorul, pe o linie securizată. I s-a transmis că a fost o misiune ultrasecretă, pe care nu avea voie s-o discute cu nimeni, nici măcar cu colegii săi. A doua zi un oficial de la ambasada americană, care i-a fluturat documente ale Agenției Naționale de Securitate, l-a interogat, după care i-a atras atenția să nu mai discute incidentul nici măcar cu comandantul său, altfel i se va retrage brevetul de pilot. Torres a încercat la rândul său să pună câteva întrebări, dar i s-a refuzat orice răspuns.

În 1992 Torres a trimis autorităților britanice un raport asupra celor întâmplate, fără a primi vreo reacție. Abia recent, documentele desecretizate de Ministerul britanic al apărării confirmă incidentul din 1957, dar îl plasează în luna aprilie. Obiectul nu a fost considerat atunci ca sovietic, întrucât în acest caz ordinul de a deschide focul ar fi presupus proceduri mai complexe...

În ianuarie 1962, George Filer III, fost maior U.S. Air Force, ofițer de informații și pilot cu 5.000 de ore de zbor, era staționat la baza RAF din Sculthorpe, Anglia. În timpul unui zbor de rutină, după ce terminase de realimentat avionul de vânătoare, la 9.000 metri altitudine, deasupra Mării Nordului, a fost anunțat de la punctul de control din Londra că radarul a observat o aeronavă neidentificată, la 300 de metri deasupra unei zone între Oxford și Stonehenge. Era aproape de apusul soarelui când au primit ordin să intercepteze obiectul. De la 30 de kilometri, radarul avionului a prins ținta. „Era un ecou extraordinar de puternic, ca și acela produs de un pod sau un vapor de mari dimensiuni. Această navă era mai mare decât tot ce

am văzut în aer până atunci. Îmi amintea de ecoul radar al Podului Brooklyn (1.800 m) sau al Podului Firth of Forth din Scoția (2.500 m) ... Semnalul era clar și solid, nu ca acelea primite de la un nor. Apreciam că nava aceea trebuia să fi fost din oțel sau un metal rezistent. Aveam 680 km/h, iar când am ajuns la o distanță de 16 kilometri, OZN-ul a realizat, aparent, că venim să-l interceptăm... Era o noapte întunecată; vedeam în fața noastră doar lumini difuze, ca și acelea ale unui crucișător pe mare. Când eram la opt kilometri, brusc OZN-ul parcă a înviat; luminile s-au intensificat extraordinar de mult, iar obiectul a accelerat într-un mod similar cu decolarea, noaptea, a unei nave spațiale... și a dispărut. Am aflat ulterior că astfel de nave uriașe sunt numite nave-mamă, deoarece, la fel ca un portavion, ele poartă nave de mai mici dimensiuni". Filer a întrebat Punctul de Control din Londra dacă a fost lansată vreo rachetă în zonă; dar cei de acolo erau tot atât de nedumeriți ca și el.

Deși incidentul a fost menționat în registrul de navigație, ca și în raportul de operații al zilei următoare, nu i s-a mai acordat o atenție specială. Totuși, după câteva săptămâni, Filer și echipajul său au primit o invitație să ia masa, la baza militară RAF Sculthorpe, cu prințul Philip, duce de Edinburgh (soțul reginei Elizabeta II), care era interesat de cele întâmplate. Între altele, prințul a menționat: „Unchiul meu, care m-a crescut, contele Mountbatten, a văzut un OZN de aproape, în timp ce era în marina militară”, adăugând că el însuși a discutat „în multe ocazii” cu alte echipaje de aviatori care au fost trimise să intercepteze OZN-uri și că „acest complex de la Stonehenge și Silbury Hill din Anglia, ar putea reprezenta de fapt vizite ale unei rase nepământene, într-un trecut îndepărtat”.

A adăugat, ceea ce declarase și cu alte ocazii presei, anume că „există multe motive pentru a crede că ele [OZN-urile] există. Sunt atât de multe dovezi de la martori credibili” (citată din numărul din 28 martie 1954 al publicației *Sunday Dispatch* din Londra). Merită să

menționăm că Prințul Philip are la activ 5.986 ore de zbor, pe 59 tipuri de avioane, fiind promovat la gradul de amiral a flotei, feldmareșal al armatei, și mareșal al Royal Air

Force. Dar el a fost și abonat mult timp la revista britanică de ufologie *Flying Saucer Review*.

Acest incident l-a făcut pe pilotul George Filer III interesat de fenomenul OZN. Azi el este director, pentru regiunea estică a SUA și pentru statul New Jersey, al asociației MUFON, probabil cea mai importantă asociație din lume dedicată acestui fenomen. De asemenea el are un site internet (*Filer's Files*) extraordinar de bogat și actualizat săptămânal, dedicat noutăților în domeniu. Obiectivul acestui site este să demonstreze nu doar că există o activitate inteligentă extraterestră, ci că cele chiar și o mie de OZN-uri raportate lunar reprezintă dovada că nave spațiale avansate tehnologic desfășoară o supraveghere a Pământului.

Filer a publicat pe site-ul său o notă despre această întâlnire, adăugând și alte detalii. Astfel, Sir Peter Horsley, care a fost, timp de șapte ani, ofițerul de ordonanță (consilier) pentru Majestatea Sa Regina și Prințul Philip, a dedicat în autobiografia sa „*Sounds From Another Room*” un capitol lung privind subiectul OZN, incluzând detalii privind investigațiile sale privind observațiile raportate de piloți, detalii pe care el le comunica și Prințului Philip. Horsley susține chiar că s-a întâlnit cu un umanoid extraterestru care ar fi vrut să-l vadă și pe prințul Philip. Sir Peter Horsley era mareșal al aerului și a fost adjunctul comandantului șef al formației *Strike Command* al Royal Air Force (RAF), dar și un erou în al doilea război mondial, zburând cu bombardiere Mosquito pe frontul german. Filer adaugă: „Generali din vârful RAF, cum ar fi generalul Martin, credeau că farfuriile zburătoare erau vehicule extraterestre de pe o altă planetă locuitorii căreia încercau să ne avertizeze asupra pericolelor unui război nuclear”.

Deși poate părea surprinzător faptul că un membru al familiei regale britanice ar avea un interes în fenomenul OZN, prințul Philip nu este primul. Unchiul său, care l-a

crescut, Lordul Louis Mountbatten, a avut interese similare. Prințul Philip i-a povestit lui Filer și camarazilor săi că Mountbatten a avut un interes deosebit în OZN-uri și a văzut personal OZN-uri de la mică distanță.

În cel de al doilea război mondial, Mountbatten a fost unul dintre cei trei comandanți supremi aliați (ceilalți doi au fost Eisenhower și MacArthur), având un sfert de milion de militari sub comanda sa directă. Mai târziu, el a fost ultimul vicerege al Indiei, cel care a instrumentat independența față de Anglia. Mountbatten a devenit, din 1954 până în 1959, *First Sea Lord Admirai* al flotei britanice cel mai înalt rang în Marina Regală, și a fost comandant al Flotei din Mediterană în anii '50. În articolul lui Filer pe acest subiect este inserată și o fotografie a lui Mountbatten împreună cu președintele Kennedy. Autorul se întreabă dacă nu cumva ei au discutat și despre ozn-uri, subiect care îi interesa pe amândoi.

În biografia publicată în 1985 de Philip Ziegler, scria că Mountbatten era convins că OZN-urile vin de pe o altă planetă, dar nu ar fi „avioane” conduse de piloți cu înfățișări aproape umane, ci sunt ele însele adevărații locuitori: marțieni, venusieni, jupiterieni sau ce ar mai fi. De ce ar trebui – spunea el – ca viața de pe o altă planetă, cu condiții total diferite, să semene cu viața de pe planeta noastră? În 1955 Lordul Mountbatten și-a pus teoria la încercare, investigând un incident OZN, literalmente în propria sa ogradă. În cartea lui Timothy Good, *Above Top Secret* (trad. rom. „OZN Top Secret”) există un raport scris de Mountbatten asupra anchetei pe care a făcut-o pe moșia sa din Broadlands.

Frederick Briggs, un fost sergent, pensionar al armatei britanice, lucra aici pe câmp când – așa cum spunea – a văzut o navă mare, bombată, plutind deasupra sa. Apoi, din centrul navei a coborât o coloană de lumină și o figură umanoidă a descins din ea. Mountbatten afirma că a intervievat personal pe domnul Briggs și „acesta nu a dat impresia că ar fi genul de om care ar suferi de halucinații, sau ar inventa în vreun fel o astfel de poveste”.

Britanicii au urmărit oficial OZN-urile din 1950

Documentele OZN desecretizate în perioada 2008 - 2013 arată existența, în guvernul britanic, în perioada 1950-1952, a unui „Grup de lucru pentru farfuriile zburătoare” (în original *Flying Saucer Working Party*), înființat în 1950 de către consilierul științific principal al Ministerului Apărării, marele pionier radar Sir Henry Tizard, care afirma că observațiile OZN nu ar trebui să fie respinse fără a efectua o anumită investigație științifică adecvată. Cei din grup au ajuns însă, într-un raport din 1951, la concluzia că toate OZN-urile au fost doar false identificări, farse și iluzii, recomandând să nu mai fie irosit niciun timp sau efort pe acest subiect, deci nu se mai efectueze investigații suplimentare pe viitor.

Dar în 1952 Ministerul Apărării a fost târât înapoi, fără tragere de inimă, în problematica OZN după un val de apariții în timpul unui mare exercițiu NATO, în care numeroși piloți Royal Air Force (RAF), au observat ozn-uri care aveau viteze extraordinare și efectuau manevre imposibile, iar unele dintre obiecte au fost văzute și de mai mulți operatori radar. În consecință, Ministerul Apărării nu doar că a continuat investigarea OZN-urilor, dar a ținut sub observație apropiată și comunitatea ufologilor. Chiar și Nick Pope recunoștea că, atunci când răspundea de acest subiect, s-a abonat, anonim, la publicațiile acestora și s-a strecurat pe ascuns la conferințele lor. El sublinia că Ministerul Apărării a avut mereu un singur lucru în minte cu privire OZN-uri: „Oricâte prostii s-ar raporta despre acest subiect, nu am pierdut din vedere faptul că, din toate aceste sute de mii de observații, dacă fanii ar avea dreptate doar într-un singur caz, asta ar schimba totul”.

Reginald V. Jones, fost director al spionajului britanic, în cartea sa *The Most Secret War* (1978) a inclus un capitol despre OZN-uri. Conte de Mountbatten of Burma, era convins că OZN-urile sunt extraterestre, la fel ca și Lord Dowding, mareșal al aerului. De OZN-uri a mai fost pasionat fostul șef al Statului Major, Lordul Hill-Norton, iar membrii ai Parlamentului, precum Martin Redmond și

Norman Baker au ridicat problema OZN-urilor în Parlament.

Un alt dosar interesant conține un răspuns din 1965 trimis de Ministerul Apărării, la o cerere a Air Force din SUA, privind cazurile britanice OZN. Între altele în acest răspuns scrie că „politica noastră este să minimalizăm subiectul și să evităm să-i acordăm o atenție exagerată”. Drept rezultat, în Marea Britanie n-a existat niciodată o presiune politică pentru un studiu oficial, așa cum a fost în SUA proiectul Blue Book.

Suspiciunile se îndreptau desigur spre ipoteza că în spatele aparițiilor erau rușii, nu marțienii. Cu toate acestea, Ministerul Apărării și RAF și-au păstrat mințile deschise, drept pentru care termenii de referință ai proiectului OZN al Ministerului Apărării implicau pur și simplu investigarea tuturor observațiilor OZN pentru a vedea dacă ele aduc dovezi privind orice posibilă amenințare pentru Regatul Unit, sau orice „interes pentru apărare”, un concept mai general, definiția căruia a fost evitată cu grijă.

Într-un alt dosar desecretizat se găsește o informare, pregătită pentru Ministerul Apărării, în 1979, de ofițerul de informații John Asteraki responsabil pe atunci cu ozn-urile, în vederea unei dezbateri, în Camera Lorzilor, privind fenomenul OZN și motivele pentru care extraterestrii ar dori să viziteze Pământul. Asteraki se întreba cum se face că, într-un Univers atât de mare, extraterestrii ar fi interesați să ne viziteze tocmai pe noi. El scria că ar fi prudent să se ia în considerare numărul de stele din univers, numărul acelorora care ar putea avea planete locuibile și o listă a locurilor interesante din Univers pe care o comunitate inteligentă ar dori să le viziteze. Apoi adăuga: „O vizita pe o planetă nesemnificativă (Pământul) a unei stele neinteresante (Soarele), probabil nu va avea loc mai mult de o dată la o mie de ani, chiar dacă se presupune că fiecare comunitate inteligentă efectuează, să zicem, 10 lansări pe an”. După care trăgea concluzia că „pretențiile conform cărora s-ar fi

efectuat mii de vizite în ultimul deceniu, sau cam așa ceva, sunt mult prea mari pentru a fi credibile”.

Iată o mostră de gândire pripită și superficială, care trece la concluzii definitive fără să cunoască subiectul și fără să vadă mai departe de lungul nasului. Din păcate, nu e singurul care procedează astfel.

Alte incidente OZN

Analiza rapoartelor, acoperind o jumătate de secol, arată o interesantă modificare a imaginii OZN-urilor. În timp ce în anii '40 sau '50 obiectele tindeau să aibă formă de disc sau farfurie, în ultimii ani ai secolului predominau triumphiurile negre și masive. Dr. David Clarke suspectează că aceste imagini au fost influențate de avansurile în tehnologie, de mass-media și de cinematografie, de pildă în ultimul timp de serialul TV „Dosarele X” sau de filme ca „*Independence Day*”.

Printre documentele, privind fenomenul OZN, desecretizate de Ministerul Apărării al Regatului Unit se găsesc istorii extrem de variate.

Un val de observații OZN și de extraterestrești în West Wales, pe parcursul anului 1977, a ținut primele pagini ale tabloidelor, până la a compara regiunea cu Triunghiul Bermudelor. Parlamentarul local, Nicholas Edwards, spunea că a fost „inundat” cu rapoarte de la localnici, deci a solicitat Ministerului Apărării să facă o investigație. De pildă, el primise o scrisoare de la proprietara unui hotel care susținea că a văzut un obiect ca un dom aterizând „așa cum cade Luna” în spatele unui bunker al corpului de voluntari civili pentru apărare. Apoi au apărut „doi umanoizi fără față”, înalți și îmbrăcați într-un costum argintiu, care au efectuat niște măsurători. Ea a spus parlamentarului că întâmplarea a lăsat-o într-o stare de șoc. Ministerul Apărării a cerut poliției RAF să facă „o anchetă discretă” în zonă, trimițând și un ofițer de la baza RAF Brawdy. Acesta a spus ulterior că suspectează că incidentul a fost regizat de un amator de farse, cu un costum de protecție argintiu, din cele utilizate la o rafinărie din apropiere.

Avioanele răpite de extratereștri sau distruse de un OZN constituie un motiv care revine cu regularitate în literatura SF sau în legendele contemporane, de la dispariția căpitanului Schaffner în Marea Nordului, în 8 septembrie 1970, în urmărirea unui obiect strălucitor, la pierderea a șase avioane în „zborul 19”, în 1945, în Triunghiul Bermudelor (reluată și în scena care deschide filmul „întâlnire de gradul III”), sau dispariția pilotului australian Frederick Valentich, în urma întâlnirii cu un OZN, deasupra strâmtorii Bass, în 1978, tragedie care rămâne neexplicată chiar și după 34 de ani, așa cum recunoaște și ediția din 2012 a documentului elaborat de

Departamentul Transporturilor din Australia, care conține concluzia: „Cauza dispariției avionului nu a fost stabilită”.

O preocupare a ministerului consta în posibilitatea ca OZN-urile semnalate să fi fost avioane dintr-un proiect secret „prieten”, care au pătruns în spațiul aerian britanic, fără știrea Ministerului Apărării, de pildă, un presupus hipersonic spion experimental american, numit Aurora.

Încă din anii 1992 – 1994 circulau zvonuri că avionul Aurora ar opera de la baza aeriană *Royal Air Force* (RAF) Machrihanish, din peninsula scoțiană Kintyre. Un raport neconfirmat, publicat în ziarul *The Scotsman*, în 1992, pretindea că au fost văzute de controlorii de trafic aerian ținte de mare viteză părăsind aeroportul, iar rezidenții s-au plâns de misterioase „boom”-uri sonice. În timp ce guvernul Regatului Unit nega oficial că ar ști ceva de cauza acestor raportări, anunța în secret anumite ministere că serviciile de informații n-ar fi surprinse dacă ar afla că „Aurora” există. Menționăm că nici azi nu există dovezi că un avion cu acest nume ar fi fost vreodată construit.

În 1995, biroul pentru OZN-uri din Ministerul Apărării a solicitat atașatului militar britanic al aerului de la Washington să vadă care este „linia în privința OZN-urilor” a Departamentului american al Apărării. Documentul desecretizat acum spune că „au fost întrebate

diverse persoane [din comandamentul spațial] și răspunsul primit a fost mereu priviri goale”. Iar pe pagina web a Departamentului Apărării scria că SUA nu au niciun interes în rapoartele OZN. Atașatul notează că această politică „este consistentă cu a noastră, dar, în plus, descurajează politicos abordările din partea publicului”.

Un OZN-ul „în formă de Toblerone” (faimoasa bară triunghiulară de ciocolată elvețiană) a fost văzut plutind deasupra districtului Annandale din Scoția, în iulie 1994. Fișierul desecretizat include o schiță a obiectului, estimat a avea lungimea de 10 - 12 metri și diametrul de 6 metri, care a plutit la vreo trei metri deasupra solului, fără lumini pe el și a fost observat „cel puțin 40 de minute”. David Clarke dă vina, malițios, pe pofta de o ciocolată a martorului.

Un caz radar instructiv din aceste documente este cel petrecut pe 5 octombrie 1996. În mijlocul unui val de observații OZN, poliția a raportat apariția unor lumini colorate intermitente deasupra golfului *The Wash* din estul Angliei, alertând paza de coastă, care la rândul ei a contactat aviația militară. Radariștii acestuia sesizaseră deja un „blip” stând nemișcat deasupra orașelului Boston din Lincolnshire. Dar cum semnalul nu și-a schimbat poziția timp de 9 ore, s-a ajuns la concluzia că a fost doar un ecou cauzat de turnul înalt de 83 metri al bisericii din localitate. Iar luminile văzute de polițiști s-a spus că fuseseră probabil stele aflate aproape de orizont.

În urma acestui incident, în noiembrie 1996, parlamentarul Martin Redmond a scris o scrisoare și ministrului apărării Michael Heseltine, întrebându-l de ce RAF n-a ridicat un avion pentru a intercepta un OZN văzut de polițiști în Skegness și Boston, din zonă, o observație care se spune că a fost confirmată de radare. În același dosar apare investigația detaliată a cazului, condusă de un ofițer RAF. Acesta a consultat Observatorul Regal de la Greenwich, care a spus că luminile puteau fi stele strălucitoare și planeta Venus, iar ecourile radar puteau fi cauzate de turnul bisericii din Boston...

Un alt caz regăsit în documentele desecretizate este cel din 26 ianuarie 1997 la ora 22.40. Un bărbat (cu identitatea confidențială) își conducea mașina pe o șosea lângă orașelul *Ebbw Vale* din sudul Țării Galilor când a văzut „o stea masivă” apropiindu-se de mașina sa. Apoi un „tub de lumină” a coborât din cer sub un unghi de 45 de grade. „Lumina a învăluit mașina, rămânând așa circa cinci minute. Martorul a oprit motorul, a stins farurile, a coborât și a făcut câțiva pași în lumina strălucitoare. Nu se auzea niciun sunet, cum ar fi fost normal, de pildă dacă ar fi fost proiectorul unui elicopter”; aparatul de radio și telefonul mobil nu mai funcționau. Când omul nostru s-a întors în mașină, a constatat că era plin de praf. Ajuns acasă s-a simțit din ce în ce mai rău. A raportat cazul a doua zi dimineață, când încă se simțea rău. A avut apoi probleme dermatologice care au necesitat tratament medical. Nu există nicio mențiune că acest caz ar mai fi fost urmărit sau investigat ulterior.

În documente apar câteva cazuri interesante observate pe radar. Pe 15 august 1997, în jurul prânzului, patru membri ai echipajului unui trauler care pescuia în Marea Nordului, la 19 mile nord-est de Fraserburgh, au zărit „un obiect rotund plat și strălucitor”, zburând la altitudine joasă, la o distanță de cel mult o milă. Obiectul a fost vizibil circa 30 de minute și a fost prins și pe ecranul radarului navei. La un moment dat OZN-ul s-a apropiat de martori, apoi s-a îndepărtat, „dispărând aproape instantaneu”.

În dimineața de 15 februarie 1999, controlorii traficului aerian din Prestwick din Scoția au prins pe radar un OZN imens. Semnalul părea să vină de la un obiect lung de zece mile, lat de două, trecând cu o viteză de circa 1.800 km/oră deasupra Mării Irlandei. Înregistrarea de pe bandă a fost examinată și de experții forțelor aeriene. Întrucât însă în acea zonă radarele militare nu înregistraseră nimic, cazul a fost considerat închis.

Un caz cu „dovadă materială” s-a petrecut la ora 4 în zori, într-o zi de martie 1997 într-o zonă suburbană din

Birmingham. Observatorul a fost trezit de lătratul câinilor și a văzut prin geam, plutind deasupra grădinii sale, un obiect triunghiular albăstrui, de mari dimensiuni, care s-a depărtat însă fulgerător când martorul a ieșit din casă. În urma sa a rămas pe sol o cantitate din așa-numitul „păr de înger”, o substanță gelatinoasă, asemănătoare pânzei de păianjen, semnalată adesea în conexiune cu observațiile OZN, dar și cu aparițiile Fecioarei Maria. La fel ca așa-numitul ectoplasm, această substanță se evaporă foarte repede, fără a lăsa urme. Investigarea cazului s-a încheiat printr-o solicitare adresată de militari martorului de a trimite un eșantion pentru a fi examinat, după care totul a fost dat uitării.

False OZN-uri

Fișierele cu rapoarte OZN din această colecție includ și detalii ale unui tip particular de „observații”, care au devenit obișnuite începând de prin anul 2003, și anume formații de lumini portocalii rotitoare, care trec încet pe cerul nopții. Acestea sunt, de cele mai multe ori, „lanterne chinezești”, sau mini-baloane cu aer cald, frecvent lansate cu ocazia unor petreceri sau festivaluri muzicale și purtate de vânt. David Clarke opinează că mai multe rapoarte existente la Ministerul Apărării pot fi explicate astfel.

Tot David Clarke a remarcat că printre miile de fișiere OZN desecretizate există și un dosar cu un titlu curios: „OZN-uri - 3 decembrie 1976: Atenție, este vorba de un porc zburător”.

Așa cum s-a aflat ulterior, totul a pornit de la intenția formației Pink Floyd, de a-și promova albumul *Animals* folosind un balon roz, lung de 12 metri, umplut cu heliu, având forma unui porc, ancorat cu frânghii deasupra unei faimoase termocentrale dezafectate de la Battersea, lângă Londra. Balonul fusese realizat de aceeași firmă germană care construise pe vremuri dirijabilele Zeppelin.

În prima zi din decembrie 1976, când se planificase lansarea albumului, a fost angajat chiar și un lunetist care să împuște porcul dacă ar fi scăpat de sub control. Nenorocirea s-a petrecut însă pe 3 decembrie, când

lunetistul nu mai era prezent și când vântul puternic a rupt frânghiile, eliberând balonul, care și-a luat zborul.

A urmat un val straniu de rapoarte OZN. Prima observație a venit de la un pilot care a raportat că a văzut un porc zburător în timp ce ateriza pe aeroportul Heathrow. Dacă e să credem anumite relatări, el a fost pus să sufle în fiola pentru alcoolemie, înainte ca raportul să-i fie luat în serios. Peste câteva minute porcul a fost văzut zburând la 1.500 de metri deasupra capitalei britanice. Un elicopter al poliției l-a și urmărit un timp. Obiectul a fost văzut apoi de numeroși locuitori din cartierele Croydon și Brixton din sudul Londrei, care au apelat Ministerul Apărării pentru a depune rapoarte privind observații OZN.

Autoritatea Aeronautică Civilă a emis o alertă către toți piloții, spunând că „un porc zburător roz, lung de 40 de picioare”, era scăpat deasupra orașului și a fost zărit și de radarul de lângă Chatham, în Kent, la o altitudine de 5.400 de metri, plutind spre est, în direcția Germaniei. Dar, la scurt timp după acest anunț, OZN-ul a devenit obiect pe deplin identificat, căzând pe un câmp din comitatul Kent.

Printr-o coincidență, la scurt timp după desecretizarea documentelor privind acest incident, pe 26 septembrie 2011, deasupra centralei Battersea a fost ancorată din nou (se pare că mai bine) o replică a aceluiași porc zburător, pentru a promova reeditarea albumelor de studio ale formației Pink Floyd.

Contribuția poliției britanice

La așa-numita „Audiere a Cetățenilor privind Dezvăluirea”, organizată la *National Press Club* din Washington, în perioada 29 aprilie - 3 mai 2013, a vorbit și *Gary Heseltine* din Regatul Unit, proaspăt pensionat din poliția britanică, pentru care a lucrat timp de 24 de ani. El afirma că vorbește în numele tuturor ofițerilor de poliție din lume care au fost martori ai unor întâlniri OZN. În 2002, Heseltine a creat și un site destinat rapoartelor de acest tip, venite de la polițiștii britanici. În 2013 avea pe acest site peste 425 de cazuri, dintre anii 1901 și 2012, implicând peste 940 de ofițeri britanici de poliție.

O statistică arată că peste 70% erau cazuri raportate de mai mulți ofițeri, permițând o coroborare a evenimentelor. Unele astfel de cazuri au avut și șase sau mai mulți martori polițiști, care au văzut cele întâmplate din locații geografice diferite.

Heseltine a reprodus trei cazuri britanice din baza sa de date. În octombrie 1984, în apropierea bazei *RAF Northholt* din Middlesex, doi ofițeri de poliție în uniformă, care patrulau în zonă, au zărit o navă triunghiulară neagră, plutind tăcut la joasă înălțime. Avea mărimea a trei terenuri de fotbal. Când Heseltine le-a cerut martorilor să precizeze mai clar ce au vrut să spună, martorul a spus că estimarea lor era precisă deoarece au văzut obiectul chiar deasupra a trei terenuri de fotbal alăturate.

Într-o altă ocazie, în octombrie 1978, trei polițiști în uniformă au observat, într-o zonă rurală din Buckinghamshire, un obiect imens (descriș ca având dimensiunile unui teren de fotbal) care s-a materializat într-o clipă, brusc și fără zgomot, în fața ochilor lor și foarte aproape de locul în care stăteau. Mai multe obiecte de mici dimensiuni zburau în jurul navei principale, care a proiectat o fâșie largă de lumină spre sol, în timp ce a traversat peisajul timp de câteva minute, după care a dispărut într-o clipită. Martorii spuneau că a fost de parcă cineva ar fi aprins iar apoi ar fi stins un bec.

În mai 1981 sau 1982, doi polițiști înarmați protejau un ministru conservator într-o locație secretă din North Yorkshire. La 5.30 dimineața, în timp ce patrulau în jurul reședinței, au observat că lumina răsăritului de soare s-a întunecat brusc. Când au privit în sus, să vadă ce s-a întâmplat, au văzut un obiect cilindric enorm, purpuriu închis, lung cât un teren de fotbal și cu un șasiu pronunțat în partea de jos, plutind deasupra casei la o altitudine de 60 - 90 metri. Obiectul a rămas nemișcat timp de 5 - 10 minute; apoi, brusc și fără zgomot, a accelerat spre orizont cu o viteză extraordinară și s-a făcut nevăzut.

Alte două țări care i-au atras atenția lui Heseltine au fost Statele Unite și Belgia. Multe cazuri din SUA sunt

ieșite din comun, așa cum a ilustrat cu două exemple.

Imediat după miezul nopții, pe 14 decembrie 1994, 15 ofițeri de poliție din comitatul Trumbull, statul Ohio, au observat mai multe OZN-uri circulare, din puncte geografice diferite. Într-unul dintre cazuri, motorul automobilului sergentului Toby Meloro s-a oprit brusc. Când a coborât din vehicul, el a observat un OZN plutind chiar deasupra capului său. Îndată ce obiectul s-a îndepărtat, fără zgomot, mașina a putut fi repornită și polițistul a și urmărit, pentru scurt timp, apariția.

Pe 5 ianuarie 2000, în Illinois, mai mulți ofițeri de poliție au observat, din locații geografice diferite și uneori de foarte aproape, o navă triunghiulară imensă.

În sfârșit, Heseltine a ținut să menționeze că între 1989 și 1991 sute de ofițeri de poliție au văzut obiecte triunghiulare de mari dimensiuni pe cerul Belgiei. Numeroase cazuri au implicat mai mulți polițiști în același timp și multe dintre observații au fost făcute de la distanțe foarte mici și/sau au fost confirmate de observatori civili și de radare militare.

„În numele tuturor ofițerilor de poliție din lume”, Heseltine a ținut să sublinieze în încheiere că „ceea ce au observat mulți dintre ei au fost nave autentice, de natură fizică și care au manevrat într-o manieră pe care polițiștii care au fost martori n-au mai văzut-o nici înainte nici după respectivele întâlniri”. El a adăugat: „Cer acestei adunări să accepte mărturiile lor colective ca autentice, oferind dovezi suplimentare convingătoare că multe dintre aceste observații reprezintă nave structurate, ieșite din comun și necunoscute, care zboară în spațiul aerian pământean... Eu cred că mărturiile colective, dovezile prin imagini și urme fizice, adunate în peste 60 de ani de cercetare OZN, reprezintă o confirmare copleșitoare a faptului că unele observații OZN reprezintă o implicare extraterestră în curs de desfășurare pe planeta Pământ”.

Controverse după desecretizare

După terminarea, pe 20 iunie 2013, a operației de desecretizare și punere la dispoziția publicului a tuturor

documentelor OZN aflate în posesia Ministerului britanic al Apărării, operație care a ținut cinci ani și a implicat în total 209 fișiere, cu aproximativ 52.000 de pagini, comentariile au fost amestecate.

În loc pentru ca terminarea desecretizării să fi fost salutăată de ufologi ca un pas înainte, partizanii teoriei conspirației au prezentat întregul proces ca pe o mușamalizare; și aceasta deoarece documentele puse în circulație nu oferă niciun argument pentru convingerile lor. Un motiv pentru care ufologii sunt supărați în urma ultimei tranșe de dosare OZN desecretizate este că acestea nu conțin absolut nimic de real interes, și sunt, de fapt, destul de jenante pentru fanii pro - OZN, așa cum a comentat de altfel și BBC.

Și jurnalistul Bill Cox, într-un articol din 3 iulie 2013 din Herald Tribune, remarcă satisfacția lui David Clarke atunci când a constatat că documentele OZN desecretizate nu conțin nicio „armă fumegândă” din care să se poată deduce o prezență extraterestră. Atitudinea lui Clarke poate fi ilustrată și prin declarația sa, cum că citatul său preferat din ecourile apărute în mass media în primele două zile după anunț este cel din New York Times, care scrie: „Dr. Clarke, care a abordat fenomenul OZN dintr-o perspectivă sociologică, a remarcat că multe observații OZN au fost făcute în orașul Glasgow, între ora 22.00 și miezul nopții, perioada în care se închid pub-urile”.

Așadar Clarke insinua că doar oamenii beți văd ozn-uri, ceea ce nu era un semn de bună credință, dovedind că el dă mai mult credit unor clișee perimate, în loc să examineze la rece acele date care au fost obținute din surse de încredere, având martori credibili. În plus, el își depășește în mod clar limitele firești ale proiectului său atunci când pretinde că doar pe baza unor dosare puse la dispoziție de armata britanică poate rezolva problema OZN-urilor la nivel mondial, odată și pentru totdeauna.

În mod firesc, unul dintre cei care au reacționat la declarațiile lui Clarke a fost Nick Pope. El a comentat pe 26 iunie 2013, din Washington D.C., că afirmațiile repetate

ale Ministerului britanic al Apărării precum că OZN-urile nu au nicio semnificație pentru apărare au fost „destinate doar să ia Parlamentul, media și marele public din cârca noastră”, adică a militarilor, dar că cei din Ministerul Apărării știau că realitatea era alta.

Cât despre afirmațiile lui David Clarke, Pope spunea: „Unii ar folosi, probabil, termenul de «idiot util» pentru a descrie modul în care el repetă ca un papagal sloganul Ministerului Apărării că fenomenul OZN nu are «nicio semnificație pentru apărare»”.

Evident, au apărut și comentarii care puneau la îndoială faptul că, în felul acesta, s-au desecretizat chiar toate fișierele cu OZN-uri. Ufologul Robert Hastings, cel care s-a evidențiat prin investigarea relațiilor dintre OZN-uri și armele nucleare scria într-un articol, pe 22 iunie 2013, la două zile după ce s-a anunțat terminarea operației de desecretizare, că disponibilizarea tuturor fișierelor OZN, ca și închiderea biroului OZN în decembrie 2009, reprezintă „decizii calculate” ale Ministerului britanic al Apărării pentru a se preface că nu mai este interesat de fenomenul OZN, deși numărul rapoartelor de observații venite de la marele public din Marea Britanie a atins un nivel foarte ridicat.

În rezumat, Hastings consideră că ceea ce a realizat Ministerul Apărării a fost declasificarea selectivă a fișierelor OZN, prin care au fost lansate cu surle și trâmbițe în mass-media documente de nivel inferior, cu evenimente în general lumești, în timp ce fișierele foarte sensibile continuă să fie ținute departe de ochii publicului. Această tactică de propagandă este cunoscută, fiind numită „Spin”. Scopul ei este de a modifica povestea reală, astfel încât să pară că oficialitățile au doar un interes minor în fenomenul OZN, dacă nu cumva un astfel de interes nici nu există.

Hastings consideră că și „US Air Force a folosit aceeași prestidigitație, în 1969, pentru a-și lua din cârcă publicul american, prin închiderea Proiectul Blue Book”, atunci când a afirmat că guvernul american nu are niciun

interes în fenomenul OZN. Peste câțiva ani s-a dovedit că, în același timp, alte organisme, inclusiv CIA și NSA, au continuat să studieze în secret incidentele OZN care puteau amenința securitatea națională a Americii. Hastings este convins că militarii erau profund îngrijorați de unele incursiuni OZN, de pildă de cele în zonele în care se aflau rachete sau bombe nucleare.

Hastings a solicitat și opinia lui Nick Pope, care a precizat: „Legea libertății de informare (*Freedom of Information Act*) din Marea Britanie conține excepții de mare anvergură, care acoperă domenii precum apărare, securitate și informații”, deci multe documente sensibile

OZN pot rămâne secrete în continuare. Ceea ce s-a dat publicității – spune Pope – nu include unele dintre cele mai interesante fișiere, documente, filme și fotografii. Despre acestea. Ministerul Apărării pretinde uneori că au fost „distruse din greșeală” sau „pierdute”.

Pope mai adaugă că ufologul Jenny Randles a descoperit ceva ce cunosc și americanii, anume că „Ministerul Apărării nu a fost niciodată – și nu este nici acum – organismul potrivit să colecteze astfel de date și să cheltuiască resurse prețioase pe un subiect care are nevoie într-adevăr să fie demistificat și plasat pe tărmurile studiului științific”.

Proiectul Condign

Un studiu despre OZN-uri, destinat exclusiv militarilor

Printre documentele desecretizate în Marea Britanie există unul în care șeful biroului pentru OZN-uri al Ministerului Apărării admite că, deși s-au primit multe rapoarte, nu s-a făcut nicio cercetare privind OZN-urile, nici de DI 55, „nici de oricine altcineva”. Documentul adaugă: „Nu facem cercetări privind fenomenul, nici nu am făcut așa ceva și vom face doar dacă se va ivi un motiv întemeiat în acest sens, de pildă dovada unei amenințări. Deocamdată nu a fost detectată nicio amenințare care să poată fi atribuită unui obiect zburător neidentificat”.

Aceste revelații jenante au determinat Ministerul

Apărării ca, după un an, să găsească un buget subțire de 50.000 de lire pentru a plăti la DI 55 un studiu de prioritate scăzută, bazat pe o evidență informatizată a rapoartelor OZN disponibile.

Pope a relatat că ideea realizării raportului exista încă din 1993; el însuși a fost implicat în obținerea resurselor, dar nu a colaborat la realizarea lui. Informațiile militare erau intrigate de anumite cazuri OZN, de aerodinamica și sistemele de propulsie „scoase parcă din scenariile de la Star Trek”. Pope scrie că, în timpul pregătirii proiectului, „nu s-a spus nimic în mod deschis, însă după ce au fost eliminate explicațiile convenționale ale unora dintre cele mai sugestive cazuri OZN, degetele au rămas îndreptate sugestiv în sus. Și de câte ori era menționată întrebarea cine pilota aceste OZN-uri, foloseam extraordinara formulă «oamenii aceștia»”. La una dintre întâlniri, „o informare absolut fantastică”, a luat parte și șeful său, care l-a întrebat mai târziu exasperat pe Pope: „Ce au vrut să spună cu «oamenii aceștia»? ”

Proiectul (cu numele de cod „*Condign*”), un *memorandum științific și tehnic* de 460 de pagini privind „Fenomene aeriene neidentificate în zona de apărare aeriană a Regatului Unit” (*Unidentified Aerial Phenomena in the UK Air Defence Region*). Studiul, care poartă numărul 55/2/00, e clasificat drept *Secret - UK Eyes Only* (doar de citit și numai de persoane autorizate din Regatul Unit) și a fost realizat, în perioada 1996 - 2000, de un ofițer de informații în retragere, identitatea căruia a rămas până azi necunoscută.

Nimeni din afara Ministerului Apărării nu a știut de existența acestui studiu până la cererile variate și repetate, făcute în baza Legii libertății de informare, de doi cercetători britanici, care au prins de veste: Dr. David Clarke, conferențiar de jurnalism la Universitatea Hallam din Sheffield și colegul său Gary Anthony. La insistențele lor, în septembrie 2005, Ministerul Apărării al Marii Britanii a acceptat desecretizarea, în bună parte, a documentului și punerea lui la dispoziția marelui public.

Din documentele desecretizate recent, reiese că Ministerul Apărării a deliberat timp de șase luni cum trebuie să răspundă la previzibila întrebare care va urma, și anume că de ce s-au cheltuit 50.000 lire sterline, bani publici, pe un studiu OZN, în timp ce, oficial, s-a susținut, tot timpul, că ministerul nu este în niciun fel interesat de acest subiect. Soluția a fost găsită într-una dintre constatările subsidiare ale studiului, și anume că unele OZN-uri ar putea fi „formațiuni plasmatică” rare, iar studierea acestui fenomen ar putea avea aplicații militare potențiale, ca „tehnologii pentru noi tipuri de armament”, ca și în recomandările privind siguranța zborurilor.

Pe data de 7 mai 2006, solicitanților li s-a pus la dispoziție primul volum (*Executive Summary*), iar pe 15 mai întregul material se găsea postat pe Internet.

Valoarea lui este cu atât mai mare cu cât, după ce peisajul ufologic a fost saturat de o seamă de documente fabricate special de diverse agenții militare, pentru dezinformarea marelui public, cei interesați aveau acum acces la un studiu tehnic despre OZN-uri, efectuat de structuri ale armatei, pentru uzul exclusiv al Ministerului Apărării, un studiu care s-a dorit să rămână secret, de la care ne putem deci aștepta la o maximă sinceritate în privința importanței pe care militarii o acordă „Fenomenelor Aeriene Neidentificate” (FAN).

Din păcate, așa cum arătau și numeroase comentarii apărute la scurt timp, citirea documentului a scos în evidență și amatorismul unora dintre abordări. Sub pretextul de a nu fi influențat, autorul raportului nu au avut nicio consultare cu ufologii, care i-ar fi putut atrage atenția că pe alocuri este „reinventată roata”, ori că sunt ignorate informații importante, de natură să pună sub semnul întrebării anumite concluzii. Astfel, autorul afirmă că nu au avut acces la unele rapoarte în domeniu, deși aceste rapoarte sunt binecunoscute celor în temă, alteleori apar erori privind anumite date istorice, ceea ce dă impresia de superficialitate.

Militarii tratează fenomenul cu seriozitate

Ceea ce surprinde în primul rând în studiul consacrat „fenomenelor aeriene neexplicate” (FAN - termenul preferat de armata britanică) este seriozitatea cu care serviciile britanice de informații militare tratează fenomenul OZN. Nici urmă de persiflarea prezentă atunci când oficialitățile se adresează marelui public, dimpotrivă, printre rânduri străbate nedumerirea în fața unui fenomen neînțeles și de mari proporții.

Astfel, în studiu scrie: „Martori credibili au raportat, cu regularitate, obiecte zburătoare neidentificate”. Multe evenimente sunt descrise de observatori antrenați: din aviația militară, poliție, garda de coastă, piloți civili etc. „Există numeroase rapoarte ale unor obiecte zburătoare neidentificate, în formă de țigară de foi, toroidală, sferică și o serie de alte înfățișări, mișcându-se în atmosfera pământeană datorită acțiunii unor forțe de o natură necunoscută. Uneori s-au raportat aterizări, dar nu s-au putut examina decât unele adâncituri sau «urme circulare». De asemenea există mărturii despre animale afectate”.

În două treimi din imaginile colectate, inclusiv în culori, pe videocamere și nu numai din Regatul Unit, „fenomenele aeriene neexplicate” au fost descrise ca având diverse forme: sferă sau minge, disc, țigară de foi, de obicei cu marginile mai puțin clare decât în cazul discurilor, stea, oval (considerat o variantă mai plină a discurilor), triunghi, piramidă, con, dreptunghi, cilindru, diamant, romb, bumerang, arc etc.

„Proiect Condign” analizase peste 10.000 de posibile observații OZN, adunate timp de câteva decenii, în bună parte de personalul militar. Studiul nu a luat în considerare obiectele ce aveau o mișcare uniformă sau o coadă vizibilă (cel mai probabil ele erau sateliți și meteoriți). S-au reținut în schimb cazurile în care obiectul plutea nemișcat (22%), se rotea în jurul axei (14%), se deplasa cu mare viteză (9%) etc. în foarte multe cazuri apărea o combinație între diverse tipuri de mișcare.

În timpul zilei, FAN apar cel mai des ca discuri „metalizate”, obiecte în formă de țigară de foi sau halouri difuze luminoase. Efectuând studii de corelație, s-a arătat că 64% din FAN sunt observate pe întuneric (80% între orele 18.00 și 06.00) și numai 19% în plină zi. Obiectele mari, triunghiulare, alungite sau în formă de diamant apar doar noaptea sau în amurg.

O treime din totalul rapoartelor a semnalat mai mult de o singură lumină. În patru cazuri au fost văzute chiar opt lumini. Au fost zile cu rapoarte multiple, până la 13, cu FAN apărute în general în același interval de timp. Numărul de rapoarte a fost neobișnuit de mare în anumiți ani, ca de pildă în 1996. Între 1987 și 1996 numărul de zile în care *nu au existat* rapoarte FAN a descrescut semnificativ, de la 280 la 130.

Martorii afirmau că obiectele posedau „lumini de navigație”, sau „faruri”, cu una sau mai multe culori. Multe rapoarte vorbesc de flash-uri colorate sau de „fascicule de lumină” care creează impresia că „inspectează obiecte la nivelul solului”. În unele rapoarte, martorul scrie că vizitatorii „au folosit o rază de lumină care m-a izbit”.

FAN pot fi albe sau pot avea una sau mai multe culori. Culoarea roșie apare mai ales în centru. În 6, 6% din cazuri nu s-a raportat nicio lumină, obiectele fiind percepute „ca entități solide în atmosferă”. Nu există dovezi că FAN ar fi semnalate mai frecvent în preajma bazelor militare aeriene, navale, terestre, sau nucleare, dar ele sunt văzute adesea în preajma aeronavelor în zbor.

Faptul că observatorii raportează sunete (de obicei un „bâzâit”, „sunet ascuțit” sau „trosnet”), relativ rar (doar în 2, 8% respectiv 4, 5% din cazuri, în două eșantioane) s-ar putea datora supraaprecierii vitezei obiectului de un observator neantrenat, condițiilor atmosferice absorbind zgomotul (vânt, nori etc.), sau distanței mai mari decât se crede (de pildă în spațiul extraterestru). Dar nu este exclusă nici ipoteza că „obiectul”, deși se mișcă cu mare viteză, are capacitatea de a nu perturba atmosfera. Se mai ia în considerare și posibilitatea ca „obiectul” să nu aibă

masă ori să aibă o masă neglijabilă.

Statisticile sunt ilustrate cu 36 de imagini, din Belgia, Rusia, Argentina etc. Bogăția formelor ar putea ascunde desigur fenomene diferite. Autorul se declară nemulțumit de calitatea rapoartelor, deoarece nu există înregistrări sonore care să poată fi analizate, sunt puține fotografii sau înregistrări video și nu s-au efectuat niciun fel de măsurători pe timpul observației.

Documentul militar britanic recunoaște că „fenomenele aeriene neexplicate” au o serie de proprietăți de neînțeles: „Toate datele arată că FAN își poate schimba poziția mai rapid decât manevrele oricărui avion”, el are capacitatea de a „pluti”, de a ateriza și a decola vertical, să se deplaseze fără (sau cu puțin) zgomot și să aibă, conform unor rapoarte, chiar comportament „inteligent”. „S-a raportat că obiectele pot schimba direcția de zbor instantaneu, se pot opri, pot accelera sau decelera” într-un mod imposibil pentru aeronavele pământeste. Studiul precizează că în câteva rare ocazii radarele au putut determina viteza FAN. Într-un caz în care obiectul, de formă triunghiulară, a fost urmărit și vizual, acesta și-a mărit în două secunde viteza de la 185 km/oră la 1820 km/oră și a coborât într-o secundă de la altitudinea de 2100 metri la 900 metri.

Capacitățile de manevrabilitate, lipsa bangului sonic etc. au făcut ca autorul studiului să recunoască faptul că „una dintre postulatele extreme este cea după care FAN reziduale (cele care nu pot fi nicicum explicate) ar fi de fapt vehicule aeriene artificiale, utilizând un potențial științific și principii ingineresti dincolo de cunoștințele curente. Ele ar trebui să aibă, conform numeroaselor rapoarte, sisteme de propulsie care să asigure o gamă extraordinară de viteze și accelerații, ca și, probabil, capabilități în același timp *endo*și *exo*-atmosferice. Dacă acest postulat este adevărat, pot exista, în fapt, mijloace de propulsie dincolo de înțelegerea noastră curentă din Regatul Unit”. Există și alte proprietăți neobișnuite. De pildă, uneori se spune că un FAN s-a împărțit în două sau

că două FAN s-au contopit...

Pentru un astfel de vehicul urmează încă să fie înțelese: materialele, aparent lipsite de inerție, necunoscute pentru tehnologiile pământene, ca și agentul propulsor, care ar putea fi: antimaterie, câmpul gravitațional, magnetic, electrostatic, câmpuri de torsiune (sau combinația acestora), dar și câmpuri deocamdată nedescoperite de noi. Ar mai trebui înțelese și proprietățile plasmelor de la suprafața vehiculului etc. care permit unui vehicul să anuleze aparent frecarea cu atmosfera. Masa FAN, care nu a putut fi determinată, ar putea să fie foarte mică sau absentă. Nu este exclus ca FAN, deși are aparența unui obiect solid, să nu fie de fapt. O altă întrebare - spune studiul - este cum pot preinșii „vizitatori” să supraviețuiască excepționalelor accelerații, decelerații sau manevre în unghi. Neînțeles este și modul lor de comunicare, ce n-a putut fi interceptat.

FAN pot fi văzute pe radar, dar există cazuri în care sunt observate vizual dar nu și pe radar, sau invers. Au existat și observații ale FAN cu mai multe radare de mai multe tipuri simultan, dar aceste cazuri au fost rare și nu au permis precizarea unor parametri. Se poate presupune că dincolo de raza vizuală, în spatele norilor, etc. sunt numeroase FAN pe care radarele ar trebui să le vadă; totuși observațiile radar sunt mult mai puține decât ne-am aștepta. Pentru ca detectarea radar să aibă loc, trebuie ca ținta să fie radar-reflectantă și semnalul reflectat să se încadreze între pragurile stabilite pentru a fi afișate. Uneori țintele sunt luate drept stoluri de păsări; alteori, deoarece se mișcă prea repede, ele depășesc limita superioară a capacității de măsurare a vitezei prin efect Doppler. Radarul urmărește ținta cu o anumită frecvență a impulsurilor, iar dacă semnalul primit de la țintă nu se reconfirmă cu aceeași frecvență, sau dacă se află la o înălțime imposibilă pentru un vehicul pilotat, el va fi automat rejectat ca zgomot, deci nu va fi afișat pe ecran. Autorul studiului admite că unele FAN pot fi la o altitudine mai mare decât capacitatea de observație a radarului (cca.

30 km).

Sunt menționate și alte cauze ale invizibilității radar, acestea au fost însă eliminate de cenzură în varianta desecretizată.

Memorandumul serviciilor de informații al armatei britanice se referă și la rapoartele privind „întâlnirile apropiate” cu *Fenomenele Aeriene Neexplicate* (FAN). În apropierea acestora, aparatura electrică și electronică poate fi scoasă temporar din uz, iar motoarele automobilelor se pot opri, ca să pornească atunci când fenomenul se depărtează. Memorandumul nu neagă nici faptul că există și rapoarte conform cărora „fenomenele aeriene neexplicate” au avut efecte asupra oamenilor. În unele cazuri, martorii au simțit o căldură puternică sau chiar au suferit arsuri. Există indicii că acestea nu au fost cauzate de raze infraroșii sau ultraviolete ci de microunde de înaltă frecvență. A existat cel puțin un caz fatal, în care a fost vorba probabil de raze x sau de un flux de protoni. De asemenea s-au raportat cazuri de paralizie. Raportul afirmă că efectul putea fi provocat de afectarea nervilor motori de un câmp cu un potențial electric ridicat sau, eventual, de microunde pulsatorii.

Ministerul Apărării al Regatului Unit nu dispune de artefacte tangibile, disponibile pentru a fi expuse public sau aduse la cunoștința autorităților. Au fost uneori prezentate materiale presupuse a fi de origine extraterestră, dar ele nu au conținut elemente necunoscute.

În ciuda mărturiilor existente, autorul simte nevoia unor cercetări suplimentare, cu alte imagini, unghiuri, dimensiuni, viteze, sunete, mirosuri, pe cât posibil de la martori multipli, pentru a filtra mai bine explicabilul de inexplicabil.

Accidente aviatice produse de OZN-uri

Desecretizarea raportului Condign a revelat că unele persoane din structurile de apărare ale Regatului Unit au luat în serios ideea că OZN-urile puteau juca un rol în pierderile inexplicabile de avioane militare britanice.

Studiul serviciilor de informații militare din Regatul Unit consacră, în mod firesc, un loc special accidentelor aeriene cu cauze necunoscute, în care „apariția bruscă și neașteptată a unui FAN nu poate fi exclusă”.

În 1997, autorul raportului Condign a examinat date privind accidentele fatale implicând avioane militare ale RAF, culese de Inspectoratul pentru Siguranța Zborurilor (*Inspectorate of Flight Safety – RAF Bentley Prior*). Doar accidentele fără supraviețuitori din ultimii 20 de ani au fost luate în considerare, întrucât înregistrările incidentelor dinainte de 1976 fuseseră distruse, ceea ce înseamnă că autorul proiectului Condign a omis câteva cazuri binecunoscute. În concluzie, nu s-a putut stabili o corelație fermă între evenimentele OZN de joasă altitudine și accidentele aviatice. În 30 de ani au fost 128 de accidente *Royal Air Force* în spațiul aerian britanic. Studiul apreciază că doar șapte dintre acestea (între 1975 și 1994) puteau fi cauzate de o eventuală întâlnire cu un FAN.

Totuși, studiul menționa că „există posibilitatea ca să fi avut loc accidente fatale în trecut”. Este posibil ca FAN să fi apărut brusc în fața avionului, derutând pilotul sau obligându-l la o manevră violentă. Întâlnirea putea să se producă în apropierea solului, unde marja de manevră era foarte redusă. Chiar dacă riscul unei astfel de întâlniri era mai mic decât cel al ciocnirii cu niște păsări, totuși el nu putea fi eliminat.

Au fost examinate riguros și rapoartele privind coliziunile cu obiecte zburătoare neidentificate evitate în ultimul moment. De obicei acestea s-au petrecut noaptea. Piloții vorbeau, firește, de lumini de navigație ale unor aeronave misterioase. Toate întâlnirile au fost sub 6.000 de metri. Toate cazurile luate în considerare au fost confirmate de cel puțin doi membri ai echipajului și, ocazional, și de un alt avion.

Uneori au fost și confirmări radar. Luminile erau cele raportate în mod obișnuit pentru un FAN. Dar descrierile obiectului întâlnit menționau adesea și: «dungi», «bot», «coadă» ori alte detalii. După părerea autorilor studiului,

acestea erau pure iluzii, firești din partea unor persoane care nu cunoșteau despre ce este vorba.

Întrucât autorul materialului și-a propus să explice rapoartele privind FAN prin ipoteza că ele ar fi formații plasmatică, în cazul avioanelor urmărite de OZN-uri el sugerează că formația plasmatică va fi alimentată de gazele evacuate din motoare. În acest scop sunt evocate numeroase alte ipoteze, încă nedovedite, dar pe care autorul le propune spre examinare, mai ales pentru potențialele utilizări în viitor. Pierzându-se tot mai mult în hățișul presupunerilor nedovedite, dar cu iz științific, el adaugă că „rapoarte frecvente venite din Rusia sugerează că plasmă/corpuri încărcate electric încep să reacționeze la prezența unei aeronave de la distanța de 10 kilometri [...]”. Frecvent echipajul unor avioane mari a descoperit (și desigur autoritățile aviatice ruse dau acum instrucțiuni în acest sens) că dacă plasma apare în fața avionului, astfel încât este imposibil să te depărtezi de entitatea atrasă prin accelerație, se pot realiza manevre de ocolire, lăsând-o în spate, unde se va disipa, fără a mai reprezenta un pericol”. Ideea continuă, făcând aluzie la avioanele rusești pierdute din cauza fulgerelor globulare. Totuși nu e clar – spune studiul – dacă aceste cazuri sunt aceleași cu „cele patru accidente mortale pe care ei le-au avut urmărind «OZN-uri», de unde interesul lor particular în acest fenomen și marele număr de articole publicate”.

Studiul recunoaște reținerea aviatorilor de a raporta întâlniri OZN. „Este clar că întâlnirile aeriene inexplicabile sunt dezbătute între membrii personalului navigant și s-ar putea afla mult mai multe din interviuri. Totuși, trebuie înțeles că ei nu doresc să discute acest subiect cu nicio persoană sceptică, sau să reproducă o astfel de conversație în altă parte. Se crede că multe evenimente civile datorate FAN rămân neraportate. Aceasta deoarece, în primul rând, cei din echipaje au stabilit foarte probabil că FAN sunt benigne, apoi ei sunt preocupați de reputația lor ca profesioniști și, în sfârșit, de efectul pe care o publicitate nedorită ar putea-o avea asupra afacerilor

companiei”.

În concluzie, studiul postulează că „deși obiecte neidentificate apar cu regularitate în spațiul aerian al Regatului Unit, nu există o amenințare ostilă din partea lor pentru avioanele noastre; ele nu aparțin unei alte națiuni și *nu există dovezi* ale unei activități extraterestre, în afara celei, foarte probabile, în anumite cazuri, a legăturii cu meteoriții”. În alt loc, ideea e reluată sub forma: „Nu s-a găsit *nicio dovadă*, nici a unui control inteligent al obiectelor, nici a presupuselor «inspecții ale locurilor strategice din Regatul Unit», nici a unei *ostilități* sau *amenințări* [...] nu s-au găsit lucruri care să prezinte *interes direct pentru informațiile de apărare*” (sublinierile noastre).

Principala recomandare pe care studiul o dă aviatorilor militari este ca aceștia să fie instruiți că „ar fi prudent să se evite încercările de «vânare» a FAN” și „în timpul interceptării unui FAN nu trebuie făcută nicio tentativă de dejucare a mișcărilor acestuia”. Pentru avioanele civile se preciza că „deși FAN par să fie benigne... pe cât posibil, piloții sunt sfătuiți să nu facă manevre, altele decât cele de depășire”, altfel spus că „nu este necesar să se efectueze manevre violente” evitare în cazul unei întâlniri față în față”. Totuși, în arma unor verificări făcute de Clarke, nu s-a găsit nicio dovadă că aceste recomandări ar fi fost distribuite vreodată către RAF respectiv la Autoritatea Aeronautică Civilă.

Ministerul Apărării fusese aparent tulburat de referințele din volumul 3 al studiului, care se ocupa de aspectele de securitate a zborurilor, sugerând că anumite accidente fatale din *Royal Air Force* (RAF) puteau fi cauzate de deruta pilotului căruia i-a apărut brusc în față un OZN 1 ” i document menționa că observația putea pune sub. mul întrebării judecata comisiilor care anchetaseră ac „dintele și care nu luaseră în considerare și această posibilitate.

În căutarea unor explicații

Studiul „Condign” subliniază că „sunt mii de rapoarte

numai în spațiul aerian britanic, din 1950 încoace”. „Interesul Ministerului Apărării în aceste fenomene este necesară pentru a se asigura că niciun astfel de obicei nu constituie o amenințare pentru spațiul aerian britanic și pentru bunuri”.

În august 1950, în Marea Britanie, la sugestia lui Sir Henry Tizard, care considera că „farfuriile zburătoare trebuie investigate”, s-a constituit un grup de lucru. În SUA au existat, în aceeași perioadă – spune studiul – proiectele Sign, Grudge și Bluebook, iar mai târziu raportul Condon. „Alte națiuni au de asemenea un interes continuu în acest sens, mai ales China, Cehia, URSS (și apoi statele CSI), Brazilia, Africa de Sud și Spania, care în 1997 a dat publicității 66 «dosare OZN». Totuși nu a existat niciun schimb de astfel de date la nivelul serviciilor de informații militare. Din nefericire, interesul public și suspiciunile în Regatul Unit au rămas până azi neschimbate, rezultând într-o demonstrație publică «OZN» în fața Ministerului Apărării în martie 1995”.

Pentru a încerca o explicație pentru FAN, s-au luat în considerare fenomene naturale sau artificiale cum ar fi: vehicule aeriene, farse, fenomene atmosferice și meteorologice, fenomene celeste, ionosferice, ca și efecte ale câmpurilor magnetice asupra creierului. Mici stoluri de păsări, de pildă de pescăruși sau roiuri de fluturi, reflectând întâmplător lumina care cade pe ele pot fi raportate noaptea ca FAN, mai ales că zboară fără zgomot și eventual în formație triunghiulară. Totuși păsările și insectele cad mult sub pragul de detecție radar.

FAN mai pot fi produse și de fluorescență și luminescență (fotoluminescență, bioluminescență, catodoluminescență, fosforescență etc.). Studiul a examinat efectele interesante ale sonoluminescenței, asupra microsferelor de gaz dintr-un lichid, posibilă explicație pentru luminile subacvatice.

Includerea sau neinclusiunea unor rapoarte FAN în categoria miraje presupune îndeplinirea unor condiții meteorologice, precum și de distanță, apropiere de orizont

etc. în Regatul Unit aceste condiții ar putea fi uneori întrunite în largul mării.

O persoană obișnuită, când aude de un „fenomen aerian neexplicat” (FAN) spectaculos, se gândește înainte de toate la un avion militar experimental, cum ar fi SR-71, FI 17, B2 „Stealth”, ori la alte tipuri (o parte din textul desecretizat a fost aici cenzurată). Dar „niciunul dintre aceste avioane nu poate sta nemișcat deasupra unui punct și apoi să accelereze, deci ele nu pot fi cauza rapoartelor în care apar respectivele fenomene”. Ar mai putea fi luate drept FAN zboruri ale unor avioane fără pilot, planoare și parapante (interesante pentru că nu produc zgomot). Rotoarele elicopterelor, luminate de sus sau de jos, pot crea iluzia unui FAN discoidal. Zborurile în formație sau la joasă înălțime sunt supuse unor restricții severe; în timp ce FAN sunt deseori observate în preajma clădirilor înalte, avioanele evită sistematic astfel de zone.

Faptul că sunt relativ rare și zboară la altitudini joase fără zgomot face ca baloanele cu aer cald să fie adesea confundate cu FAN. Diametrul lor tipic este de 22 metri, iar înălțimea de 26 metri. Utilizarea arzătoarelor cu gaz, mai ales noaptea, poate produce impresia de „sfere luminoase”. Și baloanele captive, cu diametrul de circa 6 metri și înălțimea de zbor de până la 60 de metri, pot fi luate drept FAN, mai ales de cei care le văd dintr-o mașină aflată în mers. Radiosondele meteorologice și baloanele care le transportă dau naștere uneori la rapoarte FAN. Dar punctele și momentele de lansare ale acestora, ca și alte date asociate, sunt cunoscute, ceea ce poate evita confuziile.

Și sateliții pot fi luați drept FAN, deși mișcarea lor este foarte regulată. Altitudinea acestora este, de obicei, între 200 și 1.800 de kilometri. Perioada în care ei înconjoară

Pământul este, în mod corespunzător, de la 88 la 122 minute. Sateliții reflectă lumina solară după ce s-a lăsat întunericul sau înainte de ivirea zorilor. Intensitatea luminoasă poate fi, pe scurte perioade, comparabilă cu a

celor mai strălucitoare stele. Panourile solare pot cauza flash-uri luminoase. Un satelit cu formă neregulată oricare „se dă peste cap” poate produce o lumină fluctuantă sau cu întreruperi.

Pot fi raportate ca FAN unele fenomene din atmosfera înaltă (la altitudini de ordinul zecilor de kilometri). Meteorii au fost adesea confundați cu FAN atât de observatori vizuali, cât și de radare. Dar există și fenomene de tip plasmatic, în special cele care însoțesc furtunile, sau cele descrise ca „lumini nocturne”, care se datoresc încărcării electrice. Mișcarea acestora ca obiect fizic este adesea o iluzie, ceea ce se mișcă fiind de fapt numai lumina văzută de observator.

Anumite fenomene meteorologice pot induce, la observatorii nefamiliarizați, impresia că se confruntă cu un FAN. Între acestea sunt: norii lenticulari, având de multe ori diametre de ordinul kilometrilor, norii luminoși, aflați la înălțimi de până la 80 de kilometri, în stratosferă, care rămân luminați de Soare și o oră după apusul acestuia; alte fenomene de reflecție după apusul Soarelui, halouri, coroane, Soare fals, coloane luminoase și alte fenomene formate în jurul Soarelui, al Lunii sau al altor surse, de obicei datorită unor microcristale de gheață, aflate la mare înălțime.

Anumite „lumini nocturne” sunt cauzate - conform autorilor studiului - de fenomene electrostatice în ionosferă. Curenți de electroni se îndreaptă spre suprafața Pământului, iar în locul în care se opresc, la o înălțime de circa 50 km, se constituie în formațiuni cu lumină proprie (*airglows*), cauzată de recombinarea electronilor cu atomi ionizați. Acestea apar ca pete luminoase, deplasându-se pe cerul nocturn; au dimensiuni unghiulare apreciabile; pot fi de câteva sute de metri, fiind vizibile chiar și de la 100 de kilometri. Viteza lor, uneori mare, poate crea impresia că obiectul e mult mai jos decât este în realitate. Astfel de formațiuni pot fi uneori observate și pe radar.

Printre posibilele explicații naturale ale unor FAN, studiul britanic mai menționează și „focul Sfântului Elmo”,

o descărcare tip corona, dintr-un obiect ascuțit împământat, aflat într-un câmp electric puternic. El are aspectul unui glob albastru sau alb-albăstrui, de mărimea unei portocale, dar care poate ajunge și la diametrul de 30 de centimetri, plutind deasupra obiectului ascuțit, uneori minute în șir. După furtuni se mai pot observa, la altitudinea de câteva zeci de kilometri, unele tipuri de fenomene luminoase tranziente, cauzate de gaze ionizate.

Documentul militar britanic ia în considerare și ipoteza unui investigator francez, după care OZN-urile apar de-a lungul unor linii drepte (numite „ortotenice”). Geologii au constatat că acestor aliniamente le corespund în subteran falii ale scoarței, râuri subterane etc. „S-a presupus că ele sunt asociate, de asemenea, unor «curenți magnetici» (sau unui tip de «curent» sau «forță» necunoscută)”. Interesant că aceste linii sunt marcate la suprafață de multe ori și prin vechi situri: temple, fortificații, cercuri de piatră, locuri sacre, biserici clădite în locul unor altare precreștine etc.

Studiul britanic detaliază ipotezele legate de fenomenele luminoase produse de-a lungul faliilor tectonice. Luminile au - conform studiului - diferite forme: triunghiuri cu colțurile rotunjite, discuri, sfere, pătrate cu coadă etc. Studiile statistice arată posibile legături între evenimentele geologice și FAN. Deși la început se vorbea de piezoelectricitate, mai recent se preferă alte ipoteze, inclusiv radioactivitatea naturală, razele cosmice, termosau triboluminescența, cauzată în particular de încărcarea electrică prin frecare și descărcările statice. Forțele fizice și electrice se acumulează săptămâni sau luni în ariile de activitate seismică. În momentul fracturii, particulele încărcate electric se manifestă luminos, mai frecvent înainte și după un cutremur, chiar dacă acesta este de foarte mică intensitate.

FAN par atrase (în sensul unei observări mai frecvente) de vârfuri muntoase, cariere, creste pietroase, peșteri și mine, dar și de linii de înaltă tensiune, antene de emisie, de apă și de zăcămintele minerale. Astfel, multe FAN

au fost raportate încă din antichitate, dar și în secolele trecute, mai ales în zonele miniere. În cazul faliilor aflate sub apă (de pildă sub Lacul Loch Ness), s-au raportat lumini subacvatice de culoare verde și formă sferică sau triunghiulară. Este foarte probabil să existe mai multe categorii de „lumini” cauzate de fenomene geologice diferite.

Studiul este de părere că pentru cazul Regatului Unit, o analiză vizând legătura dintre fenomenele luminoase și cutremure este dificil de realizat, deoarece ar trebui să se poată separa acele FAN care pot fi atribuite fenomenelor geologice de celelalte, cu altă origine. Ar mai trebui să se țină cont că aparițiile luminoase pot fi produse și de cutremure de foarte mică intensitate ori că zonele cu activitate seismică pot fi slab populate, deci cu puțini potențiali martori.

O cercetare interesantă, amintită în studiu, este cea din mica vale *Hessdalen*, la sud-est de Trondheim, în Norvegia. Aici apar FAN în mod sistematic, cu o frecvență de șase-șapte pe săptămână și până la două-trei pe zi. Uneori lumina rămâne plutind nemișcată și două ore, înainte s-o ia din loc. În 1983 a fost demarat proiectul Hessdalen. O stație automată, cu opt tipuri de aparate, a încercat să adune cât mai multe date despre acest fenomen. Viteza „obiectelor” a variat de la 0 la 30.000 km/oră. Fenomenul a fost captat și pe radar, iar uneori numai pe radar. Contrar așteptărilor, nu s-a înregistrat nicio activitate seismică. Câmpul magnetic a fost perturbat la apariția FAN. Când a fost îndreptată o rază laser asupra obiectului, acesta și-a schimbat caracteristicile, revenind la forma inițială când raza laser a fost oprită. Explicații pot fi evident multiple. Nu s-a detectat radioactivitate, dar fenomenul era la distanță. Cercetările sunt încă în curs.

Studiul a încercat să stabilească, fără succes, corelații între frecvența raportării FAN și diverși factori, cum ar fi: data calendaristică, ora, locația geografică, „platforme” (aer, sol, mare), sunetul auzit, număr de lumini, condiții atmosferice, solare, geomagnetice,

cutremure, furtuni, dar și activități umane, cum ar fi influența unor cărți sau filme apărute în respectiva perioadă. Din păcate, rapoartele sunt adesea incomplete în aceste privințe.

Nu s-au pus în evidență corelații nici cu activitatea solară. Soarele are o periodicitate de 11, 4 ani a petelor solare și de 23 de ani a activității magnetice. Faptul că FAN sunt urmărite sistematic doar de circa 50 de ani face dificilă o analiză a frecvenței acestora în funcție de activitatea solară. Legătura dintre activitatea solară și FAN ar fi greu de dovedit statistic și pentru că între timp s-au înmulțit aparatele de zbor, ca și alte obiecte artificiale care pot fi raportate drept FAN. Există și alți factori care s-au modificat între timp, cum ar fi cei legați de schimbările climatice.

Teoria plasmatică a OZN - reinventarea roții

Ufologul britanic Isaac Koi considera documentul „Condign”, imediat după publicarea sa, „deosebit de util și valoros”, înainte de toate ca „un studiu de caz privind pericolele inerente unei cercetări științifice desfășurate în secret, expusă riscului de ineficiență și ineficacitate”. Părerea sa era că ne aflăm în fața unei compilații efectuate poate chiar de o singură persoană, fără contribuția unor oameni de știință din domeniile relevante și fără a se consulta cu ufologii care ar fi putut preciza ce ipoteze au mai fost evocate în trecut, ce argumente au fost aduse în decursul timpului pentru a respinge aceste presupuneri ca nefondate, prezentând și cazurile care nu pot fi explicate prin respectiva ipoteză.

Pe scurt, spune autorul comentariului, raportul „reinventează roata”, întrucât teoria privind plasma a fost propusă în ultimii 40 de ani ca o soluție a enigmei de nenumărați ufologi, cercetători și ingineri. Raportul nu dă impresia că ar cunoaște lucrările respective, nici numeroasele argumente care s-au adus împotriva acestei teorii. Desigur, adaugă Isaac Koi, faptul că raportul este defectuos „nu înseamnă nici că teoria cu corpurile plasmatiche (sau orice altă teorie) este în mod necesar falsă

și bineînțeles nu înseamnă că presupunerile despre extraterestrii care vizitează Pământul sunt adevărate”.

De pildă, în raport se prezintă, ca o noutate, că „formațiile plasmatică se crede că sunt responsabile pentru multe rapoarte FAN” (deci, nicidecum pentru toate, așa cum a preluat o bună parte din presă). Cel ce citește atent documentul va constata însă că teoria plasmatică este de fapt un șir de supoziții puțin sau deloc verificate. Astfel, pe baza a trei eșantioane de date, se emite ipoteza că formațiunile plasmatică sunt create de fulgere, dar atunci când se trece la detalii se vede că doar pentru un singur eșantion s-a obținut o anumită corelație, și aceea slabă. Materialul mai susține că formațiunile plasmatică se formează și prin intrarea în atmosferă a unor micrometeoriti; dar după ce se dau nenumărate statistici privind meteoriții, nu se aduce nicio dovadă privind modul în care meteoriții devin formațiuni plasmatică, mai ales unele care să poată fi luate drept OZN-uri. O serie de ipoteze sunt preluate, evident, din literatura aflată la îndemână, dar, din păcate, se citează doar ceea ce convine autorului, nu și criticile – și ele la îndemână de mult timp – aduse acestor ipoteze.

Autorul studiului ignoră astfel că și raportul Condon (1969) sau Philip Klass (1974) afirmase că unele OZN-uri ar fi formațiuni plasmatică. Ipoteza a fost respinsă încă de atunci de Prof. James E. McDonald, unul dintre cei mai buni specialiști în fizica atmosferei. Ulterior, comunitatea științifică a tot încercat să găsească o legătură între fulgere, fulgere globulare, fenomene plasmatică și rapoartele OZN cu adevărat stranii, însă fără succes.

Trecând în revistă explicațiile posibile pentru „fenomenele aeriene neexplicate” (FAN), studiul nu putea să omită fulgerele globulare. La ora actuală există mai multe teorii privind acest fenomen, niciuna nefiind în stare să-i dea o explicație completă. Totuși autorul studiului consideră că multe FAN ar putea fi fulgere globulare. Cică ele ar putea explica și „hublourile” luminoase ale OZN-urilor raportate de numeroși martori. Când se apropie de

obiecte bune conducătoare de electricitate, se pot produce descărcări care ar putea fi luate drept fascicule de lumină ș.a.m.d.

Majoritatea fulgerelor globulare au dimensiunea unei mingi, deși autorul crede că ele pot ajunge și la 15 – 20 de metri. Au de cele mai multe ori culoare portocalie, galbenă sau albă, dar pot fi și roșii-roz sau albastru-violete și rar de alte culori ori de culori amestecate. Conturul lor este cețos. Pot pluti, dar se pot și deplasa cu viteze care o depășesc pe cea a sunetului. Emit un sâsâit. De multe ori nu sunt perfect sferice. Pot da impresia că se rotesc; se pot descompune în globuri mai mici.

Fulgerele globulare au o durată de viață de câteva secunde sau minute, cea mai longevivă cunoscută a durat 15 minute. Nu sunt clare deloc condițiile în care se produc. Ele pot intra în cameră și să iasă de acolo, prin mici deschizături, sau se pot disipa. Au intrat și în cabina unor piloți, au oprit motorul unui avion sovietic (1956), au distrus un avion de vânătoare (1948) etc. Uneori s-a raportat o căldură degajată, alteori nu. În contact cu apa, aceasta poate fierbe. Produc arsuri serioase, pot săpa găuri în pământ. S-au semnalat și „fulgere-ghirlandă”, cam de zece ori mai rar decât fulgerele globulare.

Memorandumul recunoaște că o bună parte din rapoartele FAN se referă totuși la condiții în care nu se puteau produce fulgere globulare. Deci o parte din rapoartele de FAN „trebuie atribuite altor cauze”.

Autorul studiului încearcă să prezinte drept cea mai îndreptățită astfel de cauză a FAN „*plasma*” – un corp gazos încărcat electric. Din păcate, imediat după enunțarea ipotezei, speculațiile încep să abunde. De pildă, se scrie: „Agregarea aerosolilor poate acumula o încărcătură electrică [...] ca în norii de furtună”, transformându-se în „plasmă prăfoasă”. Particulele de praf s-ar organiza în interiorul volumului de plasmă în structuri care ar fi responsabile de detaliile raportate ale OZN-urilor. Astfel de FAN s-ar forma cu precădere în preajma vulcanilor, a cutremurelor de pământ, ca și în alte locuri

poluate, cum ar fi carierele sau centralele electrice. Memorandumul recunoaște totuși că „ar fi necesar un volum considerabil de efort pentru a investiga în mod corespunzător această sugestie. Privitor la ea, nu e disponibilă nicio informație critică în baza de date creată pentru acest studiu”.

Autorul studiului multiplică totuși ipotezele, presupunând că formațiunile de plasmă pot avea forme variate: inel, bumerang, cilindru etc., dar și forme triunghiulare, cu mai multe centre etc., deși recunoaște imediat că „rezultatele modelării nu sunt decât o aproximație, întrucât structura reală a plasmei FAN nu a fost niciodată supusă măsurătorii”.

Există o anumită corelație între rapoartele de FAN și activitatea meteorică. În consecință, autorul emite încă o ipoteză că „în anumite condiții, materialul rezidual al unui meteorit poate genera o plasmă plutitoare sau un «fulger globular» în atmosfera joasă”. Meteorii care intră în atmosferă – spun ei – „ating o temperatură foarte înaltă, ionizantă, și rămân în stare gazoasă înainte de a se dispersa [...] formând o plasmă, văzută ca un curent luminos, transformată (datorită variațiilor densității atmosferice și altor factori) într-unul sau mai multe corpuri plasmaticе. Plasma formată din vaporizarea unui meteorit solid de o mărime suficientă va conține milioane de particule. Aceste particule se vor încărca electric” datorită frecării, a câmpului electric pământean, a eventualelor furtuni... în consecință, spune memorandumul „*J>are o posibilitate serioasă ca activitatea meteorică să fie responsabilă pentru anumite rapoarte FAN*” (sublinierile noastre).

În studiu sunt incluse și alte considerații și calcule care încearcă să convingă (cu un succes discutabil) cititorul că, în anumite situații, „aerosolii prăfoși încărcăți electrostatic” sau globurile de plasmă, în ciuda fragilității lor și a duratei limitate de viață, ar putea crea radarelor sau unui martor ocular impresia că reprezintă un obiect solid, ori chiar un vehicul nepământean...

Faptul că FAN poate pluti, se poate mișca în sus sau în jos, eventual de repetate ori, se poate divide sau reuni, că se poate deplasa contra vântului, emană fascicule luminoase etc. sunt proprietăți compatibile cu ipoteza că ele sunt corpuri plasmatică plutitoare. Dar autorul studiului introduce și alte ipoteze: o formațiune plasmatică, luată drept FAN, „se poate forma într-un loc unde condițiile sunt propice formării sale, dar să rămână invizibil până ce călătorește într-o altă locație, unde, pentru un timp, va fi susținută prin sine sau prin atributele ambientale”. Faptul că în foarte multe rapoarte scrie că „FAN s-a îndepărtat cu mare viteză” este interpretat de autorul studiului drept o iluzie optică. De fapt, spun ei, este vorba de un glob de plasmă care se „dezumflă” (viața acestora e foarte scurtă).

„Fasciculele de lumină” sau flash-urile de diferite culori, care creează impresia că „inspectează obiecte la nivelul solului” ar fi de fapt fie manifestările unui câmp invizibil (și deocamdată neidentificat), fie descărcări electrice.

Pentru a explica diferitele forme ale OZN-urilor, autorul presupune că formațiunile plasmatică s-ar organiza uneori, deocamdată nu se știe de ce și cum, în triunghiuri, pătrate, diamant, țigară, eventual cu hublouri, care creează iluzia că sunt legate între ele... Spațiul dintre ele ar fi doar aparent solid, fiind vorba de fapt de „o reflecție totală internă”, fenomen care rămâne și el, deocamdată, la nivelul speculațiilor.

În ipoteza că FAN sunt formațiuni plasmatică, ele ar putea fi atrase electrostatic de corpul avioanelor. Acele „foo fighters” au fost semnalate mai des în al doilea război mondial, deoarece avioanele zburau atunci mai jos, iar suprafața avioanelor era mai puțin netedă, producând mai multă încărcătură electrică, prin frecarea cu aerul.

Faptele des menționate în apropierea FAN: supraîncălzirea acumulatorilor auto și a obiectelor metalice, ca și magnetizarea uneori remanentă, faptul că aparatele de radio pierd postul sau se sting, ar putea fi un

efect magnetic al plasmiei.

Se mai presupune că FAN emană „un soi de câmp, nu în mod necesar în toate cazurile”, care are influență asupra oamenilor numai de la mică distanță. Ar putea fi vorba de câmpuri magnetice, electrice/electrostatice sau electromagnetice, eventual în gama radiofrecvențelor sau a microundelor.

Modularea câmpului magnetic, chiar de intensitate mică, pe anumite frecvențe - spune studiul - poate produce în mintea subiecților (mai ales pe lobii temporali ai creierului) efecte pe care aceștia le vor descrie ca întâlniri apropiate OZN. Aceasta ar putea fi - după autorul raportului - explicația pentru lacunele de timp, deși nu există dovezi experimentale în acest sens și, așa cum recunoaște autorul studiului, „nu au existat tentative de a considera aspectele fiziologice și psihologice legate de FAN, privind «întâlnirile apropiate», incluzând și preținsele scenarii cu «răpiri» și «contactați»”.

Toate ipotezele pleacă de la investigațiile cu finalitate medicală, vizând efectele unor câmpuri asupra creierului, efectuate în 1991 și apoi în 1996, în Canada, în primul rând de către M.A. Persinger și colaboratorii. Aceștia afirmă că prin pulsații cu 4 - 16 Hz ale unui câmp magnetic puternic au fost evocate în mintea unor persoane imagini vii, fragmente de amintiri vizuale etc., care pentru subiect par reale. Totuși, pe de altă parte, spune autorul studiului, „nu există probe concludive că toate FAN emit câmpuri magnetice - ele ar putea fi și de altă natură, incluzând chiar câmpuri despre care cunoaștem foarte puțin”.

Pentru autorul studiului, și anumite sunete sau mirosuri raportate de martori la întâlnirile apropiate ar putea fi cauzate de acțiunea formațiunilor plasmatică direct asupra nervilor auditivi sau olfactivi. Lăsăm cititorul, cel care a mai citit câte ceva despre fenomenul OZN, să aprecieze singur cât sunt de acceptabile ipotezele de mai sus... Cu atât mai mult cu cât autorul studiului despre care vorbim recunoaște, vorbind de formații

plasmatică, că viața acestora „poate varia de la câteva secunde la câteva zeci de minute, în mod excepțional”.

Analistul militar nu exclude ipoteza extraterestră

Documentul militar britanic nu exclude ipoteza extraterestră ca explicație pentru „fenomenele aeriene neexplicate” (FAN). El afirmă astfel, negru pe alb:

„Pentru a asigura o abordare științifică imparțială, nu poate fi eliminată posibilitatea unui soi de vehicul exotic, de origine terestră sau spațială, până nu s-au examinat toate dovezile disponibile”, menționând că, în privința ipotezelor privind FAN, „nivelul final este posibilitatea, extremă, a obiectelor extraterestre aflate sub un tip de control”. Deci nu se poate elimina complet din discuție ipoteza că FAN ar fi mai mult decât apariții naturale și ar folosi principii ale fizicii despre care azi nu avem cunoștință. Adaugă însă că o astfel de ipoteză nu va putea fi acceptată decât atunci când vor fi aduse în acest sens și *dovezi* pe care nimeni să nu le poată respinge, dar care din păcate lipsesc la ora actuală.

Studiul adaugă că, pentru „întâlnirile apropiate” de gradul 3 sau 4, „e clar că anumite rapoarte, provenind din diferite zone ale lumii, par să prezinte similitudini, dincolo de simpla coincidență”. Se reamintește că, în SUA, rapoarte mult mai detaliate nu au permis guvernului formularea unor concluzii oficiale. În 1967, un document informativ intern din SUA postula că rapoartele OZN sugerează „fie o activitate sub control extraterestru, fie o activitate clandestină, fie una pentru care nu s-a găsit încă explicația științifică”.

Se admite că nu trebuie eliminată posibilitatea ca studiul FAN să ducă la descoperiri extraordinare, chiar la relevarea unor tehnologii extraterestre, mult mai avansate față de ceea ce cunoaștem pe Pământ, legate de pildă de atributele și abilitățile care permit vehiculului și ocupanților deplasări interplanetare și posibil intergalactice.

Autorul precizează că anumite performanțe

raportate, cum ar fi accelerațiile, decelerațiile, manevrele ascuțite, implicând și un pilot, nu pot fi încă înțelese la stadiul actual al cunoștințelor noastre. Semne de întrebare privesc și principiile de propulsie, care pot fi date de antimaterie, câmpuri cu torsiune sau câmpuri încă insuficient cunoscute. Dacă am presupune că este implicată și o tehnologie extraterestră, trebuie să admitem că „aceste tehnologii ne-au depășit cu mii de ani”. „Chiar dacă s-ar descoperi că un astfel de vehicul există și a fost produs de alte ființe inteligente, orice tentativă de a reproduce excepționalele performanțe atribuite FAN nu s-ar putea face decât utilizând tehnologiile noastre actuale. [...] Dacă efectele ar putea fi reproduse într-o manieră controlată, pare posibil să se găsească și aplicații militare”.

Referitor la presupușii vizitatori, studiul afirmă, în mod neașteptat, că „anumiți ufologi au tras concluzia, pe baza unor rapoarte de la persoane credibile, că acele entități pot evita suprasarcinile enorme din manevrele descrise; poate nu au masă; poate au chiar capacitatea de a se materializa și dematerializa”. „Întrucât aceste entități pot, de asemenea, conform rapoartelor, să apară și să dispară după dorință, având și inteligență, se poate presupune că ele pot și decide când și dacă să fie vizibile sau nu față de oameni”.

De unde ar veni vizitatorii? Deocamdată SUA au cheltuit fără succes milioane de dolari (în programul SETI) în căutarea inteligenței cosmice. Dar viața în Univers ar putea avea și alte înfățișări decât cele cunoscute. Ea „ar putea fi dincolo de posibilitățile simțurilor noastre sau ar putea fi sub o altă formă decât cea pe care o cunoaștem”. Deoarece nu s-au captat comunicații electronice între vizitatori, aceste „entități” ar putea comunica „utilizând un mediu pe care nu-l folosim ori nu-l înțelegem”.

Din păcate, în ciuda marelui număr de rapoarte, lipsesc dovezile solide. Studiul spune că în zona Regatului Unit nu există rapoarte *de încredere* despre aterizări și decolări ale unor „obiecte” transportând *ființe*, nu există

artefacte tangibile, *disponibile* pentru a fi expuse public sau aduse la cunoștința autorităților. Oricum, Ministerul Apărării nu dispune de vreun astfel de material. Obiectele care au fost totuși presupuse a fi de origine extraterestră nu au conținut elemente necunoscute. Deci nu se pot face măsurători și examinări care să ducă la replicarea FAN ca un vehicul aerian. În Rusia și Ucraina se pretinde că au fost analizate științific astfel de obiecte. Rezultatele nu sunt cunoscute; o situație similară este valabilă și pentru SUA. Dacă rezultatele ar fi devenit publice, s-ar fi rezolvat poate problema originii extraterestre a „OZN”-urilor.

În concluzie, nu există *dovezi* care să lege FAN de vreun tip de vehicul zburător de origine extraterestră sau de vreo *amenințare*. Deși – scrie, în mod surprinzător, studiul – „există totdeauna posibilitatea ca unele evenimente, relativ rar raportate, să aibă o bază supranaturală”, se recomandă să se urmărească, pe cât posibil, o ipoteză naturală. În acest spirit, studiul, deși nu respinge varianta extraterestră, preferă să renunțe la ea, încercând să explice caracteristicile excepționale ale FAN, presupunând că acestea ar fi, în bună parte, „plasmă gazoasă plutitoare, încărcată electric”...

Concluziile studiului

Raportul „Condign” spune că a existat intenția unei examinări raționale, științifice, înainte de toate, a rapoartelor privind incidentele din spațiul aerian britanic. Memorandumul a căutat să evite focalizarea pe evenimente singulare, de asemenea, nu și-a propus să combată ipoteza extraterestră decât în măsura în care aceasta nu se baza pe dovezi palpabile.

Autorul studiului nu avea permisiunea de a face investigații suplimentare, nici măcar să stea de vorbă cu martorii pentru a clarifica anumite aspecte; prin urmare, toată analiza s-a bazat strict pe analiza rapoartelor, provenite de la „martori credibili”, organizate într-o bază de date. Interviuurile nici nu ar fi fost probabil eficace, având în vedere timpul scurs, ca și reținerea unor martori de a da detalii despre ce au văzut. Evident, au fost

preferate rapoartele cu mai mulți martori, pentru a elimina sau a reduce iluziile și deformările memoriei.

În concluzie – spune studiul – deoarece nu s-au descoperit diferențe semnificative în activitatea FAN înainte și după terminarea Războiului rece”, înregistrarea în baza de date a cazurilor FAN nu și-ar mai avea rostul. Mai general, se spune în concluzie, „n-ar trebui să mai existe de acum înainte o cerință pentru DI55 să monitorizeze rapoartele FAN întrucât ele nu oferă, demonstrabil, informații utile pentru structurile informative ale apărării”, în mod remarcabil, se mai recunoaște faptul că în privința FAN, „unele dintre informațiile «date publicității» de alte națiuni pot fi ridiculizări sau dezinformări deliberate”.

Studiul sugerează totuși, în mai multe capitole, necesitatea de a efectua cercetări, pentru progresul aeroricii, în domenii cum ar fi: utilizarea plasmei pentru încălzirea frecării aerodinamice ori crearea unui „înveliș” plasmatic pentru reducerea vizibilității radar. Materialul examinează și diferite tipuri de propulsie: electrică, nucleară, magnetică, hipersonică, deci și ipotezele motoarelor cu arc electric, plasmă staționară, motoare ionice, propulsie prin emisie de câmp, energie proiectată prin laser, câmpuri cu torsiune, gravitaționale, microunde etc. O atenție specială este acordată motoarelor cu antimaterie (anti protoni). Se precizează, de pildă, că un gram de antimaterie ar putea lansa o încărcătură de o tonă spre planeta Marte. O țară angajată deja în această direcție are la ora actuală o capacitate anuală de producție de câteva miligrame de antiprotoni. Se dau datele tehnice ale unui container care ar putea servi depozitării antiprotonilor. S-au propus aplicații ale antimateriei și în tomografie, terapie și detectoare biomedicale.

Aceste abordări ne fac să bănuim că autorul studiului credea că, cel puțin în parte, FAN sunt vehicule utilizând tehnologii încă necunoscute pe Pământ, plasma nefiind decât un *înveliș* menit să le confere anumite caracteristici „exotice”. Ideea nu e nouă. Însuși Philip Klass, un adversar

declarat al ipotezei extraterestre a OZN-urilor, a inclus într-o carte a sa din 1974 o scrisoare de la ufologul Richard Hall, în care acesta precizează că „fulgerele globulare [...] seamănă foarte puțin cu un raport OZN tipic. Fulgerul globular nu a fost observat niciodată să aibă o formă geometrică distinctă, să fie văzut astfel în plină zi, să persiste mai mult de câteva minute (de obicei doar câteva secunde), nici să prezinte o suprafață cu aparență metalică, uneori cu detalii de tipul unor hublouri. Or, OZN-urile au prezentat toate aceste caracteristici”. Iar la o conferință din 1967, despre legătura dintre OZN-uri și fenomenele plasmaticе, Prof. James Campbell a sugerat că poate chiar OZN-urile generează la suprafața lor pelicule plasmaticе. El credea astfel că plasma este „rezultatul sistemului de propulsie al OZN-urilor, implicând energie de tipul microundelor”. Stanton Friedman spunea că „poate fi realizată o abordare complet nouă privind propulsia în aer și în spațiu pe baza interacțiunii dintre câmpurile electrice și magnetice, cu fluide conducătoare de electricitate adiacente vehiculelor, pentru a produce propulsie sau ridicare și a elimina probleme ale zborurilor hipersonice, precum frecarea, boom-ul sonic, supraîncălzirea etc.”

Studiul britanic, citit mai atent, de fapt „se spală pe mâini”, recunoscând că știm încă foarte puțin și recomandând efectuarea unor investigații mult mai profunde privind legăturile dintre FAN și corpurile plasmaticе, respectiv câmpurile magnetice.

Urmând o sugestie din concluziile studiului, s-a decis ca totuși pe viitor serviciile de informații militare să nu mai aibă sarcina realizării altor lucrări privind OZN-urile.

Franța

Jandarmeria și armata franceză au luat în serios fenomenul OZN

Oficialitățile franceze poartă, de mult timp, un interes nedisimulat față de fenomenul OZN. În 1954, în urma unui val de observații, la Ministerul Forțelor Armate a fost înființată o secție de reflecție și de culegere de mărturii OZN. În 1962, a fost creat Centrul Național de

Studii Spațiale (CNES). Seriozitatea cu care a fost privit fenomenul OZN se reflectă și în câteva articole și declarații din anii '70, din care reproducem mai jos unele opinii.

De pildă, într-un articol publicat în 1971, de căpitanul Guillaume Kervendal și Charles Garreau, în revista oficială a jandarmeriei franceze, ca un comentariu la câteva cazuri investigate din Franța, se scria: „Fenomenul OZN există. El nu poate fi explicat întotdeauna prin fulgere globulare, plasmă globulară, gaze de mlaștină, isterie colectivă, interpretarea eronată a unor obiecte cunoscute sau fenomene naturale. El reprezintă, înainte de toate, o problemă de natură științifică”. „Deja, de vreo douăzeci de ani, numeroși cercetători încearcă să descopere inteligența care se ascunde în spatele acestor manifestări și care pare să urmărească o exploatare sistematică a planetei noastre”.

„Fenomenul - natural sau de origine extraterestră - merită să fie studiat cu maximă rigoare. Dar până ce guvernanților și cercetătorilor științifici din lumea întreagă nu li se va prezenta o dovadă palpabilă, existența fenomenului nu va putea fi decât controversată. [...] Abordarea trebuie făcută printr-un studiu statistic, fundamentat pe calculul probabilităților, ceea ce nu se va putea realiza decât dacă cercetătorii dispun de tot mai multe informații, fapte, dar mai ales de cazuri studiate imediat, conform unor metode riguroase, codificate, de către anchetatori de încredere, care respectă reguli precise, indiferent de timp, de loc ori de circumstanțe”.

„Un fenomen natural poate fi interpretat ca o manifestare OZN, tot așa cum și o observație OZN se poate prezenta sub forma unei trombe sau minitornade. [...] Este deci necesar ca anchetatorul să dea dovadă de spirit deschis, astfel încât toate observațiile, chiar și cele mai insolite, să facă obiectul unei anchete sistematice”.

„De teama ridicolului, martorii evită adesea să se destăinuie chiar și apropiaților. Ei trebuie să știe că vor fi ascultați atent și vor fi luați în serios, iar dacă doresc aceasta, anonimatul lor va fi păstrat cu strictețe”.

În continuare, articolul recunoaște că o anchetă nu poate izbuti decât dacă dispune de trei tipuri de mijloace: legale, de personal și materiale-financiare.

Mijloacele legale trebuie să permită, între altele, mandatarea oficială a anchetatorilor, indiferent de locul observației. Este necesară o „unitate de doctrină”. Nu e bine să fie neglijată niciuna dintre piste; nu e cazul să fie îndepărtată, dintru început, niciuna dintre ipotezele posibile; este necesar ca ancheta să poată răspunde la toate întrebările cercetătorilor, oficiali sau privați.

Mijloacele de personal trebuie să permită trimiterea imediată pe teren a investigatorilor, pentru cazurile considerate importante. Aceasta presupune existența unui „Stat Major”, care să cunoască ultimele teorii privind OZN-urile și care, la nevoie, să se poată deplasa și el pe teren, în vederea evitării eșecului unei investigații.

Mijloacele materiale și financiare trebuie să asigure efectuarea de analize în laboratoare specializate. Uneori vor fi necesare chiar elicoptere, aparate de filmat în infraroșu, contoare de măsurare a radioactivității etc.

Materialele culese prin anchetă vor trebui valorificate, atât statistic, cât și pentru cercetare științifică, în cadrul unor organisme abilitate.

Chiar dacă unii declară că OZN-urile nu există și chiar dacă în acest caz nu avem enigme judiciare sau probleme de ordin administrativ, „un jandarm nu poate rămâne indiferent dacă un automobilist, copleșit de emoție, sună la ușa lui pentru a-i semnala că un aparat, în formă de disc sau minge de rugby, care nu făcea niciun zgomot, a trecut pe deasupra sa, la joasă altitudine”. „OZN-urile constituie, poate, cea mai mare enigmă a tuturor timpurilor. Deci anchetarea lor n-ar trebui neglijată”.

În 1974, Jean-Claude Bourret, de la postul de radio *France Inter*, i-a luat un interviu ministrului francez al apărării *Robert Galley*. Este probabil primul interviu din istorie privind problematica OZN luat la acest nivel. Cităm mai jos extrase din răspunsurile ministrului.

„Convingerea mea profundă este că față de aceste fenomene trebuie să adoptăm o stare de spirit foarte deschisă; [...] la ora actuală există o seamă de lucruri neexplicate sau rău explicate”. „În 1954, în cadrul Ministerului Forțelor Armate, a fost creat un grup de reflecție și de culegere a mărturiilor privind aparițiile de obiecte neidentificate”. Martorii sunt jandarmi, piloți, șefi de centre aeriene și este tulburător câte elemente din rapoarte erau convergente. „Trebuie să rămânem deschiși. Înaintașii noștri din secolele trecute au negat și ei multe lucruri care nouă azi ni se par absolut obișnuite, cum ar fi piezoelectricitatea, electricitatea statică, fără a mai vorbi de fenomene legate de biologie”.

Privitor la urmărirea fenomenului OZN de către armată, spunea ministrul, „am avut un număr oarecare de observații radar”, între care, „timp de zece minute, un ecou radar inexplicabil și deocamdată neexplicat”. Au fost și ecouri considerate misterioase, care au fost explicate; „dar rămâne un rest de observații neexplicate. [...] în străinătate, există fenomene similare. Ele sunt destul de bine cunoscute. [...] Numărul de mărturii privind OZN-uri, ale piloților militari francezi, este relativ modest comparativ cu ceea ce găsim în străinătate. Totuși există câteva care au fost consemnate”.

După ce ministrul a negat că ar avea schimburi de informații în această privință cu organizații militare din alte țări, el a arătat că „din 1970, mărturiile au fost trimise Grupului de Studii ale Fenomenelor Aeriene” și vor fi transmise ori de câte ori se va petrece ceva extraordinar.

„Armata Aerului a considerat, de fapt, începând din 1970, că OZN-urile nu reprezintă niciun pericol – deci nu este de datoria sa ca să le studieze pe plan științific. Noi considerăm că acest rol este al Centrului Național de Studii Spațiale (CNES), unde persoane ca domnul Polier fac o treabă pe care noi o considerăm foarte interesantă. [...] De fiecare dată când apare ceva insolit, noi îl expediem la acest organism care, în fond, lucrează în contul națiunii”.

Au fost puse în evidență „fenomene de corelație, explicate de domnul Polier, între variațiile câmpului magnetic și trecerea unor obiecte zburătoare neidentificate. Există aici o serie de fenomene relativ tulburătoare care ar putea căpăta la un moment dat o explicație. [...] Dar, pentru moment, suntem obligați să recunoaștem că sunt lucruri pe care nu le înțelegem”.

„Mai este și multiplicarea, cu totul impresionantă, a observațiilor vizuale, a acestor fenomene luminoase, când sferice, când ovoidale, și care se manifestă prin deplasări extraordinar de rapide”.

Relativ la mărturiile făcute către jandarmerie, privind umanoizi observați în preajma unor OZN-uri, „eu aș fi extrem de prudent. Dar dacă ascultătorii dumneavoastră ar putea să vadă - este tulburătoare acumularea de informații venite de la jandarmeria aeriană, jandarmeria mobilă sau jandarmeria însărcinată cu anchetele teritoriale, informații care au fost transmise, prin grija noastră, către CNES. Ceea ce cred este că jandarmii sunt persoane serioase, care, când fac un raport, nu-l fac la întâmplare”. Deocamdată însă rapoartele „sunt foarte disparate. Deci totul este încă foarte fragmentat”. „Nu trebuie pusă la îndoială buna credință a martorilor care sunt, după toate aparențele, sinceri, dar la ora actuală este extrem de prematur să tragem de aici chiar și cea mai mică concluzie”.

Într-un articol publicat de locotenent-colonelul Gaston Alexis în revista „*Armées d'aujourd'hui*”, din aprilie 1976, se releva că printre martorii fenomenului OZN erau: 5% astronomi, 5% cercetători, 10% piloți civili și militari, 12% ingineri, 20% tehnicieni, 13% militari, 35% muncitori, agricultori și păstori. Deci nici vorbă - se comenta în continuare - ca acest fenomen să fie raportat doar de „analfabeți” sau de „îmbibați cu alcool”. Se estima că circa 8% din rapoarte descriu un fenomen „observat realmente, dar necunoscut”, subliniind în concluzie că „diversitatea și caracteristicile fenomenului permit să afirmăm că nu este vorba de o tehnologie omenească”.

Institutul pentru înalte Studii în Apărarea Națională (*IHEDN*) din Franța a realizat în 1976 o lucrare, publicată în revista institutului nr. 11/1978, în care scria, între altele: „Există o problemă OZN. [...] Fenomenul OZN va putea fi explicat fizic, dar numai pe baza unor principii complet noi ale fizicii. [...] Ipoteza cu extraterestri nu trebuie considerată ca ridicolă. Chiar dacă planetele vecine din Sistemul Solar sunt lipsite de viață, mulți savanți cred că viața inteligentă este destul de răspândită în galaxia noastră, adică în alte sisteme solare”.

„Cantitatea enormă de mărturii reprezintă, ea singură, un fapt de care este imposibil să nu ții cont”. „Când guvernele afirmă că «nu există o amenințare OZN», aceasta este fără îndoială o modalitate de a liniști populația. Dar nimic mai fals decât să deducem de aici că responsabilii militari nu ar fi interesați de fenomen. [...] Dacă într-un sistem perfect, din punctul de vedere al supravegherii spațiului aerian, se manifestă (ca obiect real sau ca o halucinație) un OZN, care poate fi luat drept un avion inamic, declanșându-se un tir nuclear, nu reprezintă oare aceasta un pericol imens?”

Studiul făcea și cinci recomandări:

(1) *Informația*. E bine că noutățile privind OZN-urile sunt difuzate neîngrădit pentru informarea concetățenilor noștri. Dar autoritățile responsabile de siguranța publică trebuie să vegheze ca să se spună întregul adevăr și astfel fenomenul să fie adus la proporțiile juste, în vederea evitării psihozelor”.

(2) *„Cercetarea științifică*. Opinia unor cercuri științifice, că există multe alte probleme de cercetat și că orice credit acordat OZN-urilor va afecta cercetări mai urgente, [...] este de înțeles. Dar nu e mai puțin adevărat că studiul serios al fenomenului [OZN] este util și de dorit...

[consecințele descoperirilor] putând fi importante, cu un buget care nu va fi exorbitant”.

(3) *„Cercetarea militară*. Armatele rămân atente față de eventuale amenințări. Este suficient să știm că un

organism din sânul Ministerului Apărării caută să afle cât mai multe. Poate că organismul ar trebui să devină interarme. Această cercetare nu ar trebui în niciun fel să jeneze activitățile cercetătorilor civili”.

(4) *„Controlul grupurilor de ufologi.* Maniera în care investigatorii aparținând unor grupuri private [OZN] se răspândesc prin toată Franța, pentru a interoga martorii, suscită unele îngrijorări, [...] mai ales că unele grupări distribuie, fără control, cârduri de investigator noilor lor abonați”.

(5) *îmbunătățirea procedurilor și a mijloacelor de informare și anchetă.* Se simte necesitatea unei coordonări la nivel național a tot ce se face pentru mai buna cunoaștere a fenomenului OZN. [...] Ar trebui să se poată trimite la fața locului o echipă pluridisciplinară, îndată ce se semnalează apariția unui OZN, pentru o anchetă «la cald». Jandarmii ar trebui să poată dispune de un chestionar, redactat de oameni de știință. [...] Ar trebui ca prelevările de eșantioane și analizele să facă obiectul unor instrucțiuni precise”.

Organizații și publicarea arhivei OZN

În urma unor preocupări de tipul celor de mai sus, în 1974 au fost date jandarmeriei instrucțiuni privind fenomenul OZN, iar în 1977, grație insistențelor lui Claude Polier, se înființează – în cadrul Centrului Național de Studii Spațiale (CNES) din Toulouse, un fel de echivalent francez al NASA – Grupul de Studii ale Fenomenelor Aerospațiale Neidentificate (GEPAN). Pe atunci (și mult timp după aceea), GEPAN a fost singura structură publică civilă, oficială, din lume dedicată studierii fenomenului

OZN. Acest grup a activat de atunci neîntrerupt, finanțat din fonduri publice. Principalele sale trei obiective erau: nevoia de a răspunde unei curiozități legitime a marelui public, voința de a spori cunoștințele privind mediul aerospațial și necesitatea de a verifica în ce măsură ne confruntăm cu o amenințare, naturală sau artificială.

GEPAN a fost reorganizat în 1988 sub numele de „Serviciul de Expertiză al Fenomenelor de Reintrare

Atmosferică" (SE PRA), sub conducerea lui Jean-Jacques Velasco. În 1999, numele SE PRA a devenit prescurtarea pentru „Serviciul de Expertiză a Fenomenelor Rare Aerospațiale”, iar în septembrie 2005, SE PRA s-a reorganizat din nou, sub conducerea lui Jacques Patenet, devenind GEIPAN „Grupul de studii și informare asupra fenomenelor aerospațiale neidentificate” (*Groupe d'études et informations sur les phénomènes aerospaciaux non identifiés*), activ și la ora actuală. Principalele sale sarcini sunt: colectarea, înregistrarea și arhivarea rapoartelor OZN, în vederea întocmirii unei baze de date, analiza informațiilor, făcând apel la specialiști din diverse domenii, și comunicarea cu publicul interesat, prin publicarea de rapoarte periodice și gestiunea accesului la arhive.

Supravegherea și controlul activităților GEIPAN au fost încredințate unui „Comitet Director” din care fac parte 15 membri, reprezentând jandarmeria, poliția, securitatea civilă, forțele armate aeriene etc., ca și instituții științifice, între care CNRS, CNES și Meteo France. Comitetul este prezidat de Yves Sillard, fost director general al CNES și fost „delegat general” pentru armament.

La sfârșitul lunii decembrie 2006 s-a anunțat că, treptat, vor fi puse la dispoziția marelui public, pe Internet, circa 100.000 de pagini de arhivă adunate până în acel moment la GEIPAN. Era vorba de circa 1.600 de cazuri de observare a unor OZN-uri, investigate oficial în Franța, acoperind peste 30 de ani, cazuri asupra cărora s-au realizat 3.000 de procese-verbale și s-au strâns circa 6.000 de mărturii. Sunt documente întocmite de jandarmerie, rapoarte de expertiză, schițe și relatări ale martorilor, jurnale, secvențe video sau audio, corespondență interguvernamentală etc. Niciun dosar nu a fost considerat secret militar, singura grijă, în momentul publicării documentelor, rămânând respectul pentru identitatea și viața privată a persoanelor implicate.

La data de 27 martie 2007, primele documente au putut fi deja accesate, eliberarea lor urmând să se termine până la sfârșitul anului. Știrea a făcut imediat înconjurul

lumii. Cazurile erau clasificate în patru categorii: A: perfect identificabile (9%), B: probabil identificate, fără probe certe (33%), C: neidentificabile din lipsa unor date fizice și/sau din cauza impreciziei mărturiilor (30%), D: inexplicabile, în ciuda preciziei mărturiilor și a calității materialelor colectate (28%). Acestea din urmă deci nu au putut fi prezentate nici ca iluzii ori contrafaceri, nici ca fenomene naturale.

Spre deosebire de documentele desecretizate și făcute publice on-line în alte locuri, cele franceze nu sunt acoperite cu porțiuni înnegrite peste informațiile care n-ar trebui să fie cunoscute. Prin gestul său, guvernul francez s-a dovedit în acest domeniu mai deschis decât orice altă țară importantă din lume, invitând și alte națiuni să-i urmeze exemplul.

Întâlniri apropiate

Dăm mai jos câteva exemple de întâlniri apropiate, existente în bazele de date franceze, dintre cele considerate atent examinate, dar rămase inexplicabile.

Maurice Masse, de 41 de ani, era un fermier, cu soție și doi copii, din satul *Valensole*, de la poalele Alpilor francezi.

La 1 iulie 1965, ora 5.30 dimineața, a ajuns la câmpul său cultivat cu levănțică, aflat la circa 1.600 de metri de casa în care locuia. La 5.45, pe când fuma o ultimă țigaretă înainte de a-și porni tractorul, a auzit un șuierat ascuțit venind de după un zid. Gândindu-se că ar putea fi un elicopter militar, s-a îndreptat într-acolo, văzând, la circa 90 de metri, un aparat aterizat între tufele plantației sale.

De vreo săptămână observase, împreună cu tatăl său, că în fiecare noapte cineva îi vizitează culturile, provocând pagube, așa că, bănuind că a dat peste făptași, s-a apropiat prudent, cu gândul să-i surprindă pe intruși. Dar obiectul aterizat, de mărimea unui automobil (lat de 3 - 3, 50 metri și înalt de vreo 2, 50 metri), avea o formă stranie, de ou, o cupolă superioară transparentă, culoare neutră, mată, fiind așezat pe șase picioare articulate, care înconjurau un pivot central înfundat în sol. Masse era obișnuit cu elicopterele

din zonă, dar acest vehicul nu semăna cu ele. S-a gândit că ar putea fi un aparat militar experimental.

Alături erau doi omuleți așezați pe vine, unul cu fața, celălalt cu spatele spre martor. Când i-a văzut, a rămas șocat, înalți de 1 - 1, 20 metri, aveau urechi clăpăuge, capul chel, foarte mare, gâtul scurt, o deschizătură circulară, fără buze, în loc de gură. Purtau combinezoane mulate, verzi și conversau printr-un soi de gargariseală. Când Masse a ajuns la vreo șapte-opt metri de ei, l-au zărit, s-au ridicat și unul dintre omuleți a îndreptat spre el un mic tub, iar omul nostru a simțit în clipa următoare că nu se mai poate mișca.

Cei doi au mai rămas acolo, discutând, încă 4 - 5 minute, fără să-l scape din ochi. Masse spune că a avut impresia (telepatic?) că se amuzau pe seama lui, dar că nu voiau să-i facă rău. Apoi s-au dus la aparat și au intrat printr-o portieră culisantă. I-a mai văzut, prin cupolă, trebăluind ceva, după care s-a auzit un zgomot surd, aparatul s-a înălțat puțin, și-a retras tubul din pământ, apoi a început să se rotească, s-a ridicat oblic, „mai repede decât un avion cu reacție”, iar la vreo 30 de metri înălțime a dispărut pur și simplu.

Masse și-a recăpătat controlul mișcărilor abia peste vreo 15 minute. A examinat imediat urmele, printre care și gaura adâncă de circa 30 de centimetri. Locul aterizării era reavăn, dar s-a întărit repede, ajungând la consistența betonului. Masse s-a întors acasă pe la ora 9.00, unde a povestit aventura vecinului său, patronul localului *Cafe des Sports*. De la acesta, noutatea a ajuns la jandarmerie. După incident, Masse s-a simțit mult timp fără putere și a fost somnolent câteva săptămâni, devenind, dintr-o persoană care lucra în această perioadă a anului zi-lumină, incapabil să rămână treaz mai mult de 3 - 4 ore, ceea ce i-a cauzat pagube importante, ca de altfel și curioșii care au venit să cerceteze urmele aterizării.

Cazul a fost anchetat de poliția din Digne, care a tras concluzia că Masse nu minte și nu halucinează. Credibilitatea martorului, fost luptător în Rezistență și

respectat de toți pentru hărnicia și corectitudinea sa, era dincolo de orice îndoială. Au urmat și anchete ale jandarmeriei. Au examinat în mod independent cazul și cercetătorii Jimmy Guieu (care, vrând să ia o probă de pământ, și-a rupt lama cuțitului), Aimé Michel, Dr. Pierre Guerin, renumit astronom, și astrofizicianul Jacques Vallée. Au fost culese mostre de sol și plante.

Magistratul consilier Chautard, de la Curtea de Apel din Lyon, a efectuat o investigație privată, dezvăluind cu această ocazie și concluziile anchetei jandarmeriei, în care scria: „Suntem înclinați să ne gândim că plantația de levănțică a domnului Masse a fost obiectul unei vizite insolite, pare-se extraterestre”.

Masse a povestit ulterior, în particular, că a mai văzut OZN-uri deasupra proprietății sale și cu alte ocazii. El va declara în 1972 unui ziarist: „Nu pot spune tot ce am văzut; nimeni nu m-ar crede”. El s-a arătat prudent și cu alte ocazii, afirmând că „nu dorește să fie închis într-un azil”. Decedat în 2004, Masse a dat dovadă în ultimii săi ani de viață de un „sentiment cvasireligios”, ca urmare a misteriosului „contact” cu fapte venite de pe un alt tărâm.

O altă întâlnire apropiată care a pus pe gânduri autoritățile franceze a fost cea din satul *Cussac*, regiunea Auvergne, în centrul Franței, într-o zonă muntoasă, la peste 1.000 de metri altitudine. La data de 29 august 1967, doi copii, François (14 ani) și sora lui, Anne-Marie (9 ani), jucau cărți, la marginea unei șosele, nu departe de sat, păzind o cireadă de vite. Era răcoare, dar cerul era senin. Pe la ora 10.30, băiatul s-a ridicat, chemându-și câinele, pentru că unele vaci intraseră pe izlazul vecin. În acest moment a zărit, pe partea cealaltă a șoselei, în spatele unui gard de nuiele, la vreo 80 de metri, patru făpturi mici, pe care le-a luat la început drept copii. „Ia te uită, niște copii negri”, a spus el. Sora sa l-a întrebat: „Îi strigi să vină?”. François, apropiindu-se, și-a dat seama însă că se întâmpla ceva straniu. Și-a chemat deci sora să vadă și ea. Cei patru erau negri „mătăsoși” din cap până în

picioare, fără să le poată distinge fețele sau detalii de îmbrăcăminte. Cu o înălțime de 1 - 1, 2 metri, aveau brațele lungi și fine, picioarele scurte și subțiri, iar craniul și bărbia mai mari decât ar fi fost normal.

François și Anne-Marie au observat imediat, în spatele lor, ascunsă parțial de gard, și o sferă de 4 - 5 metri diametru. Era atât de strălucitoare încât era greu să te uiți la ea. Nu se vedea nicio ușă sau hublou. Fata spunea că a observat trei sau patru picioare. Unul dintre cei patru omuleți era ghemuit, trebăluind ceva pe jos; alți doi se vedeau din profil, iar cel de al patrulea ținea în mână un obiect rectangular, poate o oglindă, care reflecta lumina soarelui. Acesta a fost primul care a sesizat că sunt observați, alertându-și agitat camarazii. Pe rând, aceștia au sărit pe partea de sus a sferei, unde au dispărut. Apoi sfera s-a ridicat șuierând, cu o mișcare elicoidală, cu rotiri tot mai largi. În acest moment, vacile au început să mugească în cor. Cel de al patrulea omuleț, care aparent a mai luat ceva de pe jos, a ajuns sfera din zbor, când aceasta se ridicase deja la vreo 15 metri de sol. Ambii copii au remarcat că avea „picioare palmate”, iar fata, că avea nasul ascuțit.

Sfera s-a mai rotit de câteva ori, luminozitatea sa crescând în acest timp. Apoi, după ce a atins o anumită înălțime, șuieratul a încetat, iar obiectul s-a îndepărtat drept spre nord-vest. Câinele lătra la el ca și când ar fi vrut să-l urmărească. Se simțea un miros sulfuros. Toată observația putea să fi durat cam 30 de secunde.

Vacile continuau să mugească, îngrămădindu-se una lângă cealaltă, chiar și cu vacile de pe izlazul vecin. Copiii n-au mai văzut sfera dispărând, fiind obligați să se ocupe de ele. Au fost atât de îngroziți de cele întâmplate încât au decis să le mâne spre fermă, mult înainte de ora prevăzută. Un sătean, care i-a întâlnit la 10 minute după incident, povestea că ambii plângeau, vizibil în stare de șoc, iar vitele erau extrem de agitate.

Tatăl copiilor, primarul din Cussac, când i-a văzut venind, a remarcat și el neobișnuitul situației și a anunțat

jandarmii din Saint Flour, la o distanță de 19 kilometri. Aceștia au sosit la locul incidentului în jurul orei 16. Se simțea încă mirosul sulfuros și au descoperit o pată de iarbă îngălbenită în locul în care copiii văzuseră obiectul. Au adunat probe și și-au anunțat superiorii. A fost găsit și un paznic, aflat nu departe de locul întâmplării, care, deși nu a văzut sfera, a declarat că a auzit șuieratul puternic din momentul decolării.

Cei doi au fost în stare de șoc circa o săptămână. François, care avea ochii sensibili, a plâns timp de cel puțin un sfert de oră după incident și apoi, timp de mai multe zile, lacrima în fiecare dimineață după ce se trezea. Anne Marie nu a dormit următoarele două nopți.

Mai mulți ufologi au efectuat numeroase anchete și contraanchete, care însă nu au făcut decât să precizeze unele detalii, confirmând întâmplarea. Merită să menționăm că pe atunci în satul Cussac nu numai că nu exista televiziune, dar nu era nici măcar un aparat radio, singurul mediu de informare fiind un ziar local; deci posibilitatea unei farse sau a unei contaminări informaționale este practic exclusă. În cei 40 de ani trecuți de la acest incident, cei doi frați nici nu au dezmințit și nici nu au contrazis în vreun fel cele declarate inițial.

O altă întâlnire faimoasă este cea de la *Transen-Provence*, aflat în sud-estul Franței. Aici, la data de 8 ianuarie 1981, către ora 17, când începuse să se întunece, Renato Nicolai, zidar pensionat, își făcea de lucru prin grădina casei. Deodată a văzut un aparat aterizând, cu un șuierat ușor, dar fără urmă de fum sau flacără. După cum a declarat martorul, „mașinăria avea forma a doua farfurii lipite față în față, era plumburie și poseda o nervură de jur-împrejurul circumferinței”. Măsura circa 1, 80 metri înălțime, 2, 50 metri diametru. După scurt timp, obiectul a decolat și a dispărut. Observația a durat 30 sau 40 de secunde.

„Sub aparat am văzut, pe când se ridica, două piese rotunde, care puteau fi reactoare sau picioare. Mai erau și alte două cercuri, care puteau fi trape. Cele două

reactoare sau picioare ieșeau în afara părții de jos a aparatului cam cu 20 de centimetri”, a completat Nicolai. Mergând la locul aterizării, martorul a găsit o urmă circulară neagră, cu diametrul de circa doi metri.

Un vecin – jandarm – a fost chemat în grabă la locul incidentului. El a prelevat probe de lucernă și de pământ pentru a le trimite, spre analiză, la GEPAN. Aici s-a constatat că solul fusese tasat, ca de o greutate foarte mare, conținea oxid de fier și a fost supus unei temperaturi de circa 600 de grade. Mostrele de lucernă, trimise la institutul de studii agricole INRA, erau iradiate invers proporțional cu pătratul distanței până la locul aterizării și au suferit procese anormale de degradare.

Interogarea lui Nicolai de către specialiștii GEPAN a înlăturat ipoteza unei farse. Martorul era un om obosit, bolnav, care nu citea nici cărți, nici ziare, singura sa sursă de informare fiind televizorul. A declarat că auzise de OZN-uri, dar nu știa ce sunt alea. Părerea sa fermă era că văzuse un aparat militar secret.

În 2007, Jean Jacques Velasco, cel care a condus SE PRA (urmașa GEPAN) din 1988 până în 2005, declara săptămânalului *L'Express*: „Afacerea m-a zguduit profund. Chiar și după 26 de ani, rămân convins că acele urme nu puteau fi produse prin mijloace omenești”.

Un alt caz interesant este cel din orașul *Nancy*, capitala istorică a Lorenei ficeze. Aici, un cercetător științific în biologie celui ar, care nu a dorit să-și facă public numele, a asistat, la 21 octombrie 1982, la ora 12.35, în grădina din fața casei sale, la aterizarea unui aparat neidentificat. De la distanță a crezut că e un avion care venea din direcția sud-est. Apoi a deslușit că era un obiect mic, lunguleț, strălucitor, cu aspect metalic, cu diametrul de vreun metru și grosimea de circa 80 de centimetri. Martorul l-a putut distinge bine, întrucât cerul era fără nori, iar soarele se afla în spatele său, deci vizibilitatea era excelentă. Avea o viteză nu prea mare, iar omul nostru a fost convins în că obiectul va trece, mai departe, pe deasupra casei, iar la un moment dat

traectoria s-a schimbat, iar apariția s-a îndreptat direct spre el, ceea ce l-a obligat să se dea înapoi 3 – 4 metri.

Aparatul s-a oprit, planând la circa un metru deasupra solului. Partea de sus era albastru-verzuie, iar cea de jos avea un aspect gri metalizat. Nu emitea niciun sunet, nu degaja nici căldură, nici frig, nici lumină și aparent nici magnetism sau electromagnetism. A rămas așa douăzeci de minute, după care s-a ridicat brusc pe verticală, înălțându-se, până a dispărut. La momentul plecării, firele plantelor au devenit drepte, ca apoi să-și reia poziția naturală. Martorul era foarte sigur de reperele orare, deoarece își verifica tot timpul ceasul.

Omul a alertat jandarmii, pentru a cerceta acest fenomen. Depoziția sa a fost luată la circa cinci ore de la eveniment. Dată fiind seriozitatea și formația științifică a martorului, grupul GEPAN a studiat în detaliu cazul, inclusiv mostrele de știr uscate în mod misterios din zona vizitată de bizarul musafir. Nu a rămas nicio urmă pe sol, iarba nu era nici calcinată, nici strivită. Extremitățile frunzelor unei tufe de știr s-au uscat complet, de parcă ar fi fost supuse unui câmp electric de mare intensitate. Din păcate, eșantioanele fiind examinate cu întârziere, ipoteza nu a putut fi probată fără niciun dubiu.

Incidente aviatice din Franța între documentele puse la dispoziția marelui public, pe Internet, de GEIPAN se află și câteva în care au fost implicați piloți.

La 28 ianuarie 1994, Jean-Charles Duboc era la comanda unui Airbus A320, efectuând zborul Air France AF3532 între Nisa și Londra. Alături de el se afla Valérie Chauffour, copilot. La ora 13.14, survolau, la altitudinea de 11.900 de metri, localitatea Coulommiers, nu departe de Paris. Condițiile meteorologice erau excelente. Stewardul-șef, prezent în acel moment în cabina de pilotaj, a observat în stânga un obiect, pe care l-a calificat drept balon meteorologic. Copilotul a văzut și el obiectul. Pilotul a fost de părere că era mai degrabă un avion în viraj, înclinat la 45 de grade. Totuși, în doar câteva secunde, toți trei au căzut de acord că ceea ce vedeau nu semăna cu nimic

cunoscut. Vizibilitatea excelentă - de 200 - 300 de kilometri -, dar și prezența unor nori altocumulus i-au permis pilotului să estimeze că fenomenul este la altitudinea de 10.500 de metri și la o distanță de 46 de kilometri, ceea ce însemna că dimensiunile sale erau enorme. Frapa și faptul că obiectul își schimba forma. La început părea o pălărie maronie, apoi arăta ca o lentilă. Copilotul spunea că semăna cu o bârnă. La început obiectul părea staționar, apoi au avut impresia că se deplasa. După un minut sau două de observare, a devenit transparent, pentru ca apoi să dispară aproape instantaneu, ca și cum ar fi decis brusc să devină invizibil.

Duboc, luând legătura cu centrul de control al navigației aeriene de la Reims, a aflat că nu exista niciun aparat de zbor în vecinătate. Totuși, conform procedurilor în vigoare, cei de la Reims au informat despre observație Centrul de operații al apărării aeriene (CODA) de la Taverny. Aceștia au confirmat că radarele de la centrul de control Cinq-Mars-la-Pile, aparținând CODA, tocmai au înregistrat, timp de 50 de secunde, traiectoria unui obiect care intersectase zborul AF 3532, traiectorie care nu corespundea cu niciun zbor anunțat. Fenomenul a dispărut în același moment și de pe radar, și din fața echipajul avionului.

CODA a efectuat investigațiile care se impuneau. Acestea au exclus ipoteza unui balon meteorologic și au precizat că lungimea aproximativă a obiectului era de 250 de metri.

La sosirea, peste o oră, la Londra, pilotului i s-a cerut să facă un raport. Acesta a refuzat, motivând că nu are cum să depună mărturie privind un fenomen pe care nu-l poate identifica.

La 26 august 1998, la 32 de minute după miezul nopții, echipajul unui DC-10 a observat șase puncte extrem de luminoase care evoluau orizontal, paralel cu orizontul, într-o formație compactă, având aspectul unei stele, urmată de o coadă. Pilotul, fost pilot de vânătoare și astronom amator, nu a putut explica fenomenul care, timp

de 10 secunde, a descris un arc de cerc de circa 90 de grade, ceea ce, având în vedere că distanța era „foarte dificil de estimat”, conduce la viteze mult peste cea a sunetului. Nicio observație radar nu a fost corelată acestei observații. S-a presupus că ar fi fost un meteorit sau intrarea în atmosferă a unui satelit, dar ancheta care a urmat nu a găsit nicio explicație a fenomenului.

La 12 septembrie 1998, la ora 21.53, echipajul unui zbor în direcția Dijon a văzut, trecând la o distanță destul de mare deasupra, două puncte luminoase. La început martorii le-au luat drept avioane militare, dar apoi au remarcat traiectoria bizară a punctelor, care urcau, coborau, efectuau zigzaguri. Aviația militară a confirmat că nu e prezent niciun trafic aerian în zonă. Pe de altă parte, radarele nu au detectat nimic. Ancheta care a urmat nu a permis identificarea observației.

La 15 octombrie 2004, conducătorul unei patrule de avioane Mirage 4 a fost alertat de unul dintre coechipieri, care se vedea urmărit de o aeronavă „în poziția ora 5”. După ce l-a urmărit și comandantul, timp de 15 - 20 de secunde, obiectul a dispărut. La început a fost convins că era un avion de vânătoare, dar controlorii de zbor de la sol au spus că acolo nu detectaseră nimic, deci observația a rămas neidentificată.

La 8 octombrie 2000, puțin după ora 17, deasupra departamentului Yvelines, pilotul și copilotul unui avion în plină ascensiune, cu destinația Grenoble, au sesizat, timp de câteva zecimi de secundă, un obiect rotund, cenușiu, cu diametrul de câțiva metri, trecând extrem de rapid pe sub carlinga avionului. Pentru un moment echipajul s-a temut ca obiectul să nu lovească cumva ampenajul din spate.

Având în vedere că a fost pusă în pericol securitatea zborului, s-a făcut o anchetă riguroasă asupra cazului. S-a suspectat că a fost un balon sau poate o pasăre mare, dar toate încercările de identificare au rămas fără rezultat.

La 9 decembrie 2002, în Departamentul Nord, un instructor particular de pilotaj, decola cu avionul său, având la bord și doi elevi. Toți trei au văzut dintr-odată un

far extrem de luminos, deplasându-se drept spre ei, devenind o formă sferică și schimbându-și brusc direcția atunci când coliziunea părea deja iminentă. Turnul de control nu a văzut nimic, dar nici radarele.

Raportul COMETA

Probabil cea mai interesantă realizare franceză în privința conștientizării importanței fenomenului OZN l-a constituit raportul transmis, în iulie 1999, președintelui republicii Jacques Chirac și primului-ministra Lionel Jospin, de către grupul „COMETA”, compus din ofițeri superiori, ingineri, specialiști în științe fizice, științe ale vieții și științe umaniste.

Raportul este rezultatul a trei ani de studii, cu sprijinul a numeroși colaboratori și al Asociației Auditorilor Institutului pentru Înalte Studii în Apărarea Națională (IHEDN). Grupul a fost prezidat de Denis Letty, general de aviație, printre membrii lui numărându-se generalul de aviație Bruno LeMoine, amiralul Marc Merlo, Michel Algrin, doctor în științe politice, generalul Pierre Bescond, inginer de armamente, toți foști „auditori” IHEDN, dar și Denis Blanchet, superintendent-șef al poliției naționale, din cadrul Ministerului de Interne, Christian Marchal, director științific la Oficiul Național de Cercetare în Aeronautică, și generalul Alain Orszag, doctor în fizică. La lucrările grupului au mai contribuit și alți specialiști, între care Jean-Jacques Velasco, cercetător și ufolog, François Louange, specialist în analize foto, și generalul Joseph Domange, de la IHEDN.

Rezultatele proiectului au fost publicate, după expedierea lor către președinte și prim-ministru, la 16 iulie 1999, sub forma unui document de 90 de pagini: *Les OVNI et la Defence: A quoi doit-on se preparer*, tradus și tipărit prompt și în românește, cu titlul „OZN-urile și Apărarea. Pentru ce trebuie să ne pregătim”. Raportul începe cu un preambul de André Lebeau, fost președinte al Centrului Național pentru Studii Spațiale (CNES), și este prefătat de generalul de aviație Bernard Norlain, fost director al IHEDN. Raportul este însoțit de șapte anexe deosebit de

interesante, privind: observații radar în Franța, observații OZN făcute de astronomi, viața în Univers, colonizarea Spațiului Cosmic, Cazul Roswell și posibila dezinformare, vechimea fenomenului OZN și elemente de cronologie, reflecții privind aspecte diverse: psihologice, sociologice și politice ale fenomenului OZN.

Proiectul COMETA apreciază că „realitatea fizică a OZN-urilor, cu performanțe de zbor neatinse pe Pământ, controlate de ființe inteligente, este «cvasicertă»”. Ca explicații: farsele și contrafacerile constituie rare excepții; conspirația și manipulările datorate unor mici grupuri ultrasecrete nu sunt de luat în considerare în mod serios, ca de altfel nici variantele cu fenomene naturale, parapsihologice ori halucinații colective. Ipoteza unor arme secrete este, de asemenea, improbabilă. În schimb, așa cum subliniază și generalul Letty, „acumularea de observații bine documentate, făcute de martori credibili, ne arată că de acum înainte trebuie să luăm în considerare toate ipotezele privind originea OZN-urilor, în special ipoteza extraterestră”.

„Ipoteza extraterestră – consideră autorii raportului – este de departe cea mai bună ipoteză științifică; ea nu este desigur probată într-o manieră categorică, dar există în favoarea sa argumente puternice, iar dacă ea se va dovedi exactă, consecințele sunt extrem de importante”. Deși nu există până în prezent probe privind acțiuni ostile din partea OZN-urilor, există cel puțin câteva cazuri în care se poate vorbi de încercări de intimidare. Chiar dacă „niciun accident, și în consecință niciun act ostil, n-a avut drept cauză, cel puțin oficial, un OZN”, persistența fenomenului, estimează autorii, ar trebui să dea loc unei „reflecții privind consecințele strategice, politice și religioase pe care le-ar produce eventuala confirmare a acestei ipoteze”.

Studiul își pune întrebarea: Ce atitudine trebuie să luăm dacă totuși OZN-urile au origine extraterestră? Ce strategie ar trebui să adoptăm? Care sunt situațiile pentru care ar trebui să ne pregătim? Lucrarea ia în discuție mai multe scenarii, care ar trebui aprofundate prin implicații la

nivel politic, militar, religios și al informării marelui public.

Generalul Bernard Norlain, fost director al IHEDN, subliniază, în contribuția sa la acest dosar, că „se pun probleme concrete, la care trebuie răspuns prin acțiuni”. Studiul se termină cu recomandări în sensul întăririi și dezvoltării studiului fenomenului OZN. Ar trebui creat un comitet special, la cel mai înalt nivel guvernamental, însărcinat cu dezvoltarea unor ipoteze, strategii și pregătirea unor acțiuni de cooperare cu alte țări. Raportul spune că trebuie învinse prejudecățile de până acum și teama de ridicol, propunând în acest sens chiar și ținerea unor conferințe de informare în marile școli militare, ori încheierea unor acorduri între Uniunea Europeană și Statele Unite.

Leslie Kean a invitat trei personalități dintre cele implicate în proiectul „COMETA” să scrie câte un text pentru a fi inclus în cartea ei: „*UFOS: Generals, Pilots and Government Officials Go On the Record*, apărută în 2011. Yves Sillard, fost director general al CNES, cel care a înființat GEPAN, iar la ora actuală este președintele „comitetului director” al GEIPAN, își începe textul cu fraza: „Realitatea obiectivă a fenomenelor aeriene neidentificate, cunoscute mai bine publicului larg sub numele de OZN, nu mai este pusă sub semnul întrebării. Datele înregistrate de GEIPAN se bazează pe metode riguroase de analiză și control. Cazurile aeronautice vin din partea unor martori competenți, antrenați să facă față unor situații neobișnuite și să reacționeze cu calm”. Între altele, Sillard mai menționează: „Dezvoltarea științei, chiar în deceniile următoare, va conduce în mod sigur la numeroase concepte noi, absolut impredictibile astăzi. Ceea ce ni se pare că reprezintă un obstacol insurmontabil pentru civilizațiile mai avansate care călătoresc de pe exoplanete pe Pământ probabil că ne va apărea, atunci, într-o lumină cu totul diferită” ...

O a doua personalitate, al cărei text ocupă un întreg capitol, este Jean-Jacques Velasco, responsabilul GEPAN și SE PRA timp de douăzeci și unu de ani, din 1983 până în

2004. El recunoaște că atunci când era în această funcție, și-a impus, „după cum și era de datoria mea, o mare rezervă în exprimarea oricăror interpretări sau concluzii pe subiectul OZN”. Dar acum poate spune fără ezitare că „OZN-urile – ca obiecte materiale – există și sunt distincte de oricare fenomen obișnuit. Aceste cazuri sunt puține la număr, dar extraordinarele lor caracteristici și efecte fizice nu lasă loc pentru ambiguități. [...] Ele par să fie «obiecte artificiale și controlate», iar caracteristicile lor fizice pot fi măsurate de sistemele noastre de detecție, în special de radare”. Între performanțele inexplicabile ale acestor obiecte, Velasco menționează „zborul staționar și complet lipsit de zgomot, accelerațiile la viteze care sfidează legea inerției, exercitarea unor efecte asupra sistemelor electronice de navigație sau de transmisiuni și aparenta capacitate de a induce întreruperi ale curentului electric. Când sunt întâlnite avioane, civile sau militare, aceste obiecte par capabile să anticipeze și să neutralizeze manevrele defensive ale piloților”.

Velasco preciza că atunci când s-a creat GEPAN, organismul avea în spate o rețea formată din poliție, jandarmerie, Forțele Aeriene, Marină, stații meteorologice și oficialități aeronautice, respectând cu toții o metodologie comună, prin care datele colectate să fie raportate și centralizate. Cazurile colectate astfel erau examinate periodic de un consiliu științific, format din experți în diferite domenii relevante. Aceștia clasificau cazurile în patru categorii: (a) identificate, (B) probabil identificate, (C) date insuficiente și D) inexplicabile, „în ciuda relatărilor precise ale martorilor și ale dovezilor de calitate recuperate de la locul observației”. Acestea din urmă erau împărțite în continuare, conform clasificării propuse de Prof. J. Allen Hynek (între care, de pildă, întâlnirile apropiate de gradul III).

Velasco descrie câteva dintre cazurile neidentificate spectaculoase, investigate de GEIPAN și precursorile sale, observând că, „de fapt, cazurile aeronautice oferă cele mai convingătoare rezultate în această problemă”. El

citează și un studiu făcut de Dominique Weinstein, care a catalogat 1.305 observații aparținând unor piloți. Dintre acestea, aproape 37% proveneau de la avioane militare, 27% de la aviația civilă, iar restul de la avioane particulare. În 12% din cazuri, observația a fost confirmată prin radar, în 3, 5% a fost afectată aparatura de bord. Douăzeci și două de cazuri se referă la coliziuni evitate în ultima secundă, iar șase cazuri cuprind „lupte aeriene” sau manevre de luptă între OZN și aparatul de zbor.

Jean-Jacques Velasco propune „ipoteza șocantă” că există o legătură între fenomenul OZN și armele nucleare. El evocă în acest scop declarații îngrijorate ale oficialităților americane, care, în 1949, constatau că „fenomenele aeriene neidentificate” apar în preajma unor „instalații sensibile” militare, deci „au legătură cu Apărarea Națională a Statelor Unite”. Velasco remarcă și o corelație a aparițiilor cu testele nucleare și reamintește incidentele în care OZN-uri au blocat rachete nucleare, în 1966, în Dakota de Nord, în 1967, în Montana etc. El își „permite speculația” că ar putea fi vorba de sonde ale unor „civilizații extraterestre”, având motivația „de a ne monitoriza planeta din cauza îngrijorării pe care au produs-o manifestările oamenilor”.

A treia personalitate franceză, inclusă cu un text în cartea Lesliei Kean, este generalul-maior de aviație în retragere Denis Letty. El descrie câteva întâlniri dramatice cu OZN-uri ale unor piloți francezi. Acestea au fost cauza pentru care, în 1996, în cadrul Asociației auditorilor veterani ai Institutului Francez pentru înalte Studii de Apărare Națională (IHEDN - asociație de planificare strategică finanțată de guvern), s-a luat hotărârea creării unei Comisii pentru Studii Aprofundate, prescurtat „COMETA”, care a efectuat, timp de trei ani, cercetări asupra implicațiilor fenomenului OZN.

URSS, Rusia.

Programe de urmărire a OZN-urilor

Ufologia rusă a început, la sfârșitul anilor '50, prin conferințele și articolele inginerului Iurii Fomin, de la

societatea unională pentru răspândirea cunoștințelor științifice și politice, și ale lui Felix Zigel, cadru didactic la Institutul de Aviație din Moscova. Pe atunci, în presa sovietică erau permise doar articolele care combăteau existența fenomenului OZN, taxat drept o fantezie caracteristică țărilor capitaliste. Totuși, armata a păstrat un interes ascuns pentru elucidarea cauzelor sale.

La insistențele lui Ziegel, în 1967, la Moscova s-a înființat Departamentul OZN al Comisiei unionale de explorare spațială a Asociației Voluntare pentru sprijinirea

Armatei, Aviației și Marinei (DOSAAF). Participau peste 200 de oameni de știință, ingineri, reprezentanți militari, jurnaliști etc., șef fiind generalul-maior Porfinii Stoliarov, iar adjunct pe probleme științifice - Zigel. La 10 noiembrie, la televiziunea centrală, cei doi au invitat populația să le trimită rapoarte. Acestea nu au întârziat să sosească.

Din păcate, în aceeași lună - noiembrie 1967 - autoritățile au dat ordin ca departamentul să fie desființat. Deși s-a negat oficial existența unei astfel de organizații, azi se crede că aici s-au adunat multe rapoarte privind observațiile OZN. S-a mai spus că la sfârșitul anilor '70 s-a evaluat că pentru o treime din rapoarte nu existau explicații convenționale.

Nu peste mult timp, și Academia de Științe a URSS a difuzat o rezoluție, în care condamna cercetările OZN. Se pare că motivul principal a fost teama oficialităților militare că publicitatea în jurul observațiilor OZN poate duce la divulgarea unor secrete militare. Cenzura a interzis nu doar orice articol despre OZN-uri, dar chiar și menționarea termenului de „Obiecte zburătoare neidentificate”.

Situația a luat o turnură neașteptată după incidentul de la Petrozavodsk, capitala Republicii Autonome Karelia. Aici, în zorii zilei de 20 septembrie 1977, a apărut pe cer o uriașă „meduză luminoasă”, împrăștiind o mulțime de raze subțiri deasupra orașului. Grație neglijenței cenzurii, întâmplarea a ajuns pe paginile celor mai importante

publicații sovietice. La ora actuală se știe că fenomenul a coincis cu lansarea satelitului Cosmos-955, de la baza Plesetsk. Oricum, cazul a deschis niște zăgazuri.

În 1978, a fost demarat un program, desfășurat apoi timp de 13 ani, care cerea fiecăruia dintre cei patru milioane de militari sovietici să elaboreze rapoarte detaliate privind observațiile OZN. Un rol important în acest proces l-a avut Iuri Andropov, foarte interesat de fenomenul OZN. El a fost șeful KGB din 1967 până în 1982, iar ulterior, între 1982 și 1984, urmașul lui Leonid Brejnev la conducerea URSS. În planul de stat pe 1978, la capitolul „Cercetări în domeniul apărării” a fost inclus programul „Investigarea fenomenelor aeriene și spațiale neidentificate, a originii lor posibile și a influenței asupra echipamentelor și a personalului”. Programul a fost împărțit în două: „Setka MO” (*Ministerstva Oboroni Set* – rețeaua Ministerului Apărării) și „JSetka AN” (*Akademii Nauk Set* – rețeaua Academiei de Științe). În acest scop, la 18 octombrie 1978 a avut loc o ședință importantă la Academia de Științe a URSS, în prezența unor cercetători care ulterior au participat la aceste proiecte.

În 1981, numele programelor de cercetare au fost schimbate în „Galaktika” (MO, respectiv AN), iar în 1986 în „Gonzont” (cu aceleași MO și AN). La scurt timp după tentativa de puci anti-Gorbaciov din 1991 (dar după alte versiuni chiar în 1990), aceste programe au fost oprite. Totuși, un grup de experți din Departamentul de Fizică Generală și Astronomie al Academiei Ruse de Științe ar fi continuat, până în 1996, să lucreze asupra subiectului, analizând rapoartele OZN.

Participanții la ședința inaugurală din 1978 reprezentau diferite institute sau unități militare. Programul civil a fost centrat pe IZMIRAN, Institutul de Magnetism Terestru și Difuzare a Undelor Radio al Academiei de Științe a URSS. Iulii Platov, de la acest institut, a devenit șeful programului civil. Din partea armatei, cercetarea fenomenului OZN urma să fie coordonată de K. Ivanov, adjunctul șefului Statului Major

General al Marinei Militare sovietice, care era și șeful informațiilor Marinei Militare. Din documentul elaborat cu prilejul acestei prime ședințe, reiese că Ministerul Apărării era preocupat de faptul că fenomenul OZN ar putea interfera cu activitățile militare, inclusiv cu zborurile cosmice.

Instrucțiunile pentru colectarea datelor au fost redactate, în cadrul Marinei Militare, la începutul anului 1980. Instrucțiunile semnate de viceamiralul V.K. Saakian specificau că datele OZN mai serioase trebuiau imediat telegrafiate la două unități militare, una din orașul Mâtișci, de lângă Moscova, cealaltă din Leningrad. Prin „date serioase” se înțelegeau cazurile în care existau urme fizice ale fenomenului, cele în care s-a produs un deces al unui militar în contact cu fenomenul și cele în care a fost afectată funcționarea aparaturii. Instrucțiunile au fost distribuite, prin adrese expediate de la Departamentul de Fizică Generală și Astronomie, către diverse organisme și organizații. Ziarul *Nedelia* a publicat un apel al responsabililor proiectului în care, printre altele, îi sfătuia pe cei ce au văzut fenomene neobișnuite să încerce mai întâi să elimine toate explicațiile convenționale posibile: fenomene astronomice, obiecte făcute de mâna omului etc., iar dacă nu există o astfel de explicație, atunci să facă o descriere cât mai detaliată a obiectului și să expedieze raportul la Departamentul de Fizică Generală și Astronomie.

Într-unul dintre primele documente ale SETKA-AN s-a decis ca în loc de „OZN” să se folosească termenul de „fenomene atmosferice anormale”. Cenzura asupra termenului „OZN” a fost înlăturată abia în 1989.

S-au constituit și două centre de cercetare. Cel din cadrul Ministerului Apărării avea acces la observațiile militarilor, cel subordonat Academiei de Științe la cele culese de institute de cercetări, centre hidrometeorologice și diverse publicații. Obiectivele cercetării erau, de asemenea, diferite – militarii erau preocupați de influența OZN-urilor asupra echipamentelor și a personalului, ca și

de posibilitatea de a utiliza proprietățile OZN-urilor: invizibilitatea radar și excepționala manevrabilitate. A existat și suspiciunea că ele ar fi niște mijloace de spionaj.

Academia de Științe era interesată în primul rând de studierea naturii fizice a fenomenului. Se spune că programele au fost cerute de Comisia Militar-Industrială, preconizându-se ca ambele centre de cercetare să aibă un schimb de informații, dar Vladimir Rubțov, implicat în aceste proiecte, nu este convins că armata a pus la dispoziția cercetătorilor civili toate datele de care dispunea.

În planurile cincinale care au început în 1981 și 1986, autoritățile au inclus programe speciale, dedicate cercetării fenomenelor aerospațiale neidentificate. În ianuarie 1980, șeful Statului Major General al Forțelor Armate ale URSS a emis un regulament, cerând să i se raporteze neîntârziat „orice fenomen inexplicabil, exotic, extraordinar”, inclusiv observații OZN, cu instrucțiuni privind modul de colectare. Din acest moment, toți militarii din URSS, inclusiv cei staționați în alte țări, știau că dacă observă un OZN trebuie să facă un raport scris superiorilor lor. În 13 ani, cât a rămas în vigoare acest proiect, s-au strâns 3.000 de rapoarte oficiale, asupra a circa 400 de evenimente individuale. 90 la sută din acestea pot fi explicate prin cauze convenționale, precum: lansări de rachete, baloane de mare altitudine etc. Dar circa 300 de observații au rămas inexplicabile, chiar și după cea mai scrupuloasă examinare. Poate nu pare mult, dar este vorba de rapoarte detaliate, din surse sigure, verificate la fața locului de ofițeri cu experiență, care aveau drept atribuție de serviciu să trimită spre centru doar cazurile cu adevărat importante.

Colonelul în retragere Boris Sokolov, care a fost implicat din 1980 în acest proces, a declarat nu demult că „timp de zece ani Uniunea Sovietică a devenit un gigantic post de urmărire a OZN-urilor... militarii erau interesați de OZN-uri, inclusiv din cauza credinței că dacă vor descifra secretele OZN-urilor vor putea câștiga competiția cu

potențialii inamici, prin încorporarea acestor tehnologii”.

La un moment dat, prin anii „85-” 86, s-a făcut un raport privind toate cazurile adunate până atunci de pe teritoriul URSS. Circa 70% din toate observațiile au primit explicații firești, din punctul de vedere al științei „clasice”. Majoritatea cazurilor au *fost puse în* legătură cu tehnologia aeronautică ori cu tehnologia rachetelor, cu lansarea de obiecte în spațiu, cu părți din rachetă, de pildă primele trepte, care au căzut înapoi la sol, cu reintrarea în atmosferă a unor obiecte cosmice, cu dezastre aviatice, cataclisme naturale etc. Din restul de 30%, jumătate puteau fi explicate în mai multe feluri, întrucât nu existau suficiente date și probe materiale pentru o concluzie certă. Generalul estima că mai rămânea un rest de 10 - 15%, format din cazuri care nu puteau fi explicate în niciun fel.

În majoritatea incidentelor, s-au observat lumini în diverse configurații, dar au fost văzute și obiecte materiale, în formă de disc, de cilindru sau ceva similar. Nu s-a putut explica ce anume erau aceste apariții. Periodic, se intensifica interesul populației pentru astfel de fenomene. Atunci reveneau mereu și mereu aceleași întrebări din partea jurnaliștilor din toată lumea.

Generalul Nikolai Alexeevici Sciam, fost vicepreședinte al Comitetului de Președinție al KGB, afirma în 2007 că documentele OZN din fosta URSS nu au fost niciodată secrete. El a ilustrat aceasta prin traseul hârtiilor. Un cetățean vedea un fenomen luminos și scria un raport. Ofițerul de serviciu al unei instituții sau al unui departament special recepționa informația, o nota într-un registru și trimitea raportul la centru, atașându-i o scrisoare însoțitoare. În toate aceste operații nu era niciun secret.

După ufologul Iuri Striganov, „Comisia Academică” a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a demonstra că nu există OZN-uri, ci, cel mult, observații eronate ale unor lansări de rachete sau, eventual, fulgere globulare, astfel încât această comisie a servit drept paravan, prin care să distragă atenția asupra investigațiilor militare OZN, care

au fost mult mai serioase. Dar, în ciuda declarațiilor nonșalante, „fenomenele anormale” au dus uneori la căderea comunicațiilor radio ori la funcționarea defectuoasă a unor echipamente militare. Au existat, de asemenea, rapoarte provenind de la personal militar, inclusiv de la ofițeri superiori, asupra unor activități stranie ale OZN-urilor deasupra unor baze sovietice de rachete balistice sau asupra unor cosmodromuri. În câteva rânduri au fost chiar lansate rachete sol-aer împotriva nepoftiților vizitatori. Militarii erau mai puțin interesați de argumentele științifice, rămânând deschiși la ipoteza că OZN-urile ar putea fi manifestări ale unei civilizații extraterestre. Dar cel mai mult îi preocupa impactul fenomenului asupra tehnicii militare și asupra personalului.

Iulii Platov și Boris Sokolov au publicat o lucrare intitulată „Istoria cercetării de stat a OZN-urilor în URSS”, în care ei afirmă că cele două programe s-au bazat pe presupunerea că există o probabilitate ridicată ca fenomenele stranie observate să aibă o origine tehnico-militară și pe aceea că unele caracteristici descoperite ar putea căpăta utilizări militare. Derularea programelor OZN a fost ținută secret pentru „a reduce interesul publicului”. Cei doi autori au mai subliniat că bugetul redus al programelor nu a permis implicarea unor echipamente mai sofisticate. De pildă, nu s-a putut testa ipoteza existenței unor fenomene precum formațiunile de plasmă de mari dimensiuni din atmosferă. Tot ce s-a realizat a fost colectarea și analizarea unor rapoarte și elaborarea unor modele fizice ale fenomenului.

Atitudinea celor doi a fost criticată de ceilalți ufologi ruși, atât pentru unele afirmații, care minimalizau amploarea fenomenului și care s-au dovedit neadevărate, cât și pentru faptul că aceștia nu au permis ca rapoartele colectate să fie examinate și de investigatori independenți (nu neapărat străini, întrucât documentele puteau conține și unele date secrete).

La 31 mai 2002, în ziarul *Komsomolskaia Pravda*,

Andrei Pavlov a publicat un articol ciudat, bazat pe un interviu cu colonelul Aleksandr Plaksin, numit aici geofizician militar. El a fost omul de legătură între programul militar și cel academic, pentru „studiul fenomenelor anormale”, începând din 1978 până în 1991. Plaksin a descris cele două programe rusești. Comisia militară nu a lucrat niciodată cu martori civili care au văzut OZN-uri sau pretindeau că au fost în contact cu entități nepământene, fiind interesați doar de rapoartele oficiale primite de la unitățile militare sovietice, rapoarte care conțineau măsurători făcute cu echipament tehnic militar. Din motive lesne de înțeles nu a intrat în mai multe detalii.

Plaksin estima că 20% din obiectele neidentificate raportate prin aceste programe aveau consistență fizică și proprietăți pe care, cu legile naturii pe care le cunoaștem azi, nu le putem explica. Celelalte semnalări de OZN-uri ar fi formații naturale de plasmă. Cercetătorii ruși au dovedit că, atunci când anumite fluxuri de radiații solare străpung câmpul magnetic protector al Pământului, ele pot produce perturbări în funcționarea aparaturii, dar și efecte vizuale spectaculoase, care pot fi luate drept OZN-1

Plaksin afirmă că în cei 13 ani, în care a fost îi. Aucat în cercetarea fenomenului OZN, nu a avut acces la nicio dovadă palpabilă a faptului că pe planeta noastră ar exista manifestări ale unor civilizații extraterestre. Cu toate acestea, el menționa că, din cauza secretului militar, nu poate nici acum divulga tot ce știe. Colonelul a precizat totuși că nu a existat niciun OZN prăbușit în Kazahstan, în 1978, nu există niciun depozit secret cu fragmente de

OZN-uri în Mâtișci (zona Moscovei) și nici buncăre ultrasecrete în arhipelagul Novaia Zemlia, așa cum pretind unele zvonuri.

Institutul militar implicat în programele pentru fenomene anormale a cooperat cu alte institute ale Academiei de Științe pentru crearea de aparatură ultrasensibilă în studiul fenomenului OZN. Aceste echipamente au permis estimarea dimensiunilor OZN-

urilor, a densității și vitezei lor. Conform lui Plaksin, cercetătorii militari sovietici au ajuns chiar să poată prezice apariția unor valuri OZN.

Prima prelucrare amplă a datelor colectate, privind fenomenul OZN, a fost făcută pe calculatoarele *EVM ES 1022* din renumitul centru științific „Akademgorodok” din Novosibirsk. Concepția și analiza rezultatelor a aparținut Institutului de Matematică a secției siberiene a Academiei Sovietice de Științe. Rezultatul a constat într-un raport de 45 de pagini de grafice și formule. Totuși, în cele din urmă, nu se poate spune ce anume s-a câștigat prin aceste programe.

Opiniile lui Vladimir Rubțov în articolul „Ufologia Sovietică”, publicat în decembrie 2005 în revista *FA TE Magazine*, *Vladimir Rubțov*, la ora actuală directorul Institutului independent de Cercetare a Fenomenelor Neidentificate (RIAP) din Harkov, Ucraina, remarcă faptul că „ufologia actuală este un amestec eterogen de cercetare serioasă, amuzament, religii populare și isterie”. După 1986, specialiștii în domeniu au putut să participe la congrese internaționale și să facă schimburi de opinii cu colegii din alte țări. Într-o atmosferă de destindere, chiar și rapoartele secrete OZN deținute de Ministerul Apărării au devenit accesibile publicului. Din păcate, situația a fost exploataată și de mulți falși ufologi.

În 1980, Rubțov își susținuse teza de doctorat asupra aspectelor filosofice și metodologice ale căutării inteligenței extraterestre. Scriind apoi o carte pe baza dizertației sale, el a dorit să introducă un capitol despre fenomenul OZN. Din cauza cenzurii asupra acestui subiect, a avut nevoie de aprobarea unei comisii academice. Spre surpriza sa, aprobarea a venit foarte repede. Mai mult, i s-a oferit imediat posibilitatea să lucreze în cadrul unei echipe de experți dedicată fenomenului OZN.

Cercetătorii din acest domeniu credeau în ipoteza extraterestră și aveau motive să presupună că nu toate observațiile sunt raportate. Rubțov a înțeles de ce cu ocazia unei prelegeri despre fenomenul OZN, pe care a

ținut-o la o școală de aviație militară. Auditoriul părea la prima vedere pasiv, dar mai târziu piloții, în discuții neoficiale, i-au explicat că se găseau între ciocan și nicovală. Pe de o parte, regulamentele Statului Major General îi obligau să trimită un raport imediat ce observau un fenomen aerospațial neidentificat, pe de altă parte, ei știau foarte bine că făcând un astfel de raport riscau să fie trimiși la spital pentru examinări lungi, neplăcute și care se puteau termina rău. Era mai înțelept ca un pilot care întâlnea un OZN să lase impresia că nici nu l-a văzut.

Cu această ocazie, lui Rubțov i-au fost arătate documentele unui caz inedit de contact radio cu un OZN. La 9 aprilie 1975, la școala de aviație militară Jerdevka din regiunea Tambov, după ce avioanele au decolat pentru un zbor de instruire, radarul a detectat o „țintă” neidentificată. Crezând că poate este unul dintre avioanele-școală, operatorul radarului i-a dat câteva comenzi, pe care ținta le-a îndeplinit conștiincios. Ceilalți piloți i-au semnalat surprinși că a folosit inadecvat indicativul lor. Operatorul, înțelegând că ceva nu-i în regulă, s-a adresat încă o dată „țintei” cu o comandă falsă, pe care obiectul a executat-o, după care a intrat în zona moartă a radarului și a dispărut.

Există multe astfel de istorii. Rubțov crede că la ora actuală ar trebui nu atât un program oficial, de mare anvergură, de culegere de rapoarte, cât o schimbare în atitudinea oficială față de fenomenul OZN. Dr. Iulii Platov și Dr. Vladimir Rubțov au publicat în acest sens, în 1991, la editura Academiei de Științe, o carte, intitulată „ozn-urile și știința modernă”, destinată comunității academice sovietice. Din păcate – spune Rubțov –, ea a fost singura carte de acest nivel în fostul spațiu sovietic și nu a avut ecoul scontat.

Multitudinea și seriozitatea observațiilor au confruntat autoritățile sovietice cu trei întrebări: Este real fenomenul OZN? Dacă da, ce este el de fapt? Prezintă cumva un pericol? La prima întrebare s-a răspuns pozitiv. Pentru a doua ar trebui să se treacă de la observațiile

vizuale ale martorilor la cele instrumentale, deci la radare, sisteme de supraveghere și/sau instrumente special concepute în acest sens. Aceste instrumente ar trebui să aibă capacitatea de a monitoriza întregul spațiu circumterestru, de la câteva sute de metri la câteva mii de kilometri altitudine. Din păcate, un astfel de sistem cere un efort financiar considerabil, comparabil cu cel pentru bomba atomică sau pentru primul Sputnik, iar situația din Rusia de după 1990 nu mai e propice unor astfel de proiecte.

Vladimir Rubțov crede astfel că prin culegerea în continuare a unor rapoarte privind observații, deci a „folclorului ufologic”, nu se va ajunge prea departe. Este necesară o cercetare conformă cu metodologia științifică și culegerea sistematică de dovezi fizice. Dincolo de rumori și fantezii, e clar că există dispozitive mecanice care zboară în atmosfera pământeană, având capacități tehnice mult deasupra oricărei aeronave făcută de om. Ipoteza conform căreia aceste dispozitive au origine extraterestră este în principiu verificabilă, deci e științifică. E drept, dacă această ipoteză s-ar adevăra, ne-am afla în fața altor probleme, mult mai dificile. Dar acesta este mersul cunoașterii umane.

Incidente dramatice

Conform colonelului în retragere Iurii Sokolov, în spațiul ex-sovietic „au existat 40 de cazuri în care piloții au întâlnit OZN-uri. La început li s-a ordonat să le intercepteze și să le doboare. Când piloții s-au angajat în urmărire, OZN-urile au accelerat, piloții au pierdut controlul și avioanele s-au prăbușit. Aceasta s-a întâmplat de trei ori, iar în două dintre ele pilotul și-a pierdut viața. După aceasta, piloții au primit ordin să observe obiectul, dar să schimbe direcția și să se îndepărteze. [...] în mod cert, piloții au perceput OZN-urile ca un pericol”. Sokolov a mai adăugat că „militarii erau interesați de OZN-uri inclusiv datorită credinței că, dacă vor descifra secretele OZN-urilor, vor putea câștiga competiția cu potențialii inamici, prin încorporarea acestor tehnologii”.

De altfel, în 1980, conform lui Sokolov, N. Abacharayev, candidat în științe tehnice, a brevetat un aparat de zbor „în formă de OZN”, bazat pe supraconductibilitate. Alte rapoarte spun că în URSS s-au elaborat și vehicule lenticulare propulsate de o plasmă rotitoare, care creează un câmp magnetic. Descărcările plasmei dădeau naștere unor lumini pulsatorii, care se accelerau când viteza vehiculului creștea.

Personalul navigant civil era și în Rusia foarte reținut să atragă atenția pasagerilor asupra unor eventuale OZN-uri sau să facă rapoarte, din convingerea că aceasta poate dăuna afacerilor.

Vasilii Alexeev, general-maior la Centrul de comunicații spațiale al forțelor aeriene rusești, i-a declarat în 2002

lui Michael Hesemann că în 1980, când lucra la Marele Stat Major, a primit multe rapoarte venite de la unități, privind un număr impresionant de observații ale unor fenomene neexplicate. Pe vremea aceea majoritatea au fost pur și simplu respinse ca nefondate. Subiectul era considerat, în bună măsură, unul închis. „O dată ce s-a stabilit în mod oficial cum stau lucrurile, nu numai că nu îți venea să mai crezi, dar nici nu era indicat să crezi”.

„Totuși, în teritoriu, oamenii voiau să știe ce anume s-a întâmplat, voiau să știe unde să separe adevărul de ficțiune. Apoi, informațiile care se adunau la noi nu erau povești sau rumori, ci declarațiile unor martori oculari ai fenomenului, cuprinse în documente și rapoarte ale unor oficiali. Uneori aceste informații erau atât de fascinante încât era imposibil să nu le dai credit. Așa că treptat problematica a început să nu mai fie considerată atât de fantastică și a început să fie examinată nu doar la Ministerul Apărării, ci și de alte departamente guvernamentale. Acest interes s-a manifestat prin trimiterea unor experți în locurile în care OZN-urile – să le numim astfel – apăreau cu o anumită frecvență. Cunosco o serie de baze militare care intră în această categorie. De

regulă ele sunt obiective de importanță strategică, complexe de rachete, instituții de cercetare militară, într-un cuvânt locuri cu o mare concentrare de știință avansată și, într-o anumită măsură, de pericol... Aici apar OZN-urile cel mai des. Mai mult decât atât, ofițerii sau comandanții de la fața locului, care cunoșteau câte ceva despre fenomenul OZN, dar nu primiseră instrucțiuni oficiale în acest sens, au avut inițiativa să investigheze ei înșiși aparițiile, colectând date ș.a.m.d. Știu că în câteva locuri ei au învățat chiar să creeze situații care să provoace apariția unui OZN. Un OZN va veni acolo unde există o activitate militară, incluzând, să zicem, transportul unor încărcături «speciale».

Era suficient să se simuleze ori să se programeze în mod virtual o astfel de deplasare pentru ca OZN-ul să apară... într-un anumit poligon de testare – nu-l voi numi, deși nu mai prezintă un secret –, ofițerii au învățat chiar să facă un soi de contact. La început OZN-ul apărea; era de cele mai multe ori sferic, dar avea și alte forme. Contactul a fost realizat prin indicații fizice; militarii indicau cu mâna în diferite direcții, iar sfera se aplatiza în acea direcție. Dacă ridikai mâna de trei ori, sfera se aplatiza de trei ori pe verticală. La începutul anilor '80, urmând directivele conducerii superioare sovietice, s-au realizat experimente utilizând dispozitive tehnice (teodoliți, stații radar și altele); deci obiectele neidentificate au fost înregistrate, prin dovezi palpabile, prin date furnizate de instrumente de măsură”...

„Cunosc un caz în care lucrătorii unui institut de cercetări de lângă Moscova au zburat la Novosibirsk. Cred că se duceau să investigheze un accident aviatic. Când s-au întors, au scris un raport despre faptul că avuseseră o întâlnire cu un OZN, care a însoțit un timp, în zbor, avionul lor. Fiind persoane curioase și înclinate spre analiza științifică, și-au distribuit imediat rolurile, astfel încât pe parcursul observației unul examina și dicta, alții executau schițe, un al treilea grup cronometra. În felul acesta, urmărirea obiectului a căpătat o oarecare bază științifică.

Nu a mai fost doar o simplă observație vizuală, ci o echipă științifică în plină activitate în timp real”.

Și colonelul Aleksandr Plaksin a făcut trimirere la câteva cazuri prin detalii fascinante. De pildă, în 1974, deasupra aeroportului Povorino din Borisoglebsk (regiunea Voronej) a apărut, la înălțimea de 7 kilometri, un nor negru imobil, inexplicabil, lung de circa un kilometru și jumătate. Radarele de la sol indicau în interiorul său o aeronavă. A fost ridicat un avion de vânătoare pentru interceptie, cu doi piloți la bord. Îndată ce au intrat în „nor” au auzit, prin casca de protecție, un țuit atât de puternic încât depășea pragul dureros. Concomitent, pe tabloul de bord a apărut indicația „altitudine periculoasă”, iar avionul a început să se scuture violent. Cei doi piloți au reușit cu multă dificultate să scoată avionul din nor. Acesta a plutit acolo în total patru ore, după care a dispărut. Sovieticii nu au reușit niciodată să afle din ce era format acel „nor”. Dar astfel de „nori” stranii au fost semnalați în mai multe rânduri deasupra fostei URSS și apoi a Rusiei.

La 14 septembrie 1981, un MIG-23 se afla în zbor de antrenament în apropierea orașului Muncaci (Mukachevo), din vestul Ucrainei. Brusc, în fața avionului a apărut, din neant, o sferă de foc, care a distrus partea din față a aeronavei. Pilotul a avut timp să se catapulteze. A. Plaksin afirmă că au fost raportate mai multe astfel de incidente, dar niciunul nu a putut fi explicat de cercetarea efectuată prin programele OZN.

Un caz mult mediatizat s-a petrecut la 4 octombrie 1982. Atunci, deasupra unei baze secrete din Ucraina, cu silozuri conținând rachete balistice intercontinentale cu focos nuclear, a plutit fără zgomot, între orele 16.00 și 20.00, un gigantic OZN discoidal. Avea diametrul de circa 900 de metri, o formă geometrică perfectă, suprafața netedă, fără hublouri sau alte semne particulare. Focoasele nucleare ale rachetelor erau îndreptate către Statele Unite (ele au fost dezmembrate abia la începutul anilor '90). Camera subterană de comandă a rachetelor era dublată de una similară aflată la Moscova. În timp ce OZN-

ul plutea deasupra, pe panourile din ambele locuri s-a aprins o lampă indicând activarea, într-un mod derutant, a codurilor de lansare a rachetelor nucleare intercontinentale, în ciuda faptului că nimeni nu apăsase niciun buton. Mai ales cei de la Moscova au fost extrem de alarmați. Am fost atunci la un pas de declanșarea unui război nuclear. Din fericire, după 15 secunde totul a revenit la normal. Întregul incident a fost atestat prin numeroase mărturii și investigații ulterioare, inclusiv în 1995, de David Ensor, corespondent renumit al canalului *ABC News*, care a intervievat în acest scop zeci de cercetători, militari și oficiali guvernamentali ruși.

A doua zi după incident, a fost trimisă de urgență la fața locului o comisie de anchetă, din care a făcut parte și o echipă condusă de colonelul Boris Sokolov. Acesta a făcut imediat legătura între prezența OZN-ului și inexplicabilul incident, pe care l-a și recunoscut în declarațiile sale mai vechi. Totuși, în anul 2000, el și-a schimbat opinia, poate și ca urmare a unor presiuni venind din afară, prezentând lucrurile într-un mod diferit, ceea ce a fost interpretat ca un semn că se dorește mușamalizarea cazului.

Ufologul rus Mihail Gershtein a fost întrebat, la începutul anului 2013, într-un interviu, ce caz din Rusia ar putea fi considerat cea mai bună dovadă că OZN-urile nu sunt de pe planeta noastră. El a răspuns că un exemplu ar putea fi răpirea din 1980 de lângă Orsk, având doi martori suplimentari. Cazul a fost studiat de „Setka - AN”. Patru persoane (dintre care una lucrând în poliție) au zărit un OZN lângă un râu. Apoi, doi dintre ei, care mergeau spre râu cu undițe, au văzut un umanoid înalt, după care și-au pierdut cunoștința. Unul dintre ei și-a revenit, dar a văzut doar o încăpere închisă și a auzit o voce care i-a ordonat să se arunce în jos printr-o trapă. Cel de al doilea răpit era încă fără cunoștință. OZN-ul plutea destul de jos, deasupra plajei nisipoase. Cel ce se trezise a evacuat prin trapă corpul prietenului său, apoi a sărit și el. Imediat după aceasta OZN-ul și-a luat zborul. După câteva minute, au apărut alte două persoane. Ei nu au mai văzut OZN-ul, dar

au văzut cele două persoane dispărute stând pe nisip, fără să se zărească urme de pași care să arate cum au ajuns aici. Cazul a fost studiat independent de către două grupuri de oameni de știință de la Novosibirsk, ajungându-se la concluzia că a fost o răpire reală cu pierdere de memorie.

Cosmonauții sovietici rup tăcerea

Investigatorul și popularizatorul german al fenomenului OZN Michael Hesemann a prezentat în 2002, la Congresul internațional OZN de la Laughlin (Nevada, SUA), interviuri filmate cu cosmonauți și ofițeri sovietici de rang înalt implicați în cercetarea spațiului cosmic. Desigur, întrebarea principală a fost dacă aceștia au cunoștință despre întâlniri cu obiecte sau fenomene inexplicabile. Peste patru ani a fost dată publicității traducerea în limba engleză a acestor interviuri, din care spicuim mai jos câteva declarații.

Vladimir Kovalionok, general-maior, participant în 1981 la misiunea Saliut 6, spunea: „Numeroși cosmonauți au văzut fenomene care sunt mult dincolo de experiența pământenilor. Timp de zece ani nu am abordat niciodată acest subiect. Întâlnirea de care mă întrebați s-a petrecut la 5 mai 1981... Eram deasupra Africii de Sud, deplasându-ne spre Oceanul Indian. Tocmai făcusem niște exerciții de gimnastică când am văzut prin hublou, în fața mea, un obiect pe care nu-l pot explica. În spațiu este imposibil să determini distanțele. Un obiect poate părea îndepărtat și uriaș, deși de fapt e aproape. Un nor de praf poate să apară ca un obiect mare. Totuși, nu pot să-mi dau seama ce am văzut - era ceva imposibil conform legilor fizicii. Obiectul avea formă eliptică și zbura paralel cu noi în linie dreaptă. La un moment dat, a fost ca o explozie de lumină aurie, ceva extraordinar de frumos de privit. Apoi, după o secundă sau două, a existat o a doua explozie și au apărut două sfere aurii, deosebit de frumoase.

După această explozie am văzut doar un fum alb, apoi o sferă ca un nor. Înainte de a intra în întuneric, în timp ce zburam în zona de crepuscul, le-am pierdut din

vedere. Cele două sfere nu s-au mai întors”.

Musa Manarov, cosmonaut în 1991 pe stația orbitală MIR, declara: „S-a întâmplat în cursul unei misiuni de cuplare, când atenția noastră era concentrată asupra capsulei spațiale care se apropia lent. Eram aproape de hubloul cel mare, de unde puteam vedea vizitatorii... Urmăream totul foarte atent... Filmam cu un aparat profesional Betacam.

Dintr-odată am remarcat ceva sub nava spațială. În primul moment păruse un soi de antenă, dar când m-am uitat mai bine mi-am dat seama că nu era deloc o antenă. M-am gândit atunci că era o parte din construcție, dar apoi am văzut că obiectul s-a pus în mișcare, îndepărtându-se de navă. Așa că am luat aparatul radio și le-am spus celor din capsulă: «Hei, băieți, vedeți că pierdeți ceva». Asta bineînțeles că i-a alarmat... Se știe că se poate rupe sau pierde ceva doar în perioadele de mare solicitare, cum ar fi lansarea. Or, acum era doar o deplasare lină...

Iar acest «ceva» s-a pus în mișcare în jos. În timp ce se depărta, ne-a atras atenția tuturor. Părea că se rotește. Era dificil să-i estimezi dimensiunile. Pot spune doar că nu era foarte aproape, întrucât eu aveam camera foclizată pe infinit. Dacă ar fi fost un șurub sau altceva apropiat, nu s-ar fi putut vedea clar. Trebuia să fi fost la cel puțin 300 de picioare (n.n. – 90 de metri), întrucât aceasta era atunci distanța până la capsulă, iar obiectul era dincolo de ea. S-ar putea să fi fost un soi de OZN. Nu putem spune nimic sigur. În orice caz, nu a fost o piesă mai mare sau un gunoi spațial, nici vreo parte a rachetei ori așa ceva. Acestea ar fi fost localizate... Supravegherea spațială, a noastră și a americanilor urmărește toate obiectele mai mari din spațiu.

Știm în fiecare minut poziția lor și direcția de zbor. Dacă un astfel de obiect s-ar fi apropiat de MIR, ar fi fost imediat localizat, iar noi am fi fost anunțați... dar, conform spuselor lor, nu fusese nimic”.

Ghenadii Strekalov, cosmonaut în misiunea MIR, spunea: „Era în anul 1990. Priveam către Newfoundland.

Atmosfera era perfect limpede. Atunci a apărut brusc o sferă. Aș putea să o compar cu un glob din pomul de Crăciun. Era frumoasă, lucioasă, strălucitoare. L-am chemat la hublou pe comandantul Ghenadii Manakov... Din nefericire, așa se întâmplă, n-am reușit să încărcăm destul de repede aparatul pentru a filma. Sfera a dispărut la fel de brusc cum a apărut. Am urmărit-o cam zece secunde. Ce a fost, ce dimensiuni avea, nu am idee. Nu o pot compara cu nimic. A avut asupra mea efectul unui trăsnet... Am raportat observația la Centrul de Control al Misiunii, dar nu am spus că am văzut un OZN. Am spus doar că am văzut un soi de fenomen neobișnuit. Trebuie să fiu atent când îmi aleg cuvintele. Nu vreau să facă cineva cine știe ce speculații sau să mă citeze eronat”.

Pavel Romanovici Popovici, cosmonaut, general al forțelor aeriene sovietice, declara: „Am avut o singură dată o întâlnire cu «necunoscutul», cu ceva ce nu poate fi explicat. Era în 1978, când mergeam de la Washington la Moscova. Avionul era la o altitudine de 9.300 de metri. Deodată, când m-am uitat prin parbriz, am remarcat ceva la 1.300 de metri deasupra noastră, zburând pe o traiectorie paralelă – un triunghi echilateral alb, strălucitor, ca o pânză de corabie. Aveam 960 de kilometri pe oră, dar obiectul trebuie să fi avut o viteză de cel puțin 1.500 de kilometri pe oră, după modul în care ne-a depășit. Am atras atenția asupra lui atât echipajului, cât și pasagerilor. Am încercat să ne dăm seama ce ar putea fi, dar orice tentativă de a-l identifica drept ceva cunoscut a eșuat.

Acest obiect avea caracteristicile unui OZN și a rămas neidentificat. Nu arăta ca un avion, având în vedere că era un triunghi perfect. La vremea aceea nu exista niciun avion având această formă”.

Ghenadii Rașetnikov, general-colonel, comandantul Academiei de Apărare Aeriană „Jukov” din Tver, fost comandant al forțelor aeriene din Extremul Orient, recunoștea că „au fost, într-adevăr, niște incidente misterioase în cursul activităților militare. Au apărut

uneori ținte pe radarele avioanelor sau ale centrelor de rachete antiaeriene și nu s-a putut determina ce anume erau. Apoi, cunosc cazuri în care avioane în zbor au descoperit o țintă, iar când au ajuns la distanța prevăzută, în care sistemul automat trebuia să opereze rachetele, brusc întregul sistem de lansare s-a deconectat. A dispărut totul, inclusiv ținta. S-a interpretat că nava efectuase o manevră de eschivare ieșită din comun. Ea a fost reperată din nou și atacul a fost reluat, iar situația s-a repetat. Au fost mai multe astfel de incidente misterioase. De când sunt la Institutul de învățământ Superior Militar am aflat că au existat tentative de a efectua cercetări în acest sens. Au existat mai multe studii științifice pe probleme ufologice, dar nu s-au găsit aplicații practice pentru utilizarea rezultatelor”...

„Când apare o țintă neidentificată, ea este prinsă de radarele noastre. Uneori nu este vizibilă și cu ochiul liber. De multe ori, observațiile sunt făcute vizual, de simpli cetățeni. Am primit astfel de informații și de la grăniceri, dar și din alte surse. Nu le ignorăm niciodată. Se fac verificări. Nu pot să spun însă în ce măsură acestea urmează o abordare științifică sau sunt doar acțiuni administrative.

Încercăm să luăm în serios problematica OZN. S-a adunat o cantitate însemnată de materiale interesante, care necesită un studiu serios și cere o implicare la nivel guvernamental... Eu personal am ordonat de mai multe ori în trecut ca avioanele de vânătoare să vadă dacă o țintă neidentificată era sau nu un OZN. Și au fost cazuri în care aceasta s-a dovedit într-adevăr o țintă misterioasă, care n-a putut fi identificată, deși a fost reperată de anumite sisteme de detecție din supravegherea terestră, maritimă sau aeriană. Uneori s-a deschis și focul asupra lor”.

Și cosmonautul *Musa Manarov* a văzut în timpul misiunii MIR din 1991 un obiect care nu a putut fi identificat.

Iuri Gagarin rămâne în istorie ca primul om care a ajuns în spațiul cosmic, înconjurând Pământul într-o

capsulă spațială, la 12 aprilie 1961. Cu mult înaintea declarațiilor de mai sus, la 21 aprilie 1967, în timpul unei vizite în Anglia, el afirma: „În timpul zborului meu, în afara celor deja știute, am mai văzut ceva. Depășește orice închipuire – dacă voi primi permisiunea să relatez, toată lumea va rămâne uluită...”. Se spune că el ar mai fi declarat, cu altă ocazie, că OZN-urile sunt reale și zboară cu viteze incredibile.

Gagarin nu a mai avut însă ocazia să lămurească aceste afirmații întrucât, peste niciun an, la 27 martie 1968, și-a pierdut viața, prăbușindu-se în regiunea Vladimir, nu departe de Moscova, într-un zbor de antrenament, cu un avion de vânătoare MIG, alături de pilotul-instructor Vladimir Serioghin.

Comisia care a fost creată pentru examinarea accidentului includea oficialități din Ministerul Apărării și proiectanți ai avionului. După examinarea modului în care au acționat piloții, dar și a stării tehnice a avionului prăbușit, ei au afirmat că Gagarin și Serioghin au antrenat avionul „într-un regim de zbor supercritic și într-o periculoasă scădere de viteză, în condiții meteorologice complexe”.

În anii care au urmat, au fost avansate și alte explicații pentru moartea primului om care a zburat în spațiu: schimbarea rapidă a altitudinii, pentru a evita un obiect, interferența cu o altă navă sau scăderea nivelului de oxigen în cabină. Adepții teoriei conspirației au speculat desigur și despre posibilitatea unui sabotaj, în ciuda faptului că nu exista niciun indiciu în acest sens.

În aprilie 2011, la a cincizecea aniversare a primului zbor în spațiu, Alexander Stepanov, oficial de nivel înalt al arhivelor Kremlinului, a anunțat publicarea unui volum omagial de peste 700 de pagini, care include și documente de arhivă, până la ora aceea clasificate. Între acestea se găsește și un document de două pagini cu concluziile comisiei, evidențiate într-un decret al Comitetului Central al Partidului Comunist și al Consiliului de Miniștri, datat 28 noiembrie 1968, declarat inițial drept „absolut secret”.

Documentul este semnat de Leonid Brejnev, șeful Partidului Comunist. Volumul include și note ale investigatorilor șefi, oficiali cu rang înalt din Ministerul Apărării: Leonid Smirnov și Dmitrii Ustinov.

Documentele declassificate în aprilie 2011 aruncă acum o lumină diferită asupra morții misterioase a lui Gagarin, afirmând că motivul accidentului a fost o manevră foarte bruscă, pentru a evita un balon meteorologic. Există și varianta mai puțin probabilă că aviatorii voiau să evite intrarea în limita superioară a primului strat de nori. Stepanov a afirmat: „Sper că astfel vor fi abandonate multele speculații care circulă în Rusia în cărți pseudoistorice privind moartea lui Gagarin”.

Anunțul a fost urmat desigur de discuții animate între ufologi. Unul dintre aceștia și-a amintit că „într-un raport CIA, clasificat” se spunea că Gagarin era profund dezamăgit de întregul sistem sovietic, a devenit alcoolic și, beat fiind, a comis o sinucidere spectaculoasă. Alții au comentat ironic că, desigur, dacă CIA spune ceva, atunci precis așa și este...

Ufologul rus Mihail Gershtein a confirmat, într-un interviu dat în 2013, că există într-adevăr multe observații neobișnuite ale cosmonauților în spațiul din jurul Pământului. Dar de fiecare dată ei vorbesc doar de „ceva ieșit din comun”, nicidecum de un „vehicul spațial categoric nepământean”. Un obiect luminos văzut pe orbită poate fi și identificarea eronată a treptelor inferioare ale rachetei purtătoare, a unor sateliți, bucăți de gheață sau resturi aruncate din navă ș.a.m.d. În spațiu nu poți estima corect distanțele ori să spui ceva sigur privind natura sau dimensiunile obiectelor văzute. În măsura în care el a stat de vorbă cu cosmonauții, niciunul nu era sigur că a văzut ceva care „cu siguranță nu era din lumea noastră”.

Desecretizări după 1989

Până în 1989, deși au existat excepții, subiectul OZN era practic interzis în mass-media oficială sovietică. Un dezgheț s-a produs în acel an, la inițiativa lui Gorbaciov,

astfel încât cazuri faimoase, cum ar fi cele de la Kiev sau Voronej din vara și toamna 1989, au căpătat o mediatizare extraordinară. La începutul anului 1990, de pildă, Gorbaciov, președintele URSS, răspundea unor întrebări puse de muncitori din Urali, spunând că „fenomenul OZN există și trebuie tratat cu seriozitate”.

Studiul „Condign”, elaborat de serviciile de informații militare din Regatul Unit, aprecia că în fosta Uniune Sovietică investigarea „fenomenelor aeriene neexplicate” (FAN) s-a desfășurat cu seriozitate. În acest cadru, în 1989, a fost creat un „Comitet OZN”, sub egida Societății Unionale de Știință și Inginerie, la care în 1990 s-a alăturat un centru interindustrial de cercetări ufologice (*SOYUZU-FOSENTR*), care coordona raportările. Acest centru avea statutul de institut subordonat Academiei de Științe a URSS și a fost condus de Dr. Vladimir G. Ajaja, cercetător care fusese anterior comandant de submarin, dar era angrenat în programele OZN încă din 1980. A fost organizată și o formă de instruire, pentru a studia „ufologia ca o știință a obiectelor zburătoare neidentificate, a relației lor cu Universul și în particular cu biotehnosfera pământeană. Cursul, care dura zece săptămâni, se ocupa de observarea, caracteristicile și aspectele astronomice și psihofizice ale problematicii”. „Institutul a realizat aparatură dedicată urmăririi fenomenului, de pildă pentru fotografii în radiații infraroșii sau ultraviolete. Se pare că s-au obținut imagini inexplicabile, incluzând «sfere speciale, figuri de umanoizi». [...] Dacă aceste imagini există într-adevăr, ele nu au fost publicate niciodată. [...] Conform lui Ajaja, anumite teorii atribuie imaginile manifestării unor substanțe a căror natură e puțin cunoscută în prezent. Această substanță și capabilă să formeze materie organică și să r1. mă vizibilă temporar ochiului uman”.

V.V. AleAundrov, inginer-șef de proiect, și I.N. Glazov, cosmonaut, erau al Uniunii Sovietice, ambii de la Centrul de pregătire a cosmonauților, au desfășurat cercetări în domeniul „zonelor anormale” și a „locurilor de aterizare”.

Autorul studiului britanic afirmă că „este posibil ca, corelat și cu alte date, cercetătorii ruși să fi descoperit tipuri noi de câmpuri”.

În 1990, în cadrul Academiei de Aviație Militară, îl format Asociația Ufologică Unională, sub conduct generalului-maior de aviație Pavel R. Popovk», pilotcosmonaut. Tot în 1990, generalul de aviație Igor Mațev, șeful Statului Major General al Forțelor Armate, a pus la dispoziția publicului numeroase documente și fotografii cu OZN-uri. El a publicat în numărul din 19 aprilie 1990 al ziarului *Raboceala Tribuna* și sinteza a peste o sută de observații, raportate de diferiți comandanți de unități militare.

În mod firesc, existența unor cazuri spectaculoase OZN în spațiul ex-sovietic a stârnit curiozitatea amatorilor de senzational din Occident, între care și pe cea a adeptilor conspiraționismului, care au avut impresia că pot avea acum dovada că toate marile puteri au avut legături cu extraterestri, legături ținute în cel mai strict secret. Această curiozitate a fost rapid satisfăcută de cetățeni ruși întreprinzători, care au început să fabrice istorii, documente, filme etc. despre OZN-uri prăbușite, baze subterane în care se colaborează cu extraterestri etc. (în general copiate după istoriile care circulau deja în SUA) și să vândă toate acestea pe bani frumoși amatorilor occidentali naivi. Deși nu există dovezi clare în acest sens, este foarte posibil ca, la fel ca în SUA, o parte din această dezinformare să fi fost produsă și de agenții specializate ale armatei, în primul rând în scopul discreditării cercetării fenomenului OZN și a ridicării unei perdele de ceață peste anumite proiecte militare secrete. Între altele, aceste evoluții au generat discuții aprinse și nu totdeauna foarte politicoase între ufologii ruși, dintre care unii au căzut în plasa falsificatorilor sau le-au făcut jocul.

Colonelul în retragere Gherman Kolchin, respectat investigator OZN, afirma că arhivele secrete ale Ministerului Apărării, privind fenomenele neidentificate, erau situate într-un poligon secret de testare de lângă

orășelul Krasnîi Kut, din regiunea Saratov. Tot potrivit declarațiilor lui, colonelul Boris Sokolov a ars 400 de dosare, cu cazurile cele mai șocante, celelalte dosare fiind între timp vândute unor ufologi americani care vizitaseră Moscova în 1993. Tot din declarațiile lui Kolchin reieșea că în anul 1997 nu mai activa niciuna dintre comisiile pentru fenomene anormale, nici cea a Academiei, nici cea militară.

Se mai știe că la 24 octombrie 1991, generalul Nikolai Alexeevici Sciam, vicepreședintele Comitetului de Președinție al KGB (*Komitet Gosudarstvenoy Bezopasnosti*), a pus oficial la dispoziția Asociației Ufologice Unionale din URSS (președinte Pavel Popovici) documente, însumând 127 de pagini, având titlul „Cazuri de observare a unor fenomene insolite pe teritoriul URSS, 1982 – 1990”. În scrisoarea însoțitoare se afirmă că KGB nu a fost preocupat în mod expres de studiul OZN-urilor, dar a primit numeroase astfel de rapoarte de la persoane particulare sau diverse agenții.

Cele mai multe documente proveneau de la piloți militari sau de la personalul aeroporturilor ori erau transcrieri de pe banda magnetică ale unor conversații. Unele documente erau scrise de mână, altele erau dactilografiate. Existau și numeroase schițe. Documentele se refereau la semnalări de obiecte zburătoare care n-au putut fi explicate nici ca fenomene naturale, nici ca rezultat al activității umane. Formele acestor obiecte (disc, trabuc etc.), dimensiunile, luminile însoțitoare, manevrele, viteza, influența asupra motoarelor etc. corespundeau foarte bine cu cele semnalate în alte zone de pe glob.

În iunie 2007, jurnalistul Alexei Egorov a reușit să realizeze, pentru canalul de televiziune NTV, unul dintre cele mai mari din Rusia, un interviu despre acest subiect chiar cu generalul Sciam, aflat acum în retragere. Interviul, transcris, a ajuns la ufologul Philip Mantie, directorul asociației de profil BUFORA din Marea Britanie, a fost tradus și apoi postat pe net cu permisiunea rețelei NTV. Reproducem mai jos, în rezumat, câteva idei din

acest interviu.

Generalul Sciam, născut în 1940, a lucrat în KGB din 1966 până în 1992, fiind implicat mai ales în proiecte tehnice și științifice. După 1992, a ocupat diferite posturi în mediul privat. Generalul spunea că subiectul ozn-urilor a apărut în URSS în anii "70. S-a dat un decret al

Guvernului și al Comitetului Central al Partidului Comunist, care stipula necesitatea cercetării fenomenului. Toate agențiile militarizate ținând de KGB, de Ministerul Apărării, de Ministerul de Interne și de grănicieri trebuiau să raporteze la „centru” detalii despre eventuale incidente de tip OZN. Trebuia scris ce anume au văzut martorii, ce au simțit, dar și împrejurările în care s-au petrecut lucrurile. Treptat, s-a adunat o cantitate importantă de materialele. Prin același decret, câteva instituții academice erau obligate să ia măsuri pentru a cerceta, pentru fiecare incident, fenomenele observate și efectele lor, în vederea formulării unei concluzii. Principala organizație care se ocupa de toate acestea, în cadrul Academiei de Științe, era Institutul de Studii Spațiale. Cazurile interesante erau totdeauna investigate cu multă atenție. Experți, cercetători mergeau la locul incidentului, interogau martorii, luau probe de sol, efectuau diferite măsurători etc., după care, pe baza rezultatelor, se enunța concluzia. Această activitate a fost continuată mai mulți ani.

KGB, în sine, nu a fost angajat în niciun fel în cercetarea incidentelor. Nu poseda un organism în acest sens. Se ocupa doar de colectarea, păstrarea și trimiterea periodică a materialelor la Institutul de Studii Spațiale sau la alte departamente, depinzând și de felul evenimentului.

Întrebat despre soarta documentelor OZN înmânate în 1991, generalul Sciam a relatat că în urmă cu 2 - 3 ani a avut o întâlnire cu un grup de ufologi ruși care au recunoscut, cu regret și cu supărare, că, la figurat vorbind, acestea „au părăsit Rusia”. Persoane lipsite de scrupule, profitând de vidul legislativ și de incertitudinea care domnea peste tot, le-au înstrăinat, zice-se, în schimbul a 500 de dolari...

Nikolai Sciam este sceptic în privința mulțimii rapoartelor OZN. Multe dintre observații s-au dovedit a fi: teste, lansări, elicoptere, avioane – spunea generalul. Spațiul din jurul Pământului este plin de obiecte făcute de mâna omului, care reintră la un moment dat în straturile mai joase ale atmosferei. Apoi, mai sunt fenomene meteorologice, cum ar fi mirajele. În privința prăbușirilor, se știe că se întâmplă și dezastre, sunt chiar și avioane care se rup în zbor, după care cad la sol. Cu alte cuvinte, sunt o mulțime de lucruri care, distorsionate, „pot crea o lume ca în basmele cu zâne, cu umanoizi și civilizații nepământene care atacă Pământul”. Generalul afirma că el însuși, spre regretul său, nu a întâlnit în viața lui niciun fapt, eveniment sau ceva similar care să-l facă să afirme, cu o oarecare certitudine și credibilitate, că s-ar fi datorat manifestărilor unei civilizații extraterestre.

Și în legătură cu anumite fotografii sau filme de ozn-uri, generalul Sciam rămâne rezervat. El spunea că acestea puteau reprezenta dispozitive elaborate pentru programul spațial sovietic. Au existat, la un moment dat, nenumărate proiecte, de pildă pentru punerea la punct a unor aparate care să coboare pe suprafața planetelor Marte sau Venus. Aparatele aveau de multe ori formă sferică, optimă pentru astfel de situații. Toate programele spațiale erau precedate de proiecte militare. Au fost apoi și experimentele cu rachete intercontinentale. Treapta întâi sau a doua se separă și cade la sol. Unele părți puteau avea formă de disc.

Dacă în experimentele derulate avea loc un eșec, toate fragmentele trebuiau adunate cu multă grijă, pentru ca proiectantul să poată stabili cauzele eșecului. Aceste operații erau îndeplinite totdeauna de „unități speciale”, iar zona era închisă pentru oricine altcineva.

La 21 iulie 2009, rețeaua de știri *Russia Today (RT)*, parte a agenției rusești de presă *RIA Novosti*, proprietate de stat, anunța și desecretizarea dosarelor deținute de marina militară rusă privind incidente inexplicabile raportate de submarine și nave militare. Între acestea sunt

și numeroase cazuri de posibile întâlniri OZN. Evident, majoritatea documentelor se referă la observații făcute în mări sau lacuri.

Multe înregistrări datează din epoca sovietică și au fost compilate de un grup special al marinei care colecta rapoarte ale unor incidente inexplicabile din partea submarinelor și navelor militare. Grupul a fost condus de amiralul Nikolai Smirnov. S-a comentat pe marginea acestor rapoarte că obiectele neidentificate depășeau tehnologic tot ce a construit vreodată umanitatea.

Vladimir Ajaja, fost ofițer naval, comandant de submarin și faimos ufolog rus, afirma că materialele publicate sunt de o extraordinară valoare. El estima că „50% din întâlnirile OZN au legătură cu oceanele; 15% sau mai mult cu lacurile. Astfel, OZN-urile tind să fie în conexiune cu apa. [...] Nu mai cad pradă fanteziilor la vârsta mea. Faptele de care dispun arată că vizitatorii utilizează apa drept combustibil pentru navele lor. [...] în Australia, un OZN a fost văzut aterizând pe un rezervor conținând 38 de tone de apă. Când a decolat, nu a mai rămas apă deloc în rezervor. În aer se simțea miros de ozon, semn clar că au descompus apa în oxigen și hidrogen, pe acesta din urmă comprimându-l la o presiune de sute de atmosfere”.

Vladimir Ajaja relatează că un submersibil nuclear rus, care era în misiune de luptă în Oceanul Pacific, a detectat, la un moment dat, prin sonar, șase obiecte neidentificate subacvatice. După ce toate manevrele posibile pentru a scăpa de ele s-au dovedit ineficiente, căpitanul a ordonat ridicarea la suprafață, în ideea că le va putea comunica americanilor să plece. Obiectele au urcat și ele, după care au fost văzute luându-și zborul prin atmosferă.

Fostul comandant de submarin contraamiral în retragere Iurii Beketov își amintea că multe evenimente misterioase s-au petrecut în regiunea Triunghiului Bermudelor. Instrumentele refuzau să funcționeze, fără un motiv anume, sau detectau un bruiat puternic. Fostul ofițer credea că acestea puteau fi cauzate în mod deliberat de

OZN-uri. El a comentat că „în câteva ocazii instrumentele au indicat obiecte materiale mișcându-se cu o viteză incredibilă. Calculele au arătat viteze de circa 400 km/oră, greu de realizat chiar și la suprafață. Era ca și cum obiectele sfidau legile fizicii. Există o singură explicație: creaturile care le-au construit ne depășesc de departe ca nivel de dezvoltare”.

Igor Barclay, căpitan de rangul I și fost ofițer de informații al marinei, declara că OZN-urile „apăreau adesea în locurile unde se concentrău flotele noastre sau ale NATO: În apropiere de Bahamas, Bermude, Puerto Rico. Ele au fost văzute cel mai des în zonele cele mai adânci ale Oceanului Atlantic, în partea de sud a Triunghiului Bermudelor și, de asemenea, în Marea Caraibelor”.

Un alt loc în care oamenii raportau frecvent întâlniri OZN este Lacul Baikal, din Siberia, cel mai adânc corp de apă dulce de pe Pământ. Pescarii povesteau despre lumini puternice care vin din adâncuri și despre obiecte care își iau zborul din apă. Se mai povestea că în 1982 un grup de șapte scafandri militari, antrenându-se în Baikal, ar fi zărit, la o adâncime de 50 de metri, „un grup de creaturi umanoide îmbrăcate în costume argintii”. Scafandrii ar fi încercat să le captureze, dar rezultatul a fost că trei scafandri au murit, iar ceilalți patru au fost grav răniți.

Oficial, marina militară rusă neagă realitatea acestor întâlniri cu OZN-uri. O sursă din conducerea marinei aprecia că istoriile puteau să-și aibă originea în rapoartele comandanților de nave, care au luat drept OZN-uri obiecte de origine neclară, dar pământeană. „Iluzia unui OZN putea fi produsă de bancuri mari de pești, cadavrele unor pești mari, gunoaie plutitoare sau fenomene naturale rare”.

Ajaja crede că termenul de „extraterestri” dat celor ce se află în spatele fenomenului OZN nu este pe deplin corect. „Nu există dovezi că vizitatorii ar veni de pe vreo altă planetă. Nimeni nu știe de unde vin. Nu este exclus ca să vină din partea unei civilizații din lumi paralele sau din

ocean. [...] Știința modernă cunoaște foarte puțin despre ce anume se întâmplă în adâncurile oceanului. [...] Oamenii vizitează rareori marile adâncuri. Ar fi deci foarte important să analizăm ce poate fi găsit aici. Au fost incidente în care oamenii de știință au văzut obiecte neidentificate în Groapa Marianelor”.

Vladimir Ajaja adăuga: „Sunt multe baze OZN în Rusia. Unele dintre ele se găsesc în zona lacurilor Ladoga și Baikal, ca de altfel și în Peninsula Kola. [...] Mă gândesc la baze subacvatice și-mi spun: de ce nu? Nimic nu trebuie respins pur și simplu. [...] Scepticismul este calea cea mai simplă: nu crezi nimic, nu faci nimic”.

Zvonuri și dezinformări

Associated Television Inc. din Hollywood a produs în 1998 filmul *The Secret KGB UFO Files*. Nucleul filmului este constituit - zice-se - din extrase de pe patru bobine cinematografice realizate în primăvara anului 1969 și provenind din arhivele secrete KGB. Într-un fragment pot fi văzuți militari sosind la liziera unei păduri de mesteceni, nu departe de orașul Ekaterinburg (pe atunci Sverdlovsk). Aici, pe jumătate înfipt în solul nisipos și sprijinit, aproape vertical, de copaci, se găsea un obiect discoidal, alb, cu diametrul de circa 6 metri. Soldați, ofițeri și civili cu figuri preocupate trebăluiau în jurul obiectului. Filmările s-au făcut din trei puncte diferite, dintre care unul mobil, dar niciuna dintre imagini nu arată obiectul decât din față.

Un al doilea set de înregistrări arată disecția unei ființe aparent umanoide, de mici dimensiuni. Pe masa de autopsie nu mai era decât un tors, cu un singur umăr vizibil și un braț detașat. Coșul pieptului nu era mai mare decât al unui câine de talie mijlocie, brațul avea patru degete. Toate aceste resturi aveau culoarea *verde...* Persoanele care lucrau cu cadavul aveau mănuși, dar nu purtau nici măști de protecție, nici ochelari.

Filmul american era prezentat de binecunoscutul actor Roger Moore. Realizatorii au luat o declarație de la un scriitor rus, pe nume Veniamin G. Vereșceaghin, care se arăta convins că obiectul găsit căzuse în pădure încă din

toamna anului 1968 (când mai mulți martori au văzut aparent prăbușirea). El a publicat și o carte (arătată în film) în care argumentează această ipoteză. Între timp au apărut, pe căi ocolite, și documente scrise din arhiva KGB care fac referire la operațiunile de recuperare și a fost găsit și un martor, în persoana fostului lucrător KGB Pavel A. Klimcenkov, care susține, în fața camerei de luat vederi, că a participat personal la această operațiune. Inițial se crezuse că obiectul căzut era un avion spion american, apoi s-a constatat că nicio putere pământeană nu posedă astfel de aeronave, nici tehnologiile necesare pentru a produce componentele sale.

S-a mai constatat - se spunea în film - că cele patru bobine proveneau din perioada respectivă și aveau calitatea folosită pentru astfel de operațiuni. Uniformele, indicativele militarilor, totul, pleda pentru autenticitatea peliculei. A fost identificată și sala de disecții, la Moscova, și, coincidență sinistră, s-a descoperit că în acea perioadă trei cadre medicale de la respectiva prosectură decedaseră (fișele de deces sunt prezentate în film), toate în aceeași zi și toate de „congestie cerebrală”...

În filmul american apar și două personalități ale ufologiei mondiale: *Vladimir Ajaja*, directorul Comisiei pentru studiul fenomenelor paranormale al Societății de Radioelectronică și Telecomunicații din Moscova, și cunoscutul investigator american (între altele al cazului

Roswell) *Stanton Friedman*. Amândoi sunt de părere că din datele aflate la dispoziție se poate concluziona că, în cazul de la Sverdlovsk, e posibil să ne confruntăm cu un „Roswell” rusesc. S-a emis chiar ipoteza că și industria militară sovietică ar fi putut profita, la rândul ei, din „retroingineria” unor artefacte găsite în acest OZN. Evident, datele nu sunt suficiente pentru a avea certitudini. Interesant că năcăieri nu s-a făcut vreo aluzie la faimosul film „Santilli”, despre presupusa autopsie a unui omuleț de la Roswell.

Prima impresie pe care filmul a produs-o asupra cunoscătorilor a fost că „bobinele din arhivele secrete”

prezentau un caz fabricat. Filmul putea fi făcut într-adevăr de KGB, în perioada respectivă, dar să fie unul „demonstrativ” ori de „școală”, destinat vizionării și discutării, ca un „studiu de caz”, ori poate pentru testarea psihologică a unor persoane din structurile KGB. Astfel de situații erau cunoscute și în alte țări. Mai puțin probabil, dar posibil totuși, filmul putea fi făcut pentru dezinformare, ridiculizare și crearea unei perdele de ceață care să discrediteze ufologia și să acopere cercetări militare secrete.

Din păcate însă, pentru o istorie atât de frumoasă, investigatorii care au plecat pe firul cazului au descoperit repede că nimeni nu auzise în Rusia de scriitorul Vereșceaghin, deci nici de cartea arătată în film, și, ceea ce este mult mai grav, a fost găsită o persoană care a declarat că filmul cu obiectul căzut în pădure fusese turnat recent, în Rusia, de o firmă particulară, chipurile pentru un clip publicitar, în care, conform comenzii, trebuiau să apară soldați în uniforme și cu armament specific KGB-ului în 1969... Cu această ocazie s-au observat și mici inadvertențe legate de costume etc. Nu existaseră nici personajele care ar fi făcut autopsia... Tot atunci, cineva a remarcat că, pe genericul filmului, nu scria că ar fi vorba despre un film documentar, ci despre unul de „*entertainment!*”

În interviul din iunie 2007, jurnalistul Alexei Egorov l-a întrebat pe generalul Sciam dacă el ar fi fost informat în caz că s-ar fi petrecut cu adevărat cele ilustrate în acest film. Generalul a răspuns că firește că ar fi fost informat, deoarece un incident de o asemenea anvergură nu putea trece fără a fi menționat, dar el nu avea cunoștință despre o astfel de prăbușire sau autopsie.

Dar acest film este doar un mic exemplu. În Occident, ani la rând s-a zvonit că și în URSS ori în „lagărul socialist” au existat nu doar OZN-uri prăbușite, dar și colaborări ale autorităților sovietice (apoi ruse) cu extraterestrii, eventual în baze subterane asemănătoare celor din SUA ș.a.m.d. Cel mai bun specialist în acest domeniu a fost

socotit investigatorul OZN din Ucraina *Dr. Anton A. Anfalov*. El afirma că informațiile sale provin din surse „de mare încredere”: cercetători, militari, funcționari guvernamentali aflați dincolo de orice dubiu.

Anfalov știa, de pildă, că la unitatea militară 25840 de la Odintovo, lângă Moscova, și la unitatea militară 73790, aflată lângă *Jitkur*, pe cel de al patrulea poligon central de testare *Kapustin Yar*, ar exista laboratoare echivalente celor americane *de la A4 ria 51 „sau Dulce*, cu vehicule extraterestre capturate, dintre care unele funcționale, cu omuleți morți sau vii etc. Anfalov mai oferea codul și localizarea altor nouă unități militare implicate, dar și numele unor proiecte sovietice vizând OZN-urile: *Setka AN, Setka MO* (între 1978 și 1984), *Galaxy MO, Galaxy AN* (1984 - 86), *Horizon MO, Horizon AN* (1986 - 1990) și *Tread1, Tread2, Tread3* (în anii '90). Un document existent în cadrul acestui al treilea proiect ar fi conținut informațiile pe care le aveau rușii privitor la prăbușirea de la Roswell și la organizația MJ-12.

Ca și în cazul americanilor, autoritățile rusești ar fi fost corupte - spunea el - prin mici „cadouri” tehnologice primite de la vizitatorii din spațiu pentru a închide ochii la ilegalitățile și abuzurile pe care extraterestrii le comit pe Pământ: exploatarea unor minereuri, experimente genetice pe vite (găsite mutilate) și, mai ales, răpirea unor oameni, marcarea lor prin implanturi, utilizarea lor drept cobai etc.

Surprinzător poate pentru adepții teoriei conspirației, Anton Anfalov și-a retras aceste afirmații în decembrie 2009. La început, el a trimis unui alt ufolog un e-mail, pe care-l reproducem în bună parte mai jos (sublinierile și stilul sunt ale lui Anfalov).

Adevărul este absența totală a *oricărei* recuperări de OZN-uri în ex-URSS, prin *orice mijloace posibile...* în URSS *nu au avut loc nicio dată* recuperări OZN... *niciun* echipament nepământean capturat, *niciun* cadavru de extraterestri, *niciun* studiu substanțial (deoarece practic nu era nimic de studiat), *nicio* bază militară secretă cu dovezi ascunse (echipamente, tehnologii, resturi de OZN-

uri, cadavre etc., inclusiv nicio bază subterană din Rusia implicată în așa ceva). Am verificat în acest sens două baze militare subterane de mari dimensiuni din munții Ural – cei de acolo au fost uluiți și *s-au distrat* când au auzit de ideile mele.

Nimic. KGB și GRU au mai degradă *mâinile goale* în privința fenomenului OZN. Și *nu mai există niciun secret*, deoarece *aproape orice despre OZN-uri în Rusia a fost desecretizat de mult timp*. Și nu de către mine. Ultima desecretizare a fost publicarea unei cantități masive de rapoarte OZN de către marina militară rusă. Cu această ocazie au vorbit mulți foști comandanți militari (inclusiv fostul comandant al marina militare sovietice amiralul Vladimir Cernavin); au vorbit atât de deschis despre ozn-uri și despre tot ce știau în acest sens. Și nici ei nu știau prea multe.

Am fost doar *un agent de dezinformare*. Deci, mare rușine mie și mare păcat pentru *timpul și efortul irosite* urmărind fantoma unei pisici negre într-o cameră întunecată, în care nu a fost niciodată vreo pisică. *Misterul OZN a rămas, în întregime, un mister pentru sovietici și pentru ruși*, în ciuda *studierii extensive* a fenomenului OZN, din 1978 până în 1991, prin diverse programe clasificate, militare/științifice – «Setka AN/MO», «Galaxy AN/MO», «Horizon AN/MO»...

Naivii din SUA pot să creadă încă faptul că sovieticii au recuperat multe OZN-uri prăbușite (pe baza mai vechilor mele articole stupide, inclusiv unul scris cu Philip Mantie). *Dar, cu siguranță, nu asta e realitatea. De fapt*, studiul sovietic al fenomenului OZN a fost aproape un *fiasco* total. În mare, *tot ce s-a obținut* au fost cantități imense de *hârtie* cu multe, multe sute de rapoarte OZN militare (sau nu), pe care nimeni *nu* le înțelegea. Militarii sovietici și KGB-ul au avut de fapt OZN-uri doar pe hârtie, dosare, dintre care unele au fost declassificate, iar altele aruncate, întrucât *nu* au fost considerate ca fiind ceva cu adevărat semnificativ... Acesta este adevărul... Regret profund că am fost atât de naiv încât să pun în circulație o

cantitate atât de mare de date complet false, despre atât de multe prăbușiri sovietice de OZN-uri, care de fapt nu s-au întâmplat niciodată... Și lumea trebuie să afle!!!”

În același ton trebuie să interpretăm și faptul că, după un interviu televizat din 7 decembrie 2012, fostul președinte al Rusiei Dmitri Medvedev a fost înregistrat cu o declarație care a făcut imediat înconjurul Globului. Un jurnalist l-a întrebat dacă, atunci când un nou președinte intră în funcție și primește servieta cu butonul nuclear, nu primește cumva și niște fișiere secrete privind contactele cu extraterestrii.

Medvedev a răspuns vesel: „Împreună cu servieta cu codurile nucleare, președintele țării primește și un dosar special «ultrasecret». Acest dosar conține în întregime informații despre extraterestrii care au vizitat planeta noastră. [...] în același timp, i se mai înmânează un raport al unui serviciu special absolut secret care controlează extraterestrii care se găsesc pe teritoriul țării noastre... Informații mai detaliate privind acest subiect puteți găsi în binecunoscutul film numit «Men in Black»... Nu o să vă spun câți dintre aceștia sunt printre noi, deoarece nu vreau să produc panică”, a încheiat el.

Evident, toți au înțeles că primul-ministru Medvedev a ironizat astfel zvonurile care circulă, el practicând și în alte ocazii acest gen de umor. Ufologul rus Vădim Cernobrov a mai adăugat că a fost un bun exemplu despre cum se poate evita răspunsul la o întrebare precisă, în condițiile afișării unei politici de transparență (*glasnosti*).

Despre ufologia rusă la ora actuală

La un sondaj de opinie, făcut în anii 1990, 11% din locuitorii din Rusia au declarat că au văzut OZN-uri. Desigur, mulți dintre aceștia doar au interpretat greșit niște baloane, lansări de rachete, Stația Spațială Internațională etc. Dar, chiar dacă numai 10% din observații au fost OZN-uri reale, avem aproximativ 1, 5 milioane de martori oculari ai unor OZN-uri.

Agenția RIA Novosti a publicat și ea câteva sondaje în 2012 și 2013, ilustrând interesul mediei din Rusia

pentru subiectul contactelor extraterestre. Conform unuia dintre sondaje, aproape 40 la sută din ruși cred în fenomene supranaturale; această cifră este mai mare în rândul femeilor și a celor care s-au declarat religioși. 22 la sută din ruși cred în semne și în horoscoape, dar numai 6 la sută cred în extraterestri și doar 2 la sută în zombi. Dintre ateii, doar 7 la sută au încredere în horoscoape. Creștinii ortodocși ruși alcătuiesc cea mai mare parte a celor care cred în semne (26 la sută), comparativ cu 13 la sută în rândul adeptilor altor religii și 7 la sută în cazul ateilor.

Dar 57 la sută din cei chestionați au spus că nu cred în niciunul dintre fenomenele menționate.

Conform unui alt sondaj, aproape unul din patru ruși (23 la sută) se așteaptă ca rasa umană să fie contactată de reprezentanți ai unei civilizații extraterestre în următorii 50 de ani. Totuși, majoritatea rușilor (53 la sută) au spus că nu cred în extraterestri. Fundația pentru Opinia Publică, cea care a realizat sondajul, a adăugat că „cei care cred că un contact cu extraterestri ar fi benefic pentru omenire au fost de două ori mai mulți decât cei care cred contrariul”. Sondajul, care a chestionat 1.500 de respondenți, a avut o marjă de eroare de cel mult 5 la sută.

La începutul anului 2013, ufologul polonez Piotr Cielebias i-a luat un interviu ufologului rus din generația de mijloc Mihail Borisovici Gershtein. La una dintre întrebări acesta aprecia că, la ora actuală, numărul real de rapoarte de OZN-uri din Rusia nu poate fi estimat, deoarece nu există un centru comun pentru studiul OZN către care să fie dirijate aceste rapoarte. Fiecare grup OZN are propria bază de date, pe care nu o împărtășește cu celelalte grupuri OZN. Mai mult, la ora actuală ufologia este prost văzută și oamenii, chiar dacă au observat ceva, pur și simplu nu vor să vorbească despre asta. De pildă, la Sankt-Petersburg a avut loc o observație de masă a unei apariții extrem de spectaculoase, explicată până la urmă prin exerciții militare cu rachete de semnalizare deasupra Lacului Ladoga. Din păcate, au fost primite doar opt

apeluri din întreaga populație de 5 milioane a orașului!

Ufologul american Paul Stonehill, fost cetățean rus, comenta în 2006 că totuși Rusia actuală nu mai este cea din 1997, președintele Putin și guvernul său având o viziune diferită asupra a tot ce afectează forțele armate, inclusiv asupra fenomenului OZN. Nikolai Subbotin, un ufolog rus activ, povestea că în vara anului 2002 a avut o discuție cu un căpitan din arma rachete strategice, care spunea că a văzut un registru pentru evenimentele privind „fenomene atmosferice anormale” foarte asemănător cu cele introduse prin programele „Setka” de la sfârșitul anilor '70. În acest registru figurau și evenimente recente, iar ofițerul care se ocupa de el trimitea cu regularitate rapoartele către un centru militar special, despre care știa doar el. Aceasta însemna fie că programul de cercetare a fost reînviat, fie că nu a fost niciodată oprit.

De altfel, Mihail Gershtein a arătat că, după câte știa el, programul „Setka” și urmașele sale au dovedit că ozn-urile au un comportament inteligent. Au existat doar trei posibile variante: a) nave extraterestre, b) fenomene naturale necunoscute, cu o componentă inteligentă și c) nave supersecrete ale „principalului nostru posibil dușman”, adică SUA, camuflate ca nave extraterestre. Aceste concluzii au fost formulate după încheierea proiectului „Krug” („Cercul”), în 1983 - 1984 - un studiu activ al aparițiilor OZN lângă Centrul pentru testarea zborurilor de la Akhtubinsk, folosind echipamente sensibile și numeroase posturi de observație. Dar aceste concluzii au fost ale participanților militari. Academia de Științe a declarat pur și simplu că OZN-urile (ca nave extraterestre) nu există. Desigur, ei ascundeau sub covor toate cazurile de aterizări OZN, răpiri etc., inclusiv cele implicând personal militar.

Proiectele „Setka” etc., pe cât se știe, nu au aflat nimic „solid” și concludent. Ele au dovedit existența unui fenomen neobișnuit, dar, deși în documentele declasificate sunt menționate diverse explicații posibile, inclusiv cea a formațiunilor naturale plasmatiche, de fapt nu s-au putut

găsi dovezi nici pentru originea sa naturală, nici pentru cea extraterestră. Din 1996, a încetat și studiul oficial de ozn-urilor efectuat de Academia Rusă de Științe. La ora actuală, în Rusia există doar grupuri de ufologi amatori, fără bani, echipament și experiență.

O altă întrebare a vizat faptul că, în urmă cu câțva timp, mass-media a menționat că dosarele marinei militare ruse sunt pline de istorii despre întâlniri cu obiecte subacvatice neidentificate. Cum s-ar putea explica aceste cazuri? Sunt cu adevărat baze extraterestre în oceanele noastre? Gershtein consideră că nu toate fișierele OZN ale marinei au fost declassificate. Dacă el ar vedea personal astfel de documente, ar putea răspunde cu un grad mai mare de certitudine.

Următoarea întrebare a plecat de la faptul că unii au încercat să explice fenomenul OZN prin tehnologii pământene, secrete și sofisticate. Alții au spus că sunt experimente naziste cu farfurii zburătoare. Gershtein a negat categoric aceste teorii. El scrisese chiar o carte gratuită, pusă pe internet, intitulată „Moartea OZN-urilor fasciste”, destinată demitizării acestor istorii. După el, toate poveștile cu OZN-uri naziste sunt o adunătură de înșelătorii, apărute în anii '50 în anumite reviste din Germania Occidentală, iar mai târziu, în unele cercuri neonaziste. Unii autori polonezi au adăugat propriile înșelătorii la această legendă – de exemplu, Igor Witkowski cu povestea lui despre „Clopotul” sau „dispozitivul nazist de testare OZN”. Există, de asemenea, și o farsă rusă binecunoscută despre OZN-urile naziste – un articol de 1 aprilie al ediției ruse a revistei *popular Mechanics*”. Desigur, a fost o sarcină foarte simplă ca aceste povești să fie demitizate.

La întrebarea lui Cielebias dacă guvernul rus tănuiește cumva anumite informații OZN, Mihail Gershtein a răspuns că nu crede asta. El a avut ocazia să discute subiectul OZN cu militari aflați la un nivel foarte înalt, atât pensionari, cât și din serviciul activ, dar și cu șefii unor regiuni de apărare antiaeriană. Cu toții au

declarat că programele de studiu al fenomenului OZN de către cercurile militare au fost închise odată cu destrămarea Uniunii Sovietice (1991). Spre deosebire de perioada precedentă, după acest moment nu au mai existat nici măcar instrucțiuni care să spună ce trebuie să facă militarii în cazul întâlnirii cu un OZN. Dar în astfel de situații ei aveau oricum grijă să nu raporteze „halucinația” la nivelurile superioare, pentru a nu avea probleme. Militarii pur și simplu nu știu ce este acest fenomen și mulți dintre ei cred în sursa extraterestră a OZN-urilor.

La întrebarea de principiu dacă este acceptabilă originea extraterestră, răspunsul lui Gershtein a fost că niște nave și niște ocupanți cu însușiri atât de avansate nu sunt, în mod sigur, de pe Pământ. Dar există multe alte posibilități în afara originii strict extraterestre - de pildă, de pe o altă linie de timp, alte dimensiuni din Universul nostru sau chiar din alte universuri. Astfel, dacă vin de pe altă planetă, ei ar putea utiliza alte dimensiuni pentru călătorii cu viteze mai mari decât cea a luminii. Distorsiunile de timp, semnalate în interiorul sau în preajma unor ozn-uri aterizate, sugerează manipulări ale conținutului spațiotimp. Fenomenul OZN nu este atât de simplu cum cred mulți oameni și studiul său pretinde o nouă abordare.

Brazilia

Armata braziliană desecretizează dosarele OZN

La data de 20 mai 2005, pentru prima dată în istoria lor, Forțele Aeriene Braziliene - *Fuerza Aerea Brasileira* (FAB) primeau în audiență, în mod oficial, o comisie formată din cercetători de vârf ai fenomenului OZN, pentru a discuta deschis observațiile făcute în țară și accesul la documente OZN clasificate, aflate în mai multe unități militare din

Brasília - capitala federală. Această decizie a guvernului brazilian a fost rezultatul presiunii exercitate prin campania „OZN-urile: Libertatea de informare acum”, condusă de Adelmair J. Gevaerd, editorul revistei *Brazilian UFO Magazine* și șeful Comisiei braziliene a cercetărilor

OZN (CBU), formată din șase investigatori civili binecunoscuți în domeniu.

După zece luni de campanie, desfășurată prin intermediul revistei „Brazilian UFO Magazine”, ca și prin alte mijloace, investigatorii au primit un telefon de la maiorul Antonio Lorenzo, purtătorul de cuvânt al FAB, care i-a invitat la o discuție la sediul aviației militare din capitala țării - Brasília. Lorenzo a apreciat efortul ufologilor și le-a dat câteva detalii privind fișierele existente, ca și asupra procedurilor proprii FAB.

O primă întâlnire a avut loc la 20 mai 2005, la sediul Centrului Integrat de Apărare Aeriană și Controlul Traficului Aerian (CINDACTA). Timp de două ore, ufologii au fost informați asupra procedurilor CINDACTA de investigare a fenomenului OZN și au putut vizita facilitățile de control aerian, înțelegând modul în care personalul militar poate detecta OZN-urile.

O a doua întâlnire, mai importantă, a avut loc la Comandamentul Forțelor Aeriene Braziliene (COMDABRA), unde investigatorii au fost informați cu privire la problemele esențiale ale apărării aeriene în Brazilia, zonele înconjurătoare din America de Sud și Oceanul Atlantic. Cu această ocazie, generalul de brigadă Atheneu Azambuja, comandantul COMDABRA, a admis că armata braziliană a detectat și înregistrat sistematic OZN-uri (numite „H Traffic”) încă din 1954, subliniind preocuparea militarilor privind acest fenomen.

Așa cum declara generalul de brigadă Telles Ribeiro, șeful centrului de comunicații al FAB, „vrem ca toate informațiile pe care le-am deținut în ultimele decenii privind acest subiect să fie puse complet la dispoziția marelui public, prin intermediul comunității OZN”.

Surpriza cea mai mare a fost când cercetătorilor le-au fost puse la dispoziție trei dosare, conținând informații anterior clasificate, privind cazuri OZN. Primul dosar, din 1954, privea urmărirea unui avion de către un OZN la țărmul atlantic al statului Paraná. Al doilea dosar, mult mai important, conținea zeci de cazuri din zona Amazonului și

o cantitate impresionantă de peste 100 de imagini, culese în cadrul unui program oficial de investigație OZN efectuat de către militari, în perioada septembrie-decembrie 1977. Al treilea dosar privea așa-numita „Noapte Oficială OZN din Brazilia”, petrecută în luna mai 1986, când 21 de obiecte neidentificate, de peste 100 de metri în diametru, au blocat sistemul brazilian de control al traficului aerian, mai ales deasupra orașelor Rio de Janeiro, São José dos Campos și São Paulo, mai multe avioane de vânătoare fiind ridicate – fără succes – pentru a intercepta intrușii.

Reprezentanții FAB prezenți la aceste întâlniri au admis că ufologia, în particular cea practică de comunitatea civilă OZN din Brazilia, este o activitate serioasă. Ei au garantat că se vor face și alți pași până ce investigatorii vor putea examina, cât mai cuprinzător, toate dosarele militare OZN.

În cadrul acestei acțiuni, în 2008 au fost făcute publice alte două seturi de acte, iar la mijlocul anului 2009 CBU era în posesia altor foste documente militare secrete din anii '60 și '70 privind fenomenul OZN. Majoritatea acestora a fost eliberată pe 4 mai, conținând, între altele, 195 de pagini și 180 de fotografii privind acțiunea „Operação Prato”, condusă de Forțele Aeriene Braziliene în perioada septembrie-decembrie 1977, în zona Amazonului. La data de 10 august 2009, Gevaerd era în măsură să anunțe că operațiunile de desecretizare a documentelor privind fenomenul OZN în Brazilia au avansat mai bine decât s-a așteptat. Prin faptul că revista *ISTOE*, a doua ca tiraj din Brazilia, a publicat o copertă atrăgătoare și un articol de opt pagini dedicat documentelor, fapt fără precedent, se putea spune că desecretizarea a ajuns la cunoștința marelui public. Reacțiile au fost considerabile, iar articolul a fost republicat în sute de ziare locale și site-uri web, potențând interesul oamenilor pentru fenomenul OZN.

La 30 septembrie 2009, guvernul brazilian a declassificat un nou set de documente OZN semnificative, până atunci secrete, care acoperă acum anii '80. Acestea

se alătură dezvăluirilor făcute între timp și care acoperă anii '50, '60 și '70, toate cu documente și informații foarte importante. În felul acesta, numărul de pagini desecretizate s-a ridicat la peste 4.000. Acest set avea o semnificație specială întrucât conținea zeci de rapoarte OZN din noaptea de 19 mai 1986, numită „Noaptea Oficială OZN din Brazilia”.

A.J. Gevaerd a reușit să organizeze și un grup de 30 de voluntari pentru a traduce 500 de pagini de documente în limba engleză, pentru a le face accesibile cititorilor din alte țări. El a asigurat că activitatea va continua, pe măsură ce vor fi eliberate și alte documente.

Declarațiile generalului Socrates da Costa Monteiro în revista braziliană *Brazilian UFO Magazine* a apărut, în aprilie 2010, un interviu exclusiv luat de A.J. Gevaerd, redactor al revistei, generalului de brigadă în retragere Socrates da Costa Monteiro, care a ocupat poziții înalte în ierarhia forțelor aeriene din Brazilia, iar între 1990 și 1992 a fost ministru al aeronauticii. În calitate sa de comandant al CINDACTA I (centru integrat de apărare aeriană și control al traficului aerian), Monteiro a fost mult timp responsabil cu semnalările OZN în toată Brazilia, dar în special pentru partea centrală și de sud-est.

În interviu, Monteiro a reamintit câteva întâmplări din experiența sa personală, când el și colegii săi s-au întâlnit cu fenomene inexplicabile, cum ar fi lumini care au urmărit avionul în care erau. Și alți piloți, de pildă cei care zburau pe ruta Brasilia-São Paulo, obișnuiau să raporteze lumini care se țin de avioanele lor. Operatorii erau deja obișnuiți cu aceste întâmplări și puneau doar întrebări de rutină: durata evenimentului, altitudinea etc.

În 1977, în zona Amazonului a avut loc o amplă operațiune privind fenomenul OZN, așa-numita *Operação Prato*. O parte din documentele aferente a fost desecretizată până în 2010. Se vorbește în ele despre obiecte care mergeau în zigzag, se opreau, atingeau viteze incredibile, urmăreau avioanele braziliene de vânătoare sau erau urmărite de acestea ș.a.m.d.

Monteiro a precizat: „Unii colegi mi-au vorbit despre lumini care își schimbau culoarea și care le urmăreau avioanele. Luminile păreau să vină ori să plece cu o viteză incredibilă. Am auzit multe astfel de istorii și m-am interesat despre unele, întrucât sunt o persoană curioasă. De pildă, am reținut din proiectul Blue Book al forțelor aeriene nord-americane că mulți piloți au fost urmăriți de «anomalii». Unii dintre ei și-au pierdut chiar viața, cum a fost cazul lui Thomas Mantell, în ianuarie 1948. Unii cred că acestea sunt mai degrabă fenomene meteorologice. Cât despre mine, eu cred că orice este posibil”.

Și radarele CINDACTA au înregistrat numeroase fenomene stranii. Conform procedurii, trebuia să se raporteze doar ceea ce s-a observat, fără exprimarea unor opinii privind cauzele. Tocmai de aceea, toate aceste fenomene aeriene – pentru care nu existau explicații – au fost numite pe atunci „anomalii electronice”. Monteiro n-a putut afirma că acestea ar fi fost de natură extraterestră, deoarece nu avea nicio dovadă în acest sens. El a menționat: „Decenii de-a rândul, militarii au raportat activități OZN pe teritoriul Braziliei. Totuși, în lipsa unei explicații rezonabile, aceste rapoarte au fost lăsate deoparte, așteptând vremurile în care natura obiectelor și identitatea echipajului lor vor putea fi înțelese. [...] Aveam obiceiul să nu comentăm lucruri pe care nu le puteam dovedi. Prin urmare, am evitat discuțiile asupra acestor cazuri, întrucât nu dispuneam de date concrete pentru a identifica natura acestor obiecte. Trebuia luată în considerare și problematica fenomenelor meteorologice. Dar și unele baloane pot atinge altitudini incredibile”. El a amintit în acest sens și fenomenul meteorologic numit „Focul Sfântului Elmo” sau fulgerele globulare. „Dar sunt și obiecte luminoase mult mai voluminoase. Orice pilot comercial care a zburat mai sus de 10.000 de metri s-a confruntat cu așa ceva”.

Monteiro aprecia că este firesc ca documentele militare privind fenomenul OZN să fie desecretizate, din cel puțin două motive: „O dată, pentru a lămuri ce este

acest fenomen, a doua oară, pentru a evita ca oamenii să spună că noi ascundem adevărul. Prevăd că ei ar putea spune «guvernul ascunde oamenilor fenomene misterioase», ceea ce nu e adevărat. Deci fișierele trebuie deschise pentru a evita această situație. [...] Eu nu am desecretizat aceste fișiere pe când eram ministru deoarece nu mi s-a cerut niciodată s-o fac. Dacă mi s-ar fi cerut, le-aș fi făcut publice”. Chiar și cele în care „au fost ridicate de la sol avioane de vânătoare, care nici măcar nu s-au putut apropia de acele obiecte”. Brigadierul a mai precizat că – cel puțin cât a fost ministru – nu a avut cunoștință să fi existat cereri sau presiuni din partea altor state pentru a împărtăși informațiile deținute privind fenomenul OZN.

CINDACTA avea un sistem computerizat extrem de puternic și sofisticat, integrând toate semnalările de pe întregul teritoriu brazilian. În interviul dat ufologului și publicistului A.J. Gevaerd, Monteiro a precizat: „Toate observațiile radar erau înregistrate pe benzi magnetice și păstrate timp de 30 de zile, după care benzile erau șterse pentru a fi folosite la noi înregistrări. Uneori pe ecran au apărut semnale cu obiecte care se opreau și apoi se puneau în mișcare. Nu știam ce ar putea fi. Deci luam doar notă de toate acestea și, în lipsa unei definiții mai potrivite, numeam aceste artefacte «anomalii electronice». Asta deoarece erau semnale electronice pe care nu știam cum să le interpretăm”.

Au fost șterse chiar și evenimentele care au declanșat operații de interceptie (cum a fost cel din 19 mai 1986), deși, în mod excepțional, unele au fost păstrate 2 – 3 luni. Dar, ori de câte ori se întâmpla un eveniment special, „noi făceam rapoarte, pe care le expediam fără comentarii suplimentare, deoarece nu știam ce a fost sau ce explicații să dăm”.

„A fost și un caz mai special, întrucât a implicat în mod serios echipamentele noastre. CINDACTA avea facilități de radar și de telecomunicații în Gama (oraș-satelit al capitalei federale Brasília)”, a continuat Monteiro. Pe atunci el era proaspăt comandant CINDACTA,

iar într-o seară, pe la ora 22.00, căpitanul João Bernardo Vieira, comandantul bazei militare din Gama, i-a dat un telefon afirmând: „E plin de farfurii zburătoare în jurul nostru”. Monteiro își amintea că i-a răspuns: „Nu fi nebun omule. Ce se întâmplă de fapt acolo?”. Dar Vieira insista: „Nu sunt nebun. Sunt cu adevărat aici și aruncă cu pietre în noi”. A adăugat chiar că soldații începuseră să tragă cu puștile. Monteiro a dat ordin ca aceștia să înceteze imediat: „Nu trageți! Retrageți oamenii în barăci, deoarece nu vreau să rămână nimeni aproape de chestia aceea”.

Întrebat de reporter cum puteau aceste obiecte arunca pietre, Monteiro a răspuns că nu știe mai mult decât i-a spus Vieira, dar presupune că „sistemul de propulsie ridică pietre de la sol, iar soldații au interpretat că simt atacați. Sau poate piloții «chestiei» aceleia au propulsat un suflu puternic, ridicând pietrișul, speriind soldații, ca să-i oprească de la un răspuns mai dur”. Monteiro i-a ordonat lui Vieiro ca toți cei circa 25 de soldați care au fost de față să se retragă în barăci, să ia o foaie de hârtie și, fiecare în parte, să descrie cât mai exact ce anume a văzut, adăugând: „Le veți interzice să vorbească unul cu altul și veți lua măsuri pentru a pune în aplicare aceasta”. Descrierile i-au fost aduse lui Monteiro, la CINDACTA, a doua zi dimineață, la ora 8.00.

Soldații nu aveau cine știe ce școală, astfel că din descrierile și din desenele lor nu s-a putut deduce decât că văzuseră ceva straniu. Obiectele aveau lumini strălucitoare, care-și schimbau culoarea, se roteau ușor și s-au apropiat foarte mult de oameni. Unul dintre ei a cerut permisiunea să deschidă focul și așa au început împușcăturile. Aparent, focurile trase nu au atins obiectele zburătoare. Monteiro a făcut pe această bază un raport pe care l-a trimis la Forțele Armate Aeriene (EMAER), fără a adăuga opinii sau speculații personale.

După mai mult de douăzeci de ani de la acest eveniment, Monteiro l-a reîntâlnit pe Vieira, care i-a reconfirmat incidentul, ca și disponibilitatea sa de a furniza detalii celor interesați.

Monteiro își amintea și de alte cazuri OZN. De pildă, în timp ce era supus unor investigații într-un spital din São Paulo, unul dintre medici i-a cerut permisiunea să-l întrebe dacă crede în OZN-uri. Fostul ministru i-a răspuns: „Nu știu dacă există sau nu; lumea crede în ceea ce-i place să creadă...”. Ca urmare, medicul i-a istorisit că într-un orașel din statul São Paulo, stând pe la ora 2.00 noaptea pe balconul camerei de hotel, a văzut un obiect imens, coborând drept în piața centrală a localității. Obiectul era la cel mult 30 de metri de el. Era convins că văzuse o navă nepământeană.

Operação Prato

Unul dintre cazurile importante desecretizate (probabil parțial) în perioada 2005 - 2009, în Brazilia, este cel numit „Operația farfuria”, în engleză „*Operation Saucer*” sau în original „*Operação Prato*”. A fost o investigație îndelungată ultrasecretă, efectuată de *Fuerza Aerea Brasileira* (FAB - Forțele Aeriene Braziliene) asupra unui val de observații OZN din 1977 și 1978.

În ultimele trei luni din 1977 și în prima jumătate din 1978, statul brazilian Pară, de la gurile fluviului Amazon, a fost invadat de OZN-uri [...] Nu au fost doar simple observații sau simple lumini misterioase călătorind la mari altitudini. A fost vorba de obiecte strălucitoare, de diferite forme și dimensiuni, zburând peste regiunea *Baia de Marajo* la joasă altitudine, la câțiva metri deasupra copacilor și emițând fascicule luminoase stranii asupra oamenilor. Numeroși săteni s-au plâns de faptul că au fost atacați de sfere sau mingi strălucitoare de lumină, unii fiind răniți sau chiar uciși.

Baia de Marajo este un golf la gura fluviului Amazon, aflat la circa 800 de kilometri nord de capitala *Brasília*. Populația afectată de acest fenomen a dat diverse nume obiectelor tăcute și strălucitoare: „lumini vampir”, „goangele”, „chestia” sau „*chupa-chupa*”. Acest din urmă apelativ - însemnând în portugheză „cel ce suge” - se datora cicatricelor negre lăsate pe gâtul, capul sau alte părți ale corpului victimelor întâlnirilor. Conform ziarului

citată, „aparent ei au pierdut sânge... bărbați și femei se plângeau de amețeli și slăbiciune după ce fuseseră atacați. Locuitorii orașelor Colares, Santo Antonio de Tauă, Mosqueiro și Baia de Sul se gândesc și azi cu groază la acele zile. Panica atinsese chiar capitala statului, Belem, prin șiruri de rapoarte privind lumini străni și atacuri *chupa-chupa* în câteva cartiere ale orașului”.

Drept urmare, armata braziliană a lansat investigația numită „*Operação Prato*”. Raportul militar realizat în urma acestor evenimente cuprinde 2000 de pagini, 500 de fotografii și 16 ore de film. El a fost trimis ofițerilor superiori din Forțele Aeriene Braziliene. La vremea aceea țara era o dictatură militară, motiv pentru care documentele au fost clasificate „strict secrete” timp de 23 de ani. Serviciile de informații și serviciile speciale ale FAB s-au luptat până în ultimul moment ca raportul să rămână clasificat.

O dezvăluire timpurie a acestor operații a fost făcută de căpitanul FAB Uyrange Hollanda, care a fost comandantul operațiilor declanșate de guvernul brazilian pentru investigarea faptelor și care a stat personal de vorbă cu martorii întâlnirilor cu *chuppa-chuppa*. El a dat în 1997 un interviu lui Adelmair J. Gevaerd, editorul revistei braziliene lunare *Brazilian UFO Magazine*, descriind mai multe cazuri investigate atunci.

Un astfel de caz a fost cel al Claudomirei Paixao din Baia de Sul. Ea declarase că în noaptea de 18 octombrie 1977 „m-am trezit când o lumină stranie a pătruns prin geamul casei. Aerul devenise înăbușitor. La început lumina era verzuie. Mi-a învăluit capul și fața. Când m-am trezit complet, lumina devenise roșie. Am putut zări o creatură, ca un om, purtând un soi de costum de scafandru. Avea și un dispozitiv ca un pistol. L-a îndreptat spre mine, iar obiectul a clipit de trei ori și am simțit de parcă m-ar fi împușcat în piept, aproape în același loc. Era fierbinte și durea, ca și când m-ar fi împuns cu niște ace. Cred că mi-au luat sânge. Eram îngrozită. Nu puteam nici măcar să-mi mișc buzele”.

Tot în Baia de Sul, un bărbat de 50 sau 60 de ani, văzând OZN-ul, și-a luat pușca și, deși ceilalți strigau „Nu trage! Nu trage!”, a descărcat-o spre el. L-a învăluit o lumină, după care a stat paralizat 15 zile. Putea vedea, auzi și vorbi, dar nu se putea mișca.

La *Colares*, un pescar a văzut OZN-uri intrând și ieșind din apele golfului Baia de Marajo. În câteva rânduri a văzut o lumină albăstruie mișcându-se sub apă. La un moment dat, militarii - membri ai operației FAB - au fotografiat un disc scufundându-se în apă nu departe de o barcă de pescuit. Căpitanul Hollarida, chemat acolo, a stat de vorbă cu pescarul îngrozit. După câteva săptămâni, căpitanul însuși a avut ocazia să fie martor la apariția unei lumini albastre, cu raza de circa 300 de metri, care a înconjurat barca, după care s-a lăsat spre fundul apei. Nu s-a auzit niciun sunet.

În interviul dat, căpitanul Hollanda spunea că și în alte rânduri investigatorii au fost martori la unele evenimente. El însuși afirma că a mai fost de față, într-un grup, când dintr-o navă cilindrică a coborât, pe un fascicul de lumină, un extraterestru umanoid care s-a holbat la ei. Căpitanul credea că OZN-urile erau sonde extraterestre, menite să colecteze date despre pământeni, fără a avea intenția să-i vatăme.

„*Operação Prato*” nu a fost finalizată niciodată. FAB a oprit cercetările în iunie 1978, fără să dea nicio explicație. Oficialitățile au negat existența acestei operații până în 2005. La scurt timp după interviul acordat *Revistei UFO*, în 1997, căpitanul Hollanda „a fost găsit de fiica sa, spânzurat cu cordonul halatului de baie, la etajul doi al casei sale”.

Noaptea Oficială OZN din Brazilia

Printre documentele desecretizate de armata braziliană între anii '2005 și 2009, o semnificație specială o au rapoartele privind activitatea OZN din noaptea de 19 mai 1986, numită popular „Noaptea Oficială OZN din Brazilia” (*Brazilian Official UFON - ight*).

Atunci, 21 de obiecte sferice, fiecare având - conform

surselor militare - un diametru estimat de 100 de metri, au fost detectate de radare și reperate de piloți civili blocând literalmente traficul aerian pe principalele aeroporturi din Brazilia, cum ar fi São Paulo sau Rio de Janeiro. În urmărirea intrușilor, au fost ridicate, timp de câteva ore, fără succes, mai multe avioane de vânătoare.

La câteva zile după aceste incidente, ministrul aeronauticii din Brazilia, generalul de brigadă Octavio Moreira Lima, a organizat o conferință de presă, transmisă prin rețeaua tv, în care a dezvăluit deschis cele întâmplate, ca și faptul că, în urmărirea intrușilor, a fost pus în alertă întregul sistem de apărare aeriană. Pentru a intercepta aceste obiecte, „forțele aeriene i-au ridicat de la sol pe cei mai experimentați piloți, cu șase aparate de zbor F-5 și F-103”, fără succes. Piloților care au participat la acțiunile de urmărire, ca și comandanților lor, li s-a permis să vorbească deschis despre detaliile incidentului.

Brigadierul Socrates da Costa Monteiro a fost, în acea perioadă, comandantul Regiunii Aeriene IV, de sud-est, a Braziliei, cu sediul în São Paulo. În această calitate, el a fost responsabil, la 19 mai 1986, cu aria afectată de așa-numita „Noapte oficială braziliană OZN”. Pentru a intercepta cele circa 20 de sfere luminoase, care zburau deasupra statelor braziliene Rio de Janeiro, São Paulo și Goiás, au fost ridicate de la bazele din Santa Cruz și Anapolis avioane de vânătoare F5E și Mirage. Niciunul dintre aceste avioane nu au fost capabil să se apropie de obiectele neidentificate. Unul dintre OZN-uri s-a ridicat la un moment dat, în câteva secunde, la altitudinea de 180 km deasupra coastei atlantice în zona São Paulo, pentru ca apoi să se întoarcă și să fugărească avioanele de vânătoare. Monteiro a precizat: „Am văzut că nu ne putem apropia de aceste obiecte. În cazul de care vorbim, piloții au încercat de mai multe ori, dar OZN-ul pur și simplu accelera și lăsa avioanele în urmă”.

Monteiro declarase cu o altă ocazie că Forțele Aeriene Braziliene înregistraseră de-a lungul multor ani astfel de cazuri, iar în acea noapte unele „artefacte” au

accelerat de la 250 km pe oră la 1.500 în mai puțin de o secundă. Acum, în interviul dat lui Gevaerd, brigadierul a precizat că tehnicienii lui vorbeau de fapt chiar de 4.000 km pe oră, ținând cont de viteza cu care obiectele au dispărut de pe ecranele radarelor. Dar această valoare nu a fost confirmată oficial, întrucât radarele nu mai dau măsurători de încredere la astfel de viteze.

Leslie Kean a inclus în cartea sa „*UFOS: Generals, Pilots and Government Officials Go On the Record*” un text scris de „generalul cu patru stele José Carlos Pereira (retr.)”, ofițerul brazilian cu cel mai înalt rang care a vorbit vreodată despre OZN-uri”. El a fost șeful Comandamentului Apărării Aeriene al Braziliei (COMDABRA) din 1999 până în 2001, apoi a devenit comandant al Operațiilor Forțelor Aeriene până în 2005, având în subordine 27.000 de persoane, între care 13 generali. O parte din textul din carte este extras dintr-un interviu dat de generalul Pereira lui A.J. Gevaerd.

Așa cum relatează generalul, în noaptea de 19 mai 1986, colonelul Ozires Silva, președintele unei companii petroliere braziliene, și pilotul său, comandorul Alcir Pereira de Silva, zburau cu un mic avion cu reacție către São José dos Campos, când radarele din diferite locuri au indicat 21 de OZN-uri pe cer între São Paulo și Rio de Janeiro. Cei doi au urmărit timp de 30 de minute unul dintre aceste obiecte, care se deplasa cu mare viteză și părea să sară dintr-un punct în altul, dar nu au reușit să țină pasul cu el. Obiectele au fost văzute și de piloții unor avioane comerciale.

Cele 21 de obiecte sferice, având fiecare – conform surselor militare – un diametru estimat de 100 de metri, au fost detectate de radare și reperate de piloți civili, blocând literalmente traficul aerian pe principalele aeroporturi din

Brazilia. Toate obiectele au fost detectate, din locații diferite, de radare lucrând atât de la sol, cât și din avioane, deci pe diferite frecvențe, fiind observate și vizual. Nu a existat niciun risc de confuzie sau de interpretare greșită.

Generalul Pereira a apreciat că „în cursul acestui

eveniment, armata nu s-a temut de niciun fel de invazie. Avioane militare înarmate cu rachete au decolat și au ajuns la obiecte în mai puțin de două minute [...] Comunicațiile radio nu s-au întrerupt nicio clipă, iar țara nu a fost expusă niciunei amenințări, de niciun tip. Avioanele au aterizat în siguranță și piloții s-au întors nevătămați. Misiune îndeplinită!”

Dar, continuă el, „ajungem la cea mai mare dintre întrebări: ce au fost obiectele acelea? Nimeni nu știe. Nu erau avioane străine aflate în atac. Au fost obiecte zburătoare neidentificate Cred că până la 90 la sută din totalul observațiilor (neidentificate) nu sunt raportate niciodată. [...] Prin urmare, numărul de cazuri care ajung la cunoștința armatei este aproape nesemnificativ. [...] Este un pas uriaș pentru o țară să recunoască în mod oficial existența ozn-urilor, așa cum a făcut Franța. Desecretizarea informațiilor nu i-a determinat pe oameni să intre în panică și nu cred că ar face-o dacă s-ar deschide mai multe dosare. [...] Iar dacă există o țară care nu intră niciodată în panică, aceasta este Brazilia. Ba chiar dimpotrivă; poate că vom crea chiar o nouă temă de samba pentru sărbători”.

Pereira militează pentru ca țările dezvoltate social și tehnologic să înființeze agenții guvernamentale care să se ocupe de problematica OZN. Dar „dacă ar fi să acceptăm că pe Pământ vine ceva din spațiu, cred că Națiunile Unite ar trebui să fie răspunzătoare, în loc să lase aceasta în sarcina fiecărei țări”.

Vorbind despre explicațiile posibile ale fenomenului, generalul scrie că „dacă avansezi ipoteza că s-ar putea ca extraterestrii să fie printre noi și că s-ar putea să facă lucruri pe care nu le înțelegem, ideea vine în contradicție cu gândirea științifică. [...] îmi întemeiez opiniile pe cunoștințele pe care le avem la dispoziție astăzi, obținute de știință așa cum înțelege ea actualmente Universul. Acesta este avertismentul de care trebuie să se țină seama. Dacă ne

bazăm doar pe cunoștințele actuale, sunt obligat să resping orice posibilitate să vină cineva din spațiul extraterestru pe Pământ. [...] Pe de altă parte, nu aş afirma niciodată că nu există, pe undeva, o civilizație care să aibă un avans de un milion de ani față de noi. Prin urmare, insist cu modestie că actualele noastre cunoștințe sunt, în mod inerent, insuficiente pentru înțelegerea tuturor lucrurilor. [...] Fenomenul OZN a demonstrat că mai avem multe de aflat în domeniul fizicii și al altor științe”.

Ca argument, Pereira roagă cititorii să se gândească doar la câte descoperiri au fost făcute în ultima sută de ani și unde ne vom afla peste altă sută de ani, pentru a înțelege ce ar putea însemna un avans de un milion de ani sau mai mult. Investigarea științifică a fenomenului OZN, combinată cu alte subiecte din domeniul științei și filosofiei, ne-ar putea apropia de răspunsurile la perenele întrebări rămase fără răspuns: „cine suntem, de unde venim și încotro ne îndreptăm”.

Sunt interesante și comentariile generalului de brigadă Socrates da Costa Monteiro. El a recunoscut că nu a discutat incidentele din acea noapte nici cu piloții, nici cu responsabilii superiori, nici cu ministrul de atunci al aeronauticii, întrucât nu intenționa să întreprindă o investigație detaliată. „Știam că ea nu ar fi dus nicăieri. [...] Deoarece așa este mereu, cel puțin aici în Brazilia”.

La întrebarea lui Gevaerd dacă aceste obiecte nu reprezentau o amenințare la securitatea națională, la traficul aerian civil, Monteiro a răspuns că „nu, noi știam că nu era nicio amenințare. Eram convinși că intențiile lor erau să ne cunoască mai bine pe noi”. În decursul incidentelor de acest tip, a adăugat Monteiro, „noi urmam o doctrină de neagresiune”. Nu a existat în acest sens un ordin oficial, dar „era o concluzie logică, odată ce știam că un artefact capabil de astfel de manevre de zbor nu poate fi lovit. Ar fi fost chiar o nebunie din partea noastră să încercăm ceva împotriva lui. Știam că nimeni nu va fi atât de smintit să încerce un atac. Această «chestie» ne putea, pur și simplu, pulveriza cu un fascicul de lumină. Totuși, nu

am interzis apropierea de nave, pentru a le putea vedea de aproape. De fapt, toți militarii mureau de curiozitate să vadă obiectul de aproape”.

Întrebat dacă în astfel de situații nu s-a gândit că în spatele acestor fenomene, numite pe atunci doar „anomalii electronice”, ar putea fi o inteligență nepământeană, Monteiro a răspuns: „Mi-ar plăcea să gândesc astfel. Mi-ar plăcea să pot spune că sunt convins de asta, că sunt sigur, dar eu sunt cam sceptic privitor la lucrurile pe care nu le pot dovedi. Totuși, în cazul în care mă întrebați dacă cred că cele observate sunt doar invenții, vă spun că nu. Nu cred că e cazul. Dar problema e că nu pot spune ce anume sunt chestiile acestea”. Provocat în continuare, fostul ministru a precizat: „Consider că este foarte greu să afirmi că nu poate exista nimic dincolo de cunoștințele noastre ori dincolo de lumea noastră. Asta ar fi neadevărat. Îmi doresc să pot spune că «ei» sunt aici, dar nu am avut încă șansa să-i văd de aproape”.

Reuniunea de la Iguassu

Se pare că, așa cum s-a întâmplat peste tot în lume, nici în Brazilia documentele desecretizate nu au spus întregul adevăr despre ce anume știa guvernul privind fenomenul OZN. Deși guvernul brazilian a pus la dispoziția marelui public aproximativ 4.500 de pagini de documente, înainte clasificate, privind fenomenul OZN, au mai rămas și multe nedivulgate. În decembrie 2012, lângă splendidele cascade Iguassu, din Brazilia, s-a desfășurat cel de-al IV-lea Forum International OZN, sub coordonarea lui Ademar José Gevaerd. Cu această ocazie s-a lansat așa-numita „Scrisoare de la Cascadele Iguassu”. Documentul, semnat de aproape 30 de vorbitori, din peste o duzină de țări, ca și de circa 600 de persoane care au asistat la lucrări, cerea să se desecretizeze toate arhivele secrete OZN ale Ministerului Apărării din Brazilia și să se creeze, sub egida Forțelor Aeriene Braziliene, o comisie oficială pentru investigații OZN.

Ca răspuns la scrisoarea de la Iguassu, care cerea ca toate documentele privind subiectul OZN, aflate încă în

posesia Forțelor Navale și Forțelor Aeriene, să fie făcute publice, în concordanță cu Legea accesului la informații (*Access to Information Act*), la 18 aprilie 2013 a fost convocată o ședință la sediul Ministerului Apărării, din capitala federală Brasília. Ședința a fost o continuare a unei întruniri anterioare, de la începutul aceleiași luni, când ministerul a discutat procedurile administrative în acest sens.

La ședința din 18 aprilie au participat peste 20 de persoane. În numele ministrului apărării, ambasadorul Celso Amorim, secretarul pentru coordonarea și organizarea instituțională a Ministerului Apărării, Ari Matos Cardoso, ca și alți oficiali din minister, i-au primit pe membrii Comisiei Braziliene de Cercetători OZN (CBU). La întrunirea care a durat circa 75 de minute au fost prezenți, de asemenea, câțiva reprezentanți ai Forțelor Aeriene Braziliene, ai Forțelor Navale și ai Armatei Terestre, toate subordonate Ministerului Apărării. Toți aceștia au fost rugați să respecte pe deplin solicitările ufologilor. În timpul ședinței, cercetătorii OZN au prezentat dificultățile întâmpinate în accesarea documentelor clasificate secret sau ultrasecret. Așa cum spunea A.J. Gevaerd, „multe probleme au rămas nesoluționate, privind incidente faimoase, cum este cazul Varginha, incidentul Mearim sau observațiile din Insula Trinidad”.

Secretarul Ari Matos a declarat că acele cazuri pentru care informațiile nu sunt desecretizate pentru marele public sunt excepții. „Regula generală este ca toate documentele să fie făcute accesibile. Unele cazuri trebuie să treacă de termenele legale, dar este o problemă care va fi curând rezolvată”.

Potrivit directorului Departamentului pentru organizare și legislație al Ministerului Apărării, Adriano Portella, militarii au depus toate eforturile pentru a respecta termenele impuse de Legea accesului la informații pentru declasificări și punerea documentelor la dispoziția publicului. „Legea prevede un termen de doi ani de la promulgare pentru revizuirea unei informații care a

fost clasificată ca secret sau ultrasecret... Treaba fund terminată, documentele vor fi declassificate în intervalele prevăzute de lege”.

Conform evaluării lui Ari Matos, cel mai important rezultat al întâlnirii a fost stabilirea parteneriatului reciproc între militari și ufologi. „Legea accesului la informații a deschis pentru marele public posibilitatea de a cunoaște o mare cantitate de informații produse de guvern. Trebuie deci creat un mijloc corespunzător de contact pentru a satisface atât cercetătorii OZN, cât și societatea în ansamblu”, a conchis secretarul.

După întâlnirea cu militarii, ufologii brazilieni au sărbătorit evenimentul, spunând că niciodată în trecut ministerul apărării al unei țări nu a invitat oficial cercetători ai fenomenului OZN pentru a discuta cum să desfășoare investigarea acestui fenomen, dar și despre utilizarea informațiilor care ar putea rezulta astfel. Gevaerd a adău

1

gât că și el este „foarte fericit să anunțe această informație întregii comunități de ufologi din lume.

Desecretizarea OZN din Brazilia este rezultatul direct al strategiilor noastre din ultimii ani, prin campania menționată mai sus, iar ședința de la Ministerul Apărării este o recunoaștere a ei”. A.J. Gevaerd aprecia că, pe lângă utilitatea sa nemijlocită, procesul dezvăluirilor OZN din Brazilia constituie un răspuns ferm – chiar dacă dureros pentru unii – la scepticismul manifestat față de ufologie, un răspuns clar la credința populară că ufologii ar fi – după expresia unora – „o adunătură de farsori nebuni”.

Alte istorii cu OZN-uri o întâlnire inexplicabilă în Alaska

La 17 noiembrie 1986, un avion Boeing 747 al liniilor aeriene japoneze efectua zborul cargo JAL 1628, de la Paris, prin Keflavik (Islanda) și Anchorage (Alaska) spre aeroportul Narita din Tokyo. În timp ce traversa peninsula Alaska de la nord la sud, între Fort Yukon și Anchorage, două ținte mici și una enormă au fost urmărite, vizual și pe

radarul de bord, timp de mai mult de o jumătate de oră. Cel puțin una dintre ținte a fost confirmată și de la sol de radarul militar al Administrației Aeronautice Federale (FAA) din SUA. Echipajul de zbor era format din căpitanul Kenju Terauchi, fost pilot militar, cu peste 10.000 de ore de zbor, primul ofițer Takanori Tamefiji și inginerul de zbor Yoshio Tsukuda.

La ora locală 17.10 avionul zbura la o altitudine de 10.600 de metri. Se înserase, dar nu era complet întuneric. „Deodată - a spus el - la 600 de metri sub noi am văzut ceva care semăna cu două fâșii de lumină. Am luat legătura cu turnul de control din Anchorage. Mi-au spus că pe radarul lor nu se vede nimic”. Dar ceva emitea aceste lumini și, indiferent ce ar fi fost, era interesat de avion, întrucât își ajusta viteza în funcție de acesta, „de parcă s-ar fi jucat cu noi”. Situația a durat circa șapte minute, după care cabina a fost inundată de o lumină orbitoare. Acum „obiectul zbura de parcă nu ar fi existat ceva numit gravitație. Accelera, se oprea, înainta cu viteza noastră, în aceeași direcție, părând că stă nemișcat, apoi schimba din nou direcția. Este imposibil ca o aeronavă să zboare astfel. Dacă am fi încercat, ne-am fi rupt în bucăți în văzduh. Cu alte cuvinte, obiectul părea să fi învins gravitația”.

După alte cinci minute, obiectul s-a topit în întunericul care se întindea. Dar curând a apărut un altul, mult mai mare, „de câteva zeci de ori mai mare decât un jumbo jet” (care are 70 de metri lungime), scăldat într-o lumină albastră. Din nou, radarul turnului de control nu vedea nimic. Apoi și acest obiect a dispărut. Terauchi a mai observat și câteva siluete neobișnuite deasupra localității Fairbanks (Alaska).

Convorbirea publicată ulterior de FAA confirmă cererea pilotului Terauchi de a preciza dacă există un eventual trafic în zonă, confirmă și observațiile radar de la sol, dând și permisiunea ca avionul să facă orice manevră necesară pentru a evita o eventuală coliziune. Drept urmare, la ora 18.32, avionul JAL 1628 a coborât de la 10.500 la 9.500 de metri, iar la 18.36 a făcut o întoarcere

completă de 360 de grade, pentru a vedea dacă poate scăpa astfel de obiectul neidentificat. Au urmat și alte eschive. La 18.48, obiectul se afla la 13 km de avion, în stânga, puțin mai în spate, iar la 18, 53 obiectul nu mai era vizibil.

Administrația Aeronautică Federală din SUA (FAA), dar și U.S. Air Force au confirmat că mai multe radare ale lor au urmărit avionul 747 și obiectul de mari dimensiuni. Ulterior însă ele s-au delimitat, afirmând că obiectele radar au fost probabil fenomene meteorologice. În cele din urmă, un purtător de cuvânt al FAA a declarat: „Acceptăm descrierea dată de echipaj, dar nu suntem în măsură să susținem ceea ce au afirmat”.

În zilele care au urmat, declarațiile oficiale privind incidentul au devenit tot mai negative, aruncând o îndoială asupra observațiilor radar sau vizuale. Totuși, la o conferință de presă din 5 martie 1987, Paul Steucke, purtătorul de cuvânt al FAA, a afirmat că, „după câte știm, întregul echipaj este format din persoane de mare integritate, care au raportat cu acuratețe ceea ce au văzut”.

Cazul avionului JAL a fost analizat de specialistul în optică Dr. Bruce Maccabee, care a împărțit incidentul în patru faze. În prima fază, căpitanul Terauchi a văzut în depărtare niște lumini care păreau să urmărească avionul 747. Pilotul a crezut inițial că este vorba de avioane militare, dar Centrul de Control i-a comunicat că nu exista niciun trafic în zonă. În faza a doua, întregul echipaj a observat cum luminile s-au deplasat abrupt în fața avionului. Maccabee scria: „Observația nu putea fi o halucinație a întregului echipaj. Luminile nu puteau fi stele sau planete. Acestea erau vizibile și înainte ca «navele» să fi apărut în fața avionului și au rămas vizibile și după ce «navele» au dispărut. Nu putea fi un fenomen natural. Nu există un fenomen natural prin care să se explice aranjamentul rectangular al luminilor în rânduri orizontale, scânteierile ocazionale, spațiul rectangular întunecat dintre rânduri, reorientarea perechii de cadre

luminoase de la una deasupra celeilalte la una în spatele celeilalte, căldura pe care căpitanul a simțit-o pe fața sa și așa mai departe”.

A treia fază a avut loc atunci când „navele” s-au depărtat și puteau fi zărite doar ca „două lumini albe, cețoase, palide”, în timp ce radarul de bord al avionului a sesizat un „ecou”. Maccabee acceptă că acest ecou putea fi cauzat de „o defecțiune temporară care s-a autoreparat”, așa cum a sugerat FAA, dar el adaugă că „pare mult mai plauzibil că a fost un obiect acolo”.

Ultima fază, și cea mai controversată, este cea în care căpitanul Terauchi a fost unicul martor care a văzut o așa-zisă navă spațială gigant, „de două ori mai mare decât un portavion”. Maccabee acceptă că „pare cel puțin plauzibil că el a interpretat greșit norii luminați într-un mod particular pe care echipajul spunea că i-a văzut în spatele avionului. În ciuda câtorva ecouri ciudate ale radarelor, provenind din această zonă, faptul că radarul n-a putut evidenția o traiectorie continuă a unei ținte primare necunoscute face confirmarea radar cel puțin ambiguă”. Aceasta înseamnă că ultima fază a observației nu este atât de convingătoare precum cele precedente. Dar chiar și așa, aparent, „JAL 1628 a fost însoțit pe o porțiune a zborului său de cel puțin două OZN-uri veritabile”.

Într-o seară de decembrie 1986, doi jurnaliști de la agenția *Kyodo News* din Tokyo se prezentau, conform înțelegerii, la camera de hotel în care stătea căpitanul Kenju Terauchi, care avea să le istorisească întâlnirea OZN. Pilotul încălca prin gestul său o cutumă nescrisă, dar respectată de toți aviatorii, cea de a nu vorbi public despre astfel de observații. Ulterior el va plăti pentru aceasta.

După ce istoria a fost publicată, s-a spus că pilotul văzuse planetele Jupiter sau Marte. Dar putea oare un pilot cu experiența lui să facă o astfel de confuzie și să-și riște astfel cariera prin mărturia sa? O altă explicație putea fi o operație militară secretă a SUA. Dar ce anume, o dată ce cazul nu fost lămurit nici până azi?

Pentru cele declarate, compania JAL l-a lăsat pe Terauchi la sol, dându-i o muncă de birou. El a fost reinstalat ca pilot abia peste mai mulți ani. Acum e pensionar, duce o viață liniștită și vorbește cât poate de rar despre aventura sa.

În investigațiile sale, Leslie Kean a făcut apel și la John Callahan, fost șef al Diviziei de Accidente, Evaluări și Investigații din cadrul FAA, în perioada 1981 - 1988. Acesta a scris un text interesant, inclus în cartea jurnalistei. Între altele, el amintea că un specialist de la Centrul Tehnic al FAA din Atlantic City, New Jersey, a creat un program care sincroniza imaginile radar cu conversațiile, dar și cu deplasarea altor ținte din zonă. Aplicând programul pentru incidentul OZN al avionului japonez JAL 1628, a fost recreat pe calculator momentul apropierei OZN-ului, observarea lui pe radarul avionului etc. Agenții CIA, văzând acest „grafic”, au fost categorici: obiectul nu putea fi văzut deoarece nu era acolo. Altfel spus, „pe cine o să credeți, ochii voștri mincinoși sau guvernul?”

În analiza care a urmat, Callahan le-a cerut atât inginerilor hardware, cât și celor software să spună ce erau acele puncte văzute de radare. Fiecare spunea că la el totul era în regulă, dar poate era o problemă a celeilalte părți. Când Callahan a insistat: „Avem o țintă acolo sau nu?”, singurul răspuns a fost al unui tehnician: „Religia mea îmi interzice să cred în OZN”.

A urmat o prezentare pentru consilierii științifici ai președintelui Ronald Reagan și reprezentanți ai CIA. După ce toate problemele tehnice au fost lămurite, unul dintre cei de la CIA a spus: „Acest eveniment nu s-a petrecut; noi nu am călcat niciodată aici. Confiscăm toate aceste date și considerăm că ați depus un jurământ de tăcere”, întrebând, în particular, de Callahan ce crede totuși că s-a întâmplat acolo, cel de la CIA a recunoscut că a fost „un OZN și este pentru prima dată când există o jumătate de oră de date radar pe care se poate lucra”. Nu considera însă că publicul putea fi informat.

Raportul detaliat al FAA asupra evenimentului, benzile cu înregistrările radar, cele de voce, graficul realizat de centrul tehnic au fost puse într-un loc sigur, așteptând să fie confiscate de reprezentanții CIA, dar nu se știe de ce nu a mai venit nimeni să le ia. Callahan scrie în continuare: „Când mă pregăteam să mă pensionezez, în august 1988, unul dintre administratori, grăbit să mă vadă plecat de acolo, a împachetat toate lucrurile [...] și mi le-a trimis acasă. De atunci aceste date și înregistrarea video s-au aflat în posesia mea”...

El adaugă că până și controlorii de la FAA ignoră modul de funcționare a sistemului de radare FAA, care sunt concepute să urmărească doar aeronavele care se comportă convențional. „Echipamentul actual al FAA nu va detecta o navă spațială decât dacă ea reduce viteza la o valoare similară cu aceea a avioanelor actuale”. Un OZN foarte mare va fi luat drept fenomen meteorologic, unul care stă nemișcat apare doar ca un punct mic, care va fi neglijat. Întrucât el nu are transpondere, deci „semnătură”, multe radare îl vor exclude ș.a.m.d. Din cauza acestor particularități ale radarelor, FAA nu va investiga o întâlnire decât dacă obiectul întâlnirii poate fi identificat de un pilot ca fiind ceva cunoscut.

Vânătoare de OZN-uri lângă Teheran

Din documentele oficiale desecretizate reiese, cu regularitate, chiar dacă implicit, faptul că militarii recunosc fără ezitare că fenomenul OZN este real. Un astfel de document este și cel privind incidentul care a avut loc în Iran, deasupra Teheranului, la 19 septembrie 1976. Era la șapte ani după închiderea proiectului Blue Book, deci după anunțul oficial conform căruia armata afirma că nu ar mai avea niciun interes în întâlnirile OZN.

Documentele date publicității în SUA, după mulți ani, de Defense Intelligence Agency (DLA) și National Security Agency (NSA), confirmă ceea ce se știa deja, pe alte canale, și anume că, în seara acelei zile, mai mulți cetățeni au sunat la aeroportul din Teheran, spunând că au văzut lumini neobișnuite pe cer. Ca urmare, controlorul de zbor a

ieșit, a văzut cu ochii săi și a urmărit apoi timp de o oră un obiect „rectangular”, împreună cu o lumină roșie care se rotea în jurul lui. Abia apoi s-a decis să anunțe, la ora 00.30, comandamentul forțelor aeriene iraniene. Cei de acolo au verificat toate zborurile cunoscute și, pentru că nu au găsit nicio explicație, l-au alertat pe generalul Yousefi, comandant adjunct pentru operații. Acesta, după mai multe consultări, a ordonat ca de la baza militară de lângă Hamadan, aflată la aproape 300 de kilometri spre vest, să fie ridicat, pentru interceptie, un avion F-4 Phantom.

S-a stabilit că obiectul se găsea la 74 km nord de Teheran. Luminile sale erau însă atât de puternice încât se vedeau de la peste 110 km. Când interceptorul a ajuns la 46 km de OZN, toate instrumentele sale, inclusiv cele de comunicații, au rămas fără curent. În aceste condiții, pilotul s-a văzut obligat să abandoneze misiunea și să se întoarcă la bază.

Comandamentul a trimis imediat un alt interceptor. Și acesta a anunțat că vede obiectul și l-a localizat pe radar. Estima că ar avea mărimea unui avion Boeing tanker (circa 50 de metri). Era un cilindru orizontal extrem de luminos și din el țâșneau lumini albastre, verzi, portocalii și roșii, într-o secvență rapidă. Apoi apariția a făcut ceva evaluat de pilot ca un gest ostil. A „emis” un mic obiect roșu care și-a luat zborul către F-4. Pilotul a început să armeze pentru a deschide focul asupra „rachetei”. Într-o clipă, întregul panou de control și de comunicații al avionului său s-a deconectat. Pilotul a făcut imediat o mișcare violentă de eschivă. Când s-a îndepărtat suficient de mult de „cilindru”, instrumentele avionului F-4 au început să funcționeze din nou. Pilotul a continuat să observe că micul obiect roșu se întoarce la punctul de plecare, dar un alt obiect similar își ia zborul, de această dată spre pământ. Pilotul relatează că a urmat un set de semnale luminoase, interpretate de el ca o comunicare coordonată între micul obiect aterizat și cilindru. O inspecție ulterioară de teren, pe timp de zi, în locul

presupusei aterizări, n-a scos în evidență niciun fel de urme.

Dacă raportul făcut cu această ocazie nu s-ar fi „scurs”, prin surse ale forțelor aeriene iraniene, probabil cazul ar fi rămas necunoscut. După ce raportul a ajuns la oficialitățile americane, obținerea lui, prin legea libertății de informare, dar și pe alte căi (de pildă prin congresmani), a devenit ceva mai simplă. În urma intervențiilor de acest fel, DIA și NSA au decis să publice documentele care confirmă incidentele. În aceste documente apar fraze precum „un raport extraordinar”, „cazul este clasic” și „îndeplinește toate criteriile pentru un studiu temeinic al fenomenului OZN”, ceea ce confirmă că aceste organizații sunt conștiente de realitatea și importanța unor astfel de întâlniri.

Dar, pe lângă documentele cu descrierea incidentului, a apărut și un document surpriză. Căpitanul Henry Shields, ofițer operativ NSA (aviator militar), a publicat întâmplarea într-un număr din 1978 al revistei de spionaj „*MIJI Quarterly*”, purtând clasificarea „secret”. Aparent, s-a decis că acest tip de cazuri e bine să fie cunoscut de agenții care au misiuni legate de „contramăsuri electronice” într-un război electronic, cum ar fi: bruiajul, confuzia semnalelor, interferența cu instrumentele etc. De mare interes este introducerea, aflată imediat sub titlul articolului: „La un moment dat, în cariera sa, orice pilot se poate aștepta să întâlnească incidente care niciodată nu vor fi explicate în mod adecvat sau în întregime, prin raționament sau investigații suplimentare. Articolul care urmează narează un astfel de episod, așa cum a fost el raportat de două echipaje F-4 Phantom ale Forțelor

Aeriene Imperiale Iraniene către sfârșitul anului 1976. Nu a mai apărut nicio informație sau explicație suplimentară, întâmplarea va fi probabil pusă de-o parte și uitată, dar ea constituie o lectură interesantă și posibil tulburătoare”.

Iată că o astfel de recunoaștere, care nu diferă cu

nimic de ceea ce susțin și ufologii, poate fi spusă într-un document secret. De ce nu se poate spune oare și deschis, oficial, marelui public? Oare nu a venit încă momentul?

Leslie Kean a inclus în cartea sa „*UFOS: Generals, Pilots and Government Officials Go On the Record*” un întreg capitol, scris de generalul iranian în rezervă Parviz Jafari, nimeni altul decât cel care în noaptea de 18 septembrie 1976, pe când avea gradul de maior, a primit ordin să abordeze cu avionul său F-4 acel OZN luminos observat nu departe de Teheran, după ce un alt avion, înaintea sa, eșuase în această misiune. El a relatat pe larg incidentul, insistând pe faptul că atunci când a încercat să lanseze o rachetă în direcția misteriosului intrus, toate echipamentele electronice s-au deconectat, revenind la starea normală abia după ce avionul a ieșit din raza obiectului.

În Mexic, armata cooperează cu ufologii

Autoritățile mexicane și-au schimbat radical atitudinea față de fenomenul OZN după un incident, din 5 martie 2004, în care a fost implicat un avion militar mexican, piloți și alt personal militar. În urma incidentului, armata a solicitat ca o echipă de ufologi să participe la interpretarea înregistrărilor făcute. S-a spus atunci că s-a deschis astfel o eră de colaborare între ufologii și militarii mexicani, bazată pe respect reciproc și interesul comun de a afla adevărul privind activitatea OZN.

Incidentul a avut loc în spațiul aerian al orașului Ciudad del Carmen, aflat pe malul golfului Mexic, în statul mexican Campeche. Aici, la 5 martie 2004, un bimotor militar își făcea zborul de rutină pentru a descoperi avioane ale contrabandiștilor cu narcotice.

Aparatul tip Merlin C26A era pilotat de maiorul Magdaleno Jasso Nufiez, iar doi locotenenți de înaltă calificare operau senzorii, radarul și echipamentul performant pentru detectare și înregistrare, atât în spectrul vizual, cât și în infraroșu.

Acest gen de aeronave a fost conceput special pentru proceduri de supraveghere și detecție, nu pentru manevre

de luptă. Dacă identificau un zbor de contrabandă, se raporta imediat la bază, de unde erau ridicate avioane de vânătoare pentru interceptare.

Pe la ora 17.00, echipajul a observat pe radar un obiect aflat la circa 3.000 de metri deasupra orașului Ciudad del Carmen. Conform protocolului, s-au apropiat de el, pentru a avea o mai bună vizibilitate și a înregistra ținta cu echipamentele de la bord. Concomitent, maiorul Jasso a raportat prin radio detectarea unui posibil suspect, cerând ca interceptoarele să fie puse în alertă. În timp ce încă nu exista un contact vizual, dar aparatura o înregistra clar prin radar și infraroșu, ținta a făcut o manevră surprinzătoare, depărtându-se cu o viteză extraordinară. Maiorul Jasso a încercat s-o urmărească, dar în zadar.

Dar după numai câteva momente, obiectul s-a întors și a început să urmărească el de data asta aparatul Merlin C26A. Acum însă nu mai era singur, ci avea și un însoțitor identic, ambele obiecte fiind detectate, dincolo de orice îndoială, atât de radar, cât și de camera cu termoviziune. Timp de câteva minute, avionul a făcut manevre pentru a avea o mai bună vizibilitate, totuși, în mod inexplicabil, ținând cont de mărimea și claritatea țintelor și de distanța redusă, echipajul tot nu reușea să stabilească un contact vizual cu ele.

Iată însă că în timpul acestor manevre s-a întâmplat ceva și mai uluitor. În câteva secunde, spre deruta echipajului, au apărut de nicăieri alte obiecte necunoscute, de aceeași mărime și caracteristici, fiind acum în total unsprezece. Maiorul Magdaleno Jasso a raportat prin radio noua situație, cerând instrucțiuni. Cel mai înfricoșător pentru echipajul cu lungă experiență în domeniu era că obiectele, ale căror intenții erau imprevizibile, se aflau foarte aproape, așa cum arătau aparatele, dar nu puteau fi zărite cu ochiul liber, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată înainte.

În mijlocul confuziei și descumpănirii echipajului, obiectele necunoscute au format un cerc în jurul avionului militar mexican. Maiorul Magdaleno Jasso a raportat către

bază că este într-o stare de alertă roșie, înconjurat de unsprezece obiecte misterioase, camuflate printr-o tehnologie avansată necunoscută, care permitea evitarea contactului vizual. Maiorul și-a păstrat totuși calmul, la fel și echipajul, care continua să măsoare și să înregistreze toate detaliile acestui incident ieșit din comun.

La un moment dat, pilotul a decis să stingă toate luminile avionului. După câteva minute stresante, cele unsprezece obiecte au dispărut. C26A s-a întors apoi fără probleme la baza militară, iar maiorul Magdaleno Jasso împreună cu echipajul său au făcut un raport complet asupra incidentului.

Secretarul Apărării a declanșat o anchetă, care să studieze și să evalueze fiecare element al întâmplării: afirmațiile făcute de echipaj, imagini, măsurători înregistrate de echipamente, ca și evaluarea completă a datelor meteorologice. Cazul a fost luat foarte în serios de personalul Departamentului Apărării, iar după câteva săptămâni de investigații, generalul Clemente Vega García, secretar al Apărării și comandantul tuturor forțelor armate din Mexic, a decis să-l invite pe ufologul și jurnalistul mexican Jaime

Maussan pentru o colaborare complementară, punându-i la dispoziție, la 22 aprilie 2004, copii după toate înregistrările făcute pe radar și prin termoviziune, dar și datele colectate în cursul incidentului. S-a apelat la el și la echipa sa de experți atât pentru o opinie avizată privind cele întâmplate, cât și pentru a elucida motivele aflate în spatele lor și posibilele consecințe.

Generalul Vega și colaboratorii săi s-au arătat foarte deschiși în discutarea subiectului cu ufologii și și-au manifestat clar interesul în continuarea investigațiilor, pentru a stabili adevărul în privința celor întâmplate. A fost autorizată interviuarea echipajului Merlin C26A de către Jaime Maussan, fără nicio cenzură, oferind, de asemenea, toate facilitățile pentru a prezenta cazul populației mexicane.

Din studiul și analiza elaborate de Rodolfo Garrido

Cotham rezultă că în zonă nu există activitate vulcanică sau mișcări tectonice care să explice eventual fenomenul. Nu au fost semnalate nici fenomene electrice în atmosferă. Situația meteo era optimă, vânt de maximum 35 km pe oră, umiditate 72%, temperatura de 34°C la sol și - 27°C la 3.000 de metri, vizibilitatea de 96% în medie. Nu existau condiții pentru producerea fulgerelor globulare. Nu au fost semnalate erupții solare în acea perioadă, deci și posibilitatea unor efecte luminoase de tipul Focului Sf. Elmo era înlăturată.

La 11 mai 2004, în México City a fost organizată o conferință internațională de presă, la care s-au prezentat rezultatele investigațiilor realizate de Departamentul Apărării și de echipa de specialiști condusă de Jaime Maussan. Conlucrarea pe marginea incidentului a fost calificată drept istorică, deschizând o eră de colaborare între ufologii și militarii mexicani, o colaborare bazată pe respect reciproc și interesul comun de a afla adevărul privind activitatea intensă OZN din Mexic.

Armata chiliană cere ajutorul specialiștilor din SUA

La începutul lunii februarie 2007, în stațiunea Vina del Mar, aflat la 120 de kilometri de Santiago de Chile, s-a desfășurat cel de-al 10-lea Congres Internațional OZN. Aici, în fața a o mie de persoane, reprezentanții armatei chiliene au făcut publice materiale din ultimii 30 de ani privind înregistrări și rapoarte militare asupra unor întâlniri OZN.

Rodrigo Fuenzalida, directorul asociației *Agrupación de Investigaciones Ovniologicas de Chile* (AION), a apreciat că Chile, cu o populație de 15, 5 milioane, este pe locul cinci în lume în privința numărului de rapoarte oficiale privind observații OZN, după Statele Unite, Perú, Brazilia și Rusia. El a mai spus că armata, în momentul în care a consimțit să își deschidă fișierele și să le supună unei analize de specialitate, a dat dovadă de un comportament matur. Observațiile OZN nu mai sunt ceva extraordinar. Experții apreciază că sunt 60 de milioane de

persoane pe glob care au fost martore ale acestui fenomen, deși numai zece la sută au fost dispuse să vorbească despre aceasta, temându-se de ridicol.

Divulgarea informațiilor OZN, până acum secrete, a fost autorizată de generalul de divizie Oscar Izurieta Ferrer, comandantul-șef al forțelor armate chiliene. Expunerile au fost făcute la congres de Rodrigo Bravo, căpitan în Divizia a 5-a a armatei. El a prezentat fotografii și înregistrări video, cu accent pe întâlniri OZN ale piloților militari în ultimii 10 ani.

Între altele, a fost rulată și comentată o înregistrare video care arată urmărirea unui OZN, efectuată de nave de suprafață și de elicoptere ale marinei militare chiliene în urmă cu șapte ani. O altă urmărire a avut loc la 27 martie 2000, când un avion militar *Citation 2* s-a întâlnit, la o altitudine de 1.000 de metri și la o distanță de 100 de kilometri de capitala țării, cu un OZN având o lungime de 40 de metri.

Rodrigo Bravo a confirmat că la 2 aprilie 1997, pe aeroportul Chacalluta al orașului Arica, pilotul unui avion de vânătoare T-212 a urmărit pe cer, timp de nouă minute, un obiect portocaliu alungit. Un alt incident cu caracteristici similare a avut loc la începutul anului 2000 în regiunea sudică Los Lagos, unde trei elicoptere militare au întâlnit un OZN în plină zi. „Membrii echipajelor au văzut la sol un obiect care s-a ridicat rapid, poziționându-se în fața lor și amenințând cu ciocnirea - a relatat căpitanul Bravo - pentru ca apoi OZN-ul să facă mișcări în zigzag și, în cele din urmă, să dispară cu o viteză extraordinară”. La data de 18 martie a aceluiași an, în localitatea Graneros, la vreo 70 de kilometri sud de Santiago, echipajul unui avion militar a raportat că un obiect alungit, de culoarea plumbului, a decolat și a trecut rapid prin spatele lui. „Toate aceste cazuri au fost certificate de Comitetul pentru Studiarea Fenomenelor Aeriene Anormale (*Comite de Estudios de Fenomenos Aereos Anomalous* - CEFAA), organismul din Chile cel mai autorizat pentru astfel de situații”, a adăugat militarul.

CEFAA a fost înființat în 1997, este condus de generalul Ricardo Bermúdez Sanhueza și este subordonat Direcției Generale a Aviației Civile din Chile (DGAC). CEFAA a fost condus până în 2002 de generalul Ricardo Bermúdez. După aceea, el a mai fost și director al Facultății Tehnice de Aeronautică și apoi atașat pentru aviație în Marea Britanie, ocupând și alte funcții importante, revenind la conducerea CEFAA în 2010.

Generalul a inclus în cartea Lesliei Kean un text asupra investigării fenomenului OZN în Chile, text în care afirmă că „am ajuns la concluzia că pe cerul planetei se petrecea ceva și noi nu știam ce anume”. El preciza că prioritatea activității CEFAA este securitatea zborurilor. Dintre cazurile examinate, 4 la sută nu au putut fi explicate, în ciuda tuturor mijloacelor folosite. Fenomenele erau periculoase pentru siguranța zborurilor și pentru că „observarea unui fenomen necunoscut reprezintă în mod cert o importantă sursă de distragere a atenției, care poate să afecteze atât echipajul aeronavei, cât și personalul din turnul de control”.

Un alt membru remarcabil al CEFAA este căpitanul Rodrigo Bravo Garrido, tânăr ofițer activ în aviația militară chiliană, care a primit permisiunea să publice în 2010 o carte intitulată „*Ufologia Aeronautica*”, în care sintetizează cazurile OZN la care a avut acces. Căpitanul este prezent, în cartea Lesliei Kean, cu un text în care expune câteva din cazurile dramatice de întâlnire OZN ale unor avioane civile sau militare din Chile. Una dintre concluziile sale personale este că „fenomenul OZN este cel mai interesant dintre toate fenomenele care afectează planeta noastră, sfidând la modul absolut orice explicație logică. Deocamdată, s-ar părea că depășește capacitatea noastră de înțelegere [... dar] afectează aviația din toate țările lumii și acesta este aspectul de care trebuie să ne ocupăm”.

CEFAA a acordat de la bun început o mare importanță cooperării internaționale în domeniul fenomenului OZN, având ca obiective: promovarea noilor

descoperiri, stimularea universităților să abordeze subiectul, marginalizarea șarlatanilor și pseudoinvestigărilor, unitatea metodelor și standardizarea recomandărilor destinate operatorilor de trafic aerian. CEFAA a cerut în acest scop ambasadei SUA o colaborare a Pentagonului privitor la un mare număr de observații inexplicabile din zona de coastă a statului. La niciuna dintre solicitări nu s-a primit vreun răspuns. La 25 februarie 2011, lumea ufologilor a mai asistat la o premieră de excepție. În vederea analizei fenomenelor aeriene neidentificate (FAN) care ar putea afecta siguranța traficului aerian, guvernul din Chile a încheiat o înțelegere cu NARCAP (*National Aviation Reporting Center on Anomalous Phenomena*). NARCAP este o organizație științifică neguvernamentală, nonprofit, înființată în 1999 în SUA, avându-i de atunci și până azi ca director științific pe Dr. Richard Haines și ca director executiv pe Ted Roe. Organizația a fost dedicată în primul rând problematicei întâlnirilor dintre avioane și fenomene aeriene neidentificate (FAN). În anii scurși, Dr. Haines a realizat un catalog cu peste 3.400 de astfel de incidente, făcând și o analiză cuprinzătoare a rapoartelor de FAN realizate de către piloții și controlorii de trafic aerian din SUA în ultimii 50 de ani. În timp, NARCAP și-a apropiat numeroși investitori și specialiști tehnici OZN din întreaga lume.

Obiectul înțelegerii prevede: „Schimbul de informații relevante privind cazuri de FAN. [...] Schimbul de informații, pe o bază permanentă, privind metodologia de investigare, având în vedere că aceasta tinde să evolueze în timp, în funcție de noile idei științifice, instrumente și capacități de analiză, mai ales în privința procedurilor și acțiunilor recomandate piloților și controlorilor de trafic, înainte, în timpul și după întâlnirea cu un FAN”. Un alt obiectiv este „sprijinirea avansului cercetării FAN prin angajarea în studii mixte de cercetare și prin promovarea coordonată a observațiilor către comunitatea științifică și aeronautică”.

Într-o scrisoare către NARCAP, după semnarea

înțelegerii, generalul Bermúdez își exprima satisfacția pentru demararea unei fructuoase colaborări, menționând că „ambele organizații sunt de acord că FAN există și sunt conștiente de necesitatea unui studiu științific complet al domeniului”. El arăta că „CEFAA este într-o cooperare strânsă cu comunitatea științifică, cu universitățile și cu toate serviciile legate de aviație. Comisia are privilegiul să conteze pe unii dintre cei mai remarcabili oameni de știință din țară, în calitate de consultanți, ca și pe sprijinul Forțelor Armate și al Corpurilor de Poliție, câștigând astfel respectul investigatorilor și al marelui public. Echilibrul realizat prin încorporarea de membri civili și militari în CEFAA este unic în lume. Înțelegerea de cooperare între organizațiile noastre [...] este un mare pas înainte în investigarea FAN și a posibilelor sale implicații pentru siguranța traficului aerian, fie el civil, comercial sau militar. [...] Obiectul studiului nostru nu aparține unei singure țări și sperăm că într-un viitor apropiat și alte guverne vor urma acest exemplu, astfel încât să permită descoperirea naturii reale a fenomenului, *printr-un efort unit internațional*” (sublinierea lui Bermúdez).

Comentatorii știrii și-au exprimat speranța că pe viitor această relație va include și un oficial guvernamental american, dar și legături cu agenții similare din alte țări, ceea ce deocamdată nu s-a conturat.

Există și unele persoane mai puțin optimiste. Jurnalistul american Bernard L. Thouanel scria că s-a întâlnit cu generalul Bermúdez și cu asociații săi la sfârșitul anului

1999, în Chile, după ce a fost publicat Raportul Cometa. Și Jean-Jacques Velasco (din partea SE PRA din Franța) încheiase atunci un acord similar, când a vizitat Chile, în

2000. Din păcate, înțelegerea aceea nu a funcționat, iar Thouanel este sceptic că un acord similar ar funcționa mai bine azi. El a asistat la întâlniri ale membrilor-cheie din Grupul Cometa, iar aceștia i-au spus de mai multe ori că scopul lor nu era să studieze fenomenul, ci doar să

aplice, în interes propriu, eventuale principii tehnologice aflate astfel, dorind deci să obțină informații din America de Sud, fără a da prea mult în schimb. El adaugă: „Cei care cred că acest așa-numit acord mutual de cooperare între gentilemani va funcționa și va deschide calea pentru un birou internațional OZN sunt niște visători”, întrucât în toate țările „problematica OZN este o chestiune foarte sensibilă”.

Peste Perú zboară OZN-uri în Perú există și o veche tradiție ufologică. Interesul guvernului peruvian în investigarea fenomenului OZN datează de câteva decenii; există însă dovezi arheologice că și vechile civilizații peruane puteau face observații similare și erau foarte interesate de fenomenele nepământene. Imaginile, având lungimi de kilometri, din deșertul Nazca, la sud de Lima, sau un zeu cu aripi în nord sunt pentru ufologii peruani dovezi că vechile culturi nu doar că au stăpânit științele și matematicile, dar bănuiau că în spațiu ar putea exista și altceva decât Soarele și Luna.

În 1955, Carlos Paz a pus bazele Institutului peruan pentru relații interplanetare, dedicat studierii fenomenului OZN. După moartea lui, în 1999, activitatea aceasta este continuată de fiica lui, Rose Marie, care declara: „Noi nu suntem un grup filosofic. Facem o activitate științifică. Pretindem dovezi concrete ale observațiilor OZN”.

Politicianul Richard Amiel, fost secretar general al Partidului Popular Creștin și fost candidat la postul de primar al orașului Lima, o persoană de un prestigiu dincolo de orice dubiu, spunea că și el a avut „privilegiul” de a vedea un OZN. Amiel, de formație inginer geolog, era în 1964, împreună cu șoferul mașinii, pe la ora 7 dimineața, pe o șosea în platoul Quruvilca, districtul Santiago de Chuco, în zona minieră Alto Chicama, când a zărit un OZN plutind deasupra vârfului andin Cerro Aguja. El a declarat ulterior: „Executam o prospecțiune pentru cărbune în beneficiul unei termocentrale în construcție, când nava gigantică a apărut fără vreun sunet. N-am fost în stare decât să o privim, fiind într-un mod straniu incapabili să ne

mobilizăm și s-o fotografiem. [...] Am raportat situația managerului companiei pentru care lucram. Mi-a răspuns că mai multă lume a văzut același lucru, dar n-au făcut publică informația întrucât, dat fiind caracterul controversat al subiectului, s-au temut că vor fi catalogați drept nebuni”.

În 1966, se spunea că o navă de proveniență extraterestră ar fi aterizat la baza militară Talara, iar în 1979 un obiect cu trei picioare în Chachapoyas. Ufologii Mario Zegarra și J.J. Benitez pretind că există sute de astfel de observații OZN în preajma bazelor militare, a silozurilor nucleare, a navelor de război, a avioanelor de transport sau militare. Documentele privind toate aceste incidente ar fi în posesia militarilor și a serviciilor de informații, care consideră că publicul încă nu este pregătit să afle tot adevărul.

Un eveniment similar a avut loc în dimineața de 11 aprilie 1980. Un obiect rotund necunoscut staționa deasupra pistei bazei militare aeriene *La Joya*, din provincia peruană Arequipa. Au existat peste 1.000 de martori ai apariției. Suspectând că ar fi un dispozitiv de spionaj, Oscar Santa Maria Huertas, pe atunci locotenent, a primit ordin să intercepteze obiectul cu avionul său Suhoi-22. În poziția potrivită, el a lansat un „baraj de foc” de 64 de proiectile de 30 mm, care în mod normal trebuia să pulverizeze orice țintă, dar obiectul nu părea afectat în niciun fel, doar s-a îndepărtat, urcând treptat. Huertas l-a urmărit 84 de kilometri, până la altitudinea de 11 km, când obiectul, care zburase până atunci în fața avionului, s-a oprit brusc, obligând aviatorul la o degajare laterală, încercând din nou să tragă, a văzut obiectul urcând în mare viteză și ieșind din raza de tragere. Tentativa s-a repetat de câteva ori, fără succes, urcând amândoi până la 19 km. Aici tabloul de bord al supersonicului a semnalizat că e la limita rezervorului de combustibil, deci Huertas a trebuit să se întoarcă la bază, nu înainte de a examina cu atenție obiectul, un OZN tipic, cu aspect metalic.

Ufologul Dr. Mario Zegarra este convins că forțele

armate peruviene, mai ales aviația militară, ascund informații privind OZN-urile observate în diferite zone ale țării și raportează aceste informații nu guvernului național, ci unor agenții din SUA interesate în acest sens. „Afirmațiile potrivit cărora ființe extraterestre există nu doar în alte galaxii, ci chiar și aici pe Pământ înseamnă sfidarea teoriilor privind evoluția umană; cu alte cuvinte, strămoșii omului nu ar fi maimuțele, ci extraterestrii”, argumenta Zegarra. El adaugă: „Recunoașterea existenței unei civilizații superioare, care posedă cunoștințe mult avansate, ar demonta puterea SUA. Militarii au văzut OZN-uri din avioanele lor, dar ei trebuie să-și țină gura, întrucât aceste informații sunt clasificate și e bine să fie ascunse față de public”.

Zegarra observa că în ultimii 40 de ani OZN-urile și-au făcut apariția în „valuri” periodice. Unul dintre documentele strict secrete prezentate de Zegarra arată că la 9 mai 1980, în timp ce un grup de militari de la baza aeriană Mariano Melgar din districtul La Joya (regiunea Arequipa) începea instrucția zilnică, ei au detectat prezența unui OZN la capătul pistei de aterizare, la o altitudine de 550 de metri deasupra solului. Obiectul semăna cu un balon meteorologic. Oscar Santa Maria, pilotul unuia dintre avioanele de vânătoare, a primit ordin să decoleze și să intercepteze obiectul. După a treia trecere în dreptul său, pilotul a deschis focul asupra sferei; aceasta, fără a părea afectată, s-a îndepărtat rapid.

În Chilca, la 40 de kilometri sud de Lima, pe coasta Pacificului, numărul observațiilor OZN este atât de mare încât maiorul Numa Rueda speră că locul ar putea deveni „următorul Roswell”. El povestea că într-o noapte din februarie 1998, în timp ce discuta cu fratele său lângă casa lor, au văzut un obiect în formă de bumerang apărând de după o creastă, mișcându-se încet și fără zgomot, însoțit apoi de șase obiecte similare, dar de dimensiuni mai mici. „Nava-mamă și celelalte șase vehicule au plutit câteva minute, după care s-au îndreptat spre largul mării”, spunea Rued. „Auzisem despre OZN-uri, dar aceasta a fost

prima mea observație. Pentru mine a fost o dovadă incontestabilă că există viață în afara planetei noastre”.

O figură stranie, cu antene, pe care însuși Rueda a găsit-o pe un fragment textil din antichitate este și ea „o dovadă că nu suntem primii care vedem OZN-uri aici. Vechii peruvieni, care au locuit în Chilca, au avut și ei întâlniri și un posibil contact”.

În decembrie 2001, în cadrul Forțelor Aeriene din Perú, s-a înființat OIFAA – un birou de investigare a fenomenelor aeriene anormale. Comandorul Julio Chamorro, fondatorul și primul director al OIFAA, fusese el însuși martorul unei apariții inexplicabile și decizia de a finanța biroul a fost luată deoarece „aceste evenimente anormale se produsesează cu o frecvență destul de mare deasupra teritoriului național pentru a crea un pericol”, deci trebuiau luate în serios. La un moment dat, OIFAA a făcut apel chiar la Ambasada SUA, solicitând asistența părții americane în activitatea sa, fără a primi însă vreun răspuns.

La 28 septembrie 2002, comandorul de aviație militară Julio Chamorro, șeful acestui birou, declara, într-un interviu dat, la Lima, ziarului *The Miami Herald*, că structura are șapte angajați care studiază „anomaliile care pot cauza probleme aviației”.

Biroul investighează în primul rând avioanele care se abat de la traiectorie sau deltaplanele cu motor care se apropie prea mult de bazele militare. Dar dintr-o sută de apeluri primite lunar, Chamorro recunoaște că jumătate sunt observații de OZN-uri, multe dintre ele credibile.

„Există mai multe mistere care, credem noi, sunt foarte importante și care merită toată atenția”, adaugă el. „Dacă vom ajunge la niște concluzii definitive, munca noastră va fi extrem de benefică pentru Perú și pentru întreaga umanitate. Gândiți-vă doar la avansul tehnologic dacă am putea dovedi fără tăgadă existența acestor nave spațiale”.

Chamorro vede OZN-urile ca pe o posibilă amenințare la adresa securității naționale. El estimează că

60 la sută din populația din Perú a văzut ceva inexplicabil pe cer. Majoritatea apelurilor pe care le primește comisia pot fi explicate, dar cam o duzină în fiecare lună, deși credibile, sunt greu de explicat. El a dat ca exemplu o înregistrare video din Chulucanas, Piura, făcută la sfârșitul anului 2001, înfățișând o navă imensă care a stat pe cer aproape două ore. „Nava nu făcea zgomot și nu se mișca. Puteai să-i vezi forma, care includea chiar și hublouri”.

FILE DIN DOSARUL OZN

ROMÂNIA

Bolidul verde - cazul de la Oradea în luna august a anului 1968, echipajul unui avion IL18 al companiei TAROM, care se afla în zbor pe ruta Viena-București (prin Budapesta), a întâlnit deasupra Câmpiei Oradei un corp zburător neobișnuit.

Comandantul aeronavei, pilotul Benjamin Gabrian, împreună cu ceilalți membri ai echipajului au văzut corpul zburător, de forma ovoidală și de culoare verde, strălucitoare, în mod evident cu lumină proprie. „Obiectul” venea în sens invers față de direcția de zbor a aeronavei; a micșorat viteza, trecând la circa 600 m deasupra plafonului de zbor al aeronavei și la circa 1.000 m deasupra acesteia (avionul zbura la o altitudine de 5.200 m). ozn-ul, după ce a ajuns în dreptul navei, a luat direcția vest, mărindu-și brusc viteza.

Comandantul aeronavei a întrebat aeroportul Viena dacă în acel perimetru se mai afla aparate și i s-a răspuns ca pe o rază de 400 km nu exista nicio aeronavă. La două minute după întâlnirea echipajului românesc cu „bolidul verde” s-a primit o știre din partea unei aeronave a companiei MALEV (Ungaria), care se afla în zbor pe teritoriul austriac, anume că obiectul neidentificat a trecut spre vest cu mare viteză. Ținându-se cont de poziția celor două aeronave și de timpul „unu” și „doi” al observării ozn-ului, s-a putut calcula viteza acestuia și a rezultat o viteză de 14.000 km/oră. Performanță neatinsă de niciun aparat convențional la altitudinea de 6.000 m.

Obiectul avea, cum am mai remarcat, formă ovoidală,

lungimea de 3 m și diametrul de 2 m (cifre aproximative), iar în timpul deplasării era înconjurat de o aureolă verzuie, cu lumină proprie, foarte strălucitoare. Cazul a rămas neelucidat până astăzi.

Incident OZN în Marea Neagră

Iulie 1974. Norii negri ai unei posibile confruntări militare se adunau deasupra Mării Mediterane. Printr-o lovitură de stat, președintele Ciprului, arhiepiscopul Makarios, este înlăturat de la conducere și insula este invadată de trupe turcești.

Toate țările din zona mediteraneană și a Mării Negre, prin intermediul alianțelor celor două blocuri militare existente la acea dată (NATO și Tratatul de la Varșovia), sunt în stare de alertă maximă. Este de la sine înțeles că, într-un asemenea context, spațiul aerian și maritim din zonă, ca și cel învecinat, era cercetat prin toate mijloacele (inclusiv radioelectronice), înregistrându-se orice mișcare suspectă.

Din cauza tensiunii create, traficul aerian și maritim era grav perturbat. Dar, chiar în această situație tragică, se pare că se mai întâmpla ceva, de data aceasta straniu. Am subliniat contextul în care se petrecea întâmplarea tocmai pentru a arăta certitudinea fenomenului observat, dată fiind amploarea măsurilor luate cu acest prilej de toate statele din zonă, într-un moment când nimeni nu-și putea permite să glumească.

Ziua de 24 iulie, ora 2.15 a.m. Pe ecranul unui radar de pe coasta românească a Mării Negre apare un semnal de la o aeronavă neidentificată. Se confirmă prezența sa printr-o altă instalație de radiolocație aflată pe o altă poziție de dispunere, ce lucra pe o frecvență diferită. Deși erau excluse erorile, ulterior, un al treilea radar certifică existența prezumtivei aeronave.

Minutele trec și ciudata prezență, ce nu respecta niciun traiect de zbor, nu-și semнала apartenența și evolua pe un traiect deosebit de sinuos, cu mari variații în altitudine și viteză, a reușit să-i alarmeze pe cei ce vegheau la siguranța cărărilor neștiute ale spațiului

aerian.

Se ia legătura cu nave din larg, aflate mai aproape de zona unde evolua obiectul neidentificat. Se confirmă prezența aeriană de către două vase ale Marinei Militare – pe anumite porțiuni de traiect, când obiectul intra în posibilitățile tehnice ale mijloacelor de bord –, evoluția acestuia, fără a se putea determina natura sa.

Prin intermediul cooperării cu armatele vecine, se confirmă că radare rusești și bulgărești urmăresc o perioadă de timp ciudata „aeronavă”, după care unii renunță, considerând-o un balon inofensiv în derivă (rușii), ceilalți afirmând că este o aeronavă de luptă antisubmarin rusească, decolată de pe una dintre navele purtătoare din larg (posibil de pe nave de luptă antisubmarin de tip Kinda, ce aveau elicoptere de tip Kamov la bord, dar și avioane).

Evoluția OZN-ului este urmărită timp de 37 de minute în limitele de altitudine confirmate de radioaltimetre, respectiv de la 5001 a 15.000 m și cu viteze ce variază între 0 km/oră (staționare la punct fix) și aproximativ 4.000 km/oră. Prezumtivul OZN va dispărea undeva foarte aproape de zona unde a apărut ultima semnalare, ce indică o altitudine de 6.000 m și o viteză 970 km/oră. În perioada observației, nicio aeronavă nu s-a aflat în pericol, nu s-au semnalat anomalii în propagarea undelor radar și nimeni nu a revendicat vreun incident aerian în arealul unde a fost observat fenomenul ciudat.

Mai târziu, câțiva marinari aflați cu nave de luptă în larg, au relatat pentru data și ora avute în discuție evoluția unei ciudate „stele”, pe care au urmărit-o minute în șir făcând tot felul de „acrobații”, ce s-au finalizat cu o explozie puternică, plină până la „abundență” de lumină și culoare (un adevărat foc de artificii, vor spune marinarii). Tot ei vor povesti (simplă coincidență!?) că în perioada respectivă nu au avut recepție radio aproape deloc din cauza unor paraziți puternici (puși pe seama bruiajului radio), dar care, ciudat, se manifestau numai în zona survolată de OZN, cum se va constata mai târziu la analiza

incidentului.

În 1994, la Timișoara, la EUROCON, un cercetător OZN bulgar va relata un incident OZN, care coincide ca dată și zonare cu cel prezentat mai sus, susținând că o navă militară a fostei URSS ar fi doborât cu o rachetă antiaeriană un OZN descoperit și semnalat de radariștii români deasupra Mării Negre, în apele internaționale. Quod erat demonstrandum!

Cazul Arad - 1979

Organele de trafic maghiare semnalează celor românești intrarea pe teritoriul României a unui balon meteo maghiar.

Balonul este observat și cercetat de radarele românești încă înainte de a intra în spațiul aerian al României, deplasându-se pe direcția Arad-Baia Mare, trecând în URSS la o altitudine de peste 5.000 m. După aproximativ 30 km parcurși în spațiul aerian al URSS, balonul se ridică în stratosferă și explodează.

După intrarea pe teritoriul României, balonul a evoluat la o înălțime variind între 8.000 și 10.000 m. Evoluția în spațiul aerian românesc a durat 52 de minute. După aproximativ 23 de minute (măsurate în durata evoluției), a fost observat un al doilea corp ce însoțea balonul, a cărui apariție era din direcția cosmosului, venind „de sus”.

A zburat cu balonul aproximativ 34 km, fiind observat de șapte radare diferite ca frecvență de lucru și poziție geografică de amplasare. În momentul în care de pe aerodromul cel mai apropiat a decolat un avion de vânătoare pentru interceptare, la contactul cu cele două obiecte ce zburau în tandem, cel de-al doilea obiect a manevrat, dispărând, cu o viteză calculată la sol ca fiind de peste 6 Machi, în abisul cosmosului.

Avionul, în timpul prevăzut, a inspectat balonul, după care a aterizat. Balonul și-a continuat zborul, după cum am arătat mai sus. Deși a existat contact radar și vizual cu cel de-al doilea obiect (semnalul recepționat fiind precum cel obținut de la un avion de mici dimensiuni), nu i s-a putut

stabili natura, fiind catalogat ca... posibil balon!?

Evoluția sa a fost urmărită prin radar până la aproximativ 100 km înălțime. Modul de evoluție nu a corespuns aerodinamicii cunoscute la aparatele de zbor terestre. Acest obiect aerian a fost urmărit simultan de mijloacele de cercetare a spațiului aerian din România, Ungaria și URSS. La acea dată, mijloacele radar ale țărilor implicate în acest incident erau similare și compatibile între ele.

Cazul Alexeni, 23 august 1984

După terminarea paradei militare aeriene, stația radar care deservea Aeroportul Otopeni întreabă stația radar de la Alexeni (aeronavele militare care au luat parte au decolat de pe acest aerodrom) dacă în aer, aproximativ la verticala aerodromului, mai este cumva vreun elicopter, deoarece se recepționează un semnal ce ar corespunde unei astfel de aeronave.

La parada militară aeriană luaseră parte aeronave de tip MIG-21, MIG-23, IAR-93, IAR-316, IAR-330 și MI-8, iar transportul materialelor și al personalului tehnic s-a făcut cu avioane AN-24 și AN-26.

Dirijarea și controlul zborului paradei militare aeriene s-au efectuat cu un complex de radiolocație de gamă centimetrică (radiotelemetru P-35 conjugat cu un **De șase ori viteza sunetului.**

radioaltimetru PRV-11) și un radiotelemetru P-12 MA, dislocate pe poziția Aerodromului Alexeni.

Deși se știa precis că nicio aeronavă de pe Aerodromul Alexeni nu se mai afla în aer (toate fiind la sol, chiar husate), s-a mai făcut o verificare, prin luarea legăturii direct cu Aerodromul militar Alexeni, confirmându-se prezența la sol a tuturor aparatelor.

De la postul de observare vizuală se confirmă acest lucru, dar și faptul că, în limitele spațiului de cercetare prin mijloace optice, nu există nimic special de raportat. La insistențele stației de la Otopeni, se intensifică cercetarea vizuală și prin mijloace optice.

Ofițerul de serviciu pune în funcțiune, din proprie

inițiativă, stația radar, dar nu semnalează nimic deosebit, în afara traficului cunoscut, mai ales că, în zona unde Otopeniul susținea existența unui obiect, acesta nu putea executa cercetarea prin radiolocație (imposibilitate tehnică, locul respectiv aflându-se în zona „moartă” a radarului).

De la Otopeni se transmite că obiectivul respectiv pendulează undeva la verticala aerodromului spre vest, la o altitudine de 4.400 - 4.500 m. Obiectul apăruse brusc și fusese semnalat de 4 - 5 radare diferite, lucrând pe frecvențe diferite, de pe poziții diferite, posibilitatea unei ținte false fiind exclusă.

După aproximativ 15 minute, de la postul de observare vizuală se semnalează apariția unui punct strălucitor pe azimut 255 grade, simultan primindu-se de la Otopeni informația că obiectul de deplasează spre vest, altitudinea scăzând la 2.200 m.

Ofițerul de serviciu și personalul de la radarul de la Alexeni îl observă ca un punct strălucitor în bătaia soarelui (prin lunete teodolite apărând ca un corp ovoidal, dintr-un material asemănător aluminiului).

Măsurat cu instrumente optice, părea de 3 - 5 m lungime și 1 - 3 m lățime, nefăcând zgomot. Se constată îngreunarea recepției radio pe UUS și US, manifestându-se foarte mulți paraziti. Obiectul, continuând deplasarea spre vest, iese din câmpul vizual, putând fi de acum observat numai prin mijloace optice, ulterior, la scurt timp, intrând în zona de acțiune a stației radar de la Alexeni.

Deplasarea are loc pe azimut 255 grade, altitudinea crescând din acest moment cu aproximativ 1.000 m altitudine la 1.000 m orizontali parcurși.

Deodată, obiectul este pierdut, ulterior regăsit de radio altimetru urcând la 22.000 m în 5 secunde. De la București se primește dispoziție de încetare a cercetării aeriene și, în speță, a obiectului, comunicându-se că ar vorba de un... balon meteo!?

Dar cei de la Alexeni nu încetează cercetarea prin radiolocație a obiectului necunoscut. Nimeni nu mai

acordă nicio importanță prezumtivului balon. Acesta se întoarce și se postează undeva la 260 grade vest, la o distanță de 20 km de Alexeni, începând niște evoluții aberante în limitele de la 2000 la 55.000 m, cu viteze între staționare la punct fix și peste 12.000 km/oră.

La insistențele șefului radarului de la Alexeni, de la punctul de conducere a zborului al aerodromului se ia legătura cu unele aeronave civile ce survolează zona vizată, iar acestea confirmă existența unui balon metalizat în zonă, dar refuză să-l raporteze oficial, motivând ca nu vor să se compromită cu rapoarte OZN!

Este momentul în care nu se mai obține cooperarea aviației în această problemă. Deși se raportează la Otopeni, cei de aici nu acordă nicio importanță observației, atrăgându-se atenția că este Ziua Națională și nu este nevoie de „știri bombă”.

De la descoperire, obiectul va fi urmărit timp de 40 de minute, altitudinea de zbor variind cu intermitențe și aleator între 2000 m și 100.000 m (100 km), unde a fost pierdut, dispărând în cosmos cu peste 10.000 km/oră.

Evoluția a fost compusă din traiecte concentrice spiralate sau în unghiuri drepte, cu viteze ascensionale și unghiuri diferite raportate la orizontală. A urcat și a coborât de aproximativ 7 - 8 ori în limitele de la 2000 la 5.500 m.

Evoluția nu a fost asemănătoare cu cea a unui balon, lucru confirmat de operatorii radar, toți cu state vechi în radiolocație (peste 10 ani vechime), aleși pentru calitățile lor tocmai în vederea paradei militare aeriene.

Pe timpul evoluției obiectului, au fost puternic perturbate comunicațiile pe UUS și US. Obiectul nu a făcut zgomot sau cel puțin acesta nu a fost perceptibil până la martori. Nu avea lumini proprii și nici jeturi de propulsie.

Vântul era de 7 - 8 m/s din 015 grade. A evoluat fără a fi incomodat în vreun fel de vânt. Semnalul radar recepționat era comparabil cu cel de la un avion mic curier sau de la un elicopter de transport de tipul MI-8 sau MI-17.

Semnalul a fost recepționat relativ constant pe toată

evoluția obiectului, urmărirea nepunând probleme deosebite. Cerul era senin, temperatura peste 28 de grade.

Evenimentul desfășurându-se pe fondul sărbătorii naționale de atunci, nimeni nu a dorit să se încarce cu raportarea lui „mai sus”. Benzile cu zborul au fost șterse, după analiză, la 24 de ore.

Toate direcțiile de evoluție erau date în funcție de poziția Aerodromului Alexeni și a Bucureștiului. În limita înălțimii de 25.000 – 60.000 m, evoluția a fost similară unui avion de înaltă acrobație, dar cu unghiuri de viraj deosebit de strânse și întoarceri în unghi drept, atât pe verticală, cât și pe orizontală, cu picaje și cabraje ce nu pot fi realizate de nicio aeronavă terestră, din cauza suprasarcinilor la care ar fi supuși pilotul și aeronava. Ulterior, s-a căutat mușamalizarea fenomenului și ridiculizarea martorilor.

Vânătoarea de sateliți

Inginerul Valentin Furnică (36 de ani), cercetător în domeniul câmpului electromagnetic, împreună cu șoferul Radu Lăcătuș (45 de ani), care-l însoțea în calitate de colaborator, au avut șansa să fie martori oculari ai evoluției mai multor OZN-uri, în perioada 23 iunie-26 august 1990, în zona Târgu Ocna-Miercurea Ciuc.

Specificul muncii (geodezia) i-a permis inginerului întotdeauna o observare amănunțită a bolții cerești și a împrejurimilor punctului de stație, atât ziua, cât și noaptea.

Evenimentele nu s-au succedat uniform în timpul celor două luni, primul având loc la 23 iunie, celelalte, în perioada 23 – 26 august. Fenomenele au fost urmărite de patru stații geofizice separate, aflate în zone relativ depărtate de așezări omenești. În observațiile efectuate s-au constatat traiectorii care aveau înălțimi de la câțiva zeci de metri, la sute de... kilometri.

În seara zilei de 26 august, s-a semnalat un OZN care însoțea îndeaproape evoluția pe orbită a unui... satelit artificial al Pământului. OZN-ul emitea, la intervale de timp regulate, flash-uri spre satelit. OZN-urile au survolat

locațiile Tușnad-Sat, Sânsimion, Sâncrăieni, Miercurea Ciuc.

Vitezele au variat de la zeci la sute de kilometri pe oră. OZN-urile erau alb-argintii, albastre, însoțite permanent de flash-uri și benzi colorate în diferite nuanțe de culori stridente. Razele de lumină aveau intensitate mai mare în direcția de zbor, dar nu au fost observate jeturi de propulsie. A fost semnalată și o aterizare, după ce s-a încercat un schimb de semnale luminoase cu OZN-ul. Observațiile au durat de la câteva minute la zeci de minute.

Autorul deține un jurnal de observații executate cu o mare rigurozitate științifică, folosind un bogat set de aparatură de cercetare. Rezultatele sunt interesante și aduc multe elemente noi în vastul dosar al fenomenului OZN.

O observație deosebită o constituie faptul că pe timpul evoluțiilor OZN-urilor au fost semnalate mari variații ale câmpurilor electromagnetice, iar măsurătorile geodezice nu au mai putut fi efectuate, acele indicatoare ale aparatelor de măsură fiind date efectiv peste cap!

Evoluția OZN-urilor a fost urmărită prin lunete, telemetre, teodolite și binocluri, măsurându-se precis vitezele, unghiurile de înălțare, azimuturile și înălțimile de evoluție pe toată durata cât s-au aflat în câmpul de observație, ca și coordonatele punctelor de stație și de aterizare. Domnul Valentin Furnică se afirmă ca un observator avizat, ale cărui cercetări au un profund caracter științific.

Un OZN sfidează meteorologia

Noaptea de 15 spre 16 februarie 1991 reprezintă pentru multe persoane o experiență unică - este data la care a fost observat un OZN gigant, evoluând în niște condiții de-a dreptul imposibile, cum spun aviatorii, referindu-se la caracteristicile aeronavelor terestre cunoscute.

În miez de iarnă, pe o ninsoare abundentă și un viscol puternic (rafalele de vânt atingând 20 - 25 m/s), au început

deodată să se audă tunete puternice, iar cerul întunecat ca smoala a fost brăzdat de fulgere orbitoare, ca în toiul verii. Nedumeriți și speriați (ningea și tuna iarna - semn rău), unii s-au grăbit să iasă afară din casă.

Afară însă au rămas înmărmuriți. Pe cer, sfidând vijelia, plutea, fără niciun zgomot, un obiect cilindric, lung de circa 150 - 180 m și cu diametrul în jur de 20 m, de o culoare verde crud intens. La partea posterioară avea un fel de jet luminos, tot de culoare verde crud, dar mult mai deschis ca nuanță, cu o lungime ce a fost apreciată la circa 30 m. De undeva din corpul cilindric se desprindeau periodic 3 - 5 sfere cu diametrul estimat la circa 3 m, de culoare verde-albăstruie. Micile sfere se apropiau de liniile de înaltă tensiune, în acel moment se produceau descărcări electrice violente, asemănătoare fulgerelor, de la cabluri și stâlpi la sfere.

Intensificându-li-se culoarea, puternic irizate, sferele se întorceau la „nava-mamă”; în urma descărcărilor electrice produse, unele rețele electrice și puncte de transformare au fost scoase din funcțiune, fără a fi distruse, dar, ciudat, apărând pe traseul deplasării OZN-ului zone cu masive căderi de tensiune.

Peste 40 de localități din zona de sud-est a țării, printre care și câteva orașe (Slobozia, Urziceni, Călărași, Tândărei, Fetești), au rămas toată noaptea în întuneric, parțial sau total. Defecțiunile minore constatate a doua zi, conform relatărilor unor lucrători de la rețelele de distribuție a energiei electrice, nu justificau amplexarea penei de curent.

Martorii, conform presei² din vremea respectivă, susțin că, după alimentarea cu energie electrică, OZN-ul se deplasa foarte silențios, fie foarte lent, fie foarte brusc, în plan orizontal sau vertical, aparent haotic, pe niște traiectorii aleatorii, care parcă sfidau gravitația și vântul foarte puternic. Viteza OZN-ului a fost estimată la 3.0005.000 km/oră.

Cilindrul verde și-a făcut simțită prezența pe direcția NE-SV, în afara arcului carpatic și în zona Bărăganului.

După ce s-a arătat în plenitudinea frumuseții sale

2 Vezi relatarea pe larg din ziarul „Dimineața” apărută imediat după eveniment, transmisă de la fața locului.

bucureștenilor, cel puțin celor care au avut curajul să iasă din case și să înfrunte viscolul, deși există și mărturii ale unor persoane care locuiesc la etajele superioare ale unor blocuri înalte, care au povestit cum vedeau OZN-ul de la ferestrele lor, OZN-ul a început să colinde sud-estul țării.

Evoluția a început în jurul orei 20.30 (primele semnalări), a continuat toată noaptea, ultima apariție fiind remarcată către ziuă, în sudul Dobrogei, după care a dispărut fără urmă. Valul de telefoane ce semnalau apariția a făcut ca, a doua zi, Institutul Meteorologic să dea un comunicat în care să arate că, într-adevăr, pe fondul unui viscol puternic, în sudul țării s-au produs descărcări electrice (un fenomen rarism, dar cunoscut), nepomenindu-se însă nimic despre OZN.

Stațiile radar au semnalat mai multe obiecte care s-au

5

deplasat pe traiectorii aleatorii, în afara traseelor de zbor, în sudul țării. Traiectele nu erau continue și au fost raportate în perioada 15.02, ora 20.00, până la 16.02, ora 05.00; de semnalat că în perioada respectivă, din cauza timpului nefavorabil, zona respectivă nu a fost survolată de nicio aeronavă, aeroporturile și aerodromurile din sudul și estul țării fiind închise.

Indicatoarele radar prezentau, pentru sectoarele de spațiu aerian analizat, zone puternic ionizate, ce se suprapuneau cu deplasarea obiectului aerian, iar în transmisiunile radio, chiar și în emisiunile posturilor de radiodifuziune, s-au constatat puternice perturbații, puse ulterior pe seama descărcărilor electrice produse. Evenimentul a fost prezentat în mass-media, stârnind ample controverse.

Un OZN îl trezește din somn pe președintele SUA Bill Clinton

Numai pasiunea pentru studiul fenomenelor aerospațiale neidentificate ne-a determinat ca, în primăvara anului 1994, să notăm date despre prezumtiva evoluție a unor OZN-uri în zona Pacificului de Sud, relatate de către un marinar român de cursa lungă. Presa americană a intrat ulterior în posesia unui document „ultrasecret” al USAF, în care este prezentat cu lux de amănunte un incident spectaculos care a avut loc în Pacificul de Sud, în prezența unui număr mare de martori oculari (localnici, indigeni, turiști și marinari). În cele ce urmează, voi prezenta rezultatul suprapunerii celor două relatări (a marinărului român de cursă lungă și a presei americane), ambele referindu-se la „un eveniment OZN”, cu precizarea că informațiile coincid până la identitate.

După ce în perioada anterioară evenimentului în zonă fuseseră semnalate diferite anomalii în propagarea undelor radio folosite în telecomunicații și în sistemele de dirijare a navelor maritime și aeriene (civile și militare), echipajele unor nave sub diverse pavilioane au raportat apariția unor ciudate globuri aeriene luminoase, care se deplasau în atmosferă ziua și noaptea, sfidând legile gravitației și ale aerodinamicii, neputându-se stabili originea lor.

Semnalările au culminat cu un incident care a avut loc la data de 1 februarie 1994, ora locală 22.30, într-un punct situat în Pacificul de Sud, la o altitudine de 20 km, când un obiect de origine necunoscută a explodat. Populația celei mai apropiate insule de locul exploziei a fost martoră la acest eveniment, ea fiind formată în întregime din pescari aflați în larg, la pescuit.

Martorii susțin că lumina produsă de explozie a fost mai strălucitoare decât cea a soarelui și a avut o culoare schimbătoare, trecând de la roșu intens, prin portocaliu și ȝ galben, la albastru-violet. După explozie, în atmosferă a l rămas o umbră de fum, care se întindea de-a lungul. traiectoriei misteriosului obiect, urmă ce a persistat aproximativ o oră.

Ciudatul obiect a fost preluat și urmărit, din momentul I detectării lui, de către opt sateliți aparținând sistemului de I supraveghere aeriană timpurie NORAD al SUA. Patru dintre sateliți au primit comandă de la sol să-și schimbe orbita, efectuând observații în infraroșu, iar ceilalți în domeniul radiațiilor vizibile, preluând și transmițând imagini video care au fost analizate de experți ai US Air Force. Deși din analiză a rezultat că explozia nu fusese de origine nucleară, violența acesteia a fost apreciată ca fiind de zece ori mai mare decât cea a exploziei nucleare de la Hiroshima.

Evoluția obiectului a fost observată de la bordul unor avioane și nave militare și civile care se aflau în zonă, atât cu ochiul liber, cât și cu instrumente optice sau prin mijloacele specifice radiolocației. Semnalul de radiolocație, după explozie, prezenta mari zone ionizate. Comunicațiile radar au fost intens afectate, atât în timpul prezenței obiectului în zona, cât și pe durata cât a mai persistat norul de fum.

Momentul exploziei a creat o stare de șoc la comandamentele NORAD și USAF, apărând confuzia unui atac nuclear, ceea ce a determinat Consiliul de Apărare al SUA să modifice urgent starea de alarmă DEFCON A NORAD și să-l trezească din somn pe președintele SUA de atunci Bill Clinton, fiind pregătită pentru decolare aeronava Air Force One, unde este instalat unul dintre punctele de comandă mobile folosite în cazul unui atac nuclear.

Asupra greutateii și dimensiunilor obiectului mai persistă și acum controverse între diferite surse din presa americană care au reprodus evenimentul. Totuși, din puținele scurgeri de informații, rezultă că diametrul a fost estimat între 9 și 30 de metri, iar greutatea între 4 și 40 de tone, dacă facem corelații cu materia terestră cunoscută.

Deși a trecut atât timp de la incident, intrusul spațial a fost înscris la capitolul OZN, existând până în prezent o singură certitudine³, și anume că nu a fost un obiect sau un fenomen terestru cunoscut.

Datele obținute prin investigații, observații și anchete minuțioase la fața locului mai sunt realizate și în prezent la NORAD și USAF.

Cazul de la „Ora 4.10 fix” ... Minsk.

7 septembrie 1984

Cursa nr. 8352 pe ruta Tbilisi-Rostov-Tallin, străbătută de avionul TU-134 A, era pilotată de un echipaj al Direcției Estoniene din Ministerul Aviației Civile al URSS. Comandantul navei aeriene era Igor Alexeevici Cerkasin.

Dimineața, 7 septembrie 1984, ora 4 și 10 minute; până la Minsk mai erau 120 km. Cercetând cu privirea partea sa de cer, copilotul a observat, în dreapta sus, o stea mare, scânteietoare. Sau nu o stea - o pată mică, galbenă, de mărimea unei monede, alungită pe margini. Din mica pată galbenă s-a ivit o rază de lumină subțire, îndreptată vertical în jos, până la sol.

Raza s-a deschis, transformându-se într-un con strălucitor de lumină. Din acest moment, toți au văzut ce se petrecea în dreapta avionului. S-a ivit un al doilea con, mai

3 Incidentul a fost readus în actualitate în anul 2013, după producerea unui alt incident spațial controversat - la Celebinsk, în Federația Rusă - cu care există numeroase similitudini.

4 Acest incident a fost prezentat drept „informare” întregului personal navigant român din acea perioadă.

lung, dar mai puțin luminos decât primul, apoi al treilea, larg și foarte luminos.

Ce ar putea fi? s-a întrebat comandantul.

Toți membrii echipajului au avut aceeași impresie - că un obiect necunoscut stă suspendat deasupra pământului, la circa 40 - 50 km. Copilotul a început să cerceteze rapid apariția neobișnuită. Incredibil, dar pe pământul luminat de raza conică se distingeau totul clar - casele, drumurile. Cât de puternic trebuia să fie acest „proiector”?

Raza „proiectorului” s-a ridicat de pe pământ și s-a fixat pe avion.

Acum vedeau un punct alb, orbitor, înconjurat de cercuri colorate, concentrice. Comandantul încă mai ezită dacă să raporteze sau nu despre ceea ce se petrece. Dar s-a produs imediat ceva ce a pus capăt ezitărilor. Punctul alb s-a aprins și, în locul lui, a apărut un nor verde.

— A aprins motoarele și o șterge, a spus copilotul, reducând involuntar apariția la platitudinea vieții obișnuite a aviatorului.

Dar comandantului Cerkasin i s-a părut ca obiectul a început să se apropie în mare viteză, intersectând sub un unghi ascuțit direcția de zbor a avionului.

Mai pe scurt spus, s-a lansat să le taie calea.

El i-a strigat ofițerului de navigație:

— Transmite la sol!

Dar - coincidență stranie - chiar după primele cuvinte ale acestuia, obiectul s-a oprit. Comandantului i s-a părut ca a încetat să se mai apropie.

— A încetat să se deplaseze! a constatat și copilotul.

Dispecerul aeronautic din Minsk a recepționat comunicarea echipajului și a răspuns politicos că el, personal, din păcate, nu vede nimic - nici pe ecranul radiolocatorului (radarului), nici pe cer; între timp, norul verde a coborât brusc, traversând rapid altitudinea de zbor a avionului. Apoi, la fel de vertical, s-a înălțat. S-a lansat în dreapta-stânga, încă o dată jos-sus, și în fine, s-a fixat în fața avionului. Zbura ca legat de avion, la o înălțime de 10.000 m, cu o viteză de 800 km/oră, în interiorul norului au început „să scânteieze” luminițe - se aprindeau și se stingeau - de parcă ar fi fost o ghirlandă de becuțe într-un pom de iarnă. Apoi au început să curgă pe orizontală zigzaguri de foc.

Ofițerul de navigație transmitea conștiincios toate acestea la sol. Ca răspuns, s-a auzit vocea agitată a dispecerului aeronautic:

— Observ străfulgerări la orizont. Unde se află norul vostru?

Ofițerul de navigație a răspuns:

— Coincide, a spus dispecerul.

Norul continua să se schimbe. Din el a crescut ceva ca o trombă - lată sus, îngustă la sol. S-a obținut o „virgulă”.

Apoi coada a început să se ridice „la orizont”, iar norul din elipsă a căpătat o formă cu patru colțuri. Priviți, a spus copilotul, ne imită.

Într-adevăr, acum erau escortați de un „avion-nor”, ascuțit la bot - fără aripi, cu coada piezișă. Iradia o lumină galbenă-verde. Acolo unde un avion adevărat avea amplasat ajutorul se ghicea un nucleu dens.

În acest timp, în zona de dirijare a dispecerului din Minsk, a intrat încă un avion adevărat. Alt TU-134 zbura din Leningrad în direcție opusă avionului din Tallin, între cele două nave era o distanță de circa 100 km. De la o asemenea distanță, un „avion-nor” gigantic era exclus să nu fie observat. Dar, la întrebarea lui Cerkasin, comandantul avionului TU, ce zbura în direcție opusă, a răspuns că el... nu vede nimic.

Dispecerul din Minsk, care acum vedea bine „avionul-nor”, a dat echipajului din Leningrad coordonatele, direcția unde ar trebui să vadă apariția neobișnuită. Dar aceștia parcă orbiseră. Abia la distanța de 15 km de nor au început să vadă. Au descris exact „avionul-nor”. Mult mai târziu, echipajul lui Cerkasin, încercând să-și explice cele văzute, va presupune că lumina ce se degaja dinspre obiect era polarizată, adică nu se propaga în toate direcțiile.

În tandem cu „avionul-nor”, ei au depășit Riga, Vilnius. Dispecerii aeronautici din aceste orașe au fixat pe radar succesiv tandemul straniu. Zburând peste lacurile Ciud și Pskov, echipajul a putut aprecia dimensiunile „avionul-nor”.

Acele două lacuri, de formă alungită, sunt despărțite de un mic batardou de pământ. TU-134A zbura la 120 km în stânga acestora. Iar „avionul-nor” în dreapta, mai aproape de Tartu.

Din locul de unde lăsa impresia că se afla un nucleu dens, a apărut din nou o rază. Pata luminoasă a căzut pe nori, s-a trasat pe pământ. Obiectul își dăduse involuntar coordonatele. Acum se putea aprecia cu aproximație că lungimea lui este egală cu Lacul Pskov! Zborul a continuat, împreună, până la Tallin.

După aterizare, dispecerul aeronautic din Tallin a comunicat echipajului următoarele amănunte ciudate: pe ecranul radarului, TU-134-A n-a fost văzut singur. După reperul lui luminos, pe ecranul radiolocatorului mai urmau încă două semnale, cu toate că în aer nu mai era niciun avion, în plus, aceste două semnale erau vizibile permanent.

Iar mica pată luminoasă a lui TU ba dispărea, ba apărea. „Aș fi înțeles – a spus dispecerul – să «clipiți» pe ecranul radiolocatorului de aterizare. Dar pe ecranul radiolocatorului de serviciu, acest lucru tehnic nu se întâmplă, nu poate să se întâmple!”

Incidentul a fost comentat pe larg atât în presa sovietică, cât și cea internațională, fiind catalogat unul dintre clasicele „cazuri-beton” prin straniețea sa.

Prin grija agențiilor sovietice de știri TASS și Novosti incidentul a fost difuzat pe larg în toate statele sistemului socialist. Departamentul de Cercetare Strategică din Tratatul de la Varșovia a informat State Majore ale armatelor din tratat pe larg despre acest incident inexplicabil.

Conspirația Terriano - Cosmică a mesajelor din lanurile cu cereale

A fost o adevărată revelație pentru mine când, cu peste trei decenii în urmă, am luat contact cu vestitele și totodată straniele „cercuri din lanuri”. Au fost numite cercuri pentru că în perioada de început observațiile evidențiau cercuri sau alte figuri geometrice ce conțineau elemente de cerc. Ulterior, figurile ce erau semnalate s-au complicat din ce în ce mai mult, reprezentările acestora cuprinzând absolut toate figurile geometrice, combinații ale lor, dar și elemente ce țin de simbolistică sau elemente

grafice (elemente asemănătoare sau identice ce țin de diferite tipuri de alfabet).

Cariera militară m-a purtat de-a lungul și de-a latul țării, mai târziu al planetei, și am constatat ceva extraordinar, prima dată încă de la mijlocul anilor '80, când, aflându-mă într-o călătorie la Moscova, ulterior la Leningrad (actualul Sankt-Petersburg), am avut ocazia să văd fotografiile unor astfel de reprezentări realizate „în gheață” în nordul îndepărtat al Siberiei.

La acea dată, am admirat fotografiile la Memorialul Cosmonauticii Iurii Gagarin din Moscova și la o expoziție privind comunicarea ce se numea „Semnale, Semne, Simboluri - Căi de comunicare ale entităților inteligente”.

Expoziția era organizată de grupul științific „Anomalia”, ce studia fenomenele nonconvenționale.

În avion, în drumul spre casă, mi-am reamintit că zburând deasupra întinselor câmpii din sudul României am observat desene asemănătoare iarna, pe zăpadă, dar la vremea respectivă nu am dat prea mare importanță observației, m-au mirat foarte tare și am reținut aspectul.

Mult mai târziu, studiind fenomenul ce se manifesta pe toate continentele, am constatat că astfel de reprezentări erau semnalate nu numai în lanurile de cereale, ci și pe nisipul din deșert, zăpadă, gheață, alte culturi, existând unele imagini realizate chiar pe fondul unor plantații tinere omogene de arbori sau arbuști din plantații sau păduri.

În materialul de față nu discutăm despre farse (deși și acesta este un subiect interesant - cine le face și în ce scop!?), precizând cu toată tăria că reprezentări semnalate în ultimii 10 - 15 ani au o așa complexitate că ar necesita folosirea computerelor pentru a realiza grafic „desenul” respectiv, realizarea lui de către oameni în teren fiind deocamdată imposibilă. Și pentru că am amintit de farse, cine ar face farse la scară planetară? uneori în locuri unde nu este țipenie de om, în zone total nelocuite.

Pentru că suntem în Cultura Teoriei Conspirației, vă vom dezvălui care este latura ce ține de Teoria

Conspirației legată de acest fenomen.

La 16 noiembrie 1974, prin imensa antenă a radiotelescopului de la Arecibo, Puerto Rico, s-a transmis un mesaj codat spre ipoteticele civilizații extraterestre.

Semnalele audio transmise, cu o durată de trei minute, puteau fi convertite grafic de către cei ce le primeau într-o imagine formată din pătrățele albe și negre. Desenul format de acestea permiteau: accesul la modul de decodare a mesajului, erau indicate elementele care susțin viața pe Terra, adică hidrogenul, carbonul, azotul, oxigenul și fosforul. Apoi, următoarea casetă descria ADN-ul uman. Urma reprezentarea stilizată a unui om, numărul populației Pământului, care la acea dată cuprindea 4, 29 miliarde de oameni, înălțimea medie a unui om - 1, 70 metri, reprezentarea grafică a sistemului nostru solar cu locul ocupat de Terra, a trei planete de la Soare, steaua noastră și se încheia cu locul de unde a plecat mesajul, adică observatorul Arecibo. Simplu nu!?

Specialiștii susțin că în anul 1974, în luna august, extraterestrii ar fi răspuns apelului trimis de pe Terra prin două desene extrem de stranii, ce au apărut peste noapte într-un lan de grâu de lângă radiotelescopul Chilboton (interesant, nu!?) din Hampshire, Anglia.

Observate din avion, un desen pare să reprezinte o „față umanoidă” într-un pătrat de 50 x50 metri, altul un mesaj aproape identic cu cel trimis în spațiu în anul 1974, într-un dreptunghi de 73 x23 metri!

Cu prilejul unor simpozioane pe tema științelor nonconvenționale, la care am participat în 2002 - 2010, am văzut și revăzut în direct de mai multe ori niște scurte filme ce radau zona cu semnele din lanuri survolate de niște lumini ce efectiv... desenează ipoteticului mesaj!

Ce spun autoritățile? În primă fază au negat existența mesajelor, implicit a semnelor din lanuri. Apoi s-au răzgândit și au anunțat că desenele din lanuri sunt opera unor tornade, furtuni, curenți de aer etc.

Cunoscuți cercetători ai fenomenului, ca Nacy Talbot, William Levgood și John Brucke, au demontat toate

afirmațiile autorităților, printre altele afirmând: un asemenea grup de desene nu poate fi realizat într-o noapte, informațiile trimise de la Arecibo nu erau la îndemâna oricui, iar astronomii ce știau de mesaj, în niciun caz nu l-au realizat ei, nu fusese nicio tornadă, iar tornadele „nu desenează”.

Să vedem ce zice mesajul de la ipotetica civilizație extraterestră: „Modul de codare este similar mesajului trimis de pe Terra, între elementele ce întrețin viața la ei apare în plus siliciul, la ADN asemănarea este izbitoare, dar mai au o componentă în plus, o diferență apare între pământeni și extratereștri, ei având capul mai mare, membre și picioare mai mici ca noi, populația planetei lor era de 12, 7 miliarde de locuitori, au înălțimea medie de un metru și trăiesc pe două planete ale unui sistem solar deocamdată neidentificat, ca și locul de transmitere a mesajului ce încă nu a putut fi decodificat”.

Specialiștii susțin că ne aflăm în fața unui veritabil mesaj de răspuns.

Dar să nu uităm că, dacă mesajul a sosit după 27 de ani, ar fi logic ca ipotetica civilizație extraterestră să se afle la 13, 5 ani lumină (!!!) distanță de Terra, cât ar fi trebuit să facă mesajul atât la dus, cât și la întors!

OZN doborât în Siberia de antiaeriana rusească

Conform mai multor organizații nonguvernamentale din SUA și Occident, ce studiază fenomenele legate de ipoteticele contacte cu civilizațiile extraterestre (Alien Hunter Group, GEPAN, și rusești - Anomalia, SETKA, etc.), dar și relatărilor unor foști ofițeri sovietici ce și-au desfășurat activitatea în apărarea antiaeriană (PRO) a fostei URSS, există date certe și dovezi referitor la doborârea de către antiaeriana sovietică a unui obiect aerian/aeronavă (!?), ce s-ar încadra în ceea ce de regulă numim OZN/UFO, în Siberia, în cursul anului 1987.

Informația provine din surse ale Agenției Centrale de Informații a SUA (CIA) și Agenției de Informații a Armatei SUA (DIA U.S. Army), care au avut acces la zeci de documente secrete sovietice, dezvăluite în America după

desființarea KGB, în 1991, de către Mihail Gorbaciov.

Documentele referitoare la acest incident conțin numeroase fotografii și sute de pagini cu mărturiile unor soldați ce au supraviețuit „ripostei extraterestrilor”.

Extraterestrii care ar fi supraviețuit doborârii OZN-ului și-au luat revanșa, „pietrificând” un număr de 23 de militari sovietici.

Una dintre fotografii înfățișează locul unde s-a prăbușit vehiculul extraterestru și militarii pietrificați în pozițiile în care au fost surprinși de rafalele așa-ziselor „gloanțe” de „energie pură”.

Specialiștii serviciilor americane și occidentale de informații consideră această fotografie „cel mai șocant portret al unei revanșe a extraterestrilor”.

Ei consideră că și acest document fotografic ne dezvăluie intențiile și puterea de care dispun ipoteticii extraterestri, reprezentând mai mult și sugestiv decât tot ce s-a scris până în prezent despre OZN-uri.

Deși OZN-uri au mai fost identificate și numeroși extraterestri au fost semnalati în sprijinul unor observații în diferite regiuni ale lumii, se consideră că acesta este primul caz de „*conflictarmat*” între două civilizații.

Dacă aceste documente din arhiva KGB se vor dovedi reale, situația este critică pentru Terra și pământeni. Se demonstrează încă o dată, dacă mai era cazul, că extraterestrii ce vin pe Terra au o tehnologie mult superioară și, în caz de atac, ei dispun de mijloace ce pot contracara și face inofensive sistemele noastre de arme.

Potrivit documentelor KGB, soldații sovietici ce făceau parte dintr-un regiment de rachete antiaeriene de tip KUB (rachete antiaeriene/rachete tip sol-aer) aflați la manevre militare în Siberia, unde experimentau noi procedee de combatere a inamicului aerian, au identificat o aeronavă ciudată care zbura la mică altitudine în apropierea poziției dispozitivului de luptă al unității sovietice de rachete antiaeriene.

Era în dimineața zile de 13 octombrie 1987, la ora 08.35. Nerăspunzând la semnalul de recunoaștere

(I.F.F./N.R.Z.), aeronava a fost catalogată ca fiind o aeronavă *inamică* și asupra OZN-ului s-a executat foc cu rachete antiaeriene (sol-aer).⁵

Localizată prin mijloace de radiolocație (complexul de radiolocație⁶ șenilat autopropulsat P40) și lovită în plin de două din cele trei rachete lansate, aeronava extraterestră s-a prăbușit în apropierea poziției dispozitivului de luptă a unității care a lansat rachetele.

OZN-ul lovit s-a izbit de pământ, făcând în locul respectiv un crater. La locul impactului a fost trimisă o echipă de cercetare și salvare.

Deși patrula de cercetare trimisă în recunoaștere cu un transportor blindat a păstrat o distanță de siguranță față de nava doborâtă, ea a observat cum din navă au ieșit cinci ființe cu aspect humanoid, subțiri, cu cap mare, ochi negri, imenși și având „nasuri segmentate”.

Militarii care au supraviețuit incidentului au declarat că extraterestrii au ieșit întregi din epava navei, s-au adunat repede, apoi s-au contopit într-o singură entitate sferică.

Este dificil de precizat ce s-a întâmplat ulterior, dar militarii spun că sfera nou creată a scos sunete ascuțite și ciudate (de tipul ultrasunetelor), transformându-se într-un fel de sferă de lumină albă, strălucitoare, care apoi s-a dublat în dimensiune și a explodat în ceea ce martorii au descris ca o „deflagrație orbitoare”.

s IFF - prescrtarea din limba engleză de la Interogation Friend or Foe sau NRZ în limba rusă - întrebare: aeronavă amică sau inamică.

6 Stație radar de supraveghere a spațiului aerian ce deservește complexul de rachete antiaeriene sovietic KUB.

Investigatorii sovieticii nu au reușit să stabilească de ce și cum s-au desfășurat evenimentele în amănunt. Dar, când incidentul s-a sfârșit și extraterestrii au dispărut, 23 dintre soldații care asistaseră de aproape la incident erau „pietrificați”, corpurile lor devenind deosebit de rigide⁷, „ca de piatră”, și fără de viață.

Numai doi militari aflați în spatele transportorului blindat au supraviețuit atacului OZN-ului. Cei doi prezentau zgârieturi mari pe cap, inclusiv piele jupuită, deși purtau căciuli și mantale. Erau profund mirați și șocați că explozia de lumină nu i-a afectat și pe ei.

Din documente reiese că de la cei doi supraviețuitori nu au putut fi obținute alte detalii.

Rămășițele navei prăbușite și militarii pietrificați au fost transportați la un laborator secret de lângă Moscova, destinat cercetării fenomenului OZN. Analiza epavei a relevat că aceasta nu avea niciun fel de sistem de propulsie și control identificabil conform normelor tehnologiei terestre.

Expertii au concluzionat, după multe analize și studii în laboratorul sovietic specializat în investigarea fenomenului OZN, că o sursă necunoscută de energie a bombardat trupurile soldaților, pietrificându-le, prin transformarea apei într-o substanță cu structură moleculară necunoscută, nemaiîntâlnită pe Terra. Martorii au realizat un crochiu ce reprezintă „portretul-robot” al extratereștrilor.

Deși exista la vremea respectivă un acord secret în privința schimbului de informații în problema OZN între SUA și URSS, rușii nu au permis cercetătorilor americani să studieze epava și corpurile militarilor „pietrificați”.

7 „Pietrificarea” se explică prin schimbarea structurii moleculare a apei din corpul uman.

Deși incidentul a fost negat vehement până astăzi, după anul 2001 a apărut și un film⁸ legat de acest incident, ce fusese vândut de un fost ofițer sovietic din serviciile de informații unor agenți americani.

După acest film a fost regizat un film documentar de reconstituire a evenimentelor derulate în Siberia în 1987, comentat de celebrul actor Roger Moore, care, deși a stârnit numeroase controverse, a adâncit și mai mult misterul.

În anul următor apariției acestui film-reconstituire, a apărut un alt film de-a dreptul șocant despre autopsia așa-

zișilor extratereștri capturați de armata sovietică pe la mijlocul anilor '80.

Pe parcursul unei pelicule de 60 minute este prezentată necropsia amănunțită a unor corpuri (!?) ale unor ipoteci extratereștri capturați pe teritoriul sovietic și ai altor țări comuniste.

Lucrurile au devenit explozive în momentul în care agentul de informații sovietic Lev Termene a dezertat în Occident și a afirmat că, dincolo de motivele de ordin politic ce l-au determinat la acest gest disperat, o altă cauză în sprijinul hotărârii sale îl constituie faptul că se săturase să „fabrice extratereștri și farfurii zburătoare”.

Din documente reiese că rușii dețin mult mai multe probe materiale din domeniul investigațiilor OZN, inclusiv nave și corpuri ale unor astronauți celești.

Informațiile cu privire la incidentele OZN atât din timpul fostei URSS, cât și de după apariția Federației Ruse simt din ce în ce mai consistente și mai greu de ascuns opiniei publice internaționale.

8 Filmul a fost realizat în Marea Britanie și este prezentat de celebrul actor englez Roger More, alias „Sfântul”.

OZN-uri-fantomă

Această povestire⁹ este o provocare pentru mințile ascuțite ale momentului, o sfidare la adresa cercurilor ce ne ascund adevărul și ne opresc drumul spre cunoaștere...

Reluăm aici informațiile¹⁰ date de mai mulți agenți sovietici ce au defectat/dezertat în Occident și care s-au referit în declarațiile lor la mistificările din domeniul cercetării spațiului cosmic din URSS, definitiv fiind aici declarația celebrului spion KGB Lev Termene, care spunea că *săturase să fabrice OZN-uri, extratereștri și farfurii zburătoare* (!?) pentru KGB și GRU¹²...

Conform unei informații care a ajuns de la STASI¹³ la CIA¹⁴ și KGB¹⁵, la începutul anilor '70, lângă o bază militară a armatei Republicii Federale a Germaniei, a aterizat pentru scurt timp un OZN de forma clasică a unei farfurii zburătoare, care a fost fotografiat pe film color de

una dintre gărzi și care pe bordurile sale aveau zvastica și crucea neagră nazistă.

9 Vezi Emil Străinu, Armele de revanșă ale lui Hitler, Editura Triumf, București, 2012.

10 Vezi Emil Străinu, Americanii nu au fost pe Lună!? Mistificările Programului Apollo - Omul pe Lună, Editura Triumf, București, 2012.

11 Vezi Emil Străinu, Radarul vânează OZN-uri - Radarul, un martor incomod în dosarul OZN, Editura Triumf, București, 2012.

12 GRU - Sigla serviciului secret al Armatei Roșii a fostei URSS.

13 STASI - Serviciul Secret al Republicii Democrate Germane.

14 CIA - Agenția Centrală de Informații a SUA.

15 KGB - Serviciul Secret al fostei URSS. în prezent, în Federația Rusă există două servicii secrete de informații ale statului: FSB - Serviciul de Informații Intern și SVR - Serviciul de Informații Extern al Federației Ruse.

Filmul s-a dovedit real, netrucat, deși a fost verificat și reverificat de mai multe laboratoare în mai multe țări NATO, inclusiv în SUA.

Incidentul a produs inițial un adevărat uragan în marile cancelarii ale lumii și în „comunitatea” internațională a serviciilor secrete.

Ulterior evenimentului, întreaga întâmplare, în mod straniu și ciudat, a fost însă persiflată și dusă în derizoriu, iar subiectul a devenit anecdotic sau dat uitării.

Pentru mine¹⁶, informația de mai sus putea fi una dintre miile de date conexe despre fenomenul OZN, dar atunci când am aflat-o mi-am amintit de o „întâmplare” poate mult mai insolită decât cea descrisă anterior. Ceva ce mă implica direct. Dar iată despre ce era vorba...

În anul 1999 a decedat tatăl meu, în condiții foarte ciudate, lucru care m-a marcat profund. Fost ofițer superior de radiolocație, a activat în CAAT¹⁷ timp de 40 de ani, din 1950 și până în anul 1990, când a ieșit la pensie.

I-am cunoscut pe mulți dintre colegii săi, astfel că în august 1999 (tata murise în primăvară), când am fost solicitat telefonic să mă întâlnesc cu un fost prieten al tatălui meu, nu am ezitat să dau curs invitației.

La întâlnire a venit însă fratele celui care sunase, și-a cerut scuze în numele celui menționat mai sus deoarece nu era transportabil (avea 70 de ani și era paralizat la pat). Mi-a dat o revistă oarecare, în care erau împăturite niște foi de hârtie alb-gălbejite, scrise mărunț de mână. Mi-a spus sec: *f4 c'est secret mă apasă de peste patru decenii, ești scriitor, face vrei cu el, dar numai după moartea mea și a fratelui meu!*

16 Narator gen. dr. Emil Străinu.

17 CAAT - Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului.

A salutat politicos, mi-a strâns mâna și a dispărut în decorul locului de întâlnire. Cred că totul a durat cam un minut... După câteva secunde de confuzie, am realizat că trăisem chiar un moment unic.

Am mers în parcul din apropiere și am citit în „fugă”, pe „nerăsuflăte”, cele câteva pagini olografe. Le-am citit și am... înghețat, deși afară erau 30 de grade.

Toată noaptea nu am dormit, iar dimineața, la prima oră, m-am prezentat la unul din șefii mei, ofițer de elită specialist în informații, și i-am arătat materialul.

Acesta la parcurs în liniște, calm, de câteva ori, l-a împăturit și, printre fumurile țigării pe care o savura, m-a întrebat:

— Când ziceai că este eclipsa totală de soare?

— Pe... pe 11 august!

— Vezi că am raportat „sus” și ție și prietenilor tăi de la Observatorul Astronomică vi s-a aprobat să vă instalați lunetele și telescoapele pe timpul evenimentului astronomic pe acoperișul Palatului Parlamentului, cum ai solocitat în adresă. Sau anunțat și niște personalități care vor să urmărească și ele cu voi în direct evenimentul. În rest, nu am văzut absolut nimic, nimic, ai înțeles? Liber 19 la program!

18 Echipa de astronomi din care am făcut parte era condusă de regretatul astronom Dr. Harald Alexandrescu de la Observatorul Popular „Amiral Vasile Urseanu” din București.

19 Atunci am avut strania impresie că șeful meu știa despre ce este vorba... în 2012, când ne-am reîntâlnit, amândoi plecaserăm din sistem și nu am ratat ocazia să-l întreb despre momentul în cauză. Mi-a mărturisit sincer că știa de întâmplarea din Germania Federală, dar, văzând-o cumva extrapolată în România, s-a speriat și a crezut că este o operație de „capcanare” a sa, o cursă ce i se întindea din exterior și de aceea a reacționat astfel... „O temporal”.

Și cam atât. Eclipsa a fost un eveniment unic și într-adevăr mai multe personalități politice ale momentului sau cocoțat pe acoperișul Parlamentului să privească prin telescop evenimentul care i-a impresionat. Această ocazie unică a fost o lungă perioadă atuul meu.

Materialul l-am „conspectat conștiincios”, l-am pus la păstrat un timp, după care, din exces de „zel”, l-am distrus.

Acum, în fața noilor evenimente și informații, încerc să refac, pe baza unor notițe, cât mai fidel miezul informațiilor primite atunci, mai ales că cei doi frați au plecat de ceva timp dintre noi.

Pe scurt, informațiile ar fi următoarele:

„În perioada de început a construcției hidrocentralei de la Bicaz, personajul care-mi adusese materialul era ofițer de miliție cu gradul de locotenent. Acționa acoperit ca pontator între constructorii acestui măreț obiectiv economic, pentru identificarea eventualilor «sabotori». Din însemnări reieșea că în perioada de doi ani până la evenimentul ce-l va aduce în București nu fusese prins niciun sabotor. Foarte rar, din când în când, mai fura cineva câte un sac de ciment sau niște scânduri, în rest era liniște.

Totul până într-o noapte când, fiind în «serviciul de

pândă» în raza șantierului, a fost chemat de milițianul de rond care i se subordona și care i-a prezentat la interogatoriu cinci paznici dintr-o zonă mai îndepărtată a șantierului care susțineau sus și tare ceva incredibil.

Toți cei cinci erau oameni peste 45 de ani, cu armata făcută, trecuți prin război și dăduseră niște declarații

20

coerente și amănunțite care se potriveau.

Pe scurt, pe la unu noaptea, doi dintre ei au văzut o lumină colorată într-o poiană din apropierea șantierului.

20 Cred că este inutil să mai menționăm că erau toți în „slujba miliției populare” de atunci.

Fiind convinși că este un început de incendiu, i-au anunțat prin semnale acustice (toacă) pe ceilalți trei din zona apropiată și s-au deplasat împreună la locul presupusului incendiu.

Ajunși la fața locului, privind printre lăstăriș, cei cinci au amuțit de spaimă. În poiană era un «avion» rotund ce semăna cu o farfurie, cu diametrul cam de 12 – 15 metri, înalt cam de 5 – 6 metri, fără elicii sau motoare, ce avea pe margini foarte multe lumini colorate ce ieșeau de undeva din interior, clipeau și se roteau.

În bătaia luminilor se putea vedea clar că «avionul» era vopsit în albastru și pe el se putea vedea o stea mare roșie și inscripția CCCP21 H₂2 – 30.

Lângă avion erau două persoane în combinezon de pilot ce ieșiseră pe o ușă glisantă și... fumau! După ce au terminat de fumat, cele două personaje au intrat în «avion», ușa s-a închis și, cu un țuit strident, «avionulfarfirire» a decolat vertical cu o viteză incredibilă și a dispărut în înaltul cerului.

A doua zi, în urma raportului telefonic cifrat al locotenentului, a sosit o mașină de teren tip «GAZ» de la București. În afară de șofer, a mai venit cu trei civili. Doi erau români și unul era... rus!

Nu au discutat decât cu locotenentul, care făcuse o mică cercetare la fața locului și recuperase două chiștoace ce proveneau de la țigări... rusești!

În poiană erau vizibile pe solul umed trei cercuri de 30 de centimetri diametru, ca niște tălpici, așezate în colțurile

21 CCCP - sigla Uniunii Sovietice, URSS, în limba rusă.

22 Litera H în limba rusă este litera N în limbaj latin, deci H-30 ar putea însemna prescurtat „Nomer 30”, adică aeronava cu numărul 30! Este o ipoteză personală.

unui triunghi echilateral cu latura de șase metri. Atât, nimic mai mult...

Unul dintre civilii români a adunat toate probele scrise despre incident și s-a interesat dacă mai știau și alte persoane de incident. S-a convins că paznicii erau oamenii de încredere ai Miliției. Nu erau decât cinci martori direcți (paznicii) și doi indirecti (locotenentul și sergentul major de Miliție) ce fuseseră de serviciu în acea seară.

După «anchetă», cei doi civili români au avut o discuție cu rusul, pe limba lui, discuție ce părea dusă în contradictoriu, oricum foarte «aprinsă». Într-un târziu, a părut că s-au înțeles”.

Epilogul este interesant, cel puțin pentru happy-end:

„Celor cinci li s-a luat un angajament scris sub amenințare cu moartea că nu vor vorbi nimănui de incident, au primit pe loc câte o primă foarte mare și au fost trimiși imediat, fiecare, separat, pe alt șantier din țară. Sergentul major a fost avansat pe loc două grade (plutonier major), premiat vârtos și trimis șef de post de Miliție la el în comună, undeva pe lângă Arad.

Locotenentul a fost avansat cu două grade, punându-i-se pe loc stelutele de căpitan, a primit tot pe loc o primă substanțială și a fost mutat șef la „Evidența²³ populației” în raionul V.I. Lenin din București, unde trebuia să se prezinte de-a doua²⁴ zi.

Nu i s-a spus nimic, nu a scris nimic, nu i s-a luat nicio declarație sau raport, dar la plecarea civililor rusul a venit singur la el și, după ce l-a salutat, i-a zâmbit complice și i-a dat o pungă, de hârtie, ce părea plină cu «ceva».

Pentru

23 De aici va ieși la pensie peste ani.

24 La sosirea în București când s-a prezentat la post „fostul” locotenent atunci căpitan a aflat că de fapt pentru rezultate excepționale fusese avansat maior. Ciudat sau nu până la pensie nu va mai fi avansat niciodată.

«*za drujba*» 25 a zis rusul, i-a zâmbit iarăși complice, i-a strâns mâna și a plecat.

Ghiciți ce era în pungă!? Zece pachete de țigări rusești, a căror marcă corespundea cu chiștoacele din poiană!!

Omul nostru a avut o viață normală, cu excepția fricii permanente cu care a trăit toată viața și pe care a luat-o cu el în groapă când a murit. Din câte am înțeles din material, în 1999 milițianul de la Arad ieșise la pensie și era bine mersi. Despre cei cinci paznici de la eveniment nu a mai aflat nimic.

Cam acesta ar fi pe scurt conținutul documentului olograf semnat și datat de autor la o dată din anii '50.

Acum sper că înțelegeți starea de perplexitate în care am intrat la aflarea relatării despre OZN-ul din Germania...

Dar lucrurile nu erau tocmai o „noutate!...”

Astfel, în lucrarea apărută în limba franceză cu titlul „*Ces OVNI21 qui Annoncent28 le Sumhomme*”, autorul *Pierre Vieroudy* ne relatează, pe bază de documente, ceva aproape incredibil. Și, fiind cercetător francez, trebuie să-l credem...

Astfel, conform lucrării menționate, în anul 1944, în localitatea Pâncota²⁹ din România, doi martori de încredere au descris, într-o declarație scrisă pe care au înaintat-o autorităților, un „avion german” care zbura foarte repede

25 Za Ddrujba! - „Pentru prietenie” (din limba rusă).

26 Eu cred că dacă nu au fost eliminați, au fost făcuți... milițieni.

27 OVNI - Objet Volant Non Identifie - OZN,

obiect zburător neidentificat (din limba franceză).

28 Pierre Vieroudy, Ces OVNI qui Annoncent le Sumhome, La nuit de monde, Editions Tehou, Paris 1977, pag. 58.

29 Pâncota este un oraș în județul Arad, România, este situat la 37 km față de municipiul Arad, în zona centrală a județului, la contactul Câmpiei Aradului cu Munții Zărandului, are un teritoriu administrativ în suprafață de 70, 9 km². Orașul are în administrare și localitatea rurală Măderat. Avea la ultimul recensământ 7.186 de locuitori.

și care se susținuse imobil timp de două minute, la punct fix, în totală liniște, după care și-a continuat zborul silențios în mare viteză. Deși acest eveniment a prezentat un interes extrem pentru comandamentul german³⁰ din zonă, nimeni nu a dat nicio explicație celor descrise de martori.

Deci nimic nou sub soare!

No comment...

Crash-uri temporale.

Septembrie 1944 - O coloană militară germană dispare sub... Munții Carpați!

Era vara anului 2005. Mă aflam³¹ invitat de doi prieteni germani de naționalitate germană născuți în România într-o vizită la Universitatea din Bonn, Germania. Într-o vineri după-amiază, când ieșeam de la bibliotecă, unde ținusem o expunere privitoare la consecințele globale ale războiului geofizic, sunt anunțat de către gazde că sunt căutat de mai multe zile de o persoană care insista să-mi vorbească în particular.

La întrebarea mea cine este persoana, primesc un răspuns cel puțin interesant. Eram căutat de un fost militar, pensionar, veteran din Wehrmacht! Spun că nu vorbesc germana, dar mi se răspunde că nu este nicio problemă...

Eram fixat cu timpul între două întâlniri: una care se terminase cu un grup de specialiști în geofizică și urma să

mă reîntâlnesc cu doi vechi amici cercetători germani din zona ufologiei, colaboratori în celebra și elevata organizație științifică „The Alien Hunter Group”.

30 La acea dată, în zonă erau dislocate atât trupe ale Wehrmacht (trupe terestre germane), cât și ale Luftwaffe (forțele aeriene germane).

31 Narator gen. dr. Emil Străinu.

Întâlnirea ce se prefigura insolită am stabilit-o la o cafenea din apropiere, spre care de altfel m-am și îndreptat imediat, plin de curiozitate...

La întâlnire s-a prezentat un domn în vârstă, însoțit de o tânără ce s-a prezentat ca asistentă și traducătoare. Enigmaticul personaj pe care nu-l cunoscusem niciodată până atunci și pe care nu l-am mai revăzut niciodată s-a prezentat ca fiind Willy Otto, cetățean german de origine română născut la Reghin, care împlinea chiar în acel an vârsta de 85 de ani, domiciliat la Freiburg. Nici în ziua de astăzi nu știu dacă identitatea prezentată era reală sau era ceva de fațadă, era un tip de persoană... să spunem stranie...

A fost foarte direct și mi-a spus că i s-a vorbit despre mine și despre preocupările mele în domeniul științelor nonconvenționale de către o cunoștință comună, pe care nu a dorit să o nominalizeze (iar eu nu știu nici azi de ce nu am întrebat și nu am insistat să aflu cine era persoana în cauză), și mi-a cerut sprijinul în rezolvarea unei probleme personale deosebit de presante pentru domnia sa.

În acest scop, mi-a înmănat un dosar destul de voluminos, rugându-mă să-l studiez și, dacă se poate, până la plecare să-i dau un răspuns, oricare ar fi acela.

A insistat să-mi prezinte niște acte prin care dorea să se identifice, dar, ciudat, am refuzat politicos insistențele sale, lucru care l-a bucurat în mod vădit.

Am stabilit ca a doua zi, la aceeași oră să ne întâlnim în același loc. Părea foarte mulțumit pentru început. Eu eram extrem de curios ce putea oare conține dosarul!?

Fiind în deplasare oficială, eram participant la o

reuniune științifică internațională și eram cazat la Consulatul Român de la Bonn, fosta Ambasadă a R.S. România în R.F. Germania aflată pe malul Rhinului într-o locație superbă, unde am întâlnit un personal extraordinar din toate punctele de vedere.

A

Întâlnirea cu cei doi amici ufologi a survenit imediat și a trebuit să amân citirea dosarului pentru că șuvoiul de informații dat de germani în domeniul OZN era extraordinar, dar ulterior, din simpla răsfoire a acestuia, n-am înțeles mai nimic.

La prima vedere era o copie, parțială, dar amănunțită, a jurnalului de luptă al unei unități germane ce se retrăgea din sudul României spre Ungaria la sfârșitul lunii septembrie 1944.

Nume de oameni, pe grade și funcții în ordine de bătaie ca la armată (peste 300 de persoane), autovehicule (51 de vehicule), tehnică militară, stații radio etc. Totul se termina cu trei hărți numerotate cu Al, El, Wl, pe care nu era greu să deslușești, ca militar, că erau variante de defluire spre Ungaria.

Ce-i drept, păreau niște trasee pe care ca militar le cunoșteam, cu excepția celui notat Wl, care tăia efectiv munții pe un itinerariu care, dacă nu era aerian, nu avea cum să existe, fiind o imposibilitate, nu numai rutieră! Interesant că intrarea în zona muntoasă începea în dreptul unei localități cunoscute pentru mine și dincolo de munți se termina tot în dreptul unei localități pe care o cunoșteam din lungile aplicații din Academia Militară și Academia de Poliție pe care le absolvisem cu ani în urmă...

Incitant era faptul că zona de trecere în munți, ca și cea de ieșire nu avea niciun defileu, trecătoare sau pas de trecere cât de mici, fiind masiv muntos abrupt, și nici nu permitea în zona de „intrare-ieșire” amenajarea unui aerodrom, nici pentru tehnologia de azi, nici chiar pentru elicoptere; personal, efectiv cunoșteam foarte bine zona... Dacă acum este imposibil itinerariul pentru o coloană moto, dar în 1944?!

Ce reprezenta oare traseul Wl?! O variantă de dezinformare/intoxicare!? Dar pentru cine oare?! Era ceva total insolit în acea hartă...

Cele două zone de „capăt” sunt extrem de accidentate, iar între cele două localități, pe o lungime de zeci de kilometri, nu mai era notat nimic pe hartă, deși în două locuri drumul, aproape o linie dreaptă, cotea câte puțin, odată la stânga și o dată la dreapta.

Dosarul se termina cu două tabele, unul ce prezenta presiuni, având corespondență cu cel de-al doilea, ce arăta altitudini, dar unele din ele erau... negative!! Urma o ultimă anexă cu frecvențe și indicative radio.

Pe harta de transmisiuni era marcat emițătorul coloanei ce avea corespondent un post radio situat cam la mijlocul traseului pe cota cea mai înaltă, la peste 2000 de metri altitudine!!

Foarte interesant că pentru itinerariul Al și El haltele erau marcate într-un fel sau altul, având inteligibilă poziționarea chiar și acum, în timp ce pentru Wl, haltele erau mult mai rare și notate altfel, adică cifrat.

Detașamentul german, după cum aveam să aflu mai târziu, nu participase la lupte după ruperea coaliției româno-germane și primise ordin expres de retragere neîntârziată. Nu știu dacă numele și funcțiile au vreo semnificație, dar eșalonul era comandat de un maior din SS, cum reieșea din dosar. Cam două treimi din personal avea trecut în dreptul gradului proveniența SS. Din coloană făceau parte și cinci femei subofițer și patru civili, specificați doar prin nume, dar aflându-se între primii trecuți în tabelul nominal cu ordinea de bătaie.

Și a fost și cea de-a doua întâlnire... Interlocutorul meu nu vorbea decât limba germană, așa că mă conversam de zor cu nemțoaica despre care aflu întâmplător că este unguroaică de le Debrecen. Politicos, spun că am îndrăgit istoria militară și este încă o plăcere pentru mine studiul unora dintre aspectele sale enigmatice, dar nu înțelegeam legătura dintre mine și dosarul german...

Și atunci nemțoaica a început efectiv să turuie o

poveste ce m-a lăsat mut de uimire...

Coloana militară germană venea din Bulgaria și trecuse granița cu România *pe sub... Dunăre!!* pentru a evita luptele și capturarea sa de către armata română și trupele sovietice ce intraseră în România!!

Șeful detașamentului era fratele persoanei de față, care era căsătorit cu o româncă membră a unei *grupări mistice ancestrale românești, ce le destăinuise un itinerariu secret de trecere a Munților Carpați prin subteran, de la sud la nord în doar trei ore...*

Traseul fusese folosit de mai multe ori pentru misiuni secrete de către grupări din trupele SS și Abwer, la recomandarea Serviciului Secret de Informații Român. Problema era că trecerea trebuia să respecte un anumit orar. Cei de față nu cunoșteau amănunte legate de acest orar.

Conform domnului Otto, „detașamentul” a intrat în munte nerespectând „orarul” și nu a mai fost văzut niciodată. Domnul Otto era convins că detașamentul intrase într-o poartă temporală din Carpați și cerea ajutorul să încercăm recuperarea fratelui său pe care îl știa în viață și cu care comunica permanent prin astral... Spunea că pentru cei prinși în capcana timpului „timpul local” ar fi înghețat la nivelul intrării în capcana temporală.

Dacă am găsi detașamentul sau măcar autovehiculele, ceea ce am descoperi că transportau acestea ar fi meritat efortul cu prisosință, repeta încontinuu interlocutorul meu.

Din păcate, nu am putut afla mai nimic despre ciudata încărcătură doar că venea din Orientul Mijlociu și trebuia să ajungă la Berlin, totul rămânând în continuare o enigmă.

Chiar dacă nu era enigma principală, o întrebare viza conținutul transportului care, din discuție, era descris ca deosebit de valoros, chiar fabulos...

Restul discuției nu o mai povestesc. Domnul Otto voia să rezolve cu orice preț enigma, nu conta ce trebuia făcut,

întreprins, investit sau plătit.

În final, a trebuit să-mi declin competența în această problemă (a dosarului în cauză) și să mă retrag discret din poveste. Nu știu nici azi cine m-a băgat în această așa-zisă „întâmplare”.

Cu prilejul unei reuniuni științifice ce a avut loc ulterior la Hotelul Intercontinental din București, în vara anului 2007, o persoană din mediul istoric academic a încercat într-o discuție cu mine o abordare ce era evident legată de problema dosarului german. Sincer, am evitat discuția pe tema subiectului, abordarea în cauză fiind deosebit de tendențioasă.

Consultându-mă cu profesorii mei de Istorie Militară de la Universitatea Națională de Apărare „Carol I”, în urma unor lungi discuții am căzut de comun acord că suntem pe un teren al ipotezelor din zona Culturii Teoriei Conspirației, dar care subiect nu exclude posibil și un miez de realitate.

Un alt profesor, de data aceasta de la Academia Națională de Informații, cu care m-am consultat pe subiect, care predă disciplina Istoria Serviciilor Secrete, mi-a spus, după ce m-a ascultat îndelung, că istoria celui de-al doilea război mondial mai are foarte multe pete albe și enigme, problema putând rămâne deschisă chiar și pentru acest subiect, dar că nu cunoaște referințe pentru tema abordată.

Deși ulterior, din curiozitate, am căutat elemente care să se lege de ceea ce susținea domnul Otto, nu am mai găsit decât referiri istorice (prima chiar repetată în mai multe surse, izvoare istorice referitoare la dacii ce treceau munții prin niște canale subterane, de unde prădau la sudul Dunării, dispăimd apoi în adâncul țării, aceleași canale fiind folosite de unii haiduci ce nu au fost prinși niciodată).

Restul ține de memoria inițiatică și de imaginația locuitorilor unor frumoase zone de munte ale spațiului carpato-danubiano-pontic...

Trasee secrete și drumuri pe sub munți folosite încă

de pe vremea dacilor? O simplă legendă sau... adevăr istoric!?

Asta ar fi dacă ar trebui să ne oprim aici... Dar informații din diverse surse esoterice, inițiatice și oculte ce circulă inclusiv pe rețeaua internet ne vorbesc de trasee și drumuri secrete ce sunt străbătute pe sub munții noștri încă de pe vremea daco-geților.

Iată date (sursa rețeaua internet) despre o zonă bănuită intens că ar avea legătură cu fapte de genul celor ce fac obiectul prezentului articol:

În fiecare zi, indiferent că e vară, toamnă, primăvară sau iarnă, sute de persoane vin să traverseze zona Bucegilor. Unii vin pur și simplu pentru munte, alții vin atrași de legendele ce cuprind întreg ținutul Bucegilor. Iar alții vin în căutarea comorilor rămase prin peșteri, din cele mai vechi timpuri, așa cum spun legendele locale.

Pentru că în zona Bucegilor trece un lanț de drumuri subterane, cunoscute se spune doar de câteva persoane la ora actuală.

În vremuri de restriște, încă din vremea dacilor, obștile trimiteau femeile și copiii aici, trimiteau comorile ce le aveau și porneau la luptă împotriva invadatorilor. Pe sub munte se poate ajunge dintr-o parte în alta a munților.

În anul 105, armatele romane conduse chiar de împărat, pătrundeau în teritoriul dacilor, ocupând cetate după cetate. Era al doilea război și Traian era decis ca de data aceasta să supună definitiv Dacia.

Din aceste considerente nu se grăbea, preferând să construiască, de fiecare dată pe unde trecea, cetăți și caste care să asigure spatele armatei sale.

La un moment dat, între romani și Sarmizegetusa nu mai era nicio cetate. Cu toate astea, în munți, pe loc deschis, la întâlnirea a doua pâraie, s-a dat o luptă pe viață și pe moarte între cele două oști. Era sfârșitul toamnei. Dacii erau conduși personal de Decebal, iar romanii de unul dintre generalii lui Traian, cel care, după cucerirea Daciei, urma să devină primul guvernator al noii provincii romane.

Lupta a fost îngrozitoare și a durat toată ziua. Spre seară, balanța începuse să încline spre romani, din cauza numărului mare de luptători de profesie pe care îi aveau.

La un moment dat, marele preot dac Vezina a fost văzut cazând în luptă. Atunci dacii au început să șovăie, văzând în asta un semn din partea marelui lor zeu Zamolxis. Ca să nu piardă de tot lupta, Decebal a dat ordin de retragere și... armatele dacilor au dispărut în câteva minute ca înghițite de pământ. Degeaba au trimis romanii trupe în urmărirea fugarilor. Acestea se întorceau toate cu același răspuns: în fața lor nu exista niciun fel de dușman...

A urmat o pauză de câteva zile, pauză care a fost cât pe ce să salveze soarta regatului dac. Pentru că, profitând de ea, Decebal a realizat o lovitură care a rămas în analele războaielor: a încercat să mute centrul operațiunilor la sud de Dunăre, pe teritoriu roman.

La vremea respectivă nimeni nu a putut înțelege cum, în condițiile unei ierni cumplite, cum a fost cea din 105, Decebal a ajuns, într-un interval de timp extrem de scurt – mai puțin de două zile – să străbată munții Daciei, ajungând la locul de întâlnire cu aliații săi și trecând Dunărea ca să atace castrele romane de pe teritoriul actual al Bulgariei. Din păcate, în urma unor trădări din rândul nobililor daci, Traian a aflat secretul mișcărilor rapide de trupe: Decebal s-a folosit de tunelurile subterane care traversau munții dintr-o parte în cealaltă.

După bătălia de la Adamclisi, când fiecare dintre aliații înfrânți ai dacilor se retrăgeau spre locurile lor de baștină, dacii conduși de Decebal au căzut în câteva ambuscade organizate de romanii care îi așteptau în tunelurile de trecere. Neașteptându-se la așa ceva, mare parte din trupele repliate au fost nimicite, puțini fiind dacii care au ajuns din nou la Sarmizegetusa.

După acest atac, Traian a ordonat astuparea tunelelor pe care le descoperise. Cu toate astea, multe au rămas necunoscute de cotropitorul roman, fiind folosite mai târziu de domnitorii români. Așa au fost trecerile

subterane din zona Bucegilor.

Munții României sunt străbătuți de la un capăt la altul de treceri subterane, puțini fiind cei care cunosc existența acestora.

Despre existența tunelurilor aveau cunoștință numai sacerdoții daci și unii nobili, aceștia din urmă cunoscând doar anumite treceri strategice și nu pe toate. Ducând mai departe moștenirea spirituală a înaintașilor lor, preoții daci au transmis novicilor secretele trecerilor de sub pământ, secrete preluate de preoții creștini, paznici ai comorilor spirituale (și nu numai) ale acestui popor, și retransmise mai departe doar călugărilor virtuoși.

Pentru că aici, în interiorul Bucegilor, există o parte din secretul existențial al nostru, al românilor, ca popor.

Pe vremea domnitorilor din dinastia Basarabilor și a celor de după ei, platoul Bucegilor era interzis oamenilor de rând. Acolo se antrenau oștile de elită ale domnitorului. Oare de ce, din toate locurile posibile din țara asta, domnitorii au ales ca loc de antrenament tocmai platoul Bucegilor?

De ce nu un loc la câmpie, unde antrenamentul călare se putea desfășura în condiții mai bune? Simplu. Pentru că, în vremuri de restriște, tezaurul român era adăpostit în tunelele din zonă, iar „roșii” aveau ca sarcină prioritară paza comorilor.

Mai mult, legendele locale vorbesc și despre existența unui tezaur deosebit. Un tezaur acumulat și păstrat în zonă de-a lungul a zeci de generații de conducători. Se spune că fiecare din aceștia trebuia să sporească tezaurul pe durata domniei lui și nu avea voie să folosească niciodată odoarele de preț din tezaurul sfânt.

Cei care nu au ținut cont de asta au fost loviți de un blestem cumplit, ei și familiile lor fiind risipite în vânt. Se spune că acest blestem a lovit cele două ramuri conducătoare din familia Basarabilor, respectiv ramura Drăculeștilor și cea a Dăneștilor, mulți domnitori din aceste familii murind asasinați, ei și familiile lor, pentru încercarea de a folosi tezaurul țării în scop personal.

Conform sursei, în ultimii ani, în zona Bucegilor s-au efectuat măsurări energetice care au constatat existența unor câmpuri de forță extraordinară și a unor treceri subterane care traversează munții dintr-o parte în cealaltă. Mai mult, aceleași măsurători au arătat existența a două treceri subterane care merg din zona Bucegilor până în apropiere de Peștera Urșilor din Carpații Occidentali, acestea fiind întretăiate din când în când de diverse tunele mai mici sau mai lungi.

Ceea ce este uimitor este altceva. Privite de sus (ipotetic), aceste tunele nu străbat munții haotic, ci sub forma unor linii care configurează imaginea unui lup imens, având gura deschisă, ca atunci când se aruncă asupra prăzii. Capul lupului este în Munții Apuseni, iar coada coboară până în apropiere de Pietroșița, județul Dâmbovița.

Întrebarea logică este dacă aceste treceri subterane au fost făcute de mâna omului sau dacă au fost doar descoperite și folosite de oameni? Este o întrebare la care deocamdată nu are cine să răspundă. Poate doar misticii, care au avut curajul să afirme că totul a fost construit de Zamolxis atunci când Marele Zeu a decis să apere acest pământ sfânt și pe cei ce-l locuiesc.

În ceea ce privește trecerea Dunării „pe dedesubt”, informațiile sunt mai ample și susținute faptic, *dar să lăsăm unele secrete să rămână secrete...*

Interesul constant cu care sunt studiați Munții Carpați de către specialiști din străinătate, din domeniul științelor nonconvenționale, să reamintim echipele de cercetători din Franța, Marea Britanie, Germania și să nu-i uităm pe celebrii specialiști Daniel Ruzo și Peter Moon, *pare că nu este deloc întâmplător!!!*

Și acum, una peste alta, revenind la dosarul german Otto referitor la detașamentul german dispărut în septembrie 1944 în Munții Carpați, ce-ar fi să ne trezim într-o dimineață pe o autostrada transilvăneană cu o coloană germană nazistă înarmată până în dinți ce vrea neapărat să ajungă la Berlin, la Führer!?

No comment... Fără cuvinte...

Există porți ale timpului în România

Toți cei ce am îndrăgit poveștile copilăriei am savurat efectiv celebrul basm „Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte”. Tărâmul tinereții și vieții vejnice ne-a fascinat copilăria, iar pentru visători lucrurile nu s-au oprit aici.

Există legende și povestiri despre izvoare miraculoase cu „apă vie” ce se găsesc în mai toate zonele României.

Mircea Eliade, în scrierile sale, face referiri la „porți ale timpului” în unele dintre scrierile sale, dar lucrurile nu se opresc aici.

Pe vremea totalitarismului, se spune că un grup de cercetători găsiseră în Munții Carpați mai multe izvoare cu proprietăți miraculoase, dintre care unul ar fi fost chiar folosit de către Nicolae Ceaușescu.

Povestirile despre zonele cu anomalii temporale sunt legate de anumite locuri unde se produceau efectiv teleportări, istorisirile despre ciobani, turiști și cercetători sau oameni simpli ce ajungeau subit în alt loc după ce păseau într-o anumită locație (nu numai de la munte) abundă în anumite zone din România.

Personal32, nu am avut parte de astfel de experiențe, dar în perioada cât am realizat emisiunea „Lumea Misterelor” împreună cu scriitorul Ion Țugu, emisiune ce se difuza la postul de televiziune Tele 7 abc, am primit mai multe relatări de la persoane de încredere și care păreau deasupra oricărei suspiciuni ce trecuseră prin astfel de întâmplări, experiențe extraordinare.

În continuare, spațiul editorial fiind limitat, am să o redau pe cea care mi s-a părut a fi cea mai interesantă dintre cele pe care le-am primit și investigat la acea vreme.

Întâmplarea a fost relatată de două persoane și confirmată în urma investigației de alte trei din grupul ce a făcut obiectul straniei teleportări temporale.

La începutul anilor '90, trei familii hotărăsc să petreacă un sfârșit de săptămână, de vineri până duminică

seară, într-o zonă sălbatică de munte. Cele trei familii, un total de 11 persoane, s-au îmbarcat în trei autoturisme, două Aro 244 și un M461, hotărâte să doarmă în corturi și să petreacă cele trei zile în aer liber, în sălbăcie, în mijlocul naturii.

La inițiativa unuia dintre participanți, locul fusese ales cu grijă într-o zonă foarte sălbatică și relativ greu accesibilă. După itinerariul rutier, partea de drum din zona muntoasă, conform relatării participanților, a fost foarte obositoare și anevoioasă din cauza drumului foarte accidentat, de mai multe ori mașinile trebuind să fie efectiv

32 Narator gen. dr. Emil Străinu.

Împinse manual sau trase cu cabestanul cu care era dotată una dintre ele.

Cunoscând unele date despre zona-țintă, participanții la mica expediție se pregătiseră cu absolut orice le-ar fi trebuit ca pe parcursul celor trei zile de recreere în mijlocul naturii să nu aibă nevoie de absolut nimic. Ceea ce este interesant, este faptul că acasă, pe hartă, stabiliseră locul de campare și alte direcții de drumeție ce ar fi trebuit parcurse pe jos.

La sosirea cu foarte mare greutate în locul de destinație turiștii noștri de sfârșit de săptămână au fost întâmpinați de un cioban bătrân, care avea în grijă o mică turmă de capre.

Aș vrea să subliniez încă de la început că localitatea cea mai apropiată se afla la vreo 30 de kilometri și ciobanul nostru, îmbrăcat sumar și fără bagajele unui cioban obișnuit, nu-și prea justifica prezența în acea zonă cu turma sa formată din vreo 20 – 30 de capre, răsfirate în jurul său și care pășteau foarte voioase din vegetația abundentă de munte.

Intrând în vorbă cu ciobanul, turiștii erau efectiv fascinați de zona unde se aflau și s-au interesat dacă în zonă era vreun izvor, având în vedere că turma avea nevoie de apă, ca și ei de altfel.

Deși lăzile cu apă minerală erau intacte în mașină și

suficiente, se gândeau că o cură cu apă de izvor ar fi fost binevenită. Începea să se însereze și toți au trecut la lucru pentru a instala corturile în vederea nopții ce se apropia.

Cele trei mașini și cele șase corturi care au fost repede ridicate au fost așezate în cerc, în centru făcându-se o groapă pentru focul de tabără. Erau pe un platou sălbatic, cu o priveliște fascinantă, iar aerul de munte te îmbăta prin puterea sa energetică.

Dar din acest moment au început să apară ciudățeniile și faptele bizare s-au succedat încontinuu până ce grupul va fi silit să părăsească în pripă zona respectivă. Dar să nu anticipăm.

Întregul grup observase că persoana ce dialoga cu bătrânul cioban, în vederea identificării unui posibil izvor, era prins într-o discuție interminabilă cu acesta și care, în mod neașteptat, devenise ceea ce de regulă numim o dispută aprinsă, adică în contradictoriu.

Vădit iritat, cel ce discutasă cu ciobanul a venit și a comunicat grupului că ciobanul insistă ca pe platoul respective să nu fie amplasată tabăra grupului de excursioniști.

Realizând că aceștia nu vor să părăsească zona deși primiseră indicații pentru amplasarea taberei în alte locații, ciobanul își adună mica turmă și părăsi zona, spunându-le celor prezenți că nici nu le trece prin cap ce vor păți.

Straniul avertisment a fost luat cu titlu de glumă deplasată, considerându-se probabil că bătrânul voia să păstreze pajiștea de pe platoul respectiv pentru caprele sale. Incidentul, ca să spunem așa, a trecut neobservat și bucuria focului de tabără, natura sălbatică și cerul înstelat au adus tuturor bucurie și liniște în suflet.

Târziu în noapte s-au retras sleiți de puteri în corturi pentru odihnă, visând la chemarea naturii ce părea că le transmite efectiv energie vitală și bună dispoziție.

Noaptea a trecut repede și soarele dimineții i-a chemat la o nouă zi pe cărările muntelui. În timp ce unele dintre doamne făceau plajă, altele pregăteau micul dejun.

Bărbații, cu spiritul de aventură mai pregnant, au început explorarea împrejurimilor.

În mod cu totul ciudat majoritatea celor prezenți observaseră printre arbuști și vegetația din jur un soi de mici globuri scânteietoare, de la mărimea unei monede până la mărimea unei mingi de tenis, ce apăreau și dispăreau cu intermitențe.

Electricitate statică au spus unii, iluzii optice create de încărcătura de ozon a locului au spus alții. Unul dintre participanți, de profesie inginer aeronautic, și-a dat seama imediat că platoul respectiv are o încărcătură energetică deosebită, constatând ulterior că busola arăta orice numai direcția nordului nu, învârtindu-se aleator, fără să conteze poziția în care o țineai. Un alt membru al grupului care era geolog susținea că platoul respectiv este caracterizat de o intensă anomalie geomagnetică.

Ziua a trecut relativ repede, fără alte incidente, dar cei ce exploraseră împrejurimile spuneau că după 4 - 500 de metri de explorare în zona dimprejurul platoului, deși mergeau radial față de tabără și în direcție opusă, în final ajungeau tot în tabără.

Pentru liniștirea tuturor, pe fondul unei bune dispoziții generale, s-a tras concluzia că toate cărările erau de fapt niște cercuri secante la acel platou. Spre seară, brusc, vremea a început să se schimbe, nori negri adunându-se deasupra masivul muntos.

La lăsarea serii, a început o ploaie rece cu picături mici, ploaie de munte. După aproximativ o oră, ploaia a stat, norii lăsând locul unui cer înstelat minunat, ocazie cu care s-a confirmat încă o dată, după observarea stelară, că busola nu arăta nordul, ci poziții aleatoare de pe cadran.

La un moment dat, dintr-odată s-a lăsat un frig tăios și a început un vânt foarte rece, care pe unii îi făcea să le clănțane dinții, apoi frigul a început să măture platoul.

După scurt timp, vântul s-a oprit și o ceață grosă, albăstruie, de nu vedeai la doi metri, a cuprins întreaga zonă. Este momentul în care, conform spuselor martorilor, se produce incredibilul: ceața se ridică dintr-odată ca la

comandă și, conform tuturor celor care aveau ceas, deși era ora 22.30, se face lumină ca în plină zi.

Câțiva dintre cei prezenți se panichează și se retarag în mașini, trei dintre bărbați rămân afară și, privind împrejur, rămân efectiv pironiți locului și muți de uimire.

În partea stângă a muntelui, printre arbuști, se profila un grup care, după aproximarea celor prezenți, era constituit din câțiva zeci de călăreți îmbrăcați în armuri, cu caii fornăind nervoși, privind intens în față.

În față, însemnând spre dreapta, toți cei prezenți au putut să observe și să audă nechezatul cailor unui alt grup de călăreți acoperiți în zale și blănuri cu coifuri strălucitoare, care agitau nervoși niște săbii înfiorător de mari.

Cei aflați în mașini au început să strige cu disperare la cei trei bărbați și încercau la nesfârșit să pornească mașinile pentru a ieși cât mai grabnic de pe platou pe drumul strâmt și abrupt pe care veniseră.

În zadar. Niciun motor nu pornea, nu scoteau niciun sunet și după ce cei trei bărbați au ajuns la mașini au început să se audă strigăte asurzitoare ce păreau a fi chemări la luptă din partea celor două grupuri înarmate până în dinți.

Un sunet asemănător cornului vânătoresc s-a auzit prelung și cele două tabere au intrat pe platou, năpustindu-se cu ură una împotriva celeilalte. Două femei au leșinat, unul dintre bărbați, cum se va constata mai târziu, va trece printr-un preinfarct, starea celor prezenți fiind caracterizată prin două cuvinte: panică și confuzie totală.

Închiși în mașini, cei care mai erau încă valizi au asistat timp de câteva zeci de minute la o sângeroasă bătălie între cele două grupuri de luptători.

Conform relatării celor de la fața locului, bătălia era de o cruzime înfiorătoare, cai și călăreți se înfruntau într-o bătălie cruntă pe viață și pe moarte, sângele țâșnind din trupuri stropea geamurile autovehiculelor, caii nechezau, iar capetele erau strivite sub loviturile buzduganelor sau

zburau sub şuietul înspăimântător al câte unei săbii, poiana era plină de sângele luptătorilor, pe iarbă, ici colo, se putea vedea câte un braţ tăiat sau câte un luptător în agonia morţii lângă calul său rănit.

Bătălia, ce depăşea scenariul oricărui film prin cruzime şi intensitate, părea că nu se mai termină, cele două tabere fiind parcă perfect egale în forţă şi în dârzenia cu care luptau.

Gândiţi-vă că toate acestea se petreceau pe acel platou la fel ca şi cum maşinile şi micuţa tabără a excursioniştilor noştri nici nu exista. În autoturisme se ajunsese la disperare, care în final dusesse la ceea ce putem numi o stare psihică de perplexitate în faţa unei situaţii ireale şi total neprevăzute.

Când înclăştarea părea că nu se mai termină, de undeva din munte s-a auzit din nou acel sunet prelung ca de corn vânătoresc, zdrăngănitul armelor, nechezatul cailor, îndemnurile la luptă ale participanţilor la bătălie au început să se audă din ce în ce mai estompat şi cele două tabere, regroupându-se parcă, au dispărut în ropotul cailor în direcţii opuse, de unde veniseră.

În câteva momente, ceaţa a devenit din ce în ce mai deasă şi frigul mai pătrunzător, apoi, în timp ce ceaţa se ridica spre vârful muntelui, a început o ploaie torenţială ce a durat preţ de câteva minute, dar suficient de mult cât să pornească şuvoaiele din munte.

Cerul a început să se lumineze şi dintr-odată, ca la un semnal, motoarele celor trei autovehicule au pornit.

Panicaţi, superuimiţi, în stare generală de confuzie preţ de câteva minute, turişti nu au coborât din maşini, ale căror motoare duduiau sub ploaie.

Femeile plângeau, iar bărbaţii încercau să-şi aprindă ţigările cu mâini tremurânde. Dar, ca într-un scenariu bine regizat, ploaia s-a oprit dintr-odată, soarele cu razele sale binefăcătoare a apărut pe cer, iar din difuzorul radioreceptorului unei maşini s-a auzit vocea crainicei: „Aici Radio Bucureşti, la semnalul următor va fi ora 7.00”.

Unii plângând, alţi râzând isteric, s-au dat jos în cele

din urmă din mașini, s-au îmbrățișat, au țopăit ca niște copii fericiți că scăpaseră din ceva ce nu înțelegeau și nu au înțeles nici până astăzi.

Cineva din grup a scos un țipăt, poiana era plină de urme de copite de cai. Din acel moment, într-o tăcere nefirească și cu o rapiditate de nedescris, în mai puțin de 10 minute tabăra a fost demontată și absolut toate materialele încărcate în mașini, apoi coloana s-a pus în mișcare, fără nicio comandă, fără niciun semnal, pe drumul de întoarcere. Nimeni nu vorbea, toți porniseră aparatele de radio portabile sau ale mașinii și ascultau știrile, de care se agățau ca de niște liane ce veneau din realitate.

Drumul la întoarcere era incomparabil mai ușor, mergându-se în coborâre și la limita de viteză posibilă pe acel traseu accidental.

După aproximativ 5 kilometri, prima mașină a încetinit pentru că era cât pe ce să accidenteze două capre albe, care aveau o blană ca de lapte, urmate de o întreagă turmă și de bătrânul cioban întâlnit cu o zi înainte, care îi salută și dispăru după turma sa, printre copaci.

Apoi, ca la o comandă, șoferii au apăsat accelerația, sporind viteza și neoprintd decât în primul cătun de pe traseu. Aici au împărți absolut toate alimentele rămase (care nu erau deloc puține) unor copii ce pășteau vitele pe marginea drumului, sub privirile uimite ale unor adulți contrariați de eveniment.

Au pornit din nou la drum și pe itinerariul spre casă au comentat la nesfârșit cele întâmplare, neștiind cum să ia catalogeze, de unde să le ia și unde să le pună, ce interpretare să dea faptelor și întâmplărilor petrecute.

Un lucru era absolute sigur: niciunul dintre ei nu mai era cel dinainte o mutație, se realizase în sufletul lor un semn de întrebare ca un vierme uriaș care le răscolea creierul.

La o lună de la întâmplare, s-au hotărât de comun acord, sub acoperirea anonimatului, să povestească cele văzute. Toți cei implicați în acest incredibil eveniment

trăiesc și astăzi, dar patru dintre ei, cei mai tineri, două cupluri, sunt stabiliți în străinătate.

La doi ani de la această întâmplare, familia ce poseda autoturismul M-461, însoțită de alți prieteni îmbarcați în patru mașini de teren, a vrut să reconstituie itinerariul. În timpul deplasării, la aproximativ 100 de kilometri de locația-țintă, s-a produs un grav accident. Unul dintre autoturismele de teren, alunecând într-o prăpastie, a produs moartea șoferului și rănirea gravă a altor doi pasageri, fapt ce a dus la anularea deplasării. Accidentul a fost interpretat ca un semn prevestitor, de rău augur, al faptului că zona respectivă nu mai trebuia deranjată.

Din datele pe care le am până în prezent, în zona respectivă nu a mai fost nimeni, dar respectiva locație a fost survolată din elicopter și într-o primă etapă s-a stabilit foarte clar că regiunea are puternice anomalii geomagnetice, marcate cu puncte ce aveau încărcătură geopatogenă și biopsihopatogenă deosebit de puternică.

Poate că unele lucruri sunt hărăzite să fie cunoscute numai de anumiți oameni, în rest ele trebuie lăsate în liniște, nederanjate, în echilibrul lor cosmic.

Unele dintre aceste date prezentate mai sus au fost luate în cercetare de către scriitorul Ion Țugui, în dosarul numit de către el „înfrentarea nevăzută”, asupra căruia știu sigur că a făcut unele cercetări.

După dispariția sa subită, nu cunosc ce s-a întâmplat cu aceste cercetări. Locul în sine rămâne un loc straniu, bântuit de întâmplări insolite, cu personaje ciudate, ce se leagă la nesfârșit de bizarul cotidian și ancestral ce ne înconjoară pe toți, dar pe care numai unii dintre noi suntem în măsură, prin predestinare, să-l percepem și să-l cercetăm.

România, locul unde realitatea bate ficțiunea!?

Apariția volumului din colecția „Strager Secret Files”, ce a avut ca temă centrală Lumea Subterană, a iscat un adevărat val de discuții, abordări și interpretări ale subiectului, materializat pentru redacție în zeci de telefoane email-uri, scrisori și cereri de contact direct cu

diverse categorii de cititori ai revistei.

Din multitudinea de mesaje primite m-am oprit la două dintre cele ce sunt într-adevăr deosebit de incitante.

Vorbind sincer despre episodul întâmplat în perioada construcției Transfăgărașanului, mai aveam ceva informații, chiar de primă mână. Cel de-al doilea însă este absolut fascinant, unic și de aceea chem cititorii să-mi trimită date dacă mai au ceva informații în plus față de cele pe care le expunem.

Pentru că timpul presează, o să trecem direct la subiect. Astfel, un domn colonel în rezervă, fost ofițer din trupele de geniu, ne-a trimis următoarea relatare:

„Eram șeful unui punct de lucru pe magistrala Transfa gărașan, având în subordine 210 oameni și numeroase utilaje specifice construcției de drumuri în teren muntos. Conform planurilor și normelor tehnice de execuție pe care le respectam întocmai, ajunsesem într-un punct unde roca era deosebit de dură, așa că promisem în sprijin o grupă de artificieri care urma să dinamiteze o porțiune foarte stâncoasă, abruptă și inaccesibilă lucrului cu utilajele din dotare.

Pentru câteva ore lucrul a fost întrerupt pe zonă, în vederea respectării normelor tehnice legate de folosirea materialelor explozive. Militarii neimplicați în operațiunea de dislocare prin dinamitare a stâncilor se retrăseseră într-o zonă ferită și se odihneau, citeau presa sau scriau scrisori, în așteptarea semnalului de reluare a lucrului.

Cele șapte explozii, «pușcături» cum le spuneam noi, sau auzit pe rând, semn că totul fusese în ordine și la semnalul cu racheta verde ne-am întors în frontul de lucru cu oameni și utilaje.

Însă, înainte de a pleca la lucru, locțiitorul meu la comanda detașamentului mă întrebă dacă totuși nu mi s-a părut că una dintre explozii sunase ciudat, foarte tare și zguduitura pământului avusese un ecou profund și foarte «ciudat», spunea el.

Am pus efectul semnalat, pe care de altfel îl simțiserăm cu toții, pe seama cantității mai mari de

explozibil folosite de artificieri, cunoscând faptul că în zonă rocile erau deosebit de dure...

Artificierii și-au făcut cu prisosință treaba, așa că acum era din nou rândul nostru.

Buldozerele și excavatoarele au fost primele care au început treaba, eliberând frontul de lucru pentru ceilalți militari-constructori și, după aproximativ o oră, detașamentul, oameni și utilaje, lucra la întreaga capacitate.

Se pare însă că evenimentele nu voiau să reintre pe făgașul normal, ducându-ne spre o zonă confuză, contradictorie, așa cum a rămas până astăzi.

La aproximativ o oră și jumătate de la reluarea lucrului, un buldozer cu lamă ce nivela viitorul acostament al drumului, aflându-se pe un teren plat ca în palmă, a dispărut pur și simplu din fața noastră, prăbușindu-se într-o cavernă subterană de care geologii și geodezi nu știau nimic. *Buldozerul a căzut la o adâncime de câțiva metri și nu a mai fost recuperat niciodată, turnându-se ulterior, din ordine superioare, beton peste el.*

Geodezii, după salvarea mecanicului-conducător, au analizat prăbușirea și au concluzionat că este o singularitate carstică ce nu se repetă pe restul parcursului itinerariului viitorului drum. Lucru confirmat de altfel de lucrările ce vor urma.

Incidentul va fi raportat la București și specialiștii vor concluziona că, din cauza costurilor de recuperare a excavatorului și predarea lui la fier vechi, această operațiune nu se justifică, așa că de la minister se va ordona abandonarea utilajului și construirea terasamentului drumului direct peste el, fără a mai fi recuperat.

Dar se pare că lucrurile nu s-au oprit aici. Un sergent ce se ocupa cu marcarea viitoarelor puncte de lucru pe traseu mi-a raportat că, în urma exploziilor, în peretele stâncii se deschisese, după părerea lui, intrarea într-un tunel.

Sergentul era chiar foarte tulburat, deoarece

militarul ce-l însoțise intrase în așa-zisul tunel să vadă despre ce este vorba și, deși trecuse aproape o oră, nu a mai revenit. *Acest soldat nu va mai fi văzut niciodată de nimeni, nici viu, nici mort, fiind dat dispărut de la punctul de lucru.*

După raportarea evenimentului, la fața locului a sosit cu elicopterul o comisie de cinci persoane, pe care nu le cunoșteam și nu mi-au fost prezentate (nici în ziua de azi nu știu cine au fost), care, timp de câteva ore, au examinat ciudatul tunel ce nu era de origine naturală, ci era evident o lucrare construită și care avea o lungime nedefinită spre măruntaiele munților.

După un schimb de mesaje radio codificate, realizat de radistul grupului venit la fața locului și un corespondent enigmatic de la București, s-a «*ordonat dinamitarea intrării și zidirea acesteia, încadrându-se lucrarea în planul zonei în așa fel încât locul să nu mai poată fi identificat*».

Am primit ordine să nu mai discutăm despre eveniment, militarul dispărut fiind șters din toate evidențele detașamentului nostru.

În aceeași zi i-au fost ridicate toate efectele personale și, la cererea ofițerului de securitate ce asigura zona, orice comentariu despre acest eveniment a fost interzis.

Niciodată, chiar și după 1990, nu am putut găsi vreun document care să fie legat de această întâmplare, deși poziția superioară ierarhică ulterioară mi-ar fi putut permite acest lucru”.

La atât se rezumă relatarea primită... Atât și nimic mai mult... într-o altă variantă a întâmplării, neverificată însă, diferența constă în faptul că sunt mai mulți militari dispăruți în tunel...

Iată însă și cea de-a doua relatare, ce pare că vine din istoria trăită de înaintașii noștri și uitată din motive pe care numai scurgerea ireversibilă a timpului ne poate face să o înțelegem.

Domnul Medineț Iovan are 87 de ani și toată viața sa

și a familiei sale este legată din vechime de creșterea oilor. Ne scrie că străbunicul său, în ultima parte a secolului al XIX-lea și până la primul război mondial, era furnizor de oi, miei și berbeci pentru piața din Turcia.

Până aici toate bune și frumoase am spune noi, subliniind faptul că anual străbunicul domnului în cauză exporta între 2000 și 5.000 de animale vii! Bun negoț, bun câștig!

Starea noastră de perplexitate s-a declanșat în momentul în care cititorul nostru vrea să ne convingă că străbunicul său își ducea oile în Turcia nu cu turmele pe uscat și nici cu vasele pe mare, ci *prin niște tuneluri subterane în lungime de câteva sute de kilometri, pe sub Marea Neagră*.

Conform relatării primite, din sudul Dobrogei actuale și din Cadrilater pornesc două tuneluri subterane folosite în vechime de negustorii inițiați din spațiul carpato-danubiano-pontic în comerțul cu Imperiul Otoman și țările din Peninsula Asia Mică.

Sursa noastră ne-a spus că intrările în cele două tuneluri ar exista și astăzi, deși ele au fost astupate în perioada primului război mondial și puse sub controlul organelor de securitate din România și Bulgaria în perioada cât aceste state au fost sub regim comunist.

În perioada anilor '70—80, niște militari ce erau concentrați la muncă la Canalul Dunăre-Marea Neagră, undeva la o imitate militară din zona Murfatlar, au fost surprinși, după multe luni, că *treceau în weekend, în mod regulat, în Bulgaria, în Cadrilater, la bunici, printr-un sistem de tuneluri ce lega două cimitire din zona de frontieră dintre România și Bulgaria. Tunelurile mai există și acum!* Sunt absolut sigur că subiectul 33 este departe de a fi epuizat. Așadar, redacția așteaptă noi materiale revelatorii de la cititori pe tema Lumilor Subterane!

Cine stăpânește planeta Terra?!

În rândul celor mai fascinante subiecte ale Culturii Teoriei Conspirației unul din primele locuri îl ocupă enigmaticele legate de strania și bizara Lume Subterană.

Lumea Subterană este o prezență cotidiană a vieții noastre, încă de la apariția lui *homo sapiens sapiens* pe Terra. Numai că anumite cutume și tabuuri au făcut-o să

33 Pentru detalii și alte amănunte vă recomandăm lucrarea Secretul României Subterane, Ionuț Vlad Musceleanu, Emil Străinu, Editura Triumf, 2013.

treacă de secole neobservată, să pară ireală, fantastică, la fel ca și cum n-ar exista cu adevărat... Și asta pentru simplul fapt că această lume este mai veche, mult mai „bătrână” ca a noastră. Dacă nu ne speriem, s-ar putea să aflăm că de fapt la început a fost Lumea Subterană... Dar să o luăm încet și cu răbdare!

Exemplul clasic care se dă este cel vizând o ipotetică călătorie pe apă de la New York la Los Angeles... Adică să trecem din Oceanul Atlantic în Oceanul Pacific folosind apa. Deci cum am putea ajunge?! Veți răspunde cu toții că nu există decât trei posibilități! Asta dacă nu vă gândiți la *Jules Verne* și la celebra sa lucrare *Călătorie spre centrul Pământului*... Deci aceste trei căi ar fi:

1. Prin Canalul Panamá;
  2. Ocolind pe la Capul Horn, prin sudul Americii de Sud;
  3. Trecând pe sub gheață pe la Polul Nord și mai departe prin Strâmtoarea Bering spre Oceanul Pacific;
- Și cam atât!

Ei bine, aflați că mai există o posibilitate și anume trecând cu un submarin prin canalele subterane acvaticice de sub America de Nord!

Deci o călătorie Miami Beach-Long Beach este floare la ureche...

Aceste canale sunt atât de largi încât permit trecerea a doua submarine din clasa Trident în contrasens unul pe lângă altul!

Cu greu s-a aflat că aceste canale subterane și acvaticice au fost studiate și explorate zeci de ani (chiar cu pierderi mari umane și pierderi materiale uriașe, inclusiv submersibile de diverse tipuri) pentru a fi cartografiate, în

prezent ele devenind căi sigure și... rutinate!

Dar oficial nu se recunoaște absolut nimic de către guvernul SUA sau US Navy, care le exploatează și le păzește...

Totuși, să nu uităm că secolul al XXI-lea este marcat de o descoperire uluitoare: existența unei rețele întinse de tuneluri subterane, posibil interconectate la nivel mondial. Pe lângă grote și peșteri create de natură, peste tot în lume s-au descoperit diverse canale și tuneluri subterane construite, spun oamenii de știință, de civilizații antice sau de alte civilizații premergătoare celei umane; spații, adesea gigantice, ai căror pereți au fost tratați pentru conservare prin metode și tehnologii necunoscute în ziua de azi.

Sergheevka este un cătun uitat de lume, din regiunea Moscova. Când și când, în atenția publicului apar tot soiul de evenimente stranii ce se petrec în jurul lacului din apropiere. Se spune că acesta, denumit sugestiv *Bezdonii (Fără fund)*, este conectat cu oceanele, adâncimea lui fiind necunoscută.

Până și pe hărțile militare, profunzimea lui nu este clar stabilită, fiind doar aproximată între 150 și 200 de metri. Lacul apare menționat și în scrierile poetului rus Alexandr Blok, în care un pădurar din zonă povestește că această apă este legată prin canale tainice cu marile oceane ale planetei. Legenda spune că pe malurile lui, de-a lungul anilor s-au făcut descoperiri misterioase ale unor epave de mult dispărute în vâltoarea oceanelor lumii.

În anul 2003, la suprafața apei a apărut, nu se știe de unde, o vestă de salvare cu însemnele marinei militare americane. După cercetările realizate de autoritățile locale, s-a constatat că vesta aparținea marinarului american Sam Belovski, de pe distrugătorul USS Cole. În octombrie 2000, în portul Aden, din Yemen, s-a declanșat un atac terorist asupra navei, soldat cu moartea a 17 militari. În urma atentatului, matelotul Sam Belovski a fost dat dispărut, iar trupul său nu a fost găsit niciodată.

Dar cum a putut ajunge după trei ani vesta lui de

salvare tocmai din Oceanul Indian într-un lăcușor pierdut din Rusia Centrală, la 4.000 km distanță?! Care a fost traseul ei? Oare legendele lacului fără fund sunt reale? Oare există asemenea căi subterane necunoscute, care unesc diferite puncte ale planetei?

Încă din anii '70, în Rusia a apărut, în paralel cu speologia, o altă ramură de cercetare, care studiază tunelurile, pasajele, grotele subterane create altfel decât de natură: *structuri artificiale*. Această știință se numește *spelestologie*, iar termenul a apărut pentru prima dată în Georgia, într-un studiu dedicat Mănăstirii Vardzia, construită într-o peșteră. Cea mai activă grupare de spelestologie, înființată în 1983, este „*Mișcarea spelestologică din Leningrad* (abreviat în limba rusă LSP). În ultimii ani, cercetările ce țin de această disciplină s-au intensificat, iar savanții ruși analizează tot mai atent ipoteza existenței unor pasaje subterane intercontinentale.

Tunelurile subterane și peșterile au fost dintotdeauna un subiect care a atras atât atenția oamenilor de știință, cât și pe a celor pasionați de mistere.

Poate pentru că în întuneric se ascund enigme de nepătruns sau pentru simplul fapt că acestea se deschid și acced către centul Pământului. Pe această temă s-au scris o mulțime de cărți și povești fascinante, s-au realizat sute de filme de aventuri, care au îmbogățit mai mult imaginația oamenilor.

Cert este că acestea există peste tot în lume, fie că vorbim despre galeriile antice recent descoperite sub Ierusalim, despre tunelurile de sub marile piramide din Egipt, fie de canalele subterane săpate dedesubtul Mexicului.

Arheologii și oamenii de știință au început să-și pună tot mai des întrebarea dacă nu cumva aceste rețele subterane au fost cândva conectate între ele. Lungimea lor nu a putut fi determinată precis, pierzându-se într-un nesfârșit labirint în interiorul Pământului. De asemenea, nimeni nu a putut confirma faptul că ele au fost construite în aceeași perioadă. Și totuși: când și cine le-a creat și în

ce scop?

În regiunea Volgograd din Rusia există un lanț muntos cunoscut sub numele de Medvedițki, care, începând cu anul 1997, a fost studiat în detaliu de organizația „Kosmopoisk” (Cercetașii Cosmosului). Aici a fost depistată și cartografiată o rețea extinsă de tuneluri, cercetată pe o distanță de zeci de kilometri.

Aceste pasaje subterane au un diametru de 7 până la 20 de metri și, pe măsură ce se apropie de creasta muntelui, se lărgesc tot mai mult, ajungând până la 120 de metri, transformându-se sub munte într-o sală imensă. De aici, se ramifică alte trei tuneluri în diferite unghiuri. Conform speleologului rus Anton Anflov, sub Munții Medvedițki se găsește un nod important, o încrucișare de tuneluri ce vin din alte regiuni, inclusiv din Caucaz.

Cercetătorul susține că de aici se poate pătrunde nu numai în Crimeea, dar și în regiunile nordice din Rusia, tocmai în arhipelagul Novaia Zemlia din Oceanul înghețat și chiar pe continentul nord-american. Această ipoteză incredibilă este susținută și de unii ufologi, care consideră că tunelurile sunt încă funcționale și utilizate ca artere de transport, iar imensele camere subterane – ca baze de staționare a unor aparate de zbor neidentificate (OZN).

În Uniunea Sovietică, la începutul anilor "50, la propunerea lui V.I. Stalin, a fost emis un decret secret al Consiliului de Miniștri al URSS, referitor la construirea unui tunel pe sub Strâmtoarea Tătară, care desparte Rusia continentală de Insula Sahalin și care leagă Marea Ohotsk, la nord, cu Marea Japoniei, la sud.

În condițiile declanșării războiului rece, pentru a contracara pericolul bazelor militare americane instalate în Japonia, Stalin a ordonat construirea unui pasaj subteran, prevăzut cu cale ferată, între Insula Sahalin și Rusia. Dar în 1953, conducătorul suprem moare și proiectul este abandonat.

După destrămarea imperiului sovietic, planul strict secret a fost dat publicității și, în 1991, L.C. Berman, doctor în științe fizico-mecanice, o specialistă care lucrase

ani de zile în acest tunel, a făcut dezvăluiri senzaționale.

Ea a mărturisit că, de fapt, tunelul fusese săpat încă din timpuri imemorabile, posibil de către o altă civilizație, și că proiectanții ruși îl descoperiseră întâmplător. Tunelul fusese trasat și construit ținând cont de geologia dificilă a solului de sub fundul apelor. Pereții săi erau foarte netezi, acoperiți cu un material care seamănă cu lava vulcanică.

Toți cercetătorii ruși au fost însă de acord că acel material nu era unul creat de natură. În urma unui studiu aprofundat, s-a ajuns la concluzia că asupra pereților se acționase simultan termic și mecanic, iar rezultatul fusese această crustă, cu o grosime de 1, 5 mm, deosebit de rezistentă.

Conform afirmațiilor doctorului Berman, nici măcar tehnologia modernă nu ar fi putut realiza o asemenea lucrare. Totodată, ea a amintit despre găsirea unor obiecte stranii în tunel, a unor mecanisme de neînțeles, instrumente și echipamente necunoscute, și chiar a unor fosile de animale neidentificate. Imediat după abandonarea acestui gigantic și ambițios proiect, serviciile secrete sovietice au preluat toate aceste valoroase artefacte, care în decursul deceniilor „s-au pierdut”.

Straniu este că afirmațiile doctorului Berman vin în sprijinul teoriei speleologului rus Anton Anfilov. Cercetătorul afirmă că Rusia ar fi fost sau poate încă este conectată prin tuneluri subterane cu Orientul îndepărtat. Tunelul doctorului Berman duce prin Insula Sahalin în Japonia.

Rapoartele arheologice atestă faptul că și pe continentul american s-au descoperit multe tuneluri antice. În 1909, ziarul „Phoenix Gazette”, din Arizona, a scos la iveală o poveste fascinantă, intitulată „Explorări sub marele Canion”.

Conform articolului, exploratorul G.E. Kincaid, în timpul expediției sale în Marele Canion, a făcut o descoperire uluitoare: un întreg oraș subteran, cu o rețea de tuneluri, în care s-au găsit dovezi ce indică faptul că civilizațiile antice au migrat în America din Orient prin

aceste căi subpământene.

Cercetătorul a demonstrat, aparent convingător, că populația care locuia în aceste caverne misterioase, adânc săpate în stâncă, era de origine orientală, posibil din Egipt, în publicație se relatează că echipa coordonată de Kincaid a descoperit o cameră gigant, de aproximativ 1.500 de picioare (450 de metri), din care porneau zeci de pasaje, „ca spițele unei roți”.

De aici au scos la iveală arme și diverse instrumente din cupru, care, în mod straniu, nu au putut fi atribuite populațiilor originare din America, și mai multe tăblițe gravate cu semne și simboluri ce semănau cu hieroglifele egiptene.

În articol se povestește că echipa lui Kincaid ar fi găsit în tuneluri și o criptă în care erau depuse mai multe mumii ale unor bărbați adulți. *„Mormântul sau cripta în care au fost descoperite mumiile este una dintre cele mai mari camere din orașul subteran. În pereții camerei din orașul subteran erau săpate un fel de nișe, fiecare adăpostind o singură mumie. Alături de oseminte, în cavități s-au găsit și cupe de cupru și bucăți de săbii. Unele mumii erau acoperite cu lut, și toate erau învelite într-un material din scoarță de copac”.*

Dacă teoriile lor au fost corecte, atunci misterul originii populațiilor preistorice din nordul Americii a fost rezolvat: Egiptul și Nilul, Arizona și Fluviul Colorado au fost cândva, în urmă cu milenii, conectate printr-un lanț de tuneluri. Teoria întrece și cele mai fanteziste scenarii.

Toate aceste dovezi se spune că au fost depuse la Institutul Smithsonian din Washington, care ar fi sponsorizat expediția exploratorului Kincaid. Totuși, acolo nu s-au găsit niciun fel de probe care să ateste existența artefactelor antice. De asemenea, nu s-a putut descoperi niciun indiciu referitor la ce s-a întâmplat ulterior cu exploratorul Kincaid. Acesta parcă s-ar fi evaporat.

Cu toate că existența exploratorului american și a descoperirilor sale nu poate fi dovedită, un fapt ciudat adâncește misterul. În decurs de câțiva ani de la apariția

articolului, Guvernul Federal al Statelor Unite a interzis accesul în zonă, pătrunderea în acel spațiu fără aprobare constituind o ilegalitate. Numai amerindienilor li s-a acordat permisiunea să traverseze acel teritoriu.

Este un fapt bine cunoscut că în canioanele din statul Arizona există o mulțime de grote, cavități și peșteri, majoritatea descoperite de alpiști. Denumirile acestora, Turnul lui Seth, Turnul lui Ra, Templul lui Horus, sugerează legătura cu Egiptul antic.

Recent, arheologii au descoperit un tunel vechi de 1.800 de ani, care duce în direcția unui întreg sistem de galerii, aflat la 12 metri sub Templul Șarpelui cu Pene din Mexic.

Cel mai important centru informațional al Terrei se află în Munții Carpați, în Bucegi

Urmașii primilor oameni ai Terrei trăiesc în Retezat în Bucegi, în apropierea Vârfului Omu, se află cel mai important Centru energetic-informațional natural al planetei. Aceasta este părerea cercetătoarei Cristina Pânculescu din București.

Iată în esență câteva lucruri despre această teorie.

Existența „Centrului” este semnalată de toate tradițiile străvechi. Astfel, în esoterismul musulman este „Muntele Polar” sau „Muntele QAF”. În India și Tibet i se spune Shamballa sau Muntele Meru.

În Occident se vorbește de „Monsalvat” sau „Sediul Graalului” - „acolo unde timpul se prefăce în spațiu”. La chinezi este „Muntele Tai” - sediul nemuritorilor. El se mai regăsește și sub denumirea de „Axis” sau „Cardines Mundi”, „stâlpul cerului”, „piramida cosmică”. În creștinism este „crucea” sau „arborele vieții”.

Acest „centru” are proprietăți cu totul speciale. În lucrarea pe care autoarea a elaborat-o în urma acestor cercetări (finalizate încă din anul 1988), sunt descrise o serie de efecte energetice speciale ale „centrului” în cauză surprinse pe peliculă foto, electronografice și mostre de rocă cu proprietăți stranii, prelevate de pe vârful respectiv. Aceste probe confirmă pe parcursul lucrării (deosebit de

vastă) activitatea „centrului”.

Structura energetică a Terrei este mult mai complexă decât se crede. „Centrul energetic” din Bucegi este cel mai important, însă nu este singurul. Mai există șase „centri energetici” de primă importanță (pe lângă mulți alții secundari), care sunt în corelație cu acesta, și este posibilă localizarea lor pornind de la cel din Bucegi.

Acest „centru” precum și toți ceilalți „centri” secundari sunt cheile care vor da acces „Omului Mare” care este Umanitatea la oceanul infinit al energiei și informației cosmice.

Pentru întreaga structură a Universului nostru există o cheie. Această cheie apare în tradiție sub denumirea de „Axis” sau „Cardines Mundi”, care nu reprezintă altceva decât locul geometric al centrelor tuturor structurilor macrocosmice ale Universului nostru și în același timp locul geometric al tuturor universurilor.

Există un sistem energetic-informațional natural, în care tot este în contact cu totul, făcând posibilă comunicarea și schimbul. În realitate, „centrul” din Bucegi reprezintă o adevărată „poartă” de ieșire din universul terestru, el constituind punctul Planetei Pământ plasat pe acest loc geometric de conexiune universală.

Prin proprietățile pe care le are acest centru ar rezulta că timpul (a patra dimensiune terestră), poate fi abolit, deci poate fi controlat, și în acest caz viteza luminii încetează a mai fi o barieră în calea omului spre cosmos.

În urma cercetărilor a rezultat că acest centru are o activitate (prezentând maxime și minime) ciclică, cu perioada de un an. Din datele furnizate de tradiții, rezultă că aceste cicluri anuale sunt înscrise în niște cicluri mult mai mari care se întind pe milioane de ani.

Un ciclu complet, în tradiția vedică, se regăsește sub denumirea de Mahayuga. Un ciclu Mahayuga se compune din patru yuga sau vârste ale umanității. Aceste patru perioade nu sunt egale.

O serie de argumente pledează pentru ipoteza că începând cu anul 1986 intensitatea activității centrului a

depășit „pragul de latență”, urmând și în prezent o creștere din ce în ce mai accelerată.

Zona care conține acest centru este Sanctuarul principal al Kogayonului, deci Muntele Sacru al dacilor. Găsindu-se în Bucegi, el se compune din trei trepte supreme de inițiere, la care se adaugă alte 12, superioare, și numeroase trepte inferioare de „învățătură”, accesibile numai inițiaților.

Strămoșii noștri nu au ales întâmplător acest munte. Ei cunoșteau existența acestui „centru”, precum și legile care guvernează funcționalitatea lui. Chemați de Sfinx, strămoșii noștri știau a se face nemuritori. Aceste legi pot fi redescoperite.

Teoria prezentată de Cristina Pânculescu la televiziune, în cărți, radio și în presă a suscitat un viu interes, cercetători de renume din întreaga lume arătându-se interesați de „straniile fenomene” din munții noștri.

Arheologii au identificat o piesă inedită, un veritabil mesaj al dacilor care au trăit în sec. I-II e.n. În zona Podișului Central Moldovenesc.

La 10 kilometri SV de Iași, pe un promontoriu numit de localnici „la Căprărie”, unde culmile dealului Bârsan coboară lin către iazul de deasupra satelor Dumbrava și Ciurbești, săpăturile specialiștilor au scos la iveală vestigiile a 18 locuințe antice, 14 de suprafață și patru bordeie, care alcătuiau, în urmă cu aproape două milenii, un sat locuit de daci.

Bogăția și varietatea materialelor găsite reliefează nu numai continuitatea locuirii dacice pe aceste meleaguri, ci și evoluția culturii strămoșilor noștri.

Unul dintre cele mai importante obiecte descoperite îl constituie o tabletă din ceramică (un fragment de disc), care prezintă un decor incizat pe ambele fețe, plăcuța având la partea superioară un orificiu pentru prindere. Conform ipotezei descoperitorilor, tableta ar conține imagini referitoare la un decor cosmic. Astfel, cercul de pe avers ar semnifica Pământul, cadranul, cele patru puncte cardinale, iar inciziile, circulare și semicirculare, ar figura

Soarele, Luna și alte planete.

În funcție de reprezentările de pe celelalte două sferturi de cerc (care nu au fost găsite), s-ar fi putut aprecia dacă întregul decor al aversului imaginează cele patru faze ale Lunii. Pe revers, s-ar contura o corabie, mijloc de navigație considerat în diverse culte străvechi ca simbol solar și vehicul al morții. Orificiul pentru prindere de pe tăbliță a dus la concluzia că ar fi vorba de o amuletă cu funcție magică.

Descoperirea de la Dumbrava îmbogățește cunoștințele noastre despre preocupările astronomice ale dacilor, adăugându-se calendarului din incinta sacră de la Sarmizegetusa. De altfel, istoricul Iordanes (sec. al IV-lea) arăta că dacii făceau observații asupra stelelor.

Cultul soarelui era răspândit printre daci, dovadă fiind un vas găsit în așezarea de la București-Tei pe care este încrustat un cerc solar, aceeași reprezentare figurând și pe câteva vase identificate la Sarmizegetusa. De asemenea, la Piatra Roșie, specialiștii au descoperit fragmentele unui car solar în miniatură, din fier și bronz.

În lume există unele mici populații izolate ce se consideră a fi urmașii primilor oameni de pe Pământ. Așa se socotesc multe comunități din Caucaz, bascii din Pirinei și guanchii din Canare.

Exemplele ar putea continua. Dar puținii știu că în România, în preajma Muntelui Gagu, din masivul Retezat, trăiesc așa-numiții gugani sau Gugulani, păstori voinici și foarte înalți, cu viață retrasă și particularități lingvistice destul de stranii, care se pretind a fi urmași direcți ai dacilor și coborâtori din... cei mai vechi oameni din lume!

Neam de păstori, guganii își trag numele și se cred de-o seamă cu piscul Gagu din masivul Godeanu, la sud de Retezat (care are 21 de vârfuri, toate peste 2000 m, dar niciunul mai mare ca vârful Gagu - 2.291 m).

Anumite particularități lingvistice (dialecte) în vorbire, destul de stranii, au creat legende și au făcut din Gugulani un izvor de presupuneri și de ipoteze, care își au originea în preistorie. Credința acestor păstori români cum

că ar fi cei mai vechi oameni de pe Pământ este mai adâncă decât legenda, pentru că ajunge tocmai la rădăcina miturilor primordiale ale omenirii.

Se povestește, de pildă, că strămoșii ancestrali ai guganilor ar fi urmașii pământeni din Gigantomachia Elină, care pășeau din munte în munte cum am călca noi din piatră în piatră, iar lupta lui Iovan Iorgovan, nimeni altul decât modelul după care a fost întruchipat Herculeș, cu balaurul a avut loc la poalele Muntelui Oslea, de lângă izvorul Cernei, cum se păstrează în baladele populare din partea locului, și nu pe Ossa din Olimp, cum se narează în Odissea.

Probabil că Homer, împreună cu Hesiod, a strămutat Gigantomachia din Țara Hațegului, leagănul civilizației românești și unul dintre legănele lumii de astăzi, pe coasta Golfului Thermaios, ca să le fie, probabil, mai la îndemână.

Ideea cu Gigantomachia carpatică a fost lansată, cu exemplificări patronimice, de Nicolae Densușianu (1846-1911), în opera sa capitală „Dacia preistorică”, fiind reluată în mai multe studii de dată recentă, care reanimă această poveste ce, în niciun caz, nu trebuie uitată!

Numele de giganți vine de la hogigas – uriaș care, fiind identic cu ho gegenes, poate însemna și „născut din pământ”, adică băștinaș. Este, credem, revelator să reamintim că în textele antice se pomeneste de localitatea Gignonus – Guganul, iar pe harta geografică a României, lângă Caransebeșul de astăzi, este menționată așezarea cu numele de Gaganis, pentru a ne convinge de străvechea etimologie mitică a guganilor.

Să nu uităm că există unele aprecieri, din ce în ce mai des citate, potrivit cărora spațiul carpato-danubiano-pontic ar fi jucat un rol hotărâtor în anumite momente-cheie ale istoriei lumii și că, potrivit altor estimări, într-un viitor apropiat aici se va afla centrul spiritualității umane!

Amintiri din (i) realitatea imediată

Probabil că nu aș fi scris³⁴ niciodată în stilul ce urmează acest eseu. Sunt de peste trei decenii un cercetător asiduu al ufologiei (fenomenului OZN) și sunt

familiarizat cu ceea ce de regulă sunt numite teoriile ce țin de SETI și CETI 36 de contactanți, răpiri, întâlniri de diverse grade, crash-uri³⁷, războaie cosmice și catastrofe mai mult sau mai puțin planetare³⁸ sau civilizaționale.

Totul a început printr-un telefon. Despre ce a urmat apoi, fiecare dintre dumneavoastră, chiar și eu, putem avea ce păreri dorim...

Vreau să supun atenției un alt punct de vedere, legat de un fapt posibil (i) real, dar cum veți vedea, greu de demonstrat. În economia faptelor ce urmează să le relatez aș dori să înțelegeți că nu vreau să fiu partizanul niciunui punct de vedere, ci doar un narator cât de cât obiectiv al evenimentelor descrise.

34 Narator gen. dr. Emil Străinu.

35 De la expresia englezească Search Extraterrestrial Intelligence - Căutarea civilizațiilor inteligente.

36 De la expresia englezească: Communication Extraterrestrial Intelligence.

37 Din engleză - prăbușiri.

38 Aluzie la lucrările lui Immanuel Velicovski - „Ciocnirea lumilor” și la lucrarea lui Samuel Huntington - „Ciocnirea Civilizațiilor”.

Era o dimineață de iulie, soarele abia răsărise și din cauza căldurii de peste noapte nu putusem să dorm și preferasem să navighez pe internet până în zori, când, și obosit, și toropit de căldură, am adormit în fotoliu la birou în fața calculatorului...

La un moment dat, pe la 7 - 7.30, m-am trezit buimăcit de telefonul mobil care suna în neștire, multe apeluri de la același număr... Cineva sunase de multe ori și insista.

Pentru a înțelege ceea ce urmează am să vă spun că cel ce suna era un amic, ofițer superior din armată, iar ca pregătire avea specializarea „trupe de comando”. Trecuse de câteva ori în ultimii ani prin iadul din Irak și Afghanistan, iar mai înainte avusese încă cel puțin alte cinci misiuni de luptă de durată prin Africa și America

Latină.

Îl cunosc foarte bine și pentru mine este mai presus de orice bănuială de impostură pe care cred că a-ți încerca-o legat de istorisirea ce urmează... Mai mult, nu este un fan al science fiction-ului sau al ozenisticii. Dar există și un dar...

Intrând în subiect, trebuie să spun că în dimineața cu pricina amicul meu venea dintr-un scurt concediu de șapte zile, pe ce-l făcuse la munte, solitar, cu cortul, undeva prin Retezat. La apropierea de București, mașina i-a semnalizat printr-un senzor că mai avea benzină pentru doar câțiva zeci de kilometri, deci s-a orientat spre cea mai apropiată benzinărie.

Conform relatării, fiind ora 05.00 - 05.10, la benzinărie nu mai era nimeni altcineva care alimenta, ci undeva lateral doar un Hummer kaki cu gemuri fumurii „torcea” cu motorul pornit, dar înjur nu era nimeni.

După ce a alimentat, a plătit și s-a îndreptat spre mașina sa, un „tout terrain”, pentru reluarea călătoriei. Dar atunci a observat că ușa din dreptul șoferului de la Hummer era deschisă și pe scaun stătea un, să-i spunem, „individ” în cizme, dar care nu avea haine, ci era în totalitate acoperit de solzi verzi, exact ca un crocodil, iar pe cap avea un fel de creastă ca o șopârlă... „Individul”, să-i spunem așa, l-a observat, nu s-a sinchisit cu nimic, s-a dat jos din mașină, l-a privit, a scos niște sunete ascuțite către cineva din mașină, părea iritat, s-a urcat și a demarat în trombă...

Cât timp amicul meu l-a privit a apreciat că avea 1, 902,00 metri înălțime și avea ochii galbeni cu pupile verticale ca de pisică. În mod ciudat, mașina nu avea număr de înmatriculare nici în față, nici în spate.

Contrariat, vrut să vadă dacă mai fusese vreun martor la eveniment, dar a constatat că era singur în parcare la stație de benzină. Observând că la intrare era o cameră video, l-a întrebat pe cel ce vindea la stație dacă funcționa, dar acesta a răspuns în doi peri că acea cameră video este doar... de decor!!

Trecând de momentul de perplexitate, s-a gândit că ar putea fi vorba de o farsă bine regizată și și-a reluat drumul.

Cred că sunteți de acord cu mine că omul nostru era totuși frământat de contradictoriul, sau să-i spunem straniețea, întâmplării.

Pentru că lucrurile nu s-au oprit aici, după câțiva kilometri a văzut același Hummer tras pe dreapta, cu toate cele patru uși deschise și la câțiva metri de mașină, pe câmp, de data aceasta erau doi așa-zis indivizi, de culoare verde închis, ce păreau că se ceartă s-au discută ceva foarte aprins.

Unul dintre ei părea mai înalt cu 10 - 15 centimetri decât celălalt și nu avea cizme în picioarele a căror labă semăna cu cea de șopârlă când pășea, dar avea și un fel de... coadă!

Pe șosea treceau multe camioane în ambele sensuri, ai căror șoferi făceau semne spre „creaturi”, dar nu a oprit nimeni. Cei doi au părut total nestingheriți când amicul meu i-a fotografiat cu telefonul mobil.

După câteva minute (3 - 5 minute), conform relatării, cei doi s-au urcat calmi în Hummer, au întors spre sensul invers celui de venire spre București și cu o viteză uluitoare au dispărut în trombă, iscând o adevărată panică pe șosea și zeci de înjurături ale celorlalți participanți la trafic.

Amicul nostru a revăzut fotografiile de pe telefonul mobil și a pornit glonț spre București, cu gândul să vină la mine pentru a ne sfătui ce facem cu fotografiile, care erau uluitoare.

Partea tragică a poveștii este că la momentul ajungerii la mine telefonul arăta clar că se făcuseră 11 fotografii, doar în locul pozelor ecranul rămânea verde la listarea fotografiilor. Ecranul era verde și atât. Nicio imagine!

Am fost împreună cu el la reprezentanța firmei ce asigură service-ul telefonului, dar singurul răspuns a fost că a fost fotografiată o sursă de lumină foarte puternică

de... culoare verde! Nu am putut recompune nimic din ceea ce a fost fotografiat.

Nu vreau să spun nimic despre cele ce au urmat momentului marii dezamăgiri, dar pot să vă spun că timp de două săptămâni am ascultat povestea de zeci de ori, am căutat alți martori, dar totul a fost marcat de un eșec total.

Amicul meu este la această oră undeva pe un teatru de operații militare și probabil că între două ambuscade se mai gândește și acum la întâmplarea ciudată pe care a trăit-o, foarte ciudat în mod singur și fără puterea de a o dovedi material.

Un lucru este sigur: trăim într-o lume pe care numai credem că o cunoaștem, avem o vagă impresie că suntem stăpânii ei, când de fapt cred că suntem niște subchiriași în

436

tranzit pe o planetă care nu ne-a aparținut niciodată și unde de fapt nici nu știm care ne este menirea...

La softul care ne conduce ar fi interesant de știut la cine este butonul „Delete” sau măcar cel „On” și „Off...”

Cu tricolorul în Insula Paștelui

Foarte mulți dintre noi au auzit despre faimoasa, misterioasa Insulă a Paștelui, cunoscută sub numele de Rapa Nui sau, datorită așezării sale, supranumită și Buricul Pământului (sau Buricul Lumii), dar puțini știu măcar câteva date despre aceasta.

Situată la 27 grade 8 minute și 24 de secunde latitudine Nordică și 110 grade, 45 de minute, 50 de secunde longitudine Estică, insula se află la 2.700 de mile de Tahiti și 2.600 de mile de orașul chilian Valparaiso, paradisul artiștilor sud-americieni. La nord-vest se găsește Arhipelagul Galapagos. La sud, cel mai aproape „uscat” este continentul Antarctica.

Suprafața Insulei Paștelui este de 166 de kilometri pătrați. Are o formă triunghiulară, cu țărmurile de 16 kilometri, 18 kilometri și, respectiv, 24 de kilometri.

Deși se află în calea vânturilor din Antarctica, clima sa rămâne temperată. Sezonul uscat durează din

decembrie până la sfârșitul lui mai, iar sezonul ploios și rece, din iunie până în noiembrie. Insula este în întregime vulcanică, putându-se observa și în prezent conurile a trei vulcani.

Pe insulă se observă însemnate variațiuni magnetice. Rocile de pe insulă au un conținut foarte mare de fier și oxizi de fier și au în majoritate culoarea roșie, portocalie sau nuanțe de galben.

Insula este caracterizată de faptul că toate ancorările sunt primejdioase. Conform scriitorului Francis Mazière, până în 1964 nu a existat niciun port, doar un mic aerodrom cu o pistă de pământ bătătorit inutilizabilă pentru avioanele de cursă lungă.

În vara anului 2008, când am ajuns în Insula Paștelui, acolo se afla un aeroport modern pentru orice tip de avion de cursă lungă și era amenajat un port, facilități ce erau funcționale zilnic, indiferent de timp și anotimp.

Dacă în anul 1964, când pe Insula Paștelui a ajuns Francis Mazière nu erau decât un mic spital și un post de radioemisie, în anul 2008 insula era conectată la civilizația secolului al XXI-lea, având toate facilitățile necesare, devenind între timp una dintre marile atracții turistice ale lumii. Rada portuară este într-o zonă numită Handaroua. În insulă am semnalat și prezența armatei americane.

Insula Paștelui este actualmente teritoriu chilian, fiind una dintre destinațiile exotice ale tuturor turiștilor de pe mapamond.

Istoriceste vorbind, insula fost semnalată pentru prima dată de piratul David în 1686, dar abia în 1722 Rogeween, comandantul olandez al unei flote alcătuite din trei corăbii, a descoperit insula pe care, în cinstea sărbătorii religioase prăznuite cu o zi înainte, o botează „Insula Paștelui”.

În 1774, insula este explorată de celebrul căpitan Cook, care descoperă că aici sunt foarte multe grote ce au fost locuite în vechime, dar nu se știe nici azi „de către cine?” și mai ales „de ce?” acești locuitori erau obligați să trăiască sub pământ, în timp ce la suprafața sunt regăsite

fundațiile a numeroase locuințe destul de evolute pentru acele timpuri.

Cu acest prilej, vizita lui Cook se lasă cu împrăștiuri, deoarece băștinașii își însușiseră unele bunuri ale marinarilor și nu voiau să le mai înapoieze.

Insula este celebră prin cele peste 900 de statui uriașe de piatră numite în limba locală Moai. În afara insulei, doar în două locuri se mai găsesc astfel de statui: una la British Museum, cealaltă la Santiago de Chile, în grădina unei instituții de stat.

Cele mai multe statui sunt distruse sau dărâmate, însă există și situri arheologice ce uimesc prin frumusețea și grandoearea acestor ansambluri de statui uriașe. Se poate vizita și cariera de piatră, de unde erau extrase blocurile de rocă din care erau sculptate statuile și unde se poate vedea chiar o statuie care a fost abandonată înainte de a fi finisată.

Aceasta este probabil ultima statuie l-a care s-a lucrat pe insulă. Cea mai mare problemă o constituie răspunsul la două întrebări care până azi nu a fost elucidat: cum au fost realizate statuile, cu ce mijloace și cum au fost deplasate pe locurile de amplasare deoarece distanțele sunt foarte mari, iar indigenii nu cunoșteau roata. Se spune că în anii '50 ai secolului trecut, când celebrul explorator Thor Hayerdahl a ajuns pe Insula Paștelui a întrebat un băștinaș, ce părea foarte în vârstă, un fel de guru al locului, despre modul cum au putut transporta statuile, iar acesta ar fi răspuns: „Nu a trebuit să le transportăm, statuile au mers singure!”

Interesant, dacă nu foarte ciudat răspunsul și în același timp incitant pentru știință!

Cred că este interesant de menționat că în apropiere de vestita localitate și cetate preincașă din Perú de la Tiahuanaco există Lacul Titicaca, cunoscut din vechime sub numele de... Buricul Pământului! Personal, cred că alăturarea numelor nu este deloc întâmplătoare.

Revenind la cele arătate mai sus, reamintim că exploratorul Thor Hayerdahl a realizat mai multe expediții

în Oceanul Pacific, cu ambarcațiuni construite manual, rudimentar, după tehnici de mii de ani, dorind să confirme o migrație a populației din Polinezia spre Insula Paștelui și continentul sud-american. Expedițiile au avut succes, dar lumea științifică s-a făcut că „nu observă” evenimentul.

Aceste expediții sunt transpuse în lucrări precum: Expediția Aku-Aku, Expediția Kon-Tiki și Expedițiile Ra I și Ra II.

În fiecare an, spre sfârșitul lui lunii februarie, are are loc sărbătoarea tradițională numită Tapați, adânc legată de folclorul și spiritualitatea insulei.

Cel mai impunător punct al insulei este Muntele Terevaka din punctul nordic al coastei, care are vârful la peste 500 de metri altitudine. Acesta este cel mai tânăr dintre vulcani și se pare că a erupt cel mai recent, acum 2 – 3 mii de ani. Uneori se spune că se aude cum mai „sforăie” în adâncuri.

În afara celor trei vulcani semeți de pe insulă există alte aproximativ 60 de centre de erupție pe insulă. Este foarte important să reamintim că existența acestor vulcani leagă foarte bine prin tradiții și legende Insula Paștelui de existența legendarului continent MU, ce ar fi existat cândva în epoca preistorică în Oceanul Pacific și care ar fi dispărut în urma unui cataclism planetar, rămășițele sale fiind actuala Polinezia și Insula Rapa Nui. Ipoteza este în ultimii ani, mai ales după anul 2000, în urma cercetărilor geologice și geofizice, din ce în ce mai credibilă și mai argumentată științific.

Transformările geofizice ce au avut loc pe insulă sunt vizibile și la Cariera de Uriashi, de pe muntele Rano-Raraku, unde doar torsurile și capetele statuiilor mai sunt vizibile din cauza aluviunilor adunate pe pantele craterului vulcanului.

De fapt, pe harta Insulei Paștelui, Rapa Nui, termenul de „Te Pito to Henua” sau „Buricul Pământului” a fost adoptat de inițiații din Rapa Nui deoarece este posibil ca insula să fi fost folosită ca punct geodezic sau marcator central într-un străvechi sistem global de coordonate

cer/pământ.

În situl numit Tongariki există de altfel o statuie ce are mâinile așezate ca și cum „și-ar proteja buricul” și exemplele pot continua...

În situl ceremonial din craterul Orongo sunt foarte multe petroglife cu inscripții și desene ce sunt legate de cultul așa-zisului om-pasăre, a cerului și soarelui.

Interesant că la peștera Ana Kai Tangata, unde se pregăteau Hop, așa-zișii campioni pentru „Ceremonia omului-pasăre”, numele cavernei, păstrat până în zilele noastre, este pe bună dreptate sau nu... „Peștera canibalilor”!

Au fost oare locuitorii Insulei Paștelui într-o anumită perioadă canibali?

Nu putem da încă un răspuns precis, dar, deși există peste zece teorii ce încearcă să explice motivele reale ale stingerii civilizației din Insula Paștelui, niciuna dintre acestea nu dă până în prezent un răspuns satisfăcător problemei din punct de vedere științific.

Cert este că toate cunoștințele noastre actuale nu ne permit încă să înțelegem, nici în parte, cultura și ce s-a întâmplat cu adevărat în Insula Rapa Nui. La venirea în insulă a primilor europeni așa-zis civilizatori, vechea civilizație se stinsese, iar vechile cunoștințe inițiatice dispăruseră de mult.

Din mărturiile istorice, artefacte, ruinele așezărilor umane și relicve am putut să constat că în zonă a existat o puternică tradiție șamanică cu caracteristici locale definitorii și unice.

Pe când se afla în India colonelul James Churchward a avut revelația existenței continentului pierdut Lemuria sau Mu, ce ar fi un fel de Atlantida din Oceanul Pacific, fapt de la care s-au dezvoltat multe alte teorii.

În lucrarea *Ancient Tonga and the Lost City of Mu*, scriitorul David Hatcher Childress, pe care am avut ocazia să-l cunosc și cu care am discutat îndelung despre Rapa Nui și civilizația polineziană, are o teorie interesantă argumentată științific potrivit căreia continentul străvechi

Mu ar fi fost înghițit de ape în urma unui cataclism planetar.

În urma cataclismului au rămas actualele insule ale Arhipelahului Polinezian și Insula Paștelui care, de fapt, n-ar reprezenta altceva decât vârfurile munților vechiului continent dispărut, legendă care de altfel circulă în Oceania, Pacificul de Sud și Polinezia încă din vechime.

Până în prezent s-au lansat mai multe teorii cu privire la aceste statui numite de localnici Moai, dar niciuna nu reușește să explice în întregime rolul acestora și nici scopul în care au fost construite.

Fără a enumera celelalte teorii referitoare la acest subiect vom spune doar că, pornind de la o observație directă făcută pe insulă cu privire la modul de propagare a undelor radio în apropierea acestor statui, am constatat că acestea funcționează ca niște veritabili *elementi vibratorii activi pentru anumite frecvențe din spectrul radio*.

Mai pe înțelesul tuturor, aceste statui funcționează ca niște... *antene radiol*. Se pare că explicația este foarte simplă și, folosind principiul *Sabiei lui Occam*, este și foarte acceptabilă.

Astfel, datorită concentrației foarte mari în fier a compoziției (naturale, de altfel) a bazaltului și granitului din care sunt construite aceste statui, comportarea lor în câmpuri electrice și magnetice devine specifică.

Teoria este simplu de înțeles și cred că tocmai simplitatea ei a făcut ca să nu fie sesizată până acum. Se stabilește *o relație între compoziția, dimensiunile acestor statui și diferite frecvențe radio, aceste monumente megalitice acționând, se pare, fie ca antene de emisie sau recepție, fie atât ca antene de recepție, cât și de emisie*. Deci, există posibilitatea ca aceste statui să fie folosite pe post *de antene, să joace un rol de radiobalize sau radiofaruri pentru cine știe ce corespondenți din Univers!*

Dincolo de dimensiuni și poziționare, aceste adevărate câmpuri de antene își mai puteau schimba frecvențele de lucru prin atașarea sau nu a vestitelor *pălării de piatră* care, prin compoziția diferență (de regulă

un bazalt roșu deosebit de concentrat în fier), schimba caracteristicile piezoelectrice ale elementelor vibratoare prin modificarea permitivității electrice și magnetice a ipoteticelor antene, realizându-se astfel ceea ce numim un acordaj radio.

Dacă teoria se va dovedi corectă, ea ar putea fi revoluționară și aplicată și altor structuri megalitice din lume, inclusiv din România, și ar explica mai ușor posibila intervenție a unor ipotetice civilizații extraterestre în istoria umană, chiar și fără un contact direct permanent.

Dar iată ce s-a mai întâmplat în timpul vizitei mele pe Insula Paștelui:

Interesant că anumite persoane din conducerea rezervației Insula Paștelui, aproape de perioada de plecare de pe insulă, după ce au aflat de teorie, în urma discuțiilor mele cu niște grupuri de cercetători occidentali cu care mă consultasem (aflați pe insulă să studieze statuile Moai scufundate în Oceanul Pacific), au încercat mai mult sau mai puțin voalat să-mi îngreuească accesul la anumite situri sau locații cu statui, devenind subit foarte suspicioși și circumspecți.

Când se deplasa, grupul meu era permanent însoțit de un polițist (Ranger Rezervation) călare al rezervației, care acum ne stabilea foarte strict itinerariile, limitându-ne uneori accesul la anumite statui!

La plecare, pe aeroport, am constatat că controlul vamal era de-a dreptul draconic, aparate speciale identificând orice eșantion de piatră „luat” de pe insulă, cei prinși în flagrant fiind foarte aspru amendați.

Ca fapt divers, nu putea fi scoasă pe calea aerului nici măcar pulbere de sol, aceasta reacționând chiar și în cantități infime, aparatura de identificare fiind deosebit de sensibilă. Politețea și ospitalitatea locală erau lăudabile până în momentul în care încercai să scoți ceva de pe insulă.

Unele obiecte erau vândute de localnici turiștilor și apoi, prin anunțarea autorităților vamale, erau recuperate la plecare cu prilejul controlului vamal al turiștilor. Apoi

circuitul se relua și... localnicii și vameșii prosperau!

Dincolo de acest aspect, Insula Paștelui mi-a rămas pentru totdeauna în suflet, ea reprezentând una dintre marile enigme și provocări ale civilizației umane.

Despre Insula Paștelui s-a scris foarte mult, s-au realizat filme și monografii, dar insula continuă să-și poarte secretul peste milenii cu grația și solemnitățile statuiilor sale gigantice și unice.

În linie dreaptă, cel mai apropiat uscat este Insula Pitcairn, la aproximativ 1.000 de kilometri.

Proiectele secrete ale Guvernului Mondial secret

De ceva vreme o întrebare a devenit emblematică în lumea fabuloasă a Culturii Teoriei Conspirației: cine conduce de fapt lumea?

Nu vă grăbiți... Răspunsuri sunt suficiente. Unele mai interesante decât altele... Dar presupunând, prin reducere la absurd, că găsim răspunsul potrivit, apare atunci o altă întrebare: cum se conduce de fapt lumea, prin ce mijloace?

Cartea pe care o aveți în mână vă prezintă tocmai aceste proiecte ale Noii Ordini Mondiale, ale Guvernului Mondial Secret, modul cum suntem manipulați, dezinformați, intoxicați de Marea Cupolă a Conducerii din Umbră...

Se spune că startul acestor proiecte în ceea ce numim Lumea Modernă s-a dat odată cu validarea și declanșarea Operațiunii Paperclip, ce viza recuperarea de către SUA a savanților și tehnologiei naziste odată cu sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Stalin avea și el planul său similar celui american, așa că prada a fost împărțită frățeste...

Au urmat Marea Revoluție Culturală din China, războiul din Coreea și Vietnam, conflictul nesfârșit din Orientul Apropiat și Mijlociu, Criza Rachetelor din Cuba și Primăvara de la Praga, conflictul din Afghanistan și crizele din America Latină și Asia de Sud-Est, toate acestea au fost mană cerească pentru întărirea controlului: din ce în ce mai puțini oameni împotriva a din ce în ce mai mulți...

Au trebuit să treacă 50 de ani ca să se recunoască că naștii erau la un pas de realizarea bombei atomice. Dar până la aceasta, foarte multe dintre realizările lor tehnologice din perioada 1933 - 1945 au depășit cu mult știința și tehnologia existentă în restul planetei.

În perioada de început a ascensiunii sale, mai precis până la fuga lui Rudolf Hess, Hitler a acceptat orice idee ce-i putea da putere, cochetând cu cele mai oculte organizații, speculându-se că, folosind medii specializate în călătorii extracorporale astrale, reușise să ia legătura cu cel puțin o civilizație extraterestră ce acceptase să-i furnizeze noțiuni științifice și tehnologice necunoscute până atunci pe Terra.

Filmul „Contact”, cu celebra actriță Jodie Foster, este o provocare directă la subiect. Nu știm ce s-a dorit inițial prin realizarea acestui film, dar un lucru este clar: după ce a fost lansat, a creat probleme care sunt din ce în ce mai mari. Dispărut o perioadă de pe ecrane, filmul a reapărut în forță, ridicând în continuare semne foarte mari de întrebare.

Este cunoscut faptul că o serie din fenomenele OZN din anii 1945 - 1950 erau provocate de lansările de rachete germane V-2, făcute la început de nemți și continuate de americani și de ruși, dar care nu au fost recunoscute ca atare decât jumătate de secol mai târziu. Ultima treaptă a rachetei se sateliza, se învârtea în jurul Terrei, până își epuiza energia cinetică, după care reîntra în atmosferă ca un posibil... OZN, dând fiori sistemelor de apărare antiaeriană.

După 1948, mai precis odată cu inventarea tranzistorului, avem de-a face cu o adevărată explozie tehnologică, al cărei motor era Planul Marschall, și „combustibilul” era constituit din „picăturile” de tehnologie extraterestră ce le primeam după celebrul „Incident Roswell”, în urma unui acord ce este și astăzi negat cu desăvârșire, deși existența devine pe zi ce trece mai evidentă ca oricând.

Tentativele din anul 2010 de a recunoaște existența

civilizațiilor extraterestre s-au soldat cu un fiasco, fiind ucise din fașă de Marii Stăpâni, care au considerat că nu este cazul ca muritorii de rând să fie la curent cu existența contactelor interplanetare.

Mult mai discret, dar cu continuitate, China și Federația Rusă își pregătesc cu atenție populația pentru marele șoc planetar, această ciocnire a civilizațiilor ce este iminentă pentru homo sapiens sapiens...

Alții pregătesc în laboratoare secrete o nouă rasă umană, superioară genetic celei actuale, care, spun ei, ar fi în măsură să ducă eventuala luptă cu invadatorii stelari.

Cert este un lucru pe care fiecare cititor îl va putea aprecia: șocul viitorului ne este dat întâi de propriii noștri semeni, aceia care ne conduc din umbră și pe care îi veți putea cunoaște sau nu.

Pornind de la primul program științific ultrasecret, cunoscut sub numele de Paperclip, veți ajunge, lecturând această carte, să cunoașteți tehnicile de control al minții umane, proiectele de colonizare nazistă a Antarcticii, secretele fuziunii la rece și proiectele de modificare genetică a ființei umane, experiențele cu discuri zburătoare antigravitaționale sau controlul prin implanturi al umanității.

Salturile de la tehnologia Stealth la elicopterele negre sau proiectul Aurora vă vor fascina și capta atenția, nu înainte de a afla cine se ascunde în spatele Guvernului Mondial Secret.

De la laboratorul de pe Marte la metode de distrugere a meteoriților, bolizilor cosmici și asteroizilor

Bucureștiul a găzduit pe 10 mai 2011 un workshop cu porțile deschise pe tema apărării planetare împotriva impacturilor asteroizilor și cometelor.

Despre acest subiect au discutat astronautul american veteran al zborurilor Apollo Rusty Schweickart, astronautul român Dumitru Prunariu, directorul Agenției Spațiale Române, Marius Ioan Piso, și Bill Altor, din partea The Aerospace Corporation.

Cu acest prilej, Centrul de Studii și Cercetări Psihotronice și Ufologice și revista Jurnalul Conspirației au înmânat personalităților de mai sus câte o diplomă de onoare și a înaintat câteva propuneri și idei folosibile în lupta împotriva asteroizilor, meteoriților și a bolizilor cosmici.

Iată câteva dintre aceste soluții:

1. Plasarea de încărcături explozive pe suprafața asteroidului, urmată de detonare;

2. Atașarea de motoare și scoaterea asteroidului de pe orbita de întâlnire cu Terra;

3. Remorcarea asteroidului cu nave spațiale;

4. Distrugerea cu lăsase de mare putere;

5. Distrugerea cu arme cu particule de ultraînaltă energie;

6. Atașarea de panouri mari astfel încât vântul solar să schimbe traiectoria asteroidului;

7. Vopsirea în alb, pentru că efectul de albedou al asteroidului va fi influențat de vântul, solar care îi va schimba traiectoria;

8. Teleportarea în altă zonă a spațiului;

9. Dirijarea la impact a unui alt asteroid care să-i schimbe traiectoria;

10. Folosirea dispozitivelor antigravitaționale pentru crearea de câmpuri antigravitaționale pentru modificarea traiectoriei asteroidului;

11. Folosirea de încărcături nucleare pentru detonarea asteroidului la distanțe suficient de mari de Terra, pentru evitarea ploilor meteoritice;

12. Folosirea de substanțe chimice care să dizolve, erodeze sau schimbe rapid starea de agregare a asteroidului, disipându-l în spațiu în fragmente de mărime nepericuloasă;

13. Folosirea de bacterii modificate genetic care digeră rapid structura inasteroidului;

14. Folosirea tunului cu ultrasunete sau infrasunete, inventat de savantul român Gogu Constantinescu în 1920, pentru a fragmenta până la pulverizare masa asteroidului;

15. Schimbarea spre Soare a traiectoriei asteroidului cu una dintre metodele de mai sus;

16. Plasarea pe suprafața asteroidului a unor cantități mari de fier, urmată de manevrarea electromagnetică în spațiul cosmic a asteroidului;

17. Mutarea asteroidului în altă dimensiune;

18. Folosirea câmpului magnetic al Lunii sau altor planete din drumul asteroidului pentru schimbarea traiectoriei acestuia;

19. Fragmentarea asteroidului în bucăți suficient de mici care ar arde la intrarea în atmosfera Terrei, la fel ca ploile meteoritice;

20. Folosirea de tehnologii extraterestre.

Totuși, ar trebui să nu uităm un lucru foarte important: încă din anii „50, analiștii militari din fosta URSS plănuiau folosirea puterii distructive a bolizilor cosmici de tipul asteroizilor în cadrul doctrinei Războiului Geofizic, deoarece atacul împotriva inamicului potențial putea fi disimulat foarte ușor în spatele unui fenomen natural și astfel că, odată cu elementul *realizării surprinderii, și răspunderea în fața opiniei publice era nulă dacă se reușea păstrarea secretului operațiunii*”.

Ce mai este nou pe spațiul Teoriei Culturii Conspirației?!

Iată, de exemplu, un astronaut american susține că „a descoperit o structură misterioasă pe suprafața Planetei Marte, care ar putea fi dovada existenței extraterestrelor pe planeta Roșie”.

David Martines susține că a dat peste o fotografie care demonstrează existența „construcției ciudate” pe Marte, după ce a scanat suprafața planetei o zi întreagă. Practic, nu a avut nevoie de contribuția vreunui satelit al NASA și nici de o misiune specială în spațiul cosmic pentru a face descoperirea. A realizat că are în față ceva cu totul deosebit stând în fotoliul de acasă.

Descriind „structura” ca pe o entitate colorată în fâșii roșii și albastre, pentru ochiul „neantrenat” imaginea nu reprezenta altceva decât o pată de lumină pe suprafața

roșie a planetei Marte.

David Martines susține însă cu totul altceva. El a dat și coordonatele la care se găsește misterioasa entitate, pentru ca și alți curioși să vadă anomalia singuri.

Într-un video pe care l-a postat pe internet, David Martines descrie ceea ce el crede că este o stație extraterestră amplasată pe suprafața lui Marte.

„Acesta este un video pentru ceva pe care l-am descoperit cu ajutorul Gogle Maps, dintr-o întâmplare. O numesc Biostația Alpha, pentru că presupun că sunt ființe vii acolo sau, dacă nu mai sunt, au existat cândva”, explică David Martines.

„Este neobișnuit că este atât de mare. Are 213 metri lungime și 45, 7 metri lățime și arată ca un cilindru sau o uniune de cilindri. Poate fi o centrală electrică, un loc în care există forme de viață sau vreun depozit special. Sper să nu fie o armă. Indiferent ce este, sunt convins că este pusă acolo cu un scop”, a mai adăugat el.

Descoperirea lui David Martines este similară aceleia care arată un chip pe suprafața lui Marte. Fotografia a fost surprinsă în 1976 de Viking 1 pe un mic deal din regiunea Cydonia, Marte.

O față umană a fost observată recent pe suprafața Planetei Marte de Matteo Ianneo, un italian în vârstă de 40 de ani pasionat de planeta Roșie.

El a studiat fotografiile realizate pe Marte de un satelit al Agenției Spațiale Europene. Ulterior, el a adăugat aceste fotografii în baza de date a aplicației Google Earth. Imaginile, care pot fi o iluzie optică sau un chip sculptat pe suprafața planetei, au făcut înconjurul lumii.

Și asta nu e tot!

Porunci cerești în variantă... psihotronică și holografică!

De la călărețul Apocalipsei de la Cairo la oznurile de la... Ierusalim

Două fenomene ciudate s-au succedat la interval de câteva zile în Orientul Mijlociu: apariția imaginii unui călăreț în timpul ciocnirilor sângeroase de la Cairo și

apariția pe cerul Ierusalimului, tot în acea perioadă, la interval de câteva zile, a unui gigantic OZN scânteietor. Ambele apariții au fost îndelung filmate și fotografiate, dând naștere la numeroase interpretări care de care mai fanteziste sau „apocaliptice”.

Pentru a elucida aceste fenomene, am studiat arhiva de fenomene nonconvenționale și asimetrice și am descoperit că totul este o imensă farsă. Cine a pus-o la cale și în ce scop este o altă poveste...

În istoria militară universală sunt multe exemple când soarta unor înfruntări militare decisive a fost hotărâtă de introducerea în câmpul de luptă a noi arme ce au creat panică în rândurile adversarului. Din cele mai vechi timpuri, mari comandanți și-au păstrat în rezerva strategică arme secrete ce nu erau utilizate decât în cazuri extreme...

După cum arătam și în lucrarea *Parapsihologia și Serviciile Secrete*, în timpul primului război mondial, înaintea unei înfruntări hotărâtoare, în apropiere de Le Mons, în Franța, germanii și francezii se aflau față în față. În zorii zilei în care trebuia să aibă loc atacul, la un moment dat, dintr-un nor luminos, pe cer apare un cavaler în armură, pe un cal alb, ambii având o statură gigantică.

Cu părul fluturând în bătaia vântului, cavalerul ridică spada amenințător către trupele germane. Acestea, îngrozite de spaimă, bat în retragere, fugind în derută, părăsindu-și pozițiile și armamentul.

În timp ce comandanții germani se chinuiau să-și adune trupele din subordine, risipite de frică, francezii vor ocupa fără luptă liniile germane, capturând și o mare cantitate de armament...

Altă dată, în Prusia Orientală, în apropierea Lacului Mâner, trupele țariste se pregăteau să dea o ripostă zdrobitoare forțelor germane. Dar, cu puțin timp înaintea atacului, pe cer, dintre nori, apare o imagine uriașă, reprezentând chipul Maicii Domnului ținându-l în brațe pe Iisus, totul înconjurat de o feerie de lumini colorate.

După ce binecuvântează trupele țarului, Maica

Domnului le-a indicat drumul spre victorie. Reculeși, în genunchi, în fața straniei apariții, mânați de credința creștină, supușii țarului vor urma întocmai direcția indicată de minunata apariție dumnezeiască.

Calea indicată spre victorie îi va duce iremediabil la o zdrobitoare înfrângere, deoarece pe direcția respectivă se afla pregătită din timp o ambuscadă a trupelor germane.

Ce se întâmplase?

Era una dintre formele cele mai moderne de război psihologic ale aceluși timp. Aceste apariții prorocitoare nu erau altceva decât niște mistificări grosiere rezultate în urma aplicării în practică a unor procedee tehnice.

Imaginile respective se realizau prin proiecția pe fondul norilor a diferitelor imagini sau pelicule cinematografice. Astfel de reprezentări au avut loc în nenumărate rânduri, de fiecare dată cu un efect dezastruos pentru tabăra adversă.

După război se preconiza chiar folosirea unor astfel de metode pentru proiecția conținutului unor publicații pe cerul înnorat. Dar invenția, o dată intrată în arsenalul de război, nu a mai putut fi recuperată pentru scopuri civile.

Metoda a rămas și astăzi în panoplia zeului Marte, cu diferența că se folosesc proiecții holografice realizate cu ajutorul laserului. Se pot crea atacuri fantomă, cu mii și mii de avioane, sau pot fi materializate pe cer escadrile întregi de... OZN-uri. Exemplele ar putea continua.

Din timp în timp, în presa militară străină se examinează aspectul întrebuintării efectelor holografice ca armament cu acțiune neletală care influențează psihicul uman, mai ales în condiții de luptă.

Se menționează, în special, că în cursul operației „Redarea speranței” în Somalia, specialiștii militari americani au reușit, cu ajutorul instalațiilor laser, să proiecteze pe suprafața norilor imagini ale martirilor islamici, care chipurile și-au sfătuit „coreligionarii” să înceteze orice rezistență și să se întoarcă acasă.

Realizarea modelelor asemănătoare constituie o nouă direcție în domeniul acțiunilor psihotronice asupra

oamenilor. Există proiecte de transmitere a imaginilor de pe platforme cosmice, precum, și instalații pe bază de laser destinate reprezentării diferitelor hărți pe suprafața norilor, care constituie un ecran natural.

În mijloacele străine de informare în masă s-a menționat despre executarea unei asemenea experiențe. Astfel, la 1 februarie 1993, militarii din Infanteria Marină americană, care se găseau la distanța de aproximativ 15 km vest de orașul Mogadiscio (Somalia), au observat în timpul unei furtuni de nisip, deasupra suprafeței solului, un fenomen deosebit.

În norii de nisip și praf, care se roteau pe cer, a început să apară imaginea unei persoane, cu dimensiuni de aproximativ 150 x 150 metri. După câteva minute privitorii au stabilit, în mod precis, că aceasta „nu este o simplă persoană cunoscută, ci imaginea lui Iisus Hristos, așa cum este reprezentată de obicei în lucrări religioase și de artă”.

Martorii acestui fenomen au suportat o puternică agresiune psihotronică. Unul dintre soldații, care a și fotografiat imaginea, a spus: „Eu nu sunt un credincios zelos, dar văzând această față, l-am recunoscut imediat pe Iisus Hristos. Când îl privești este imposibil să vorbești sau să gândești. Numai ce cazi în genunchi, te rogi și începi să plângi”.

Furtuna de nisip nu a durat mai mult de 5 minute și imediat ce s-a liniștit, iar imaginea pe care au observat-o câteva mii de persoane a dispărut.

După cum presupun specialiștii militari occidentali, efectul prezentat, respectiv imaginea holografică, a fost realizată de către subunități de „operații psihotronice” din contingentul american de menținere a păcii în Somalia cu sprijinul specialiștilor în război psihotronic ai armatei israeliene, pentru a testa rezultatele acestei acțiuni asupra psihicului și moralului combatanților inamici.

Să nu uităm că, conform unor recente dezvăluiri cu prilejul Olimpiadei de la Beijing, tot holografic au fost create imensele focuri de artificii ce au impresionat întregul mapamond.

OZN-uri în variantă holografică au fost semnalate în ultimii ani și deasupra capitalei Federației Ruse, Moscova. Scopul apariției lor este o cu totul altă poveste!

Și dezvăluirile nu se opresc aici.

Să nu uităm OZN-ul semnalat în noaptea de 21 spre 22 decembrie 1989 în zona Giurgiu-Ruse, semnalat și filmat de televiziunea bulgară. Este știut faptul că pe atunci foarte mulți români urmăream programele televiziunii bulgare... Dar în acea noapte începea și revoluția la București!

Judecând după datele presei străine, în cercurile militare s-a dat o apreciere pozitivă privind executarea acestor experimente, rezultatele sale fiind înmagazinate imediat în zestrea „Panopliei Zeului Marte”...

Deci nimic nou sub soare!

HAARP controlează clima planetei. Bumerangul războiului climatic se întoarce împotriva Americii.

Navetă spațială americană, țintită și lovită de ruși în timp ce spiona Federația Rusă

Conform publicației „Argumentâi Fakti” (nr. 35 – 36 din 2010) ce apare la Moscova, una dintre versiunile originii caniculei și incendiilor ciudate din Rusia, din vara anului 2010, se referă la diversiunea Statelor Unite ale Americii, care au îndreptat asupra Federației Ruse arme climatice.

Concret, este vorba despre folosirea dispozitivului HAARP amplasat la Gakona, în Alaska. Experții, atât ruși, cât și străini, au tratat această versiune în mod diferit.

Dar Oleg Feighin, fizician, membru al Academiei Ucrainene, s-a impus cu ea. Acesta face legătura cu ceea ce s-a întâmplat în Federația Rusă și cu experimente ale unor nume celebre în știință precum Nikola Tesla, Lev Davidovici Landau și Piotr Kapița.

Abrevierea HAARP se descifrează ca fiind programul de cercetări a fenomenelor active de înaltă frecvență, în ionosferă, asemănător celui folosit pentru studiul asupra aurorei boreale. Practic, este vorba de crearea în Alaska și, de curând, și în Groenlanda a unor câmpuri uriașe de

antene și de emițătoare de înaltă tensiune.

Aceste emițătoare pot să trimită în ionosferă radiații atât de puternice încât, atunci când se reflectă în straturile compacte ale stratosferei, acestea cad într-o anumită zonă a Pământului, provocând cele mai puternice încălziri, scoțând din funcțiune aparatele electronice și acționând distructiv asupra oamenilor. Este adevărat că americanii au afirmat că HAARP nu este mai mare decât instalațiile pentru cercetarea aurorei boreale. Pe cine să crezi?

Dacă studiem istoria problemei, ceea ce am și făcut, mă tem că nu avem ce să discutăm despre inofensiva auroră boreală. Totul a început de la faptul că teoriile lui Nikola Tesla au ajuns în mâinile unor fizicieni ruși geniali, Lev Landau și Piotr Kapița.

Însuși Tesla și-a denumit invenția „Raza morții”. De fapt, aceasta era o armă cu fascicul luminos capabilă să distrugă avioane și să ardă submarine cu o rază subțire, invizibilă. Se știe că în perioada din 1930 - 1933, Tesla și-a anunțat deschis descoperirile reprezentanților marilor puteri de la acea vreme, SUA, Anglia, Germania, URSS.

Întâlnindu-se în redacția ziarului „The New York Times” cu reprezentanții târgurilor de inventică, Tesla le-a predat lucrarea sa despre noile transformatoare și bobine rezonante (vestitele bobine Tesla) capabile să scoată din funcțiune aparatele și forța vie a inamicului.

Ca un om întreprinzător, nu era înclinat să facă daruri gratuite, a căpătat în schimb rezultatele celor mai noi cercetări ale radiotehnicienilor ruși, englezi și germani, mai precis schemele tehnice și tehnologia de realizare a noilor tuburi electronice și a unui nou tip de magnetofon.

Se știe că Tesla a realizat singur toate invențiile sale. El nu făcea calcule și schițe, ci se folosea numai de proiecțiile spațiale. Din acest motiv, „materia primă” primită de la Tesla urma să fie transmisă spre prelucrare pentru forma finită fizicienilor. Iar cel mai capabil dintre ei din Rusia era Landau. Lev Davidovici lucra la Harkov, care era pe atunci capitala Ucrainei, la institutul nou înființat de fizică și tehnologie.

Până în 1933, fizicienii lucrau într-o anarhie greu de imaginat. Nu aveau niciun fel de structură organizatorică, niciun plan. S-au unit în echipe, iar la adunarea generală fiecare echipă hotăra cu ce să se ocupe și, dintr-odată, pentru prima oară, în institutul tehnic de fizică din Harkov a apărut „o tematică” care cerea un regim de secretizare, angajamente de nedivulgare, sistem de legitimații etc.

Teoreticienii s-au revoltat și au început să saboteze noutățile neplăcute. Cel mai revoltat era Landau, care nu suporta niciun fel de îngrădire a libertății personale. În mod demonstrativ, nu și-a făcut apariția la institut când la intrare i s-a cerut permisul.

Fizicienii experimentatori, dimpotrivă, s-au bucurat foarte tare de introducerea acestui sistem, care obliga să se lucreze pentru rezultate concrete. Conflictul dintre teoreticieni și experimentatori părea a fi ca într-un vodevil cu amestecul NKVD (poliția secretă a lui Stalin), cu amenințări, arestări și victime.

Au fost împușcați trei fizicieni, printre care Lev Șubnikov, incredibil de înzestrat. Și asupra lui Landau s-au adunat norii. Dintr-odată l-au îndepărtat din două posturi, cel de șef de catedră la Politehnică și Universitate (pentru că a dat nota 2 fără milă unor absolvenți de la Facultatea Muncitorească, de regulă copii de muncitori și țărani, aproape analfabeți – pe atunci se străduiau să le arate indulgență, de care Landau nu dorea să țină seamă). Rămas fără slujbă și speriat de represalii, genialul teoretician și-a găsit refugiu la Piotr Kapița.

În 1938, Lev Danilovici a fost arestat pe neașteptate și întemnițat un an. Cunoscutele scrisori ale lui Kapița către Stalin, la început, și apoi către Molotov au făcut ca Landau să fie eliberat sub supravegherea personală a ocrotitorului său. După o asemenea lovitură psihică, neînduplecatul Landau s-a dovedit a fi un om cu care te puteai înțelege ușor. El s-a apucat ascultător să facă calculele pentru fasciculele de raze ale lui Tesla și le-a făcut cu sclipirea sa de inteligență obișnuită.

În 1950, Kapița, care pe atunci era șomer și locuia ca

un pustnic la vila lui din Dealul Nikolina, transformată într-un laborator modern, i s-a adresat printr-o scrisoare lui Stalin, prin care îi comunica acestuia că proiectul nuclear e învechit, că bomba atomică cu distrugerea totală a mediului înconjurător nu este capabilă să rezolve problemele militare strategice și că el propune o armă cu fascicule care distruge inamicul, neafectând natura.

Stalin nu credea pe nimeni pe cuvânt. În curând, la vila lui Kapița au apărut oameni în uniformă. Kapița le-a demonstrat modelul noii arme, hambarul său fiind incendiat, sub ochii uimiți și înfricoșați ai experților, de departe cu o simplă rază de lumină.

Conform fizicianului rus Oleg Feighin, membru al Academiei de Științe a Ucrainei, americanii, aflând despre lucrările fizicienilor sovietici Landau și Kapița, de elaborarea armei cu raze laser a lui Tesla, au făcut presiuni asupra lui Tesla pentru a intra și ei în posesia proiectului.

De ce URSS nu a dezvoltat „raza morții”? A învins grupul atomic care a fost instaurat de Beria, șeful poliției secrete a lui Stalin? El a retezat toate proiectele alternative, printre care și vestita astăzi „bombă cu vacuum”. Ea începuse să fie creată încă din perioada stalinistă. Experții pe care Stalin îi atrăsese în elaborare erau de regulă „oamenii lui Beria”, șeful poliției secrete.

Nu-i de mirare că prelucrările „incorecte” au fost date uitării. Principalul argument cu care Beria a „ucis” proiectul Kapița-Landau a fost „bomba cu hidrogen” a lui Andrei Saharov, viitorul ultracunoscut disident sovietic. La realizarea acesteia deja lucrase un număr atât de mare de specialiști încât schimbarea proiectului ar fi fost la acel moment nebunească.

Patruzeci de ani „raza morții” a stat în arhiva institutului de fizică, până când în 1989 acolo au nimerit americanii. În ultimii ani ai perestroikăi, foarte multe din arhivele strict secrete ale rușilor au fost puse la dispoziția Statelor Unite.

Lucruri despre care nu demult savanții ruși nu

puteau vorbi nici măcar soției și copiilor, brusc au putut fi publicate în presă. Așadar, autorii au primit curând invitații la universitățile de prestigiu și la centre științifice din Vest.

În ceea ce privește arma cu laser creată de Tesla-Landau-Kapița, ea a fost realizată în două etape: prima este complexul rusesc „Granit”, până astăzi puțin cunoscut publicului larg. Se consideră că asta este arma cu laser modernă combinată cu o armă cu particule de înaltă energie.

Într-adevăr, „Granit” folosește nu numai laserul (care are un fascicul luminos), dar și dispozitivul maser care folosește raza în diapazonul frecvenței radio. Aceste raze scot ușor din funcțiune instalațiile (dispozitivele) inamicului la mare distanță și ucid oamenii.

Dar în acest caz razele influențează și fiecare om. Când americanii au creat naveta spațială cunoscută ca „Space Shuttle”, zborurile acestor nave cosmice survolau teritoriul Federației Ruse în scop de cercetare militară (spionaj).

Notele de protest ale conducerii Rusiei nu au avut efect. Atunci s-a luat hotărârea să se tragă „preventiv” asupra navei spațiale cu dispozitivul „Granit”. Puterea șocului n-a fost mare, astfel că nu au fost victime.

Dar echipajul de pe „Space Shuttle” și-a pierdut cunoștința pentru jumătate de oră și aproape întreaga aparatură a navei a fost scoasă din funcțiune. A trebuit să aterizeze folosindu-se comanda manuală. Americanii au înțeles avertizarea și de atunci nicio navetă spațială n-a mai zburat deasupra teritoriului URSS - Federației Ruse.

Ulterior, a apărut a doua variantă a „razei morții” - sistemul HAARP. Cauza principală a creării acestei arme este existența instalației „Granit”.

Ulterior au început să se producă instalații asemănătoare cu HAARP și în URSS. Câmpurile de antene din regiunea Harkov, în Crimeea, zona Novosibirsk, acestea au fost primele „perturbații” ionosferice mai puțin puternice.

În zilele noastre, chiar și punerea în funcțiune relativ slabă a instalațiilor HAARP creează în câmpia est-europeană un anticiclon care încălzește atmosfera până la 40 de grade și chiar și mai mult. Nu trebuie să ne mirăm dacă în iarna 2010 - 2011 s-au stabilit recorduri nemaiîntâlnite de temperaturi sub zero grade sau temperaturi anormale peste zero grade, nespecifice sezonului de iarnă.

De fapt, asta se și petrece în Europa de Est. Modelele matematice pentru climă sunt atât de complexe încât fizicienii de astăzi nu pot calcula unde vor avea ecou. Nu mă mir dacă gerurile dincolo de limită vor lovi America de Nord (este ceea ce de fapt chiar se întâmplă acum în SUA). Experimentele de la HAARP nu sunt conștientizate de societatea americană ca o problemă globală. Este evident că tentația de a dobândi o nouă pârghie de descurajare a Rusiei este atât de puternică încât niciodată și nimănui nu-i va fi dat să socotească urmările.

O situație asemănătoare s-a petrecut la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, când americanii au hotărât să lanseze bomba atomică asupra Japoniei: atât de interesante au fost rezultatele experimentului încât nu s-au gândit la urmări. Măcar de nu s-ar repeta Hiroshima din cauza acestor jocuri climatice ale HAARP!

Anatoli Țiganoc, specialist militar rus, spune că, știind că americanii dețin armament climatic, desigur, ar vrea să învețe prognozarea urmărilor folosirii lui. Din păcate, acest lucru nu este posibil acum, printre altele și pentru că în emisfera nordică acționează trei sisteme HAARP, amplasate în Norvegia, Alaska și Groenlanda. Se pare că și China dezvoltă un astfel de sistem.

Este evident că a devenit o necesitate elaborarea unor noi metode științifice de prognoză; desigur, legate de verificarea nivelului de ionizare a atmosferei cu ajutorul sondelor, rachetelor, sateliților. Dar asta va deveni posibil nu înainte ca guvernele noastre să conștientizeze pericolul existenței armamentului climatic și actualitatea prognozelor depășite. Valentin Avanesian, candidat în

științe fizico-matematice, spune că principala „caracteristică a tehnologiilor elaborate de Nicolae Tesla constă în aceea că ele au caracter de rezonanță”.

Adică, „chiar și acțiunile relativ slabe într-un loc pot să provoace manifestare energetică puternică în alt loc, respectiv într-o regiune foarte îndepărtată. Dispozitivele Tesla pot să nu transmită energie la distanță, așa cum presupun fizicienii tradiționaliști, ci să provoace manifestări energetice într-un punct dat în spațiul străbătut, realizând acumulări uriașe de energie în acel punct, punct care nu este ținta propusă”.

În prezent, instalații pentru acțiuni în ionosferă sunt amplasate, în afară de Gakona, în Alaska, la: Arecibo - Puerto Rico, în Groenlanda, la Dușanbe - Tadjikistan, Gorki, Șura, Tromsø, Magnitogorsk.

O concluzie poate trage oricine: războiul climatic este în toi, vedem pe propria piele, suntem victime toți și conflictul este... neanunțat!

OZN-uri și OZN-uri începând cu mijlocul verii anului 1989, numărul rapoartelor radar ce semnalau OZN-uri deasupra teritoriului României s-au înmulțit considerabil, la acestea adăugându-se tot mai des prezența unor puternice perturbații radioelectronice, pe frecvențe corespunzătoare undelor scurte și ultrascurte. Apogeul a fost atins în luna noiembrie, numărul semnalărilor fiind depășit doar de enigmaticele aparate zburătoare ce au survolat cerul țării noastre pe timpul evenimentelor sângeroase din decembrie '89.

Până la declanșarea Revoluției, când armata s-a confruntat din plin cu straniile obiecte zburătoare, asupra cărora s-a ripostat cu artilerie și rachete antiaeriene, foarte puțini au fost cei care au intuit că apariția gradată a acestor OZN-uri nu reprezenta altceva decât un test prin care se urmărea verificarea capacității de ripostă a apărării antiaeriene române.

Tot în acea perioadă, arealul țării noastre a fost supus sistematic unei intense agresiuni psihologice și psihotronice, ce-și propunea să aprindă scânteia care

trebuia, în momentul-cheie, să creeze haos, să dezbine și să dezorienteze masele. Ce a urmat, știm cu toții.

Cu aproximativ un an înaintea dezbinării RSF Iugoslavia, spațiul aerian al acestei țări a fost scena unor stranii apariții OZN, ce au făcut luni în șir deliciul presei de senzație, la acestea adăugându-se și un adevărat val de proroci, apariții bizare și semne cu caracter mistico-religios, care au fost de fiecare dată larg mediatizate.

În fosta URSS, tragicele evenimente din Nagorno-Karabakh, Cecenia și Georgia au fost prefațate de ciudate apariții celeste care, la vremea respectivă, nu și-au găsit nicio explicație logică.

Și dacă nu v-am convins încă, să ne reamintim că în seara zilei de 21 decembrie 1989, televiziunea bulgară, după ce a transmis secvențele de la mitingul din Piața Palatului României, în care Nicolae Ceaușescu a vorbit pentru ultima oară în celebrul balcon, a difuzat o relatare despre apariția unui imens OZN deasupra Dunării, în zona Giurgiu-Ruse. Emisiunea de știri s-a încheiat cu prezentarea fotografiilor acestui obiect!

Agentul sovietic Lev Termene - bun prieten cu părintele programului spațial rusesc Koroliov - a declarat, după fuga sa în Occident, că printre motivele ce l-au determinat să părăsească serviciile secrete sovietice a fost și acela că i se cerea să fabrice OZN-uri și... extraterestre!

CIA, prin operațiuni binecunoscute astăzi, cum ar fi Mogul, Rainbow, *Skyhook* și *Bumerang*, cea din urmă mai populară sub numele de *MOBY-DICK*, a camuflat sub mantia fenomenului OZN acțiuni de cercetare strategică, dezinformare și intoxicare informațională, folosind din plin în acest sens toată mass-media.

De fiecare dată succesul a fost neașteptat de mare. Explicațiile sunt multiple și vă lăsăm plăcerea să le analizați în detaliu în paginile acestei cărți.

Proiecte ultrasecrete la vremea lor, precum realizarea avioanelor și navelor maritime invizibile pentru radar, folosind tehnologia Stealth, Inițiativa de Apărare Strategică - S.D.I., cunoscută sub numele de „Războiul

Stelelor", controversatul Proiect Aurora, programele de cucerire a spațiului cosmic, de explorare a Lunii sau a Sistemului Solar, la care s-au adăugat experimente stranie gen Philadelphia, Montauk, Umho sau proiecte bizare de tipul Alternativa III, au folosit ca paravan, în decursul timpului, fenomenul OZN și ipoteticele întâlniri cu extraterestri.

Problema nu e nouă, contestatul autor Jan Van Helsing prezentându-ne, în seria de cărți ce descriu Societățile Secrete și Operațiunea Aldebaran, mult controversatele farfurii zburătoare realizate de savanții naziști³⁹ (și nu numai) în urma contactului cu o evoluată civilizație extraterestră, care ascund, de fapt, acțiuni oculte de transfer de tehnologie de la naziști spre Occident și URSS, având ca scop obținerea pe orice căi a supremației în domeniul tehnico-științific.

Nancy E. Anders, agent Secret Service – SUA, a fost întrebat care este explicația mediatizării cuplului prezidențial american în ipostaza de sprijinitori ai curentului ozenistic, acest lucru fiind legat și de numeroasele informații potrivit cărora, în prezent, familia Clinton ar fi adoptat un „copil extraterestru”, prezentat în numeroase fotografii în presa americană și internațională.

39 Vezi „Dosarul secrete al farfuriei zburătoare inventate de Henri Coandă” în OZN - Anchetatorii au viață scurtă, Ed. Triumf, 2008.

Răspunsul a fost foarte simplu, explicând că totul este o poveste și că nu trebuie uitat că în SUA sunt câteva zeci de milioane de adepți ai OZN-urilor, iar acest capitol electoral nu este deloc de neglijat... *Qoud erai demonstrandum...* la problema inițială. Nu putem să nu ne întrebăm de ce s-au amplificat în ultimul timp semnalările OZN, în special într-o anumită zonă a țării noastre. Dacă legăm aceasta și de un anumit climat internațional, care de ceva vreme se străduiește să aducă în atenție zona cu pricina, unele lucruri încep să se clarifice.

Mai adăugăm faptul că în prezent suntem striviți de o avalanșă de fenomene așa-zis paranormale, unele mai

incredibile decât altele, nemaipunând la socoteală premonițiile și semnele, mai mult sau mai puțin cerești, ce l au zăpăcit pe bietul om de rând stămpânit de frica de Dumnezeu.

Cum multe și necunoscute sunt căile Domnului, să ne reamintim că unul dintre revoluționarii-cheie din decembrie 1989 – Gelu Voican Voiculescu –, suspectat de apartenență la societăți oculte, arăta că printre factorii favorizanți ai victoriei de atunci asupra dictaturii comuniste s-a aflat și manifestarea unei *componente supranaturale* ce a născut celebra chemare: „*Vom muri, dar vom fi liberi*”.

Încă de la sfârșitul deceniului 7, în opinia multor specialiști, atât militari, cât și civili, s-a conturat concluzia că fenomenul OZN este folosit de marile puteri ca armă strategică pentru menținerea sau obținerea unor avantaje geopolitice. Într-o serie de articole, urmate de o carte de succes, colonelul Stepan Korda⁴⁰, din fosta armată iugoslavă, a arătat că în spatele ignoranței milioaneilor de

40 Pentru amănunte vezi: „Războiul radioelectronic, România-Decembrie 1989; Kosovo-Iugoslavia 1999”, Editura Z 2000, București, 2000.

fani OZN, cercuri militare și politice interesante au dezvoltat una dintre cele mai de temut arme strategice.

Fără a diminua cu nimic interesul pentru studiul fenomenului OZN, trebuie spus că atât în perioada războiului rece, cât și în prezent, mase mari de oameni au fost și sunt manipulate de servicii secrete și organizații oculte prin intermediul ufologiei⁴¹, pentru atingerea unor scopuri politico-militare strategice în diferite regiuni ale lumii și ascunderea unor activități terestre sau extraterestre de ochiul public.

De la Triunghiul Morții din Marea Neagră la Bermudele... franceze

Există foarte multe legende și mituri despre Marea Neagră. Fiind una din mărilor interioare cele mai circulate încă din cele mai vechi timpuri, a fost scena multor întâmplări mai mult sau mai puțin ciudate, ce fac și astăzi

deliciul investigațiilor științifice și istorice.

Dar dincolo de fabulații, chiar și astăzi persistă o enigmă care-i face și pe cei mai curajoși marinari să privească cu mult respect Marea Neagră. Este vorba de Vârtejul Morții sau Triunghiul Morții din apropierea Deltei Dunării. Despre ce este vorba? Iată pe scurt povestea acestui loc deosebit de straniu...

În Marea Neagră, în imediata vecinătate a Insulei Șerpilor, situat la 45 de kilometri nord-vest de Sulina, se află un misterios Triunghi al Bermudelor.

Deși zona este cunoscută încă din Evul Mediu, puțini au auzit despre acest triunghi, supranumit al „morții”, care „călătorește” prin apele Mării Negre.

41 Pe larg în „Războiul Magicienilor”, Emil Străinu, Editura Gamian, București, 1993.

Turcii au făcut primele relatări despre această zonă stranie, denumită de ei „Vârtejul Morții”. Nenumărate asemenea povestiri relateau despre dispariții surprinzătoare în apele relativ liniștite și în plină zi!

Surprinzătoare sunt și unele povestiri rusești din secolele al XIII-lea și al XIV-lea, care relatează despre un „vârtej alb” care târa la fundul mării păsări, corăbii și chiar mici insule!

Relatările erau făcute de către oameni care au fost de față și au scăpat cu greu din aceste vârtejuri.

Studiind cu atenție acest fenomen, cercetătorii au ajuns la concluzia că este vorba despre o suprafață de aproximativ 8 – 10 km – relativ triunghiulară –, în care se manifestă o formă stranie de magnetism, mult modificat față de cel detectat ca fiind normal.

Cercetătorii ruși și ucraineni afirmă ca falia magnetică din misteriosul triunghi mobil din Marea Neagră se deschide de la o fracțiune de secundă până la câteva minute.

Această anomalie magnetică se deplasează lent prin zona Mării Negre și, la ora actuală, zona se deplasează spre litoralul românesc, mai precis spre Sulina.

Date mai complete asupra altor dispariții misterioase

s-au evidențiat după dezmembrarea fostei Uniuni Sovietice, deoarece abia atunci unele secrete strașnic păzite au ieșit la lumină.

Astfel, din dosarele ultrasecrete ale Armatei Roșii aflăm despre dispariția, la 31 mai 1944, a crucișătorului Tiolkovsloi, la sud de Crimeea (la 70 km în larg), în plină zi. Cu toate că vremea era excelentă, căpitanul navei vecine povestește că respectivul crucișător a fost învăluit deodată de o ceață neagră cu sclipiri verzi, după care a dispărut pur și simplu de pe ecranele radar.

La numai două luni după aceasta, o altă dispariție: cinci avioane militare plecate în recunoaștere au intrat în ceață neagră cu sclipiri verzi, au dispărut de pe ecranele radar cu care erau urmărite și nu s-au mai întors niciodată.

La 5 decembrie 1945, cinci bombardiere americane de tip Grumman TBM-3 Avenger dispăreau în întunericul Triunghiului Bermudelor. Un lucru foarte straniu, însă deosebit de discutat la vremea aceea, a fost dispariția a cinci bombardiere rusești în aceeași zi în interiorul Triunghiului Morții de lângă Crimeea (la numai 70 km de țărm).

Expediția de cercetare sovietică ce a fost dezlănțuită după anunțul oficial al dispariției bombardierelor nu a reușit să găsească nicio urmă.

Unele surse spun că ultimele transmisiuni ale aparatelor în zbor au relatat despre o ceață deasă din care avioanele nu reușeau să iasă. Exact ca și în relatările avioanelor americane din Triunghiul Bermudelor.

Fiind pe timp de pace, la ora aceea nu exista nicio bază dușmană prin apropiere, de aceea ofițerii ruși au crezut că este vorba despre un accident, dar de pe urma lui ar fi trebuit să mai rămână măcar niște urme fizice.

O altă dispariție misterioasă s-a petrecut mult mai recent, în 1990, când un mic aparat de zbor grecesc dispărea la numai 30 - 40 km de țărmul românesc.

Pescarii români și bulgari din zona de coastă ocoleau de multă vreme acea regiune, deoarece existau diferite legende și superstiții că acolo este o „apă blestemată”.

Presa grecească din Atena atrăgea atenția că, fiind un avion particular, pilotul nu cunoștea „traseul de ocolire” care era semnalat avioanelor „oficiale”, dar sublinia că este necesar ca oficialitățile române să precizeze clar care sunt coordonatele acestei forme, pentru a evita alte dispariții tragice.

Totuși frecvența lor este mică, aceasta mai ales datorită faptului că este o zonă relativ puțin frecventată și în general ocolită.

Oficiali ruși însă sunt de altă părere, ei susțin că aceste anomalii magnetice au o frecvență îngrijorătoare (una la două zile). Și aici se emite ipoteza că aceste anomalii ar putea fi porți către lumi paralele, care se deschid doar în anumite momente.

Una dintre cele mai surprinzătoare dispariții, petrecută în urmă cu câțiva ani (în 1991), este aceea a 80 de oameni care lucrau pe o platformă marină rusească de extracție a petrolului. Platforma era legată prin stație de baza de la țarm, cu care era stabilit un protocol de comunicare zilnic, într-o zi, fără niciun S.O.S., platforma a rămas mută la toate încercările de stabilire a contactului.

După câteva ore, baza a alertat poliția de coastă, o escadrilă militară a făcut o recunoaștere și platforma a fost descoperită și recuperată la 50 km distanță de locul inițial de amplasare, plutind în derivă, fără nicio urmă de viață la bord și fără niciun indiciu care să lămurească misterul dispariției echipei tehnice.

Platforma arăta de parcă cei 80 de oameni o prăsiseră în grabă, fără să-și ia niciun fel de bagaje, haine sau lucruri intime, fără să strângă sau să facă curat, de exemplu, pe mesele unde mâncau!...

La ora actuală, marina rusă și ucraineană studiază cu mare atenție această falie magnetică ce se deplasează lent, din zona lor, către apele teritoriale românești. Atunci, studierea ei și responsabilitățile ce decurg din aceste studii vor reveni oficialităților românești.

Dincolo de mituri și legende, existența acestui fenomen marin extrem de rar nu mai poate fi tăinuită de

nimeni și pentru motivul numeroaselor sale victime umane.

Celebrul „Triunghi al Bermudelor” din Oceanul Atlantic (care nici nu prea este triunghi), dar în mare delimitat de Peninsula Florida – SUA, insulele Bahamas și Puerto Rico, a dat naștere nu numai la enigme, ci și la întâmplări care mai de care mai dramatice.

Una dintre ele, mai puțin mediatizată, este naufragiul vasului japonez „Raifuku Maru”, despre care s-a spus că a avut loc în decembrie 1924, când marinarii acestuia au cerut ajutor printr-un apel radiotelefragiat. „Ne amenință un pumnal. Veniți repede. Nu putem scăpa”.

Ce putea fi acest pumnal? O trombă? Dar cum au putut confunda niște marinari încercați o trombă cu un... pumnal!

Ceea ce se știe precis este faptul că nava americană „Homeric”, care a recepționat apelul și a ajuns la locul cu pricina, după aproximativ trei ore, a fost întâmpinată de o furtună extrem de puternică.

Lucrurile au rămas nelămurite până când, după mai mulți ani, cercetând diversele mărturii, inclusiv documentele ce au mai putut fi reunite, experții au reușit să facă lumină în povestea navei „Raifuku Maru”, care naviga în momentul naufragiului de la Boston la Hamburg.

Astfel, s-a stabilit că evenimentul nu s-a petrecut în decembrie 1924, ci în aprilie 1925. Că potrivit poziției indicate în apelul de ajutor, vasul se afla la 41° 43 latitudine nordică și 61° 39 longitudine vestică, deci departe de zona Bermudelor, care de fapt nici nu era în drumul navei.

Apoi, mesajul cu pricina a fost transmis în engleză, limbă în care *dagger* înseamnă pumnal, iar *danger*, pericol. În alfabetul Morse, litera „n” este reprezentată printr-o linie și un punct, iar litera „g”, prin două linii și un punct.

Telegrafistul japonez, înspăimântat de furtună, a bătut pentru litera „n” o linie în plus și astfel cuvântul a ieșit *dagger*, de unde și enigmaticul pumnal.

Iată o întâmplare din Triunghiul Diavolului, un alt loc blestemat de marinari...

În februarie 1948, vasul Urang-Medan a naufragiat în Strâmtoarea Malacca. Salvatorii urcați la bord au constatat că toți membrii echipajului erau morți, fiecare la locul lui de muncă.

Figurile erau crispate, într-o grimasă de oroare. Câinele vasului zăcea și el fără viață. Fapt curios, trupurile nu posedau urme de violență. Nu fuseseră otrăviți sau asfixiați... Nu s-a găsit nicio explicație plauzibilă a morții decât... infarct produs de groază! Ce a provocat oare groaza?! Altă enigmă neelucidată...

Se pare că există mai multe întâmplări de acest fel care, alături de cele din Triunghiul Bermudelor și Triunghiul Diavolului, au rămas până în prezent fără răspuns...

Dar precum pe mare, așa și pe pământ!

Mourmelon este o comună oarecare, de vreo 5.000 de suflete, situată în regiunea Marne din nordul Franței. Așezarea a fost înscrisă totuși în dicționarul Larousse, datorită bazei sale militare.

Actualul renume l-a dobândit printr-o suită de dispariții fără urme și fără noimă cărora le-au căzut victime nouă tineri militari din tabăra Mourmelon.

Debutul s-a petrecut în 1980, când soldatul Patrick Dubois, de 19 ani, a dispărut în apropierea cazarmii. Un an mai târziu, trei ostași nu au mai revenit în unitate.

Autoritățile militare i-au declarat dezertori, dar familiile tinerilor dispăruți nu au acceptat această acuzație, aducând dovezi în sprijinul seriozității și caracterului lor integru.

După alte două întâmplări, tot atât de misterioase, care au provocat o adâncă emoție în regiunea Marne, baza militară Mourmelon devine cunoscută ca „Triunghiul francez al Bermudelor”.

Au urmat alte trei dispariții. Patrick Gache nu s-a întors la bază după permisie, deși era un ostaș disciplinat, liniștit și fără probleme.

A dispărut și Guy Antoniak, de 21 de ani, învoit într-o duminică spre a pregăti împreună cu soția sa, Patricia,

prima aniversare a fiicei lor. Potrivit cercetărilor, tânărul soldat plecase pe jos din stația de cale ferată spre baza Mourmelon, unde nu a mai ajuns.

Presa franceză insistă asupra stării de durere disperată a familiilor, de îngrijorare profundă a localnicilor și de încordare printre militarii taberei numite „Bermudele” galice. Această stare este agravată de faptul că organele polițienești nu au descoperit niciun indiciu asupra dramelor de la Mourmelon.

Dar este cazul să nu uităm că în primul război mondial Regimentul de Infanterie Norfolk (englez), aflat dislocat în Peninsula Asia Mică, mergea în marș forțat pentru a ocupa o poziție înaintată în apropierea localității Gallipoli.

Trupele din ariergardă au văzut cum la un moment dat regimentul, urcând o colină, intră într-un „nor albăstruiverzui”, cum spun martorii. Din acel moment nu a mai fost văzut niciodată. A fost dat dispărut în totalitate din cauze neelucidate... Toate investigațiile extrem de minuțioase nu au dus la niciun rezultat!

Imposibilul / Posibil

Am în față un morman de cărți care tratează o problemă foarte la modă în prezent. Este vorba de parapsihologic sau, mai modern, psihotronică.

Domeniul mult timp desconsiderat a ajuns astăzi să fie analizat de o pleiadă de științe de frontieră, de fapt științe interdisciplinare.

În rândul marilor mistere ale psihotronicii, un loc aparte îl reprezintă blestemul ca discurs magic.

Cât adevăr există în cele ce se povestesc despre acest subiect probabil că numai odată cu trecerea timpului va fi stabilit.

Astfel, celebrul scriitor Albert Camus cunoștea legenda unui „vechi blestem țigănesc” aruncat aruncat asupra unui punct (kilometrul 88, 4) de pe Șoseaua Națională nr. 5 din Franța, care ar fi fost urmarea izgonirii din acel loc a unei șatre de țigani.

Între anul 1925 (anul aruncării blestemului) și anul

1960, în acel punct se produsese 12 accidente mortale de circulație.

Albert Camus studiase faptele și scrisese despre ele, fiind chiar la un moment dat acuzat că dorește să întrețină această legendă. Dar, ca un făcut, următoarea victimă va fi el însuși, mort într-un accident de circulație exact la kilometrul 88, 4!

Și mai ciudată este soarta celebrei familii de industriași Michelin, care, în același punct al șoselei, a fost victima a șapte accidente.

În 1937, mor Pierre Michelin și patru pasageri, membri ai familiei cu diferite grade de rudenie, iar în 1947, Pierre Boulanger, ce făcea parte și el din familie.

Președintele societății Michelin are și el un grav accident de circulație tot în același punct, iar în 1949 mor Jean Luc Michelin și alți trei pasageri.

Dar lucrurile nu s-au oprit la anul morții lui Camus, tragediile de la kilometrul 88, 4 continuă și astăzi.

Prin anii "20 ai secolului trecut, savantul român N.V. Carpen inventează o baterie ce dădea constant aceeași intensitate și voltaj al curentului fără a fi nevoie să fie reîncărcată.

Pentru a ilustra acest lucru, savantul a montat la ieșire un bec și un mic motorăș ce funcționau continuu.

Dispozitivul a funcționat ani în șir și neschimbat până ce spre bătrânețe savantul îl face cadou celebrului neurolog Gheorghe Marinescu.

Neurologul român va îmbătrâni și el și îl va face cadou fiului său, care tot la bătrânețe îl va dona Muzeului Tehnic Dimitrie Leonida din București.

Dacă doriți să știți ce s-a întâmplat în continuare, vă putem spune că după 80 de ani dispozitivul mai funcționează și acum, părând că nu-i pasă de trecerea timpului...

Începând cu 14 septembrie 1963 și continuând mai multe zile la rând, locuitorii unui orașel din Marea Britanie au recepționat suprapus peste postul local de televiziune emisiunea postului american de televiziune KLEE din

Texas, SUA.

Veți spune că nu este nimic anormal, dar în momentul când au reclamat americanilor bruierea postului local au aflat cu stupefacție că postul american nu mai exista de... trei ani, nici cel puțin ca clădire, darămite să mai și emită!

Aici se termină această fascinantă călătorie în lumea OZN-urilor și enigmelor conexe subiectului fenomenelor aeriene neidentificate...

CUPRINS

Investigațiile lui Robert Hastings / 5

OZN-urile blochează rachete nucleare la Malmstrom / 6

Incidente la silozurile de rachete nucleare Ellsworth / 11

OZN-uri la bazele militare Walker și KI Sawyer / 14

O conferință de presă la National Press Club / 18

Mărturii recente / 21

Incidentul Big Sur / 24

Se întâmplă peste tot. Care să fie cauza? / 28

Activitatea ufologului a fost supravegheată / 30

Noutăți privind misterul Roswell / 34

Un comunicat de presă controversat. Un fost agent CIA susține autenticitatea cazului Roswell / 39

Surprinzătoarele afirmații ale lui Philip Corso / 42

Retroingineria fragmentelor metalice de la Roswell? / 45

Au analizat și canadienii metalul recuperat de la Roswell? / 50

Misterioasa „Cameră Albastră”, ascunzând resturile OZN-ului prăbușit / 53

O nouă mărturie importantă privind cazul Roswell / 56

Fotografii cu omuleții căzuți la Roswell? / 61

O explicație halucinantă / 64

Alte noutăți OZN americane / 66

O privire proaspătă asupra fenomenului OZN / 68

O politică declarată de inacțiune / 70

„Scepticii” și anti-ufologia / 78

Misteriosul grup / 80

„Majestic-12” / 80 Un alt grup secret de studii OZN / 85 Noutăți despre „Aria 51” / 88

Unde mai raportează militarii americani OZN-urile? / 99 Mușamalizarea, demitizarea și ridiculizarea fenomenului OZN / 102 Un OZN gigantic deasupra orașului Phoenix /112 Fenomenul OZN e întâmpinat cu indiferență și indolență /114 Ascunde guvernul SUA ceva? Petiții către Casa Albă privind prezența extraterestră /12 0 Teama că OZN-urile ar fi nave extraterestre /127 O cerere de amnistie pentru cei ce vorbesc de OZN-uri / 133 Un birou guvernamental pentru OZN-uri? / 138 Clarvăzătorii militari au fost interesați de OZN-uri. Tehnici ale spionajului prin clarviziune / 141 Ingo Swann urmărește obiective militare dar și fenomenul OZN /146 Clarvăzătorii - 20 de ani în slujba armatei americane / 154 Explorând baze subterane extraterestre și planeta Marte / 157 Lyn Buchanan și vizitatorii nepământenii /164 O vizită la „Sediul Federației Galactice”? / 169 Regatul Unit. S-au desecretizat dosarele OZN ale Ministerului Apărării / 174

Nick Pope - șeful biroului OZN al armatei britanice / 180 Traseele desecretizării / 186 Incidentul Cosford / 191

S-a rătăcit fotografia unui OZN în formă de diamant / 194

Incidentul Rendlesham-Bentwaters / 199

Incidente OZN ale aviației civile / 208

Aviatori trimiși să doboare OZN-uri / 212

Britanicii au urmărit oficial OZN-urile din 1950 / 218

Alte incidente OZN / 220

False OZN-uri / 225

Contribuția poliției britanice / 226

Controverse după desecretizare / 229

Proiectul Condign. Un studiu despre OZN-uri, destinat exclusiv militarilor / 22

Militarii tratează fenomenul cu seriozitate / 235
Accidente aviatice produse de OZN-uri / 240 în
căutarea unor explicații / 243 Teoria plasmatică a
OZN - reinventarea roții / 249 Analistul militar nu
excluce ipoteza extraterestră / 256 Concluziile
studiului / 258

Franța. Jandarmeria și armata franceză au luat
în serios fenomenul OZN/261

Organizații și publicarea arhivei OZN / 267
întâlniri apropiate / 269 Incidente aviatice din Franța
/ 276 Raportul COMETA / 279

URSS, Rusia. Programe de urmărire a OZN-
urilor / 284

Opiniile lui Vladimir Rubțov / 292

Incidente dramatice / 295

Cosmonauții sovietici rup tăcerea / 300

Desecretizări după 1989 / 306

Zvonuri și dezinformări / 314

Despre ufologia rusă la ora actuală / 320

Brazilia. Armata braziliană desecretizează
dosarele OZN / 324

Declarațiile generalului Socrates da Costa
Monteiro / 327

Operação „Prato” / 332

Noaptea Oficială OZN din Brazilia / 334

Reuniunea de la Iguassu / 339

Alte istorii cu OZN-uri. O întâlnire inexplicabilă
în Alaska / 342

Vânătoare de OZN-uri lângă Teheran / 347

În Mexic armata cooperează cu ufologii / 350

Armata chiliană cere ajutorul specialiștilor din
SUA / 354

Peste Perú zboară OZN-uri / 358

FILE DIN DOSARUL OZN ROMÂNIA / 363

Bolidul verde - cazul de la Oradea / 364 Incident
OZN în Marea Neagră / 365 Cazul Arad - 1979/367
Cazul Alexeni, 23 august 1984 / 368 Vânătoarea de
sateliți / 372 Un OZN sfidează meteorologia / 373

Un OZN îl trezește din somn pe președintele SUA Bill Clinton / 376 Cazul de la „Ora 4.10 fix”... Minsk, 7 septembrie 1984 / 378 Conspirația Terriano - Cosmică a mesajelor din lanurile cu cereale / 382

OZN doborât în Siberia de antiaeriana rusească / 385 OZN-uri-fantomă / 390 Crash-uri temporale.

Septembrie 1944 - O coloană militară germană dispare sub...

Munții Carpați! / 397 Există porți ale timpului în România / 407 România, locul unde realitatea bate ficțiunea!? / 416 Cine stăpânește planeta Terra?! / 420

Cel mai important centru informațional al Terrei se află în Munții Carpați, în Bucegi. Urmașii primilor oameni ai Terrei trăiesc în Retezat / 428 Amintiri din (i) realitatea imediată / 433 Cu tricolorul în Insula Paștelui / 437 Proiectele secrete ale Guvernului Mondial secret / 445 De la laboratorul de pe Marte la metode de distrugere a meteoriților, bolizilor cosmici și asteroizilor / 448 Porunci cerești în variantă... psihotronică și holografică!

De la călărețul Apocalipsei de la Cairo la OZN-urile de la... Ierusalim / 451

HAARP controlează clima planetei. Bumerangul războiului climatic se întoarce împotriva Americii.

Navetă spațială americană, țintită și lovită de ruși în timp ce spiona Federația Rusă / 455

OZN-uri și OZN-uri / 462

De la Triunghiul Morții din Marea Neagră la Bermudele...

franceze / 466 Imposibilul / Posibil / 472